

Giới thiệu Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!

Truyện Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!, tình cảm đến bất ngờ không ai biết trước được và cũng không phân biệt giàu nghèo hay tốt xấu, nếu đã thật sự yêu nhau thì cho dù người đó có làm gì sai hay là tổn hại đến mình đi chăng nữa thì họ cũng sẽ dễ dàng tha thứ cho nhau bởi vì họ thật sự không thể thiếu nhau.

Một cô gái từ nhỏ tính tình đã rất khác thường có vẻ hơi người lớn một chút hơi ngang bướng một chút lại ghét nhưng thứ rất kỳ quái. Sau khi trưởng thành thì tính tình vẫn không hề thay đổi nhưng tại sao cô lại ghét những anh chàng có khuôn mặt da trắng như vậy. Cô ghét làm kẻ thứ ba vì khi làm kẻ thứ ba sẽ bị người đời khinh thường và ghét những công tử bột nhà giàu ý thể hiệp mạnh.

Phan Thừa Hi lại rất thích cô suốt ngày cứ đeo bám không buông, anh thật sự có cảm tình với cô nhưng cô lại ghét vô cùng cái khuôn mặt của hắn, cô nhìn thấy rất khó chịu. Liệu một người bám không buông với một người có tính kỳ quái như cô có thể buông bỏ được bản tính mà tới bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1

Có người nói cuộc sống tựa như cường gian, phản kháng không được vậy thì hưởng thụ, nhưng cũng có người nói vận mệnh là để đấu tranh, cuối cùng không phải bạn chiến thắng vận mệnh thì là vận mệnh chiến thắng bạn, bạn nói đi? Một nhà hàng thanh nhã, đèn hoa rạng rỡ lóng lánh, âm nhạc du dương, bầu không khí thật hài hòa lãng mạn, nhưng tình huống ở một bàn bên cửa sổ dường như không có hài hòa như vậy. "Hoàng tiên sinh, xin ông tôn trọng một chút." Nhìn hân đầu heo mũi heo cộng thêm bên ngoài mặt trắng đã đủ ngán rồi, không nghĩ tới "anh heo" này còn là một "chân giò muối", Dương Dương giận dữ nhưng cực lực nhịn xuống, vì tờ đơn, nhẫn! "Cô phải biết rằng, muốn hợp tác với chúng tôi không chỉ có công ty các cô, muốn chúng tôi chọn công ty các cô, Dương tiểu thư có phải nên thêm phục vụ bên ngoài vào hay không?" Trong ánh mắt "say đắm" không chút nào che dấu ham muốn trần trụi, hai tay cầm lấy tay Dương Dương, tùy ý có những cử chỉ thô tục. "Hoàng tiên sinh, xin bỏ tay ông ra!" Nói xong Dương Dương mạnh mẽ hất cái móng heo đang đùa giỡn cô ra, mặt tức giận càng đỏ thêm, cô không phải người biết uống rượu, bình thường khẽ đụng vào rượu là khuôn mặt liền đỏ, lúc này hai gò má cũng bắt đầu nóng lên, hơi hơi phồng hồng như được bôi một lớp phấn càng làm nổi bật thêm sức quyến rũ vốn có của cô. Nhưng móng heo không có bởi vậy mà buông ra, ngược lại cái móng heo kia chui xuống gầm bàn, lớn mật sờ lên bắp đùi Dương Dương. "Vô lại!" Dương Dương không thể nhịn được nữa đứng lên, tiện tay cầm lấy cốc nước trong tay hung hăng hất vào mặt "chân giò muối", "chân giò muối" bắt ngờ, chậm một giây thôi nhưng đã bị hất đầy mặt và cổ, "địa trung hải" lập tức gặp nạn lũ lụt, những giọt nước không ngừng chảy dọc theo đuôi tóc nhỏ giọt xuống. "Cô!" "Chân giò muối" cầm giấy lau loạn xạ khuôn mặt, "Con kỹ nữ kia, cô dám lấy nước hất tôi!" "Người như ông đáng bị như thế!" Dương Dương cầm khăn giấy chà xát tay mình, phảng phất như bị con vi khuẩn nào lây nhiễm trên tay. "Tờ đơn này công ty các cô đừng mong có được!" "Chân giò muối" hung hăng để lại một câu ngoan độc rồi quay đầu bước đi. Dương Dương nhìn một bàn mỹ thực, thờ dãi một hồi, "Hoàng tiên sinh, xin đợi chút." "Chân giò muối" được Dương Dương ngọt ngào gọi một tiếng, xoay người lại, kiêu ngạo nhìn cô giống như đang nói, nhìn bộ dạng cô, vì tiền, đại gia ta cũng không tin cô không khuất phục. Dương Dương nở nụ cười chuẩn mực - lộ ra tám cái răng: "Xin trả tiền, xã hội này phổ biến quy định A, một ông chủ lớn tài đại khí thô như ông hẳn sẽ không để tôi - một cô gái nghèo nàn trả tiền hộ chứ, nhưng mà cho dù ông sẵn lòng, tôi cũng không mong muốn, cho nên trả tiền đi." "Cô cô. . . ." "Chân giò muối" ghen khí làm khuôn mặt đỏ bừng, thoát nhìn y càng giống một đầu heo kho tàu. "Đừng có tôi tôi nữa, xin "tự cung" đi". Dương Dương không có chủ ý đến mình nói "tự tiện" thành "tự cung", cũng không chú ý tới Hoàng tiên sinh bởi vì câu này đã tức giận đến tái xanh cả khuôn mặt, cô nói xong ngồi xuống tiếp tục dùng mấy món mà mình chưa đụng tới kia. "Phi. . . . Ha ha. . . ." "Dương Dương vừa nói xong, hai người đàn ông ngồi bên cách đó không xa không nhịn được nở nụ cười. Có cái gì mà cười? Vui vẻ trên sự thống khổ của người khác, người như thế cô hận nhất, Dương Dương khó chịu ngẩng đầu lên, đúng lúc chạm với một cặp mắt mỉm cười, miệng hơi kéo ra, khuôn mặt do nên cười quá mức nên có phần vặn vẹo. Hai người đàn ông thương hòa nhãn "thâm tình" nhìn nhau vài giây, Dương Dương trong lòng "kháo" một tiếng, cúi đầu tiếp tục ăn. Kháo, hôm nay quả nhiên không nên ra ngoài, chẳng những gặp phải ông chủ háo sắc quấy nhiễu tình dục, còn bị loại hình đàn ông cô ghét nhất - mặt trắng nhỏ áo quần bảnh bao đùa cợt. Nhưng người nào đó lại tựa hồ chẳng phải nghĩ vậy, cảm thấy hôm nay là một ngày cực kỳ tốt. Dương Dương quyết định gia tăng tốc độ giải quyết mỹ thực trước mắt, sợ nếu tiếp tục sẽ nhịn không được mắng chửi mặt trắng nhỏ kia, bởi vì ánh mắt không có ý tốt đang trực tiếp nhìn chằm chằm vào cô. "Tôi kiểm tiền đây kiểm tiền đây Tôi cũng không biết đi lường gạt làm sao Tay trái tôi mua một chiếc Nokia Tay phải tôi mua một chiếc Motorola Mỗi ngày tôi lại đổi một số di động nha Tôi chạy băng băng trên chiếc BMW không có việc gì thì đi tắm hơi ăn tôm hùm. . . ." Dương Dương lấy di động ra nhìn, trên màn hình hiện lên "Hoàng thái kiền gọi tới, phải chăng nên nghe", không nghĩ tới động tác "chân giò muối" kia nhanh đến vậy, không tới 10 phút thì bữa đòi mạng đã tới rồi, ôi, than thở, Dương Dương ấn xuống nút nghe. "A lô, Hoàng kinh. . . ." Chữ "lý" còn chưa ra khỏi miệng đã chết non, chỉ nghe thấy đầu bên kia đồ ập xuống một trận chửi bới. "Cho người ta sờ một chút cũng không mất miếng thịt nào, cô cho cô là ai hả, Thánh nữ Joan của thế kỷ 21? Vẫn còn mơ tưởng mọi người lập cho cô một cái đền thờ trình tiết nữa hay sao? Cô biết việc cô làm hại công ty tổn thất bao nhiêu tiền. . . ." Tiếng của "Hoàng thái kiền" rất lớn, Dương Dương cảm điện thoại cách xa mình 10 cm mà vẫn còn thấy vô cùng chói tai, hít thở sâu, nói với bản thân phải nhẫn nại, không đành lòng để mất chén com, nhưng kẻ sĩ có thể bị giết chứ không thể chịu nhục, "Hoàng thái kiền" mắng đủ để uống một cốc nước, khi từ trình nữ cuối cùng mắng đến ba mẹ cô thì Dương Dương không nhịn được nữa rồi. "Đúng vậy đó, tôi chính là muốn mọi người lập cho tôi một cái đền thờ đó, tôi thích làm thánh nữ đấy thì như thế nào? Không được hả, cô cho cô là quản lý, cao hơn một cấp thì có thể tùy tiện mắng chửi người khác sao? Cô cho là người khác không có lòng tự trọng sao? Làm nghề này thì thế nào hả? Tôi muốn dựa vào đôi tay của mình kiếm tiền thanh thanh bạch bạch, tôi chính là không làm nữ tiếp viên, cô muốn làm ma ma của ông ta thì đi mà làm, chẳng qua cũng cần phải có năng lực để người ta cần vào lão thái bà này mới được đi!" "Cô cô! Dương Dương tiền thưởng tháng này cô đừng mong có được, đồng thời khấu trừ tiền lương nửa tháng!" Đầu kia điện thoại, "Hoàng thái kiền" phồng chùng đã tức giận nhảy lên rồi. Mẹ nó, đây là thời buổi nào rồi! Nhịn "Hoàng thái kiền" này đã không phải chuyện ngày một ngày hai, "Hoàng thái kiền" tên là Hoàng Thái Đại, là quản lý bộ phận tiêu thụ, bản thân đã 38 tuổi rồi mà còn chưa lấy chồng, tính cách quả thực là như tảng đá trong nhà xí, vừa thúi lại vừa cứng, lại thêm bởi vì thiếu hụt "tuổi tằm" của đàn ông nên tiết tiết mất cân đối nghiêm trọng, bao giờ nhìn mấy nhân viên nữ tuổi trẻ đều khó chịu, thường xuyên lựa xương trong trứng gà, bị mắng là chuyện thường

ngày, thậm chí là mượn có để trừ tiền lương, vốn mới có chút tiền lương, trừ việc thuê phòng, ăn cơm ra thì còn thừa chả có bao nhiêu, giờ còn bị cô ta khấu trừ như vậy thì càng nghèo rớt mồng tơi, quả thực là không để cho người ta sống mà, thật là nhà tư sản đại gian đại ác! Nhưng bởi vì hiện tại kinh tế sa sút, mà cô lại là một đứa mới bước chân vào xã hội, luôn giữ tín niệm nhẫn nhịn, nhưng lần này muốn cô làm nữ tiếp viên, điểm ấy Dương Dương cô dù thế nào cũng không làm, cô là một người có nguyên tắc, thà chết đói, cũng sẽ không bán thân thể của mình! Người tranh một hơi thở, Phật tranh một nén hương, hôm nay Dương Dương cô sẽ làm một chuyện kinh thiên động địa - xào ông chủ cá mực! Dương Dương uống hết chỗ rượu thừa, lau miệng, đứng lên, lớn tiếng nói: "Không cần, cảm ơn, tôi không làm, cô đi mà xin thăng chức đi, tiền lương tháng này tặng cho cô, có rảnh thì tôi thăm mỹ viện chỉnh cái mặt đi, bằng không khách hàng thấy cô thì không còn lòng dạ nào mà hợp tác đâu, đừng có vì ông phó kia mà ảnh hưởng tới lợi ích của công ty, cứ như vậy, bai bai, a, không đúng, không hẹn gặp lại!" Nói xong "cụp" một cái liền cúp điện thoại, tiện thể tắt máy. Dương Dương đang nổi nóng, không có chú ý tới có một người con trai ở bàn khác đang cảm thấy hứng thú nhìn chằm chằm cô, con người xinh đẹp hips thành một đường ngang, giống như một con báo phát hiện ra con mồi. "Phục vụ!" Dương Dương nhỏ giọng gọi nhân viên phục vụ tới: "Phiên anh giúp tôi đóng gói mấy cái bánh ngọt này, tôi muốn mang về". Dương Dương rất nhỏ giọng nói, tiền lương tháng này vừa mới bị ngâm nước nóng, hôm nay chỉ sợ là ngay cả ăn cơm cũng thành vấn đề, trên bàn còn có mấy cái bánh ngọt chưa ăn xong, đóng gói mang về có thể làm cơm tối. "Ngại quá tiểu thư, nhà ăn lại không có phục vụ đóng gói mang về." Nhân viên phục vụ đứng thẳng lưng, giọng nói vang dội, thái độ hết sức công chính. Người này không thể nhỏ tiếng chút được sao hả?! Có phải muốn để tất cả mọi người nhìn cô mới vui vẻ! Dương Dương phát hiện có mấy người nhìn cô, nhất là mặt trắng nhỏ đáng chết kia, khăn giấy trong tay đã sớm tới tình trạng rách bươm, xem ra là kim nén thật vất vả, tốt nhất là ghen chết hẳn đi, Dương Dương hung hăng trừng mắt nhìn hắn, mặt trắng nhỏ quả nhiên không có ai là thứ tốt, thật sự là nhìn đằng trước lại hận đằng sau, nhìn bên trái lại hận bên phải, tốt nhất là đừng có để Dương Dương cô chứng kiến, bằng không là đánh cho hắn một trận! "Chẳng lẽ không thể có một trường hợp riêng được sao? Lúc này thôi, chỉ một lần được không?" Dương Dương lắc lắc cơ thể làm ra bộ dạng đáng yêu, thật là người vì tài mà chết, chìm vì ăn mà chết, hôm nay Dương Dương cô vì mấy miếng bánh ngọt rơi vào hồ lạc đồng bằng bị mặt trắng nhỏ khi dễ, đáng hận a đáng hận a! "Không được, rất xin lỗi tiểu thư, quy định của công ty không thể mở ra lệ riêng, nhất định phải dựa theo quy định làm việc." Nhân viên phục vụ này để tỏ rõ hắn là nhân viên tốt công chính vô tư càng uốn thẳng lưng, giọng cũng lớn hơn nữa, mọi người trong phòng ăn đều quay đầu lại nhìn bọn họ. Dương Dương xấu hổ khua tay, hôm nay rõ là xui xẻo, làm cái gì cũng không suôn sẻ, do bề ngoài cô khá xinh đẹp đáng yêu, bình thường chỉ cần cô làm nũng, làm ra vẻ khá ái một chút, lập tức có một tá nam sinh trước sau tranh nhau vì cô phục vụ, không nghĩ tới đụng phải một tên thiết diện còn công chính nghiêm minh hơn cả Bao gia gia. Dương Dương khó xử nhìn bốn miếng bánh ngọt trên bàn, làm vào thể lưỡng nan, ăn thôi nhưng quá no rồi, có khả năng no chết, không ăn thì lại quá lãng phí rồi. Dẫn lòng, Dương Dương lại ngồi lại chỗ cũ, ăn! No chết thì no chết, no chết chung quy vẫn tốt hơn là đói chết! Chờ tới khi bốn miếng bánh ngọt lớn đều hóa thành vật trong bụng, Dương Dương cảm thấy bản thân thực sự có khả năng làm đệ nhất nhân bị no chết, cô vuốt bụng, đợi tiêu hóa một chút rồi đi, nhưng hôm nay lại phải về sớm, tiền thuê nhà đã tới kỳ, hôm nay không giao ra, Bao Tô Bà khẳng định sẽ vứt hết đồ đạc của cô ra ngoài, trước khi bị đuổi cô phải chuyển hết đồ đạc sang nhà Lý Ninh. Lý Ninh nguyên danh Lý Lâm, là bạn học đại học của cô, do tên gần giống với nhân hiệu thể thao cho nên mọi người ban cho cái tên Lý Ninh, cô gái nhỏ kia cũng không xấu hổ mà hào phóng chấp nhận, cả ngày đều đặt câu "mọi chuyện đều có khả năng" ở trên miệng, Dương Dương bám vào cái bàn chậm rãi đứng lên, cái bụng vô hình trung lớn gấp đôi, cảm giác như một phụ nữ có thai ba tháng, "Phục vụ, thanh toán. . . ." Cô vừa mới nói xong, chợt nghe "bục" một tiếng, một vật nhỏ từ bụng cô bay thẳng tới dưới chân mặt trắng nhỏ. Dương Dương cảm giác rất không thích hợp, mí mắt nháy lên, lấy dũng khí cúi đầu xuống, Oh My God~~ mẹ của con a, bởi vì ăn quá nhiều, cái váy lại quá nhỏ, cô căng ra như thế, cái khuy nổ tung, còn như một cái tên lửa thẳng thiên bay ra ngoài. Mặt trắng nhỏ kia nhặt cái khuy lên, nhìn thoáng qua, sau đó nhìn lại Dương Dương lúng túng giữ váy, miệng co rút lại, sắc mặt càng lúc càng mất tự nhiên, nhưng vẫn đi tới đối diện, giọng run run nói: "Cô. . . . à, cái khuy. . . . của cô." Nói xong mặt quay qua một bên, bờ vai run đến lợi hại, chợt nhìn còn tưởng rằng bị động kinh phát tác đấy. "Cảm ơn." Dương Dương cảm ơn, nhanh chóng đoạt lấy cái khuy, một tay giữ váy, một tay cầm túi xách, lấy tốc độ của người bị ghen "thoát nước" nhanh chân bỏ chạy. "Tiểu thư, cô đừng đi, cô còn thừa 4 đồng." Nhân viên phục vụ kêu lên, nhưng lúc này Dương Dương đã chạy tới cửa, phồng phình là không nghe được, vì thể nhân viên phục vụ chính trực vô tư quyết định cầm 4 đồng này giao cho chủ quán. Không ngờ mới đi được hai bước, một bóng trắng bay tới đoạt 4 đồng trong tay hắn, nói tiếng "cảm ơn" rồi nhanh chóng chạy đi, tốc độ này so với "trâu bay" còn trâu hơn. "Phốc. . . . Ha ha. . . ." Phan Thừa Hi rốt cuộc không nhịn được nữa, cô gái này rất buồn cười, hần ngẩng ngửa trên ghế, rồi lại đập bàn dậm chân cười đến mức nước mắt văng khắp nơi. Tiếng cười này quá kiều ngạo, Dương Dương còn chưa ra khỏi cửa chợt nghe đến, không cần quay đầu lại cô cũng biết là ai, mặt trắng nhỏ đáng chết, có người bao dưỡng đương nhiên không biết đến cuộc sống lo âu, giống như cô muốn dậy sớm kiếm tiền, 4 đồng không phải là tiền hả, thêm 1 đồng nữa là mua được một cái bánh bao, 5 đồng trên cơ bản có thể giải quyết bữa sáng một ngày cho cô rồi! Mặt trắng nhỏ đáng chết, hần tốt nhất cầu nguyện đừng có để cô trông thấy mặt, bằng không gặp một lần đánh hai lần! Dương Dương phát thệ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2

Bạn bè chân chính cũng giống như que diêm trong trời đêm u tối, mang đến ánh sáng và sự ấm áp, theo một hiện nay thì có thể nói là: bạn bè có ích những lúc gặp phiền toái. Dương Dương chạy trời chết, mẹ ơi, ăn nhiều quá làm váy cũng liên tục tụt xuống, chiếc quần "con" hình Snoopy đáng yêu màu hồng đã phơi bày trước mặt mọi người, ban nãy mặt trắng nhỏ đáng chết kia khẳng định thấy được. Dương Dương chạy khỏi nhà hàng lập tức nhảy lên một chiếc xe bus, trên xe đúng là một biển người, cô một tay cầm túi xách, một tay lại phải giữ váy nên không còn thừa tay để vịn, chiếc xe cứ lắc lư như say rượu làm Dương Dương lúc bên phải lúc bên trái, bất thành linh dừng lại, Dương Dương không đứng vững, cả người nhào lên trước đúng lúc ngã vào lòng của một người đàn ông. "A, cô gái à, cẩn thận chứ." Một giọng nói có phần bi ối vang lên trên đầu Dương Dương, Dương Dương ngẩng đầu lên phát hoảng, lập tức bật dậy, không phải cái ông chú phát ngôn biến thái chứ? Không phải cô trông mặt mà bắt hình dong, chỉ là người đàn ông trung niên 50 tuổi này thật sự khiến người ta vừa nhìn cũng chỉ có bật ra được hai chữ: biến thái. Nhưng người ta trước sau cũng là giúp đỡ cô, cho nên Dương Dương vẫn không nhìn mặt ông ta mà nói một tiếng "cảm ơn". "Không cần không cần, cô gái à, đòi người giống như một vở kịch, vì có duyên mới gặp nhau, giúp đỡ nhau trên xe bus cũng không dễ dàng, phải chăng phải càng nên quý trọng? Cô gọi tôi anh Bảo là được, đi, chúng ta đi hàn huyên cuộc sống một chút". Ông chú phụ xe bị ời gọi anh Bảo sờ mông Dương Dương bốp mạnh một cái. "A. . . ." Dương Dương nhảy dựng lên, "Ông - cái lão biến thái chết tiệt!" Dương Dương quay lại, cũng không quan tâm tới chuyện lộ váy, cầm lấy túi xách của mình hung hăng đập "anh Bảo phụ xe", "Tôi đánh chết ông - lão biến thái! Đánh chết ông đánh chết ông!" "Đừng đánh, cô gái, đừng đánh, ai ai. . . .". "Anh Bảo phụ xe" bị ời muốn ra tay đánh

Dương Dương, nhưng đồng bào phụ nữ trên xe bus đều cảm phần "hội đồng", nhất là mấy người vừa rồi đứng xung quanh "anh Bảo phụ xe" cũng cảm lấy túi xách đánh hết mình. "Anh Bảo phụ xe" một mình khó địch lại đám gà mẹ cảm phần, xe vừa tới trạm liền chạy mất dép. "Ghê tởm! Đi chậm một chút xem, xem tôi không cho ông thành thái giám". Dương Dương vùng nắm tay về hướng bóng lưng "anh Bảo phụ xe". "Cô à." Có người đâm đâm vai Dương Dương nhưng Dương Dương không phản ứng. "Cô à." Không phản ứng? Tôi lại đâm. Vẫn không phản ứng! "Cô à, quần lót cô lộ ra kia!" Người nọ rút cục sau hai lần bị Dương Dương không đếm xỉa, tức giận lớn tiếng, cái nhắc nhở này đúng là không sao cả, nhưng toàn bộ người trên xe đều biết Dương Dương để lộ quần lót hình Snoopy màu hồng của cô. Tại sao tại sao? Ông trời ơi ông vì sao phải đối xử với con như vậy - lúc này nội tâm Dương Dương đã tan vỡ ngửa đầu hồi trời xanh. "Cám ơn, tôi cũng đến trạm rồi." Nói xong lại chạy trời chết, kỳ thực cô còn chưa tới trạm mà là xuống trước một trạm, chẳng qua là rút cuộc cũng không còn mặt mũi nào đứng ở trên xe nữa, hầu như mọi người trên xe bus đều nghe được câu "Cô à, quần lót cô lộ ra kia", rất nhiều người còn tận mắt chứng kiến thời khắc lịch sử này, phỏng chừng đêm nay đều đau mắt hột. "Tôi kháo kháo kháo!" Hôm nay rõ là xui xẻo tới Thái Bình Dương Đại Tây Dương rồi, Dương Dương hét lớn phát tiết. "Mẹ nó nửa đêm khuya khoắt la hét cái gì hả?" Tiếp theo một chai rượu ném ra ngoài, may là cô tránh nhanh, bằng không sẽ bị nện trúng đầu. Hiện tại không phải mới 9h thôi sao? Cái gì mà nửa đêm khuya khoắt! "Tôi kháo kháo kháo. . . ." Dương Dương lại hét thêm một lần rồi lập tức ba chân bốn cẳng chạy mất, tiếng mấy cái chai vỡ đàng sau đặc biệt dọa người, Dương Dương đi giày cao gót lại phát huy siêu việt tốc độ bay của "trâu bay". Mở di động ra, không ai gọi, xem ra thế giới này không có người quan tâm lo lắng cho cô rồi, cô đứng là cây cái thìa số khổ. Gọi cho Dương thị Lão nương à, con gái mẹ thất nghiệp rồi. Dương thị: Why? Dương Dương: Công ty vỡ nợ, ông chủ nợ người ta mấy trăm triệu, quản lý ngành bọn con bị người ta bắt đi bán thân gán nợ, cho nên con gái thông minh của mẹ chạy trước. Dương thị: Là "Hoàng thái hậu" sao? Dương Dương: Vâng, chính là cô ta, nghe nói buổi tối phải tiếp mười người lận. Dương thị: Kháo, với cái tư sắc kia của cô ta còn có người găm được hả, lại còn một tối tiếp mười người, đàn ông hiện giờ cũng quá đói khát rồi, chắc chắn. . . . Dương Dương: Cho nên lão nương à, con giờ không có việc làm, tháng này không có tiền lương giao cho mẹ rồi. Dương thị: Kháo, TIRAMISU tháng này của mẹ vậy là ngâm nước rồi hả? Dương Dương: Lão nương à, mẹ có phải nên an ủi con gái của mẹ trước một tí không hả, con gái mẹ hôm nay chẳng những thất nghiệp còn bị người khác hai lần quấy rối tình dục, còn tức nhất là bị một mặt trắng nhỏ đùa cợt nữa đấy. Bà là mẹ ruột của cô sao? Vừa lên 5 là Dương Dương liền bắt đầu tự hỏi vấn đề này, cô thất nghiệp, lấy tư cách một người mẹ lại không có khích lệ an ủi, ngược lại là lo lắng Tiramisu tháng này, lão nương thích nhất là Tiramisu cho nên từ sau khi biết kiếm tiền, mỗi lần Dương Dương về nhà đều mua một ít về hiếu kính cho lão nhân gia bà. Dương thị: Ai dám quấy rối tình dục với con? Con ở đâu, lão nương bây giờ mang kéo qua đó giúp bọn chúng luyện tập "Quỹ Hoa Bảo Điện"! Dương Dương: Lão nương, nếu con bây giờ còn bị quấy rối, mẹ nói con còn có thể gọi điện cho lão nhân gia được sao? Dương thị: Cũng đúng, con gái à, con phải mau tìm được việc làm mới a, vì lão nương của con với TIRAMISU của mẹ, con phải Fight-ing! A Za A Za Fight-ing! Dương Dương: Lão nương, mẹ đừng có xem nhiều phim Hàn quá như thế, trúng độc không nhẹ đâu a. Dương thị: Ôi dào, con gái, nói đến phim Hàn, con không biết đâu, cậu Lee Dong Wook người Hàn Quốc kia còn đẹp hơn cả phụ nữ, chắc chắn, thật muốn sờ vào khuôn mặt thanh xuân bóng láng của cậu ta, không biết cảm xúc ấy. . . . Dương Dương: Lão nương, con cúp đây, mẹ cứ phát xuân đi, cẩn thận bị ba con thấy đó. Dương thị: Con bé kia, nếu không tìm được việc làm thì về đi, lão nương tạm thời vẫn nuôi nổi con. Dương Dương: Biết rồi, lão nương, mẹ ít xem phim Hàn đi, cẩn thận có ngày ba ghen tị. Dương Dương nói xong liền cúp điện thoại, cũng đã hai mấy tuổi rồi thế nào lại không biết xấu hổ để hai người già trên 50 nuôi cô chứ? Hơn nữa kết cục quay về chỉ sợ là cô "hồng" trước, tính cách lão nương thật sự có phần ăn không tiêu, từng này tuổi còn học người ta theo đuổi ngôi sao, hơn nữa còn là theo đuổi ngoại hình mặt trắng nhỏ, xem ra thẩm mỹ của con người bây giờ càng lúc càng có vấn đề, thế nào mà đều thích mặt trắng nhỏ không ra nam cũng chẳng ra nữ thế chứ! Dương Dương cô là bất đồng, kiên quyết bất đồng với mọi người, kiên quyết không muốn gặp mặt trắng nhỏ! Nhất là hôm nay sau khi bị mặt trắng nhỏ cười, cô quyết định sau này cô và mặt trắng nhỏ không đội trời chung! Dương Dương cô ghét nhất ba thứ: Kề thứ ba, sâu riêng, còn cả mặt trắng nhỏ. Kề thứ ba thì không cần phải nói, phá hoại hạnh phúc gia đình nhà người khác nên diệt! Mà sâu riêng không phải mùi khó ngửi của nó, mà bởi vì hôi nhỏ thường xuyên bị mẹ già nhà cô dùng làm gây đánh, bên ngoài sâu riêng đầy gai nhọn đâm cô đau, cho nên từ lúc đó cô cực kỳ ghét sâu riêng. Thế còn mặt trắng nhỏ thì sao hả? Cái này cũng không cần giải thích nhiều, không có lý do gì cả, trời sinh đã kháng cự! Nhìn cái bộ dạng trắng nõn như bơ sữa kia của bọn họ là đã không thích rồi, khi ở trên đường thấy mặt trắng nhỏ ôm một bà lão còn béo hơn bọn họ cô đã muốn cầm giày cao gót nện mạnh vào khuôn mặt trắng ớn đó, sau đó chỉ vào mũi bọn họ mắng: Một lũ có tay có chân không đi kiếm tiền lại tình nguyện để bà lão này bao dưỡng, các anh có phải đàn ông con trai nữa hay không hả? Tất nhiên, những cái này chỉ là suy nghĩ mà thôi, nếu cô làm vậy, chỉ sợ năm mười tuổi đã phải đi gặp Diêm La Vương lão gia đưa tin rồi. Trở lại nhà trọ, Bao Tô Bà quả nhiên chuyển ghế ngồi trước cửa phòng cô, cầm trong tay một cái quạt, "bóp bóp" phẩy con muỗi, nhìn lại còn tưởng là một con chó mẹ trông cửa. Dương Dương nghĩ muốn quay đầu bước đi, vừa mới chuyển mình thì cái túi xách đã bị người kéo lại: "Đừng có nghĩ đi được, tôi nhìn thấy cô rồi." "Chị Lý, đã trễ thế này mà chị còn ở đây hóng mát à, nhưng mà cũng muộn rồi, mau về nhà ngủ đi, ngủ muộn không tốt cho da, dễ có quầng thâm mắt đấy." "Thật hả?" Chị Lý vỗ "bóp bóp" vào đồng thắt lưng của mình, hai tay làm động tác như mấy cô gái trẻ, cực kỳ lo lắng vuốt khuôn mặt đầy thịt của mình. "Đó là đương nhiên, chị không thấy mẹ của em, từ sau khi lên 40, thiếu ngủ một giờ con mắt đã như quốc bảo của chúng ta rồi, thật sự là quần lắm đấy". Khi nói những lời này, mẹ già của Dương Dương - Dương thị ở trong nhà hắt xì thật to, nước miếng đúng lúc phun thẳng đến quả táo của đồng chí Dương ba (ba của Dương Dương), đồng chí Dương ba sừng sốt 3 giây, sau đó cực kỳ phóng khoáng ném quả táo theo một đường parabol vào thùng rác, Dương thị thấy thế, nhào tới tóm lấy lỗ tai ông "Ông đây là chê tôi bản phải không? Chê tôi bản vậy mỗi tối sao ông lại đưa lưỡi vào miệng tôi làm gì! Tôi cho ông chê tôi bản, tôi cho ông chê tôi bản. . . ." Kết quả cuối cùng: Đồng chí Dương ba ôm lấy cái tai sưng đỏ nén lệ nhặt quả táo trong lòng bàn tay, rửa sạch sẽ lại tiếp tục ăn, ngay cả hạt cũng nuốt. Đến sau đó lại nhận trừng phạt: Lưỡi của đồng chí Dương ba trong một tháng không được bước vào miệng Dương thị. "Vậy tôi phải mau về ngủ để có cảm giác làm đẹp" 7878, Dương Dương tươi cười rạn rờ phe phẩy cái tay. "Không đúng, cô Dương", đi được hai bước, chị Lý lại quay lại, "Tiền thuê phòng cô còn chưa nộp đâu? Tiền đâu?" "Chị à, em. . . . Em hôm nay thất nghiệp rồi. . . ." Dương Dương ỉn chặc khóc, nín chặt góc áo nhìn dưới mặt đất. "Thất nghiệp hả, chắc chắn, rõ là đáng thương mà". Chị Lý lắc đầu, tiếp tục đuổi ruồi. "Cho nên chị có thể. . . ." "Không được! Cô ngày mai nếu không có tiền thì chuyển đi cho tôi". Nói xong "thình thịch" trở về ngủ. Rõ là nhà bị đột mà suốt đêm gặp mưa rào! Lòng người dễ thay đổi, nhân gian không còn tình cảm a, Dương Dương cô hôm nay cuối cùng đã được kiến thức. Oán hận thì oán hận, cô vẫn suốt đêm đóng gói mọi thứ, vừa rạng sáng ngày thứ hai, không ăn sáng chạy tới tá túc chỗ Lý Ninh. "Cậu làm gì thế? Chạy nạn à?" Lý Ninh xoa cái đầu như ổ gà, sừng sốt nhìn Dương Dương túi lớn túi nhỏ. "Ninh. . . ." Dương Dương để đồ xuống, nhào tới. "Ninh, tớ thất nghiệp rồi, không còn nhà để về". Lại giờ chiều tội nghiệp. "Được rồi được rồi, đừng có đem gầu trên đầu cậu cọ vào người tớ, đừng giờ chiều tội nghiệp nữa, chiều này vô dụng với tớ, nói, đã xảy ra chuyện gì?" Lý Ninh không chút khách khí đẩy đầu Dương Dương ra. "Ninh, cậu thật không đáng yêu, ôi, cuộc sống gặp trắc trở mà, ông chủ tớ phá sản, nợ người ta mấy trăm triệu, trường bộ phận bọn tớ. . . ." "Bị người ta bắt đi bán thân trả nợ, lại còn một tối tiếp mười người, đúng không?" Lý Ninh khinh bỉ nhìn Dương Dương, còn dùng chiều này, đây không phải chiều năm đó cô lấy ra lừa gạt người nhà cô để lấy có đấy sao, Lý Ninh cầm một túi đồ nhỏ nhất giúp Dương Dương mang vào trong. Dương Dương ở sau cô vùng quỳn. "Lại giờ trò nữa là tớ ném cậu với mấy cái thứ phế phẩm này ra ngoài hết đấy". Lý Ninh không có quay đầu lại, giọng điệu cực kỳ lạnh nhạt. Dương Dương bủn môi cật lực mang một đồng lớn vào trong, kết giao với bạn xấu chính là một màn như vậy đấy, rõ ràng người cao ngựa lớn hơn cô rất nhiều lại cầm cái túi nhỏ mang vào, có kiểu như vậy không? Mà cô một mỹ nữ xương nhỏ chỉ có 1m65 lại phải mang những thứ nặng này, thật sự là không biết nhìn người a!! "Nói đi, đã xảy ra chuyện gì? Không phải là ông chủ làm gì cậu chứ?" Lý Ninh nhìn Dương Dương từ trên xuống dưới. "Đừng có nhìn, phải thu phí!" Dương Dương bảo vệ trước ngực. Kỳ thực cô sợ dĩ thường xuyên bị người khác quấy rối tình dục là do vóc người cô cực kỳ nữ tính, có lỗi có lỗi, cái nên lớn thì lớn, cái nên nhỏ thì nhỏ, đúng chuẩn thân hình chữ "S", lại có khuôn mặt búp bê kiều mà đàn ông yêu nhất, mà bộ ngực Dương

Dương tuy rằng còn chưa tới mức khùng bỏ nhưng cũng là cỡ C, cho nên những tên hèn mọn nhìn thấy cô đều là vẻ mặt của mấy con cóc, không ngừng kêu lên "Thiên nga của tôi, thiên nga của tôi". "Không có liên quan tới chuyện ông chủ của tôi". Tuy ông chủ cô cũng quả thực ám chỉ vài lần muốn cô làm bà sáu của ông ta, nhưng Dương Dương nghiêm khắc cự tuyệt, "Là "Hoàng thái kiền" muốn tới tiếp khách để lấy đơn hàng, tớ mắng cô ta rồi cũng vớ luôn ông chủ cả mực mực kẹ". "Kháo, "Hoàng thái kiền" này sao không tự đi làm đi!" Lý Ninh vừa đánh răng vừa kêu lên. "Cô ta nào có ai muốn đâu?" "Vây cũng đúng, nhưng mà như vậy cũng tốt, tớ đã sớm bảo cậu đừng làm ở đấy nữa, kiếm không được tiền còn bị người khác ức hiếp, tội gì phải thế chứ?" "Hic hic hic, cho nên từ giờ tớ chức đi tìm cậu nương tựa, Ninh. . . . . Cậu cần phải nhận nuôi tớ đấy nha. . . . ." "Oe. . . ." Lý Ninh nhổ bọt, "Cậu cũng không phải con chó con mèo, tớ nhận nuôi cậu làm gì? Còn nữa, không có việc gì thì ít giờ chiều tội nghiệp cho tớ, nổi hết cả da gà rồi đây này." "Cái đồ không có lương tâm!" Dương Dương đá vào mông Lý Ninh, đá xong lập tức chạy. "Cậu không muốn sống nữa hả?" Lý Ninh sợ hãi làm cả căn nhà cũng chấn động, kết cục chính là Dương Dương bị đè lên, cái mông ăn hơn mười chường. "Cậu giờ định làm thế nào?" Lý Ninh là một luật sư, trong nhà cũng rất nhiều tiền, đương nhiên là không quan tâm Dương Dương đến trú nhờ, dù sao phòng cũng lớn, trước cô đã bảo cô ấy qua nhưng Dương Dương ngại cách công ty quá xa cho nên không tới. "Đương nhiên là tìm công việc mới rồi!" Hùng tâm tráng chí của Dương Dương bốc cháy, "Tớ muốn tìm một công việc tốt, làm một tiểu trí thức chân chính, sau đó tìm một người đàn ông thành thực chừng chạc, sinh ra những đứa bé béo béo mập mập, tớ nhất định sẽ thương bọn chúng, sẽ không lấy sào riêng đánh chúng!" Quốc gia hẳn nên xếp sào riêng vào trong những thứ nguy hiểm. "Có muốn tớ giúp cậu giới thiệu không?" Trong giới luật sư Lý Ninh rất có danh khí, công ty thuê cô cũng rất nhiều, Lý Ninh là sư tỷ của Dương Dương, trên cô 2 khóa, trong khóa đầu tiếp đãi tân sinh viên hai người vừa gặp như quen đã thân, từ đó liền trở thành bạn vong niên. "Không cần, tớ muốn dựa vào bản lĩnh của mình đi tìm" "Cái bản lĩnh này của cậu chỉ sợ sẽ lại tìm được giống như lúc trước hả?" Lý Ninh xi mũi coi thường, kỳ thực năng lực Dương Dương không tồi, nhưng bởi vì bề ngoài dễ dàng khiến người ta hiềm làm, khuôn mặt rất giống em bé, giống như mấy cô gái còn vị thành niên, cho nên rất nhiều công ty sợ cô ấy không thể đảm nhiệm được nên cự tuyệt. "Cậu coi thường người ta!" Dương Dương cầm dép ném cô. Lý Ninh tiếp được ném lại, Dương Dương không có tránh thoát bị ném vào người, hai người đánh loạn, kết quả: Dương Dương chịu thiệt. Ai kêu cô lùn hơn Lý Ninh tận 7cm cơ chứ!

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 3

Sinh viên chưa tốt nghiệp đi làm công nhân kỹ thuật, nữ sinh đi làm nam sinh, nam sinh đi làm súc sinh; dưới tình huống khủng hoảng kinh tế, tăng nhiều cháo ít, tìm việc làm còn khó hơn lên trời, có tiền là lão tử, không có tiền chính là tôn tử, vì vậy có người cảm thán: đầu năm nay làm người còn không bằng một con chó. Nói làm thì làm ngay, ở nhà Lý Ninh, mỗi ngày trừ phụ trách quét dọn vệ sinh, nấu cơm ra, Dương Dương cũng không ngừng gửi hồ sơ lý lịch qua mạng, nhưng gửi đi hơn một ngàn hồ sơ lý lịch đều biệt tăm biệt tích, hoàn toàn không có tin tức. Cái gọi là núi không phải ta, ta là núi, nếu Internet không được, vậy thì trực tiếp chạy tới hiện trường thông báo tuyển dụng thôi. Dương Dương thường đi giày cao gót 5 cm, đồng nam tây bắc đều có thị trường nhân tài, nhưng thường thường là qua được cửa đầu tiên lại không qua được cửa thứ hai, mà vào được cửa thứ hai chính là người ta nhìn trúng "đồng nhan hảo nhi" của cô, muốn cô làm thư ký + tình nhân, Dương Dương tức giận quăng túi đi luôn. "Cậu nói xem xã hội này làm người còn không bằng một con chó à!" Hôm nay khi cô trở về, thấy một con chó của một phu nhân trang điểm lộng lẫy, chủ nhân con chó sợ chó yêu một nên vẫn luôn ôm nó đi. "Cậu cũng có thể mà". Lý Ninh tra tài liệu cũng không ngừng đầu lên. "Cái gì có thể?" Dương Dương không hiểu, ném cái khoai tây chiên vào trong miệng. "Có thể làm chó mà, nếu như cậu không để ý, cậu có thể coi mình như chó của tớ, tớ cũng có thể yêu thương cậu". Lý Ninh ngoài cười nhưng trong không cười. "Tìm cui!" Dương Dương đá ra một cước, nhưng chân còn chưa chạm tới người Lý Ninh thì đã bị bắt được, Lý Ninh xoay một cái, Dương Dương bị kéo rơi xuống đất. "Cậu cũng chỉ biết khi dễ tớ, hừ!" Dương Dương bị đau la hét, cô gái nhỏ này xuống tay thật ác độc, người nào không biết cô ấy là đai đen Taekwondo, ngày mai khẳng định lại bị bầm tím rồi. "Tớ có một khách hàng giờ đang tuyển trợ lý, cậu có muốn đi thử chút không?" Lý Ninh nghiêm mặt nói. "Không muốn không muốn, tớ không đi cửa sau". Cô là một người rất có nguyên tắc, không thích chính là không thích, tuyệt không thay đổi. "Không có đầu óc, không hiểu được biến báo," Lý Ninh khinh bỉ nói, sau đó lại như tiền bối nói những lời thâm thúy: "Phải biết rằng, loại người như cậu rất khó sống trong xã hội, quá thẳng, không đủ khôn khéo, trên chuyện buôn bán rất dễ chịu thiệt". "Không sợ không sợ, không phải còn có các cậu sao?" Dương Dương lấy lòng nhét một miếng khoai tây chiên vào miệng Lý Ninh, im bất không đề cập tới tay cô vừa móc kẹo rằng. "Chúng tớ không thể giúp cậu nhiều như vậy, ngộ nhờ chúng tớ có chuyện không ở bên cạnh cậu thì thế nào đây?" "Rau trộn". Dương Dương cười hi hi đáp rồi lại bị Lý Ninh đánh cho một trận. "Tớ nói nghiêm túc với cậu đấy, cho nên nghiêm túc một chút, ngày mai cậu đi Hoa Tinh phỏng vấn cho tớ, không có đi cửa sau, có vào hay không còn phải xem bản lĩnh của cậu, tớ chỉ cung cấp tin tức cho cậu thôi". "Cậu nói là Hoa Tinh?" Dương Dương cặp mắt sáng lên nhìn Lý Ninh. "Ừ, đi không?" "Đi đi đi!" Dương Dương gật đầu, Hoa Tinh là tập đoàn xí nghiệp nổi tiếng nhất thành phố S, công ty nổi danh không nói, nghe nói tiền lương còn là xếp hàng đầu thành phố S. "Vây sáng sớm ngày mai lúc 9h cậu tới Cao ốc Hoa Tinh lầu chín để phỏng vấn". "Ninh. . . . . Người ta tốt chịu đựng cậu a. . . . ." Dương Dương nhào tới, giống y như chó cọ Lý Ninh, tay Lý Ninh vung lên đẩy Dương Dương ra, run run nức ói. "Cậu mau đi tìm đàn ông cho tớ! Không chịu nổi cậu nữa rồi!" "Vây cũng phải tìm người có cảm giác mới được a" "Làm trò, cảm giác là một hư vô mờ mịt gì đó, chỉ có thể lừa mấy tiểu nữ sinh như cậu mà thôi". Lý Ninh căn bản không tin có chuyện vừa gặp đã yêu, tình yêu với cô càng giống như là một trò chơi, mỗi khi cô nói như vậy thì Dương Dương cũng sẽ biu môi: đó là bởi vì cậu còn chưa có gặp người kia. "Cậu phỏng vấn thật tốt cho tớ, sau đó tìm gã nào gả đi, đừng có nghĩ tới mối tình đầu đáng chết kia của cậu nữa". Lời này chạm tới vết thương của Dương Dương, Dương Dương không có phản bác, dọn xong đồ liền về phòng, leo lên giường ngủ đầu năm ngủ, Lý Ninh nhìn bóng lưng cô, bắt đặc đi lặc đầu, Dương Dương quá cố chấp rồi, sau đó lại cúi đầu sắp xếp tư liệu. Cố Phương Văn, Cố Phương Văn, ba chữ này không ngừng quay cuồng dấy vò trong đầu Dương Dương, cơ hồ muốn ba chữ này tan ra chui vào trong óc, chỉ là Dương Dương cũng lần mình mấy lần rồi liền ngủ thiếp đi, hôm nay chạy tới hai thị trường nhân tài mới, mọi người cũng đều mệt là rồi. Ngày thứ hai, trong tiếng chuông của đồng hồ báo thức Dương Dương đứng dậy, dính hai con mắt gấu mèo trên mặt, kháo, cả tối đều mơ thấy bị mặt trắng nhỏ giễu cợt, còn bị quấy rối tình dục, làm hại cô cả đêm ngủ không an giấc, Dương Dương xoa xoa cặp mắt, làm một chút xoa bóp, hi vọng đem quãng thâm mất dụi thành vòng nửa con mắt. "Đừng dụi nữa, càng dụi càng xấu". Lý Ninh nói xong ném tới một lọ kem bôi mắt. "Trời ạ!! Thật là thật chó thúi nhà quyền quý, đường có xương chết cồng, những tiểu nhân vật chúng tớ này ngay cả ba bữa cơm cũng thành vẩn đục, mà có một số người xa xỉ dùng tiền lương một tháng của bọn tớ mua một lọ kem bôi mắt". Dương Dương vô cùng tức giận bắt bình mở lọ kem bôi mắt Chante-caille, cứ như vậy 15ml là mất 1950 RMB, tương đương với một tháng tiền lương của cô, loại người nghèo giống cô, bình thường đừng nói bảo dưỡng gì, nhiều nhất là lấy khoai tây đưa chuột làm kem dưỡng da thiên nhiên. "Đừng lải nhải nữa, không cần thì trả lại cho tớ". Lý Ninh đưa tay ra

muốn cướp lại, Dương Dương lấy răng cắn tay cô. "Cậu là chó à?" Lý Ninh lau tay vào người Dương Dương, đây tính là cái gì, đất nhất phải nói đến Re-vive tính thể thay đổi dung nhan 4ml mất tới 15000 RMB, nói cách khác mỗi lần thoa sẽ mất 5 tờ ảnh chân dung Mao chủ tịch, chờ hoàn thành án kiện trên tay này xong thì cô sẽ mua một lọ thử. Dương Dương làm mặt quỷ với Lý Ninh, lấy ra chút kem, mùi hương hoa hồng xông vào mũi, sau khi nhẹ nhàng thoa lại chậm rãi mát xa, khi mở mắt ra quả nhiên đỡ sưng hơn rất nhiều, ai, quả nhiên là tiền nào đồ nấy, Dương Dương trong lòng lại cảm khái vô hạn. Mặc vào đồ công sở, đi một đôi giày cao gót, Dương Dương cầm túi xách ra cửa. "Cậu như vậy đã muốn đi phỏng vấn?" Lý Ninh cau mày nhìn Dương Dương từ trên xuống dưới. "Không được sao?" Đây không phải là rất tốt sao? Dương Dương chuyển vài vòng trước gương, đồ công sở chính thức là rất thích hợp để đi phỏng vấn rồi. "Nói cậu dần cậu thật đúng là dần, ăn mặc nề nếp quê mùa giống cậu, người ta vừa nhìn thấy liền Cancel cho rớt, trong lúc phỏng vấn cậu như thế nào bộc lộ hết tài năng ra đây?" Lý Ninh đứng lên, mở tủ quần áo của mình lấy ra một bộ áo váy, so sánh với người Dương Dương. "Thay đi." Dương Dương vô cùng nghe lời chạy đi thay đồ, Lý Ninh mặc dù tính cách có chút nóng nảy, nhưng về phương diện thời thượng với trang phục tuyệt đối đi trước trào lưu, so với trạch nữ + nghèo nữ hẳn phải có ánh mắt, phẩm vị hơn nhiều. "Còn đóng cửa gì nữa, cũng không phải là chưa có xem qua, hơn nữa cậu có tố cũng có, còn có cái gì mà xấu hổ nữa?" Lý Ninh ở bên ngoài kêu la. "Thôi đi, mặc dù từ có cậu cũng có, nhưng chất khác với lượng". Cửa cô cần nỗ lực nhiều. "Cậu xong chưa? Tổ phải đi, bằng không chính cậu tự bắt xe bus đấy?" Lý Ninh không nhịn được, không phải là thay quần áo thôi sao? Thế nào giống như con rùa đen mẽ nheo vậy. "Được rồi được rồi, Ninh, váy mặc thế nào có vẻ mát mẻ quá vậy?" Dương Dương đi ra, tay vẫn còn kéo vạt váy, váy này của ai thế? Hẳn là không phải của Ninh chứ, cô mặc vào đã lộ cả đầu gối ra ngoài, Ninh cao như vậy, mặc vào chẳng phải là cả mông cũng không giấu được? "Cái này gọi là xuyên thấu, hè năm nay lưu hành nhất phong cách này, tớ thấy thích mua về lại thấy Size quá nhỏ, cũng lười quay lại đổi, vừa hay cậu mặc vừa thì cho cậu thôi." Xuyên thấu! Dương Dương đau cả đầu, cô mặc giả bộ nhìn thấu đi phỏng vấn? Người ta có thể nghĩ cô quyến rũ ông chủ hay không đây? "Yên tâm, vô cùng hoàn hảo, nếu cái này mà gọi là lộ, vậy người ta hở ngực hở nhũ thì thế nào?" "Thật không lộ?" Dương Dương không khẳng định hỏi, thế nào mà cô cứ cảm giác cái váy này tuyệt không an toàn chút nào, quá phóng khoáng rồi, nhúc nhích chút mà lún váy cũng bồng bênh. "Cậu khóa thân mà đi đi, tớ đi đây" Lý Ninh không chịu nổi cô gái trước mắt này, cầm cặp tài liệu đi luôn. "Chờ tớ với" Dương Dương vừa kéo váy vừa theo sau, người này không có lương tâm Dương Dương bảo Lý Ninh thả cô xuống trước mười thước, không muốn người ta nói cô đi phỏng vấn còn ngồi Audi A8. Dương Dương lắc lắc, không phải cô cố ý, mà là vì phối hợp với cái váy này, cô thay đôi giày cao gót 10 cm thời gian dài không đi, bởi vì rất lâu không có đi nên có chút không quen. Thời gian sắp tới, nhưng ngàn vạn lần đừng trễ, Dương Dương tăng nhanh bước chân, "Chờ đã. . . ." Mắt thấy thang máy sắp đóng lại, Dương Dương lại làm "trâu bay", hết sức khẩn cấp chạy vội tới. Cửa thang máy lại mở ra, Dương Dương dừng lại không kịp, cả người nhào vào trong thang máy, đầu đụng vào trên một tường thịt. "Tiểu thư" Tường thịt đẩy đẩy người đang ghé sát trên người hẳn. Dương Dương không động, có chút choáng váng, cô vốn là có chút say xe, va chạm như vậy, chỉ cảm thấy trên đầu có rất nhiều sao đang quay vòng. "Cô không sao chứ?" Giọng nam đặc biệt từ tính, Dương Dương nghĩ đến. "Không có việc gì" Chỉ là có chút choáng, Dương Dương chống tường thịt để đứng vững, lắc đầu một cái, nhưng cảm giác ngực mình có chút không đúng, sao lại có cảm giác bị người ta xoa nắn? Dương Dương mở mắt nhìn, lập tức cao giọng, "A. . . ." Cầm túi nện lên tường thịt. "Tứ sắc lang, tôi đánh chết tên sắc lang không biết xấu hổ anh!" Dâm tặc này lại dám đặt tay lên ngực cô, còn âm thầm nắn lại! "Tiểu thư tiểu thư. . . ." Tường thịt vừa trốn vừa kêu, thấy kêu gọi không có tác dụng, mạnh mẽ bắt hai tay Dương Dương lại đẩy ra, Dương Dương không đường có thể lui, lưng dính vào trên thang máy, hai tay bị hấn bắt dính vào tường, hiện lên hình ảnh chúa Giê-su chịu khổ. "Buông tay! Anh muốn gì? Tôi cho anh biết, thang máy này có lắp truyền hình cáp, anh tốt nhất đừng có làm loạn!" Dương Dương nói lời này thì đặc biệt không có tự tin, ngộ nhớ Cao ốc này vừa khéo không lắp đặt ở đây thì sao? Lại vừa lúc nhân viên quản lý không nhìn thấy nữa? Lại vừa khéo người này cực biến thái thích bị người khác nhìn thì sao? Quá nhiều cái vừa khéo khiến Dương Dương xanh mét cả mặt. Tường thịt nhìn Dương Dương, quan sát mấy lần, có đảm chiêu, sau đó bừng tỉnh hiểu ra, trên mặt vui vẻ nói: "Là cô?" Dương Dương tỉnh táo lại, vừa nhìn, kháo! Thì ra là mặt trắng nhỏ giễu cợt cô trong nhà hàng kia! "Buông tay! Dâm tặc!" Dương Dương lại càng không thích, tên mặt trắng nhỏ này thì ra chính là khắc tinh của cô, nơi có hẳn liên không có chuyện tốt xảy ra với cô. "Tiểu thư, xin cô rõ ràng, hình như người ngã vào lòng là cô, là cô nhào tới đây, tôi muốn đẩy cô ra, chỉ là không nghĩ tới vừa khéo chạm phải địa phương không nên chạm". Phan Thừa Hi khi nói lời này con mắt lại vẫn ngắm bộ vị không cần thận trọng tới kia, khoe miệng hiện lên một độ cong xinh đẹp mang theo tà ác. "Dâm tặc, không được nhìn!" Dương Dương lấy chân đá hấn, Phan Thừa Hi khéo léo tránh thoát, còn dùng thân thể áp sát vào người Dương Dương, không để cho cô có thể đá người lung tung. "Dương Dương?" "Hà?" Dương Dương theo thói quen đáp, đáp xong mới giật mình tên mặt trắng nhỏ này làm sao lại biết tên cô. "Cô tới phỏng vấn?" "Anh theo dõi điều tra tôi?" "Cô suy nghĩ nhiều quá." Phan Thừa Hi khinh bỉ nói, nữ đầu óc cô gái này có sức tưởng tượng thật phong phú, chịu độc hại của phim thần tượng và tiểu thuyết không nhẹ. "Vậy làm sao anh biết được?" Dương Dương vẫn còn đề phòng. "Ừ" Phan Thừa Hi ám chỉ lý lịch rơi trên mặt đất, buồn cười nhìn cô gái trước mặt, cảm thấy cô ấy thật đúng là rất thú vị, hơn nữa không kém, nhìn đến cái này, trái tim đột nhiên rạo rực. "Nhìn cái gì vậy, mặt trắng nhỏ, thả. . . ." Dương Dương bị hấn nhìn chăm chú mặt đỏ rần, vừa kêu hấn buông tay thì thang máy "ding" một tiếng, mở ra. "A! !!" "A! !!" "Oa!" Thanh âm cao thấp có chút kinh ngạc nối tiếp nhau, Dương Dương cùng Phan Thừa Hi đồng thời nhìn về phía cửa thang máy, OMG, trước thang máy có 3 người đàn ông tây trang trắng thớm cùng mấy OL đang nhũn mày nhếch miệng nhìn tư thế mập mờ của bọn họ. Dương Dương thừa dịp Phan Thừa Hi ngăn người thì mạnh mẽ trốn thoát khỏi trời buộc của hẳn, nhặt hồ sơ lý lịch trên đất lên rồi chạy vội ra ngoài. Thật đúng là xui xẻo! Mặt trắng nhỏ chết tiệt, thấy hẳn chung quy không có chuyện tốt! Dương Dương ở trong lòng nguyên rủa ngàn lần, quyết định trở về đánh tiểu nhân cho hả giận. "Thừa Hi, không nhận ra cậu rất mạnh mẽ đó nha" Khóa 2 bộ phận tiêu thụ Lâm Viễn vỗ vai Phan Thừa Hi. "Người anh em, muốn làm cũng phải về rồi làm, ở trong công ty ảnh hưởng không tốt đâu" Khóa 2 bộ phận tiêu thụ Ân Hạo vỗ ngực Phan Thừa Hi. "Cậu đi chết đi, tôi mà làm cái gì hà, người ta là tới phỏng vấn" "Phỏng vấn như thế nào lại với cậu có tư thế kia?" Tiểu Cốc cùng bộ phận Lâm Viễn, Ân Hạo nhũn mày, tỏ rõ Phan Thừa Hi chính là trọn mắt nói dối. "Chỉ là, đáng dáp vừa rồi thật tốt, tiểu Hi, cậu không muốn thì tôi sẽ lên?" "Cậu dảm!" Phan Thừa Hi đẩy dảm đồng sự không có nghĩa khí trước mặt, trực tiếp đi về phòng làm việc. "Cô gái kia thân hình thật không tồi, là loại hình tôi thích" Tiểu Cốc ấn nút tầng 15. "Thôi đi, mỹ nữ nào mà không phải loại hình cậu thích?" Lâm Viễn tổn hại nói. "Quả nhiên người hiểu tôi vẫn là Mạc Lâm Viễn" Tiểu Cốc cũng không tức giận. "Cậu nói A Hi thật sự nghiêm túc sao?" Ân Hạo hỏi. "Tôi thấy có mấy phần thật, thằng nhóc kia rất ít để bụng cô gái nào, cũng tốt, cũng là thời điểm nên tìm người tới trị con ngựa hoang này rồi". Lâm Viễn nhìn há hê vô cùng rõ ràng. "Vậy còn cậu? Lúc nào thì tìm một người đây?" Tiểu Cốc chó chề mèo lăm lăm. "Cậu nằm mơ đi, chớ đem đề tài chuyển tới tôi, các cậu nói A Hi có thể theo đuổi được MM kia không?" "Nếu không đánh cuộc một lần, như thế nào?" Ân Hạo đề nghị. "Ý kiến hay!" Kết quả là ba người vô cùng vô lương đánh cuộc, Lâm Viễn cùng Tiểu Cốc mua Phan Thừa Hi có thể theo đuổi được, mà Ân Hạo cũng không coi trọng, ba người dùng một bữa cơm làm tiền đặt cuộc, người thắng thì mở miệng ăn, người thua phải bỏ tiền.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4

Bát quái là chỉ các hiện tượng tự nhiên gồm thiên, địa, lôi, phong, thủy, hỏa, sơn, trạch tám loại, lúc ban đầu dùng để xem bói, nhưng tổ tông Phục Hi của bát quái lại không nghĩ tới thứ dùng để bói toán sự biến đổi tự nhiên và xã hội có một ngày lại dùng để hình dung việc thị phi vụn vặt. Nơi có người sẽ có bát quái, nhất là trong kinh doanh. Cuộc phỏng vấn của Dương Dương rất thành công, lúc ấy đi phỏng vấn có rất nhiều người, mấy trăm người giành hai chức vụ, cạnh tranh cũng đủ kịch liệt, xã hội phát triển đến trình độ này, không biết là tiến bộ hay là bi ai. May mắn nghe theo lời đề nghị của Lý Ninh, cô vừa vào phỏng vấn phát hiện rất nhiều người mặc âu phục chỉnh tề, liên miên bất tận, đông nghìn nghịt, muốn người ta lưu lại ấn tượng cũng rất khó khăn. Có người tổng kết lại kinh nghiệm nói, xí nghiệp tam tư muốn nhân viên "tam tư" - "tư sắc", "tư lịch" và "tư bản", trong đó "tư sắc" quan trọng nhất, Dương Dương phát hiện cô mặc "xuyên thấu" đi vào thì người phỏng vấn mắt sáng rực lên, Dương Dương biết cô đã thành công một nửa, vì vậy mỉm cười ngọt ngào bước tới. Quá trình phỏng vấn rất nhẹ nhàng, người phỏng vấn trước giới thiệu văn hóa xí nghiệp của công ty, phạm vi nghiệp vụ cùng mấy thứ cơ bản. Quá trình này nhìn như rất dễ dàng, có phần giống tâm sự chuyện nhà, không có quan hệ nhiều lắm với cuộc phỏng vấn, thật ra thì trừ để thí sinh hiểu rõ hơn công ty ra, từ lúc bọn họ bước vào công ty thì công ty cũng đã bắt đầu khảo hạch bọn họ rồi. Đây là sau này cấp trên của cô Mary Lý nói cho biết. Mary Lý là thạc sĩ MBA về quản lý doanh nghiệp. Nghe nói trong nhà có chút bối cảnh tài chính, khách hàng chính trong tay đều là bộ phận nghiệp vụ của 500 cường quốc cùng một số xí nghiệp vượt trên quốc gia, có một vị trí ổn định trong Hoa Tinh. Ngày đó trúng tuyển có hai người, thời gian thử việc ba tháng, ba tháng sau sẽ xác định phân phối đi bộ môn nào, người cùng trúng tuyển với Dương Dương tên Hách Đình, từng làm việc một năm ở công ty lớn, vóc người cao gầy, môi hồng răng trắng, gặp người ba phần cười, là một đối thủ cạnh tranh không đơn giản. Nhưng tất cả đối với Dương Dương mà nói không sao cả, cô là người lười trời sinh, có thể ngồi tuyệt không đứng, có thể nằm tuyệt không ngồi, chỉ cần cho cô chút tôn nghiêm, công việc ổn định là được, cô không ngại cả đời làm trợ lý, Dương Dương nói chính cô đây là trời sanh tính đam bạc, coi danh lợi là cặn bã; có câu nói, người sợ nổi danh, heo sợ mập, cô nhân cũng nói: "Mộc tú vu lâm, phong tất tột chi, đôi xuất vu ngân, lãng tất thoan chi. . . . . Dương thị tát một phát, "Kháo, vân tưởng y sam hoa tưởng dung, heo muốn mập người muốn hồng, cái bộ dạng này của con mà đam bạc thì mẹ là lòng trắng trứng à, nói trắng ra con chi là con heo ngược to nào nhỏ thôi!" Dương Dương tức quá ném dép, cô nản cảm nhất khi người ta nói cô ngược to nào nhỏ, Dương thị tiếp được, hai mẹ con vung tay, lão đồng chí Dương bám vào vách tường thoát khỏi hiện trường trước khi chiến tranh bùng nổ, đến tiêu khu bên dưới đánh cờ rồi mới về ăn cơm chiều, không ngờ hai người phụ nữ trong nhà đều tranh hơn thua không làm cơm, đồng chí Dương ba không thể làm gì khác hơn là rung rung ôm thùng Khang sư phụ, ai, cũng đã ăn hai thùng rồi, cuộc sống này khi nào mới tới tận cùng đây! Lý Ninh cũng đặc biệt không muốn thấy nhân sinh quan của Dương Dương, cô cho rằng yêu một người, nhất định phải yêu hiện tại của hắn, ngàn vạn lần không được suy nghĩ tới yêu tương lai, nhưng lời này nghĩa rộng đến công việc cũng không thích hợp, việc làm, trừ yêu nó hiện tại, nhất định phải nghĩ đến nó tương lai, công việc không có tiền đồ không đáng phó thác cả đời. Trước khi đi làm Lý Ninh dắt Dương Dương đi dạo chợ một vòng, cao thấp Dương Dương đều đóng gói lại, Dương Dương đau lòng nhìn thê vàng quết hết lần này tới lần khác, trong lòng không ngừng mắng Lý Ninh phá gia, bạn đừng cho rằng cái thê vàng kia là của Dương Dương, cô ấy còn chưa có bản lĩnh cầm thê vàng, người cầm thê vàng chủ yếu chia làm 3 loại người: Danh nhân xã hội, quản lý cao cấp của một công ty lớn và nhân viên công vụ cao cấp làm việc cho nhà nước. Mà mở thê vàng thu nhập một tháng ít nhất phải 3 vạn, Dương Dương cô chỉ sợ đời này cũng không có hi vọng có được, nhiều nhất chỉ là cảm của Lý Ninh mà thỏa con nghiện. Mà bạn cũng đừng cho rằng Lý Ninh sẽ trả tiền cho Dương Dương, Lý Ninh chỉ là cho cô ấy mượn, hơn nữa còn muốn có lợi tức đấy! Dương Dương tức tới lần nữa ý thức được bản thân đã chọn nhầm bạn. Hôm nay là ngày đầu tiên Dương Dương đi làm. "Dương Dương!" " . . . . . " "Dương Dương!" " . . . . . " Người nào đẩy trên giường lấc lấc chân mền, lau nước miếng, âm ỉ rồi lại không phản ứng. "Kháo! Cậu không dậy, tớ lột quần áo cậu ra chụp ảnh khóa thân!" Tớ hôm qua quá hưng phấn mãi tận 3h mới ngủ, thật sự là quá mệt nhọc. Lý Ninh đá văng cửa đằng sau, thấy Dương Dương còn ngủ như lợn chết, tức giận không khỏi "ngay một đi lên", hét lớn một tiếng, tay kéo chăn, chân đá người, Dương Dương lập tức lăn xuống đất, ngẩng khuôn mặt vô cùng thê thảm, xoa xoa đôi mắt quắc quắc hỏi: "Động đất à?" "Động cái đầu cậu, cậu muốn chết hả, muốn ngày đầu tiên đi làm đã bị muộn sao?" Kháo, cô gái này thật muốn bị đập chết, nghĩ tới làm ngay, ra ngoài lại tặng thêm một cước rồi mới xoa cái đầu ô gà ra ngoài rửa mặt. Nghe được hai chữ "đi làm" Dương Dương lúc này mới như bị điện nhảy dựng lên, lao ra ngoài tranh nhà vệ sinh với Lý Ninh. May là nhờ Lý Ninh chờ đi, Dương Dương dọc theo đường đi đều soi gương, Lý Ninh chủ như tát nước, nói Dương Dương sau khi được phát tiền lương phải mua một lọ kem Chante caille trả lại cô, Dương Dương làm bộ như không nghe thấy. Đến công ty, cảm giác khác hẳn ngày hôm qua, không nghĩ tới có một ngày cô cũng tới nơi đây đi làm. Đây là khu vực sầm uất nhất thành phố S, nhà cao tầng san sát, người đi đi lại lại đều mặc quần áo thời thượng nhất, cả người hàng hiệu. Chỉ là làm cho người ta cảm thấy bất đồng là thái độ của bọn họ, giống như đến đây làm việc thì thân phận bọn họ được đẩy cao lên mấy lần, nam thành quốc vương, nữ thành hoàng hậu công chúa, trong lúc nhấc tay cũng lộ ra mùi vị trên cao nhìn xuống, mắt chó nhìn người thấp cũng không ngoài như thế, ngay cả đi quét dọn vệ sinh cũng kiêu ngạo nói "Tớ ở trên đường phố Đế Vương đấy!" Chỗ làm của Dương Dương ở tầng 15, Dương Dương chủ ý xác định không quá mặt trắng nhỏ mới đi vào thang máy, vừa nghĩ tới tương lai tốt đẹp, Dương Dương không khỏi ngẩng đầu ưỡn ngực, ý chí chiến đấu sôi nổi năm chặt quá đậm yên lặng với cô mình, thời kì hắt mùng Dương Dương có nóng nồm nổi dậy không xa nữa, nha. . . . . Sên soẹt sên soẹt. . . . . Có chút quái lạ, cô cảm giác có một ánh mắt như lửa ở lưng cô, Dương Dương mãnh liệt quay đầu lại, phát hiện mặt trắng nhỏ lộ ra sau lưng, miệng hé mở lộ ra hàm răng chính tề. Dương Dương thiếu chút nữa học máu, cô đọc từ khẩu hình liền biết mặt trắng nhỏ đang nói cái gì, "Snoopy!" A, cô muốn thét chói tai, cái tên mặt trắng nhỏ chết tiệt này vậy mà lại nhắc nhở cô chuyện lộ quần lót Snoopy ở nhà hàng! Dương Dương giận dữ quay lại, lại không dám ngẩng đầu ưỡn ngực nữa, túi ngăn lại trước ngực, ông xã tương lai còn chưa có chạm qua bộ ngực của cô thể mà mặt trắng nhỏ đáng chết này lại nhanh chân đến trước! Rất đáng hận! Thần kinh quê mùa của Dương Dương lúc này mới nhớ tới mặt trắng nhỏ này cùng công ty với cô, về sau đều phải làm việc với nhau, không khỏi càng thêm buồn bực. Tâm tình Phan Thừa Hi lại cực tốt, thật ra thì hắn cũng cảm thấy không giải thích được, vì sao vừa thấy cô gái kia tức giận là hắn đã cảm thấy tâm tình sáng khoái vô cùng, hắn vĩnh viễn cũng không quên được bộ dạng quần của cô ấy khi cái khuy bay ra khỏi váy lúc trong nhà hàng, thật đúng là cười chết hắn, quần lót cô gái kia mặc lại có hình snoopy màu hồng, nghĩ tới đây, hắn lại không nhịn được muốn cười. Thang máy tới tầng đầu tiên thì Phan Thừa Hi đi ra ngoài, lúc đi qua Dương Dương thì nhẹ nhàng nói một câu: "Về sau chúng ta chính là đồng nghiệp rồi, thật hân hạnh gặp cô, Snoopy". Nói xong lộ ra một nụ cười ưu nhã, thành công thấy trên mặt Dương Dương lộ ra màu đại tiện, sau đó hất tóc bước đi. Mặt Dương Dương như mướp đắng, đôi môi run rẩy: mặt trắng nhỏ chết tiệt, tôi với anh không thù không oán, anh sao bức khổ tôi hết mức thế hả? Hôm qua xấu hổ trúng gió, tâm không linh tề mắt tích giữa đường, ông trời phù hộ, chỉ mong bọn họ từ nay son thủy không tương phùng, chớ đừng nói snoopy! Công ty lớn quả nhiên có khác, chế độ quản lý hết sức tự động, ngay ngắn rõ ràng, một buổi sáng Dương Dương đều đã nhận thức và hiểu rõ qui định của công ty. "Cô cũng là đồng nghiệp mới tới?" Một cô gái chừng 25, 26 cầm một khay salad nhỏ ngồi xuống bên cạnh Dương Dương. "Ừ, chào cô, tôi tên là Dương Dương" "Dương Dương? Hải dương? A, đúng rồi, tôi tên Vu Ly, bộ phận nhân sự, cô có thể gọi tôi Lina" "Là Dương của họ Dương, ba mẹ tôi đều họ Dương, cho nên gọi tôi Dương Dương". Lúc mẹ cô mang thai đã nghĩ xong tên, sinh nam gọi Dương Dương, sinh nữ cũng là Dương Dương, Dương Dương nghe thật, cái này thì có gì khác nhau a, Dương thị tiếp tục nói: sinh nam thì họ ba con, sinh nữ theo họ mẹ. Dương Dương hoàn toàn ngã gục. "Cái cô nhân viên mới vào cùng cô, cô có biết không?" Vu Ly dụng tay Dương Dương, Dương Dương nhìn theo tầm mắt cô ấy, Hách Đình đang bị mấy người đàn ông vây quanh, che miệng cười đến cười run rẩy hết cả người. "Không biết, chỉ biết cô ấy tên Hách Đình." Dương Dương nói thật, họ chỉ đụng mặt đúng một lần ngày đó, giới thiệu với nhau một chút, nhưng Mary Lý vừa đi, Hách Đình cũng không chuyện trò gì nữa, Dương Dương bủn rủn liền đi, với người cô coi như không, cô

không để ý thái độ cô ta thế nào với mình, giống như một con chó hoang ven đường, nó có thích bạn hay không cũng không ảnh hưởng gì tới bạn. "Tôi nói cho cô biết này, nghe nói cô ta đi cửa sau đây, cô xem bộ dạng cô ta cợt nhả thế kia, cô ta hôm nay vừa mới tới bộ phận nhân sự chúng tôi báo cáo, cả bộ phận chúng tôi nhìn cô ta liền khó chịu, nhưng mà cô cũng đừng nói ra nha". Dương Dương cười cười gật đầu một cái. Kinh doanh vinh viễn không thiếu được bát quái, nhất là nơi có phụ nữ. Cô nhớ đã xem qua một điều tra, kết quả cho thấy bộ phận nhân sự, bộ phận tiêu thụ, bộ phận hành chính được công nhận trở thành 3 "nguồn gốc bát quái" lớn, nghĩ tới đây, Dương Dương muốn cười phá lên, Vu Ly là bộ phận nhân sự, mà cô là bộ phận tiêu thụ, điều tra này quả nhiên có mấy phần thật a. "Tôi còn nghe nói Mary Lý chuẩn bị cho hai người các cô thách đấu, kiểm tra năng lực từng người các cô thế nào". "Ồ." Dương Dương lên tiếng, "Cô thật không mạnh mẽ, thế nào mà như chuyện không liên quan tới mình vậy, tôi thấy cô là người hiền lành mới nói cho cô đấy/" "Hi hi, cảm ơn". Dương Dương có chút bất đắc dĩ cười khúc khích. Kinh doanh chính là như vậy, nhiều khi khiến người ta có cảm giác thân bất do kỷ không biết làm sao. Mặc dù bạn không truyền bá bát quái, nhưng bạn đã trở thành một phần tử trong "vòng bát quái", "đi trên bờ sông nào không ướt giày" chính là đạo lý này. "Có năng lực tiếp tục ở lại bộ phận tiêu thụ, không có năng lực vô cùng có khả năng phải cuốn gói, cho dù không cuốn gói cũng bị phân sang ngành không quan trọng, thí dụ như kho hàng". Vu Ly nhỏ giọng nói vào tai Dương Dương. Dương Dương thật tò mò, Vu Ly làm sao biết nhiều như vậy, nhưng một hồi cô liền biết, Vu Ly với Lâm Viễn khóa hai bộ phận tiêu thụ là bạn tri kỷ, thật ra thì nói là tri kỷ, nhưng lại mập mờ không rõ, nhiều hơn bạn bè một chút, ít hơn người yêu một chút, giống như đất màu xám, là trắng là đen, không phải trắng không phải đen, mãi mãi nằm trong một dải đất, "Bạn bè trở lên, người yêu chưa đủ" nói chính là trường hợp này - loại tình yêu thứ ba trong thành phố. "Cô cũng không phải lo, bộ phận tiêu thụ ấy vậy phúc lợi và tiền lương tốt nhất ngành, cho dù là một thư ký làm việc lật vật, huê hồng thưởng cuối năm cũng cao hơn mấy ngành chúng tôi, cho nên cô tốt nhất nên chuẩn bị đi, cô xem cô ta cười giống như hồ ly, quá mức quyến rũ đàn ông, nói không chừng cô ta đang hỏi thăm tin tức, cũng lung lạc lòng người, cô xem bộ dạng không vội của cô, bị người ta đá còn không biết đấy". Nói xong uống một ngụm sô - đa, Vu Ly nói cô đang giảm cân, những đồ uống kia tuyệt đối "say no". Dương Dương cũng không giận, thế giới cũng có loại người miệng mồm rất thẳng nhưng lòng dạ không xấu, so với cái người miệng nam mô bụng bồ dao găm khiến người ta yên tâm nhiều, ít nhất đi lại với người như thế bạn sẽ không phải lo lắng đề phòng cô ấy đâm một dao sau lưng. "A, cảm ơn cô, tôi sẽ chuẩn bị". Mặc dù cô không muốn gia nhập kinh doanh "mỹ nhân tâm kế", nhưng cuộc sống nhiều khi khiến người ta rất bất đắc dĩ, bạn không tranh thủ đúng không, vậy thì out, vinh viễn có rất nhiều người tới thay thế vị trí của bạn. "Cô nhìn anh chàng bên kia kia, đó là bạch mã hoàng tử được chào đón nhất Hoa Tinh công nhận" Dương Dương nhìn theo tay Vu Ly, thấy bóng lưng một người con trai, vóc người cao 1 thước tám mấy, dáng thon dài cao gầy, đường cong sống lưng đẹp đẽ, eo hẹp chân dài có cảm giác không gì sánh được, lúc này mặc áo sơ mi trắng, hai tay để trong túi quần, chỉ bóng lưng, người này có thể được 80 điểm, không biết đáng đáp trước mặt như thế nào? Dương Dương ở trong lòng bình luận. "Phan thiếu đúng là đối tượng hoàn hảo nhất trong cảm nhận phụ nữ toàn công ty, bề ngoài lớn lên đẹp trai không nói, hơn nữa vô cùng lịch thiệp, đối đãi phái nữ đều rất dịu dàng, nói tóm lại, chính là cả người phát ra sức quyến rũ làm cho không người nào có thể kháng cự, chỉ cần anh ấy cười nhẹ nhàng với cô, cô sẽ liền có cảm giác choáng váng, giống như điện giật". Bị điện giật mà hay sao? Trên mặt Dương Dương lộ ra 3 vạch đen, còn Phan thiếu này là ai? Vu Ly nói thần kì như vậy khiến Dương Dương không nén nổi sinh ra hứng thú với hắn. "Bị mê hoặc rồi phải không? Giới thiệu cho cô thì thế nào?" Vu Ly dùng khuỷu tay chạm nhẹ vào Dương Dương, vẻ mặt mập mờ. "Không cần không. . . . ." Dương Dương còn chưa kịp cự tuyệt, Vu Ly liền chạy tới chỗ người đàn ông kia, không biết cô gái nhỏ này nói gì đó với bọn họ, hai người đứng cùng người đàn ông kia có ý nhìn Dương Dương vài lần, ánh mắt đặc biệt không giống người thường, Dương Dương lập tức đỏ mặt. Đang lúc Dương Dương suy xét có nên chạy trốn hay không, người con trai kia quay đầu lại, Dương Dương nhìn tới, trời một đôi mắt đào hoa trời sinh, sống mũi anh tuấn, môi mông tràn đầy tính cảm, làn da trắng bóng loáng. . . . . Phi, toàn bộ đều là dạng mặt trắng nhò! Lại liếc mắt một cái, Dương Dương lập tức cảm thức uống của mình nhanh chân bỏ chạy. Snoopy này, thế nào vừa nhìn thấy hắn liền bỏ chạy vậy? Muốn tránh né hắn? Không dễ dàng như vậy đâu! Mối mông vẽ ra một đường cong hoàn mỹ, chân thon dài ngay sau đó vội vàng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 5

Latte, sữa tươi + cà phê, một nửa là sữa tươi, một nửa là cà phê, khi pha xong một ly Latte có thể thấy nửa trên là sữa và nửa dưới là cà phê, giữa hai thứ có giới hạn rất rõ ràng. Nhưng nếu như bạn dùng thìa khuấy đều, hai thứ sẽ trộn lại với nhau không phân biệt được sữa hay cà phê. Giống như tình yêu, một khi thích một người liền sẽ có tâm tư dây dưa không rõ. Phan Thừa Hi ba bước đi thành hai bước, một hồi liền vượt qua Dương Dương, vươn người dè tới chặn đường Dương Dương. "Anh. . . . . Anh muốn làm gì? Tôi không có sợ anh đâu, anh nếu dám. . . . . Dám. . . . ." "Dám cái gì?" Phan Thừa Hi nhíu mày cười hỏi, không sợ vậy sao phải chạy hả? Đây không phải rõ ràng tron mắt nói dối sao? Snoopy này thật đúng là rất khá, khi nói lời này mắt Phan Thừa Hi lại vô ý đảo qua bộ ngực Dương Dương, Dương Dương tay run lên, muốn bảo vệ ngực, lại quên mất trong tay còn có một cốc đồ uống, cho nên che ngực không thành công, ngược lại đồ cốc đồ uống lên áo, hôm nay cô mặc áo váy màu trắng, quần áo không chỉ bị nhiễm bẩn mà áo ngực cơ hồ lộ hết ra. "A. . . . ." Dương Dương hét to một tiếng, cúi đầu nhìn, trời ạ, ren áo ngực như ẩn như hiện, Dương Dương muốn vứt cốc đồ uống đi để bảo vệ ngực nhưng lại cảm thấy không ổn, không bảo vệ thì cảnh xuân vô hạn, hơn nữa cô vừa hét xong tất cả mọi người tụ tập lại đây, còn có mấy người đàn ông nhìn qua người cô. Phan Thừa Hi nhướn mày, tay duỗi ra kéo Dương Dương lại, Dương Dương thật không ngờ mặt trắng nhò lại có chiều này, cả người bị kéo làm đầu đập vào vai Phan Thừa Hi, ngực thì đụng vào ngực hắn. Phan Thừa Hi với tay ôm Dương Dương, Dương Dương có thể cảm giác được ngực hai người kết hợp hết sức thân mật, mặt không khỏi nóng lên, giờ tay đầy sắc lang trước mặt ra. "Buông tôi ra! Tên sắc lang chết tiệt". Giọng không lớn nhưng là nghiêng răng nghiêng lợi. "Chẳng lẽ cô muốn bị người ta thấy hết tron sao hả?" Giọng điệu chẳng biết tại sao có hơi giận. Dương Dương hơi sững sờ, người này chẳng lẽ là vì cô? Nhưng cũng không nên chột vậy chứ, "Vay anh buông ra chút". Phan Thừa Hi nghe vậy hơi kéo giãn khoảng cách giữa hai người, nhưng tay vẫn khoắc lên lưng Dương Dương. "Dương Dương, thi ra hai người. . . ." Vu Ly nhảy qua, hét lớn. "Em mới biết à, hai người bọn họ ở trong thang máy đã cái kia đó". Lâm Viễn vừa mập mờ lấy tay làm động tác KISS, vừa nháy mắt với Vu Ly, Vu Ly dài giọng "ồ" một tiếng hiểu hiểu gật đầu, hai người phối hợp ăn ý không chê vào đâu được. "Không phải đâu. . . . ." Dương Dương vội vàng ngắt đầu lên giải thích. "Đúng vậy đó, chúng tôi là cái đó, cho nên về sau Dương Dương nhà tôi xin nhờ mọi người chiếu cố nhiều hơn nha". "Ồ. . . . . Dương Dương nhà tôi đó. . . . ." "Chắc chắc. . . . . Thật khiến người ta ghen tị mà, Dương Dương nhà tôi. . . . ." Một đám người lập tức ồn ào. "Không phải như thế đâu. . . . ." Dương Dương muốn tránh thoát khỏi cái ôm của mặt trắng nhò để giải thích với mọi người, mặt trắng nhò đáng chết này, tại sao lại nói vậy chứ hả? Đây không phải phá hủy sự trong sạch của cô rồi sao? Hơn nữa công ty bình thường không phải cấm tình yêu văn phòng ư? Nếu công ty này cũng vậy, cô chẳng phải không còn được xét lại nữa sao? Chẳng lẽ tên mặt trắng nhò này là do Hách Đình liên hệ, cố ý tới phá hoại để cô không chiến

mà bại? Dương Dương bị ý nghĩ này của mình làm sợ hết hồn, vì vậy càng ghét mặt trắng nhỏ trước mặt, giầy cao gót nâng cao lên rồi giẫm mạnh xuống, chỉ nghe thấy người nào đó rên một tiếng, muốn tránh khỏi trời buộc của Phan Thừa Hi giải thích với mọi người, không nghĩ tới tên mặt trắng nhỏ này lại cúi đầu xuống. "Cô còn dám lộn xộn, tôi nói chuyện snooply ra". Phan Thừa Hi nhủ mày "đe dọa". "Anh. . . . ." Tên mặt trắng nhỏ này thật không phải hèn hạ bình thường, cổ ngữ quả nhiên nói không sai, mặt trắng nhỏ chết tiệt, không có chút lòng tốt nào cả! "Lâm Viên, phiên cậu cầm áo khoác của tôi trong phòng làm việc tới đây". Phan Thừa Hi không để ý tới Dương Dương, chỉ là môi nhếch lên nụ cười khiến Dương Dương rất muốn xé nát. Lâm Viên rất nhanh đã lấy áo phục cho Phan Thừa Hi, Phan Thừa Hi cầm áo khoác lên người Dương Dương, kéo chặt áo, lúc này mới buông Dương Dương ra, đổi thành ôm vai cô, "Đi thôi". "Đi đâu?" Dương Dương cơ hồ là bị bắt đi, tên mặt trắng nhỏ đáng chết này rốt cuộc là làm gì? Không phải là muốn tìm một chỗ không người XXOO cô đấy chứ? "Chẳng lẽ muốn mặc bộ này tiếp tục đi làm sao?" Phan Thừa Hi vừa thấy Dương Dương bảo vệ ngực liền biết cô suy nghĩ gì, không nhìn được trọn trắng mắt, chẳng lẽ trong mắt cô ấy hẳn chính là loại người như thế? Nghĩ tới đây Phan Thừa Hi không khỏi có chút buồn bực. Bọn họ vừa đi khỏi cao ốc Hoa Tinh, Phan Thừa Hi liền buông Dương Dương ra. Dương Dương có chút ngượng ngùng, là mình quá lấy lòng tiểu nhân đồ bụng mặt trắng nhỏ rồi sao? Nhưng nghĩ lại lại phi bản thân một cái, sói phủ thêm da dê vẫn là sói, chôn tới nhà gà chúc tết, nhưng vẫn không thể thay đổi bản chất tà ác của chúng, cho nên mặt trắng nhỏ vẫn là mặt trắng nhỏ, không phải thứ tốt! Vừa nghĩ như thế, Dương Dương trong lòng có hơi sợ, lặng lẽ kéo dài khoảng cách với tên nguy hiểm bên cạnh, Phan Thừa Hi thấy chỉ là lắc đầu. Phan Thừa Hi mang Dương Dương tới một cửa hàng phụ cận, Dương Dương ngẩng đầu nhìn tên cửa hàng liền quay đầu đi. "Cô làm sao vậy?" "Không mua" "Tại sao?" Lần này đến phiên Dương Dương trọn trắng mắt, đó là cửa hàng chuyên doanh GUC-Cl, quần áo bên trong cũng phải hơn một ngàn, loại người nghèo như cô há có thể mua nổi? "Không có tiền!" "Tiền tôi trả" "*****" "Tại sao?" Khi nói lời này bọn họ đã ra khỏi cửa hàng GUC-Cl, váy trên người Dương Dương cũng đổi thành một chiếc váy màu lam nhạt, lúc này bọn họ đang ngồi ở quán cà phê đối diện công ty. Phan Thừa Hi nhấp một ngụm Latte, miệng đầy lưu hương, hương vị cà phê thiên nhiên cùng vị sữa đậm đà, đây là hương vị hẳn thích nhất. Có người nói, Latte là ưu buồn, vì vậy người thích Latte cũng ưu buồn, bọn họ thích tìm kiếm cái tôi trong cay đắng, pha một ly Latte, hòa tan sự cô độc vào trong hương thơm cà phê, sau đó từ từ uống, pha chính là u buồn, uống xong chính là tịch mịch, trong hương vị vẫn vút, mặc cho mình trầm luân trong thế giới của mình. Tại sao? Thật ra thì hẳn cũng muốn biết rõ mình tại sao lại giúp cô, Phan Thừa Hi nhún nhún vai: "Không có vì cái gì cả". Nếu mỗi chuyện đều muốn hỏi vì sao, vậy chẳng phải là mệt chết rồi? Dương Dương uống một hớp trà sữa, nghi ngờ nhìn mặt trắng nhỏ, đột nhiên nói một câu kinh người: "Anh yêu tôi?" "Phốc. . . . ." Phan Thừa Hi bị lời này làm cho sợ hết hồn, một hớp bị sặc, ho khan. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dương Dương quát lại, đưa khăn giấy tới, chẳng lẽ không đúng sao? Lần đầu tiên nhìn thấy liên chú ý tới cô, sau đó lần thứ hai gặp mặt liền ăn đậu hũ của cô, lần thứ ba chính là vừa rồi nói cô là nhà hân, bây giờ còn mua quần áo đắt tiền như vậy cho cô, hay là hẳn đối đãi tất cả phải nữ đều hào phóng như vậy, không biết vì sao ý nghĩ này khiến Dương Dương trong lòng có một tí ti không thoải mái, nhưng chỉ là một tí ti, cho nên Dương Dương không đáng kể. Phan Thừa Hi cầm lấy khăn giấy, lau miệng, nở nụ cười, Snoopy này thật đúng là rất khá, hẳn thừa nhận hẳn có chút hảo cảm với cô, nhưng còn chưa tới mức yêu, về phần vì sao có cảm tình chính hẳn cũng không rõ, song cảm tình vốn chính là thứ mơ hồ không rõ, nếu có thể nói rõ ràng, vậy thì không phải là tình cảm. Người này có ý gì? Dương Dương bị cười đến có chút ngượng ngùng, lập tức cầm túi đựng váy cũ lên muốn đi. "Nếu như tôi nói là đúng thì sao?" Phan Thừa Hi lại hóp một hóp cà phê. Nghe như thế, Dương Dương lại ngồi xuống, về mặt trở nên vô cùng nghiêm túc: "Khụ khụ, Phan tiên sinh đúng không?" "Phan Thừa Hi, cô có thể gọi tôi là Thừa Hi". Lần này hẳn học thông minh rồi, trước khi Dương Dương nói, đặt coffee xuống, cách xa mình ra. "Vâng xin lỗi, tôi cự tuyệt anh" "Tại sao?" Trong lòng Phan Thừa Hi có chút bực mình, nhưng vẫn mỉm cười, thuận tiện quan sát cô gái trước mắt này, con mắt to có hồn, cái mũi vênh cao, cảm nhận, vóc người ồ ồ, đáng đáp cô gái này rất tốt, nhưng so với những cô gái hẳn biết trước kia, nhiều nhất cũng coi như đạt tiêu chuẩn. "Tôi biết rõ, đáng đáp tôi rất tốt, hơn nữa mọi người cũng nói tôi rất đáng yêu, là cô gái kết hợp giữa lý trí và tình cảm, anh thích tôi là bình thường. . . . ." "Hi hi. . . . . Ha ha. . . . ." Nghe vậy, Phan Thừa Hi không nhìn được cười đến mức không có phong độ, chỉ kém việc đập bàn, may là hẳn thông minh, trước đã đặt tách cà phê xuống, nếu không bây giờ bị cà phê đổ là chính hẳn. Dương Dương sùng sột một chút, mặt đen lại tiếp tục nói: "Nhưng tôi lại không thể tiếp nhận anh, sau đây là lý do tôi cự tuyệt anh" Phan Thừa Hi lau nước mắt, ép mình nhìn cười nghiêm túc nhìn cô gái nhỏ trước mắt này. "Đầu tiên, tôi là đồng nghiệp với anh, theo quy định công ty, chúng ta không thể phát triển tình yêu văn phòng" "Ai nói?" "Ách?" Không có điều này sao? Công ty bình thường không phải đều cấm nhân viên phát triển tình yêu văn phòng à? "Tôi ở trong công ty mấy năm, sao tôi lại không phát hiện có quy định này, chẳng lẽ hôm nay vừa mới ban bố hay sao? Chỉ là theo tôi được biết vợ tổng giám đốc chúng ta trước kia chính là thư ký của hẳn" Dương Dương quần rồi, kỷ thực quy định này là cô nói bậy, nhưng vẫn lấy tinh thần tiếp tục cự tuyệt: "Tiếp theo là tôi không thích ngày ngày gặp mặt anh nói chuyện yêu đương, như vậy rất dễ dàng sinh ra cảm giác chán nản, hơn nữa tôi là một cô gái truyền thống, tình cảm với tôi là cực kỳ nghiêm túc. . . . ." "Phốc. . . . . Khụ khụ. . . . ." Phan Thừa Hi lại không nhìn được, không biết vì sao a, những lời này nếu đổi thành người khác nói có lẽ không có gì không đúng, có lẽ từ miệng cô ấy nói ra cảm giác cực kỳ khôi hài, lại kết hợp với gương mặt trẻ con của cô, vóc người thực nữ, thì càng khôi hài rồi, nhưng ý thức được người trước mắt đã cắn răng cực kỳ khó chịu, hẳn cực kỳ thức thời làm bộ như họ khan. "Cái này cô không cần lo lắng, chúng ta mặc dù ở cùng một tòa nhà lớn, nhưng mọi người không có ở cùng tầng với nhau, cho nên một ngày muốn gặp được mặt cũng tương đối khó khăn, hơn nữa tôi cũng là người truyền thống, tình cảm cũng rất nghiêm túc". Dương Dương trên mặt lộ ra ba vạch đen, mặt lúc đó lúc trắng, xấu hổ đến muốn đập đậu hũ, tên mặt trắng nhỏ này hóa ra là tranh cãi với cô, kháo, ép cô nói thật đúng không, vậy cũng đừng trách cô. Phan Thừa Hi nhìn Dương Dương dịu dàng cười, không nhưng nụ cười đó Dương Dương nhìn rất chói mắt, âm trầm mà quý dị! "Thứ ba, anh không phải loại hình tôi thích". Hẳn lên lên trông thế nào không tốt, lại cứ là dạng mặt trắng nhỏ cô phản cảm nhất, đừng nói đến yêu đương, cho dù là bạn bè cô cũng đánh như từ khuôn mặt còn bóng loáng tình tế hơn cả cô kia! "Vậy cô thích loại hình như thế nào?" Ách? ? Dương Dương ngẩn ra mới lên tiếng: "Dù sao không phải loại như anh là được rồi." "Vậy rốt cuộc là loại hình gì? Cô phải nói rõ, nếu không tôi thế nào chết tâm đây? Chưa từ bỏ ý định tôi sẽ quán lấy cô, quán cô thì cô chẳng phải rất phiền sao?" Tay Dương Dương dưới bàn lặng lẽ nắm lại, "Đầu tiên, hẳn phải có tri thức hiểu lễ nghĩa" "Tôi tốt nghiệp bằng MBA Harvard" Dương Dương ở trong lòng khinh bỉ, Harvard rất giỏi à, Trung Quốc không phải cũng có một Harvard sao? Tôn vinh cái bên ngoài, hừ. "Hắn còn phải có lý tưởng khát vọng". Nói xong lời này, Dương Dương liền muốn cầm miếng đậu hũ đập đầu vào chết luôn, thật ra thì trong lòng cô cũng không có mầu, tuýp đàn ông như thế nào cô thích, cô chỉ biết cô đặc biệt ghét mặt trắng nhỏ. "Cô là nói sự nghiệp thành công? Tôi có nhà có xe, cũng coi là sự nghiệp thành công chứ hả?" Cát, cô cũng có nhà có xe, chỉ là nhà của cha cô, xe là xe đạp. "Tiền lương của cô bao nhiêu?" Thấy cô gái trước mắt xem thường, Phan Thừa Hi không thể làm gì khác hơn là hỏi. "4K." Dương Dương đưa ra ba ngón tay. "Ách? Bao nhiêu?" "3K" Lần này Dương Dương đưa bốn ngón. Mặt Phan Thừa Hi đầy hắc tuyến, Dương Dương cũng ý thức được mình phạm vào sai lầm cấp thấp, mặt quần thành đoàn. "Tiền lương của tôi ít nhất gấp 10 lần cô, ở Bích Lâm Viên có một căn nhà, xe là BMW Z4." Kháo kháo kháo!! Thật là người so với người thật muốn chết mà, cô sắp học máu, tiền lương cô là 4K, hẳn nói vậy tiền lương là 4W trở lên, hơn nữa Bích Lâm Viên là khu dân cư nổi danh nhất thành phố S, nơi đó là trời đất của người giàu. "Xin hỏi chức vụ trong công ty của anh là gì?" Dương Dương hai mắt vô hồn yếu ớt hỏi, trong lòng bồn chồn, cô vừa rồi cự tuyệt hẳn, hẳn có thể hay không quan báo tư thù đem đuổi việc cô, cô cũng không muốn mới ngày đầu đi làm đã mang cá mực đi về. "Kỹ sư" "Nha" May mắn may mắn, không phải tổng gì đó, vậy sẽ không uy hiếp được công tác của cô, chỉ là làm một kỹ sư có thể mua nhà ở Bích Lâm Viên, hơn nữa còn có kiểu mới nhất "chờ sở vào tôi" sao? Bỗng nhiên ánh mắt Dương Dương chột lóe, tiếp đến ý vị sâu xa nhìn Phan Thừa Hi, cô đã nói, mặt trắng nhỏ quả nhiên là mặt trắng nhỏ, không ai bao nuôi có thể làm được sao? "Khụ khụ, những thứ này mặc dù anh đều phù hợp, nhưng tôi vẫn phải cự tuyệt anh." "Tại sao?" Tại sao tại sao, có nhiều tại sao vậy sao không đi mua "mười vạn câu hỏi vì sao" đi? Dương Dương cảm giận mà nghĩ đến, "Bởi vì tôi đã có bạn trai". "Thật?" Phan Thừa Hi hỏi ngược lại, nhìn snooply này lo lắng không thôi liền biết cô đang nói dối, còn vừa nói vừa chớp mắt, ánh mắt không có nhìn hẳn, nói dối không xong còn muốn gạt người? "Đương nhiên là thật"

Dương Dương cúi thấp đầu, uống một hớp trà sữa. "Vậy anh ta trông thế nào?" "Àch, cái đó, chính là rất tuần tú, lại còn rất cường tráng, ách. . . . ."

"Kẻ cơ bắp?" Khóe miệng Phan Thừa Hi giật giật, cô gái này lừa hân hã, thật không nghĩ đến Dương Dương vừa nghe đến ba chữ "kẻ cơ bắp" lập tức gật đầu như bầm tỏi, hai mắt sáng chói phóng đại. "Vậy tôi muốn gặp anh ta, nếu không tôi sao biết có phải cô đang gạt tôi hay không". Phan Thừa Hi chưa từ bỏ ý định, thật ra thì hân còn chưa thích snoopy trước mắt này tới trình độ đó, chỉ là lần đầu tiên bị người ta cự tuyệt trong lòng rất không thoải mái, hơn nữa hân một lòng nhận định cô gái này đang nói dối. "Tôi. . . . . Bạn trai tôi đã đi công tác, hai tuần sau mới về" "Không sao, chờ anh ta về rồi mọi người ra ngoài ăn một bữa" Dương Dương khóc không ra nước mắt, sớm biết thế nói một năm sau mới về, hai tuần sau cô đi đâu tìm một "kẻ cơ bắp" cho hân gặp đây? Nói xong, hai người chia ra về công ty làm, ước hẹn hai tuần sau có thời gian cùng BF của Dương Dương ra ngoài ăn bữa cơm. Sau đó trong nửa tháng mặt trắng nhò thật không có tới quấy rầy cô, chỉ là lời đồn trong công ty bay đầy trời, có người nói bọn họ yêu đương bảy tám năm rồi, Dương Dương giờ trong bụng đang có cốt nhục ba tháng, có người nói Dương Dương là tình nhân bao dưỡng của Phan Thừa Hi, cũng có người nói Dương Dương tới cửa lại bị Phan Thừa Hi cự tuyệt, lời đồn đãi bay đầy trời, Dương Dương trong ánh mắt đầy màu sắc của mọi người vượt qua nửa tháng. Về phần công việc Dương Dương đều bắt đầu rất nhanh, học không ít kiến thức hữu dụng, chỉ là công việc ổn định, mọi người liền bắt đầu đem trọng điểm chuyển tới chuyện chung thân đại sự của Dương Dương.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 6

Đàn ông 31 cảnh hoa, phụ nữ 30 bả đậu. Đô thị hiện đại là một vòng tròn khép kín chật hẹp gồm nam và nữ, không cần thận là trở thành độc thân công hại, đạt được một đời "thánh nam thánh nữ", vì vậy trào lưu cổ xem mặt này rất nhanh trở thành một mode trong thành phố. Cô nhân nói đầu tiên phải thành gia rồi mới lập nghiệp, nhưng người hiện đại cạnh tranh lớn, dẫn đến rất nhiều người chọn lập nghiệp trước rồi mới thành gia, không yêu cầu phải có nhà có xe, nhưng ít ra có được công việc ổn định, ba bữa cơm không thành vấn đề, nuôi được bản thân mới có thời gian rảnh mà hẹn hò, nói về chuyện yêu đương thì có dự án 419. Dương Dương lúc còn học đại học không thiếu người theo đuổi, nhưng những người đó không đề cập tới cũng được, không phải táo nát dựa xiên thì là éch to, trên mặt toàn các loại đậu xanh đậu tương đậu đỏ làm cô cứ nhìn thấy đậu là buồn nôn. Còn với mặt trắng ấy hã, cô cời giấy đập lên cái mặt trắng trắng đó, mặt trắng trực tiếp thành mặt đen, từ đó cái thanh danh "nữ bạo lực" của Dương Dương truyền khắp các khoa lớn trong đại học S, đưa đến không còn ai dám hỏi thăm, Dương Dương cũng từ hàng bán chạy lập tức thành hàng ế, thì ra là thành bại chi kém nhau tí ti, 28 và 28 cũng chỉ kém nhau có một chữ. Chỉ là Dương Dương cô còn chưa tới 28, cũng còn chưa trở thành bả đậu, nhưng người khi dễ cô bán bả đậu mà còn thừa lại vịt, không có bạn trai lại ế chồng dùng mười ngón tay cũng có thể kể ra rõ ràng. Mà nghe đồn 3 nơi: Công ty: OL giáp Tiểu Dương à, cô có bạn trai chưa? Dương Dương: ha ha, không có. OL át OMG, Dương Dương cô nhất định là lừa chúng tôi rồi, điều kiện của cô cũng không kém mà. Dương Dương: Xin thể với ánh trắng, không có. OL bình Cô không phải muốn làm GL chứ? Dương Dương, vội vàng giải thích. Chỉ là vài ngày sau, trong công ty liền truyền ra tin đồn cô là les-bian, lại mấy ngày nữa thì truyền ra cô nhiễm bệnh AIDS không còn sống được lâu khiến Dương Dương hoàn toàn lãnh giáo được cái gì gọi là "miệng nhiều người xối chảy vàng, tích hũy tiêu cốt", cũng hoàn toàn biết được ý nghĩa trọng đại của "miệng phòng dân thắng phòng sông". Thảm hại hơn chính là mặt trắng nhận được tiếng gió, chạy tới chất vấn cô vì sao nói láo, Dương Dương lúc này mới nhớ tới mình có một BF "cơ bắp". Khuê phòng: Lý Ninh: Cậu đúng là độc thân công hại, cả ngày mặc như thể núp trong nhà, làm hại tớ cũng không dám mang đàn ông về. Dương Dương làm mặt quỷ, tiếp tục lặc cái quần đùi loa to của cô rồi đọc tiểu thuyết, hoàn toàn đem lời Lý Ninh trở thành không khí, đến chỗ kích động, còn chỉ vào máy vi tính cười ha ha, miệng Lý Ninh rút gân, tay "bốp" một phát đánh vào trán Dương Dương, Dương Dương đỏ mắt xoay lại phản công, chiến tranh giữa hai cô gái hết sức căng thẳng, cầu véo không thể gỡ ra nổi. Mộc Mộc: Dương Dương, tuần này gọi bạn trai cậu ra ngoài đi, sáu người chúng ta cùng đi. Dương Dương ngáp: Bạn trai tớ vẫn còn trong bụng mẹ đấy. Mộc Mộc: Dương Dương, hạn cậu trong vòng một tháng tìm được bạn trai cho tớ, nếu không đừng trách tớ hợp giữa chúng tớ không có phần cậu. Dương Dương bĩu môi: Vậy tớ ở nhà đọc tiểu thuyết, Mộc Mộc, cậu đọc tiểu thuyết "Ô Long Nữ Ngổ Sai" chưa, siêu cấp khôi hài nha. . . . . Mộc Mộc ném túi xách tới, hạ lệnh truy nã: Ô cái đầu cậu, cậu còn trốn trong nhà đọc tiểu thuyết kiểu dâm như vậy nữa, tớ sẽ đưa ảnh nude của cậu lên mạng giúp cậu xem mặt! Dương Dương: . . . . "Ô Long Nữ Ngổ Sai" không phải tiểu thuyết sắc tình, cậu đang vũ nhục bản chất tươi đẹp của tớ. . . . . Mộc Mộc: Không phải tiểu thuyết sắc tình thì sao có thể hấp dẫn được đứa vừa ế vừa tàn như cậu! Dương Dương: . . . . . Gia đình: Cô ba bà sáu cùng lên trận. Cô ba: Cô nói Dương Dương à, chị họ cháu lớn hơn cháu hai tuổi, nhưng con cũng 4 tuổi rồi đó, cô ba chờ uống rượu mừng của cháu, phụ nữ ấy à, phải kết hôn thì cuộc đời mới có như hoàn mỹ. . . . . Bà sáu: Dương Dương à, không ai lấy cũng không đáng xấu hổ, đáng xấu hổ là không ai thèm lấy còn muốn giả trang thanh cao, nhưng may mắn là cháu có bà sáu này, bà sáu đã đa thông quan hệ với mọi người rồi, từ hôm nay cũng bắt đầu tung lưới người phụ cận, vận dụng tất cả mối quan hệ trong tay giúp cháu xem xét đối tượng thích hợp, cho nên cháu cứ thoải mái mà chờ lập gia đình thôi. . . . . Thần kinh nào Dương Dương dưới sự oanh tạc của cô ba bà sáu hoàn toàn nát bét luôn rồi, thảm nhất chính là từ đó cô trở thành nhân vật tiêu điểm trong chung cư, mọi người thấy cô thì câu hỏi đầu tiên không phải là "Cháu ăn chưa", mà đã thành "Có đàn ông muốn cháu rồi sao?" Gương mặt trẻ con của Dương Dương cũng quần thành mặt già, từ đó không dám tùy tiện về nhà nữa. Không về nhà thì sẽ không còn chuyện nữa sao? Dương Dương nghĩ thực quá dễ dàng, Dương thị há lại bỏ qua? Dương thị: Kháo, tại sao không về nhà? Lão nương con hai tuần nay đã không ăn TIRAMISU rồi đó. Dương Dương: Lão nương à, con đang bận lắm, nếu không thì con chuyển phát nhanh về cho mẹ? Dương thị: Con không phải là muốn tránh bà sáu giới thiệu xem mặt cho con đấy chứ? Dương Dương Người ta nào có, mẹ sao lại nghĩ con gái duy nhất của mẹ như thế chứ? Dương thị: Vớ vẩn, đừng có diễn mấy tiểu xiếc này trước mặt lão nương, ba con có lần nào thoát khỏi được Ngũ Chi Sơn của mẹ? Dương Dương Con rất là bận, vừa mới vào công ty sao có thể. . . . . Dương thị: Con gái, con cũng phải suy nghĩ cho lão nương a, vì thanh danh này của con, mẹ chính là mặt mặt ở trong khu này đó, nhớ ngày đó khi lão nương 24 con cũng 4 tuổi rồi, như con này, một bóng đàn ông cũng không có, gái lơ thì, con hại lão nương không còn mặt mũi mà sống nữa. . . . . Dương Dương Lão nương, mẹ không phải năm 26 tuổi mới gả cho ba con sao? Vậy anh chị con giờ ở nơi nào? Dương thị Kháo, cho nên mới nói mệnh mẹ không tốt, mệnh mẹ tốt cũng không gả cho người như ba con, sinh ra đứa con gái như con, các người nói xem, các người có ai để tôi bớt lo được không? Dương Dương: Làm ơn, ba con chỗ nào không tốt, ba là người cha tốt nhất thế giới, con gái mẹ chính là cô con gái đáng yêu nhất thế giới, cho nên mẹ nên thỏa mãn, đừng cứ mãi nghĩ tới mấy "mặt trắng" Hàn Quốc kia nữa. Dương thị: Con đừng có đòi đề tài, rốt cuộc con có về không? Dương Dương Không rảnh, không về! Dương thị Kháo, con nói lại lần nữa! Dương Dương: Kháo, không về! Dương thị Dương Dương gái lơ thì, con không về đúng không? Tồ! Lão nương này tới công ty đón con. Nghe xong lời này, Dương Dương lập tức xếp, giờ cò nhỏ đầu hàng, công ty trước cô vừa lên chức thì bị khi dễ, mẹ cô biết, lập tức mua mấy quả sầu riêng tới công ty cô làm, tuyên bố muốn dùng sầu riêng đập chết cấp trên cô, sau lại bị Dương Dương ngăn trở, sầu riêng để lại cho

đồng nghiệp ăn, cả phòng làm việc cả ngày đầy mùi sầu riêng, mà cấp trên cô là người cực kỳ ghét sầu riêng, bị mùi sầu riêng hun khiến cả ngày không có tinh thần làm việc, dẫn đến sai lầm số sách, cuối cùng cùng Dương Dương bị đuổi khỏi công ty. Cho nên lần này vừa nghe mẹ cô tới công ty tìm cô, Dương Dương sợ luôn rồi, lần này tới sợ rằng sầu riêng đập xuống đúng là cô. Vì vậy vừa tới chủ nhật, Dương Dương liền trực tiếp về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7

Có người nói: Mỗi đôi giày đều ứng với một đôi chân đã định trước, chúng đều được trưng bày trong tủ kính chờ đợi chủ nhân của mình. Có những đôi thì đợi được mà có những đôi thì không. Thật ra thì tình yêu cũng giống vậy, trong biển người mênh mông không ngừng tìm kiếm nửa kia của mình, có người tìm được mà cũng có người không. Nhưng dù vậy, rất nhiều người vẫn không muốn yêu đương và kết hôn. Cuối cùng cũng tới ngày xem mắt. Trong một tiểu khu nào đó, một nhóm bác gái tuổi trung bình trên 40 vây quanh một cô gái, mặt ai nấy đều trang trọng, thái độ nghiêm túc, quơ tay múa chân, rất có tư vị quốc mạt coi khinh nghìn lực sĩ. Đây là có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ là bày gà thảo phạt hồ ly tinh? Hồ ly tinh ở đâu, hồ ly tinh ở đâu? Không có "hồ ly tinh" nhưng lại có một "gái ế", phải làm sao đây? Dương Dương bị vây trong trung tâm, níu chặt váy trên người, hoàn toàn lĩnh ngộ được cảnh giới chân chính của cái gì gọi là "ba người phụ nữ thì thành cái chợ". "Mẹ à, con có thể không đi được không?" Dương Dương làm nũng, hi vọng có thể không đi xem mắt. "Đậu đã nát hết cả rồi, con gái à! Con có để cho mẹ sống tiếp không đây! Cái mặt của Trương Thanh Xuân mẹ đây đều bị hủy hết trong tay con rồi! Hôm nay con không muốn đi cũng phải đi, ngoan, mẹ tiếp sức cho con, Fighting! A Za A Za Fighting!". Dương thị không cần suy nghĩ, trực tiếp cự tuyệt Dương Dương. "Đúng thế, phải biết cháu đã là cái trắng 6 giờ rồi, không xử lý cháu cũng chỉ có thể làm rau cải luộc thôi đó." Bà sáu tiếp tục khuyên nhủ, xem thường nhìn Dương Dương. "Đúng vậy, Dương Dương, em cũng đừng chọn nữa, em phải nắm chặt cơ hội này, nắm chặt lấy cái đuôi thanh xuân này!" Nói này lời là chỉ họ của Dương Dương, con gái cô ba, "Mấy người đứng là "thặng nam thặng nữ" của thành phố lớn a, vừa muốn lãng mạn, vừa thực tế, chọn tới chọn lui, tình nguyện có đơn lạnh lẽo cũng muốn khăng khăng giữ lấy cái gì mà Mr. Right, Ms. Right, đây không phải làm khổ mình sao? Nghe chị nói này, thừa dịp lúc này tuổi trẻ bắt lấy người nào phù hợp với thực tế ấy, tình yêu lâu dần không phải thành tình thân sao?" Dương Dương mở miệng như cũ, cô mới chỉ có 24 tuổi, thế nào mà đã thành bã đậu, hiện tại còn trở thành cái trắng 6 giờ? Chỉ là thời gian dần trôi qua, mỹ nữ cũng phải già, giống như cái váy cô mua hồi đại học, đó là phong cách một nhất lúc ấy, nhưng bây giờ mà mặc lại bị Lý Ninh nói cho một bữa, quá hạn không nói, còn có mùi nấm mốc, giựt lấy vứt thẳng vào sọt rác. "Được rồi được rồi, con đi con đi." Dương Dương lệ chảy dài trong lòng, không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con; không đi xem mắt, nào có ngày ngày tốt lành? "Go! Go! Go!" Dương thị nhét túi xách vào tay Dương Dương, một cước đá Dương Dương khỏi tiểu khu, cũng bắt Dương Dương phải nói rõ tình hình chiến đấu tiền tuyến cho bọn họ. Vì vậy Dương Dương chảy nước mắt ra trận, mà chủ nhiệm cùng hội viên hội liên hiệp phụ nữ thì ở phía sau làm quân sư, vừa chờ tin tức, vừa đắp trường thành. Lần đầu tiên gặp mặt hẹn ở một quảng trường nhỏ, theo bà sáu nói, đối tượng xem mắt là họ hàng xa của em họ của đồng học của anh họ của người yêu của con gái của chị họ của bác Lâm chủ nhiệm hội liên hiệp phụ nữ, nghe nói tướng mạo tuấn lãng, dáng dấp nhất biểu nhân tài, gia thế phong phú, vô cùng có giáo dưỡn, nghe đến mấy lời giới thiệu, nói thật, Dương Dương trong lòng vẫn là rất mong đợi. Dù sao trong lòng mỗi cô gái đều mong đợi có một hoàng tử, cho dù cô là Cô bé lọ lem, cũng hy vọng có thể có hoàng tử phát hiện ưu điểm của cô, coi cô như công chúa. "Thế nào còn chưa tới đây?" Dương Dương nhìn trước ngó sau, lại nhìn đồng hồ, đã 10h30 rồi, bác Lâm không phải nói 10h gặp tại quảng trường Tây Môn sao? Lần đầu tiên gặp mặt đã trễ, tựa hồ không phải rất tốt, Dương Dương trong lòng lặng lẽ cho hấn rút 2 điểm. Lúc mà Dương Dương nhìn quanh thì lại hoàn toàn không có chú ý tới trong quán cà phê đối diện có một người đàn ông đang chú ý tới nhất cử nhất động của cô. Phan Thừa Hi nhấp chút cà phê, mắt nhìn chăm chú vào cô gái trang điểm lộng lẫy trước cửa quảng trường, hấn vốn muốn hẹn cô gái này, không ngờ cô gái này không hề nghĩ ngợi cự tuyệt hấn, Phan thiếu hấn khi nào thì chịu cục tức này? Từ trước đến giờ đều là phụ nữ chủ động đưa tới cửa, cô ấy thì hay rồi, hấn ba lần bốn lượt mình kì ám kì hấn thích cô ấy, cô ấy chẳng những không nhận, còn tỏ ra chán ghét, giống như hấn là virus SARS, trong lúc nói chuyện cũng bị lây bệnh, chọc hấn gần tức chết, vì vậy hẹn bạn ra đây gặp mặt, lại không nghĩ rằng ở chỗ này cũng gặp được cô gái đáng chết đó. Nhìn cái mặt si ngốc còn ăn mặc hở hén thể kia, hoàn toàn không có chú ý tới đám đàn ông đi ngang qua đang dùng thị giác quang minh chính đại cường gian cô ấy, thật là tức chết hấn! Nhưng mà cô gái này tới đây làm gì? Còn trang điểm đậm như thế nữa, bình thường có bao giờ thấy cô ấy thế đâu? Chẳng lẽ cô ấy tới gặp người yêu sao? Phan Thừa Hi ngẩn ra, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, lại lắc đầu phủ nhận phỏng đoán này, không thể nào, mọi người trong công ty ai cũng biết cô ấy không có bạn trai, huống chi đây là chính miêng cô ấy nói. Phan Thừa Hi uống một ngụm Latte, tiểu sai dựa vào ghế, hấn thật muốn xem cô gái này vì người nào mà cự tuyệt hấn. Lúc này, điện thoại Dương Dương vang lên, Dương Dương mở ra xem, ngắt, là lão nương của cô gửi tới, "Con gái, tình hình chiến đấu tiền tuyến thế nào rồi?" Mở miệng Dương Dương "tí tách" đổ xuống: Anh ta tới trễ, còn chưa tới, over. Dương thị 3s sau lại gửi tới một tin: Ngần năm vẫn chờ đợi! Dương Dương kiên trì! "Dương tiểu thư?" Một giọng nam dễ nghe lại vô cùng có từ tính vang lên phía sau Dương Dương. Dương Dương trong nội tâm vui vẻ, chỉ giọng thôi đã mê người thế này rồi, Dương Dương tràn đầy hi vọng quay lại nhìn thì lập tức hô nhỏ trong lòng: OMG, Thượng Đế à, ngài thực lưu luyến con quá à! Một người đàn ông bề ngoài tương đối xuất sắc! Vóc người cao 1m8, mặc chiếc áo sơ mi xanh dương bó sát người, phía trên không cài cúc áo, như có như không lộ ra bắp thịt cùng đường cong cơ ngực, quần jean bó sát người, hoàn mỹ bày ra đôi chân thon dài cùng cặp mông vênh. Dương Dương nghe thấy tiếng tim mình đập dồn dập, cẩn thận nuốt nước miếng, cô không phải hoa si, nhưng cũng rất thích loại đàn ông cường tráng mà soái khí này, nhất là cơ bụng sáu múi cùng cơ ngực hoàn mỹ, khiến cô lập tức choáng váng, người này quá xuất sắc, nếu như chỉ dựa vào gương mặt cùng vóc người này mà đi kiếm tiền, chắc hấn cũng sẽ rất khá. "Xin chào, tôi là JIM". Chàng trai xuân tình phơi phới, cười cực kỳ trêu đùa với Dương Dương. Dương Dương lập tức tỉnh lại, ngay tại chỗ chết N té bảo nào, người này quả là yêu nghiệt, chết rồi, vừa thấy đã yêu, cô chắc đã rơi vào tay giặc rồi! Mà lúc này Phan Thừa Hi bên trong quán coffee tức giận đến giậm chân giậm dừ, nhưng Xa Minh Vũ lại đè hấn lại, cười nói: "Đừng nóng vội, kịch hay còn ở phía sau". "Kịch hay?" Phan Thừa Hi ngưng mi, còn sau nữa, cô gái này kiểu gì cũng sẽ bị ăn sạch. Xa Minh Vũ nhũn mày cười nói với Phan Thừa Hi: "Hi, xem ra lần này cậu thật sự rơi vào rồi". Phan Thừa Hi từ chối cho ý kiến nhìn hấn không trả lời. "Chẳng lẽ cậu không phát hiện gã kia trông rất quen mắt sao?" Phan Thừa Hi tỉnh táo lại, nhìn kỹ, không nhận được cũng nở nụ cười. "Dương tiểu thư?" Thấy Dương Dương ngốc trệ không nói gì, người đàn ông lại tặng tới nụ cười như nắng mùa thu, Dương Dương lập tức cả người run lên, mặt đỏ rần. "Tôi. . . . . Tôi tên là Dương Dương". Cả lăm ư, đã bao nhiêu năm, Dương Dương cô đã bao năm rồi lại trước mặt đàn ông vì xấu hổ mà cả lăm đây? "Dương Dương cái tên này rất đáng yêu". Người đó tiếp tục phóng điện, dòng điện 240W khiến Dương Dương bị giật đến choáng váng đương trường. "Ừm" Dương Dương uốn éo người, có chút ngượng ngùng, cô sao lại may mắn như thế chứ? Một người đàn ông ưu tú như thế lại có hảo cảm với cô, trời ạ, xem ra lần này đến phiên cô gặp may rồi. "Vậy chúng ta cùng vào chứ?" Người đàn ông đi tới ôm lấy eo Dương Dương. Dương Dương cả người run lên, không để lại dấu vết

thoát khỏi tay người đó, mặc dù cô có cảm tình với hắn, nhưng điều này cũng không khỏi quá nhanh đi? Bọn họ mới lần đầu tiên gặp mặt thôi mà. "Sao vậy? Cô không thích à?" Người đó tới gần, hơi thở mập mờ thổi tới cổ Dương Dương, cả cổ Dương Dương đều đỏ lên. "Cũng . . . . Cũng không phải, chúng ta đi đâu?" "Đương nhiên là đi tới nơi có thể khiến chúng ta tiêu hồn rồi". Nói đến đây thì tay gã đã chạy tới ngang hông Dương Dương. "Cái gì. . . . Cái gì mà nơi tiêu hồn?" Thấy một màn này, Phan Thừa Hi lại muốn nhảy dựng lên, nhưng còn chưa có lao ra, Dương Dương đã đẩy cái gã kia ra. "Đương tiểu thư, còn giả bộ cái gì? Không phải cô gọi điện để tôi ra ngoài sao? Mục đích chúng tôi làm cái này chính là để các vị tiểu thư thể nghiệm tình ái tiêu hồn nhân gian". Gã đó nói xong lại tới gần Dương Dương, cầm tay Dương Dương sờ soạng cơ ngực của hắn. Dương Dương thật muốn ngất xỉu, trời ạ, cô khát vọng được tự tay kiểm tra cơ ngực đã bao nhiêu năm, vậy mà lần này lại trở thành sự thật! Chỉ là choáng váng thì choáng váng, cô còn bắt được một từ: tình ái. Đầu óc oanh một tiếng, lập tức thức tỉnh. "Tình ái?" "Ừ, tình ái, tôi sẽ khiến cô được thể nghiệm những thiên đường khác nhau, thỏa mãn các loại tư thể mà cô yêu cầu, tôi biết tới 27 tư thể cơ thể khác nhau: thiên sứ, quay lưng, đẩy bàn. . . . Chỉ có cô nghĩ không ra, không có gì tôi không làm được". Nói rồi tay lại hướng về eo Dương Dương. "Anh đang nói cái gì?" Dương Dương giữ chặt tay gã, run rẩy hỏi. "Chức Nữ của tôi, chẳng lẽ đây là một trò chơi của cô sao?" "Chức. . . . Nữ? !" Vậy hẳn chẳng phải là Nguru Lang? "JIM." Một cô gái quay cửa kính xe xuống, hô lên. Dương Dương cùng JIM nhìn tới cô gái kia, hai mặt nhìn nhau. "MISS Dương?" Người đàn ông kinh ngạc hỏi, về mặt có chút ngu xuẩn. "Còn không mau đi? Tôi mới là người trả tiền". Cô gái đeo kính mắt, không thấy được vẻ mặt, nhưng giọng nói tựa hồ có chút không vui. Người đàn ông bưng tỉnh hiểu ra, lập tức lướt qua Dương Dương đi tới chỗ cái xe, nhưng lúc đi qua Dương Dương thì nhét vào tay Dương Dương một tấm danh thiếp, sau đó cùng cô gái kia biến mất trước mặt Dương Dương. Dương Dương đỡ danh thiếp 1 phút rồi nhìn tấm danh thiếp, trên đó viết: Đại lý Nguru Lang giúp ngài tiêu hồn Nguru Lang 060: JIM QQ: 1234567 TEL: 000-12345678 Ký tên: 419, không phải là mộng! Bảo bối, CALL tôi, muốn tôi, bao tôi, để để chúng ta cùng nhau tiêu hồn. Dương Dương đứng giữa dòng người, trong tay cầm tấm danh thiếp Nguru Lang mà hai mắt vô thần, miệng co quắp, vô cùng thâm ý thức được người đàn ông mà cô "vừa gặp đã yêu" dĩ nhiên là Nguru Lang, lại thật sự bị cô nói trúng, hẳn quả nhiên dựa vào thân hình mà kiếm tiền. "Đương tiểu thư?" Đi sau Dương Dương lại vang lên một giọng nam. "Tôi không cần Nguru Lang!" Dương Dương hỏa khí nhất thời bốc phát, không nhịn được hét lên, thuận tiện xoay người lại, vừa nhìn, nhất thời ngẩn ra, OMG, Thượng Đế a, ngài đang đùa giỡn con hay sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8

Có người nói, tình yêu có lúc giống như chờ xe buýt, không muốn hoặc có những chiếc xe buýt có cùng phương hướng dừng lại vì bạn hay không; còn chân chính muốn ngồi thế nào cũng không đợi được. Nhưng khi xe tới, nhất định phải quyết định thật nhanh, quả quyết nhảy vào, bằng không mất đi cơ hội thì không biết phải chờ tuyến xe tới đến bao giờ. Dương Dương quay đầu lại, ngăn cản cả người, nét mặt thì căng đờ đến giật mình, không thể nào? Ông trời ông đang đùa con sao vậy? "Xin hỏi cô có phải Đương tiểu thư?" Dương Dương chân chờ 30s mới gạt đầu, giọng yếu ớt hỏi: "Anh có phải họ hàng xa của em họ của bạn học của bạn anh họ của con gái của chị họ của bác Lâm - Hoàng tiên sinh không?" Những từ vừa rồi cũng thật quá dài, Dương Dương nghe xong mà mặt đầy hắc tuyến. "Đúng vậy, cô gọi tôi Hoàng Dung là được rồi". Kỳ thực hẳn tên Hoàng Vinh, Dương Dương quá kích động. Phì, Dương Dương nhìn "Nam trung âm" trước mắt, triết đề sụp đổ! Anh tốt nhất nên là một người đàn ông, anh tên gì không gọi lại gọi Hoàng Dung, lại còn hết lần này tới lần khác lớn lên lại trông như cái diện mạo này, Dương Dương trước khi tới đã âm thầm hạ thấp giới thiệu của bác Lâm, nhưng không nghĩ tới cô vẫn còn đánh giá rất cao, cô cho 6,5 nhưng sự thật trước mắt nói cho cô biết, ít nhất phải chia đôi. Bác Lâm nói, Hoàng tiên sinh là nhân trung chi long, bản thân cũng 1m8 mặc kệ đứng ở đâu cũng là hạc giữa bầy gà, hôm nay lúc tới Dương Dương sợ bản thân sẽ mặc cảm khi đứng trước mặt "1m8" nên cô ý đi giày cao gót cao tới 7cm, nhưng quả này, "1m8" được tung tin nhầm ấy vậy mà mới cao tới tai cô. Bác Lâm nói a, đối tượng xem mắt Hoàng tiên sinh kia lớn lên rất tuần tú lịch sự này, tướng mạo tuấn lãng, Phan An của hiện đại này, chỉ có trên trời không có trên mặt đất, nói xong Dương Dương chảy nước miếng, Phan An đó nha, cô gần đây đang theo dõi "Ô Long Nữ Ngổ Sai", bên trong có nói đến Phan An, thật muốn cô chết mà, cho nên vừa nghe tới hai chữ Phan An, mắt Dương Dương ngược thẳng lên, nước chảy vào đầu. Nhưng bây giờ, Phan An thì không thấy đâu, Phan Trường Giang hiện đại lại có một. Kiểu tóc "Địa phương ủng hộ trung ương", tóc ở địa phương được chải tới trung ương, dùng gôm kém chất lượng xịt vào cho cứng đờ, tạo thành một hình lưới thưa thớt; khuôn mặt cũng coi như trắng, chỉ là trắng bóng đến mức cũng có thể làm gương soi, hàm răng cũng chính tề gọn gàng, nhưng trên cái răng thứ năm lại dính chút rau cải con, Dương Dương nhìn thoáng qua mà muốn phun ra hết thức ăn vừa ăn tới qua. Kết hợp với một thân thể thao nhái của Adidas, nhưng dưới chân lại là giày da màu đen, bên trong giày da thì là tất trắng. Phan Thừa Hi trong quán cà phê thấy đối tượng của Dương Dương như vậy thì cực kỳ không phúc hậu cúi gằm mặt cười, nhưng nghĩ lại thì có chút hờn dỗi, cô gái này vì cái tên cực phẩm kia mà cự tuyệt hẳn? ! Ngay khi Dương Dương quần bách không biết làm thế nào thì giọng gã con trai phiên bản Hoàng Dung lên tiếng: "A, trong mộng tìm em đã trăm ngàn, em ở nơi ngọn đèn dầu rồi, em là chiếc hàng không mẫu hạm kia, anh chính là con tàu bảo vệ; em là con gà con yếu đuối, anh chính là chú gà trống ấp trứng của em, em là U Lan trong sơn cốc, anh là quân tử đi tìm hoa, anh nguyện hóa thành cổ gió mát, thổi bay mái tóc em, a . . . Anh nguyện hóa thành không khí, được em hít vào trong bụng! Đương tiểu thư, đây là thơ anh sáng tác tặng em, em là nữ thần linh cảm của anh, anh vừa thấy em liền sáng tác. . . " "Cảm ơn, cực kỳ hay". Khuôn mặt Dương Dương tuyệt vọng trông như trời sắp sụp, vội vàng chặn hẳn tiếp tục "a", còn thêm mấy cái "a" nữa chắc cô cũng "a" luôn, cô sắp điên rồi, có người khoe mẽ như thế ư, cô là hàng không mẫu hạm, cô là con gà con yếu đuối, Dương Dương nghĩ tới việc hút hẳn vào bụng liền muốn mổ bụng tự sát. "Đương tiểu thư, nay đã là buổi trưa, ngày nắng chói mặt hồ, chúng ta sao không tìm chỗ nào đó có bóng mát nghỉ chân, uống trà, mặc sức tưởng tượng cuộc sống này như thế nào?" Dương Dương lại lần nữa, bác Lâm nói rõ rệt có chỗ nào không phải giảm thấp xuống không, hẳn quả nhiên là thư hương thế gia, miệng đầy chi, hồ, giả, dã, nhưng Dương Dương rất muốn cầm chiếc giày cao gót 7cm đập lên mặt hắn, nhưng hắn vẫn là do bác Lâm giới thiệu, không nhìn mặt tăng cũng phải nhìn mặt phật, Dương Dương không làm gì khác hơn được là gạt đầu đáp ứng "huốt lệ vào tim". Nhưng gã phiên bản Hoàng Dung này vẫn chê thứ này thứ kia đắt đỏ, cả quảng trường vậy mà không có nơi nào vừa rẻ vừa xinh đẹp để hắn tha hồ suy nghĩ về đời người, thế là hai người hết đi từ tây tới đông, rồi lại đi từ đông tới tây, sau khi lượn lờ vài vòng, hai người lại trở về quảng trường Tây Môn, chân Dương Dương cũng rã rời luôn, mồ hôi trên mặt đã "sạch" một nửa phần trang điểm, nhưng Dương Dương cũng không quan tâm, thật muốn nhanh chóng tìm chỗ nào ngồi, thật hay là cái gã cực phẩm này lại thủy chung không muốn thỏa hiệp. "A. . . " Gã phiên bản Hoàng Dung bất thành linh nhảy dựng lên, Dương Dương bị dọa sợ đến cả túi cũng rơi xuống đất, cho là hắn lại đại phát hứng làm thơ mà cảnh giác nhìn hắn. "Coi kìa" Dương Dương nhìn theo ánh mắt hắn, thấy được một quán cà phê tên là "Năm tháng", Dương Dương không hiểu, "Ý của Hoàng tiên sinh là chúng ta vào trong. . . ". "Đúng vậy, anh và em mỗi người mua một chai nước khoáng cùng đi vào đó, chúng ta không cần phải phí tiền bạc vào mấy cây cà phê đó". Dương Dương phun máu, mua nước vào hưởng thụ mấy điều hòa miễn phí, một cho hắn nghĩ ra, bần xin đến trình độ

này cũng coi là cực phẩm, nhưng Dương Dương cô da mặt dày còn chưa được đến trình độ đó, vì vậy cô quyết định cô bỏ tiền mời hân: "Hoàng tiên sinh, nếu không thì chúng ta cùng vào uống cốc cà phê đi, tôi nghe nói cà phê bên trong rất ngon, tôi. . ." "A! Rõ là thói đời bạc bẽo, lòng người đổi thay! Nghĩ tới trên dưới 5000 năm văn hóa lịch sử mệnh mông của Trung Hoa, từ Hạ Thương Chu đã rơi xuống, có Tần chuyên Hán ngổ, Đường phong Tống vận, lãnh thổ bao la, vật phụ dân phong, thực lực quốc gia lớn mạnh, ngoại tộc chỉ có thể ngược lên nhìn. Năm nghìn năm qua, Trung Quốc đã trở thành nền văn minh trung tâm của thế giới, song Trung quốc dần dần suy bại, văn hóa tàn lụi, chỉ ngã mà không đứng! Sử học gia Tư Mã Quang "Huấn kiện kỷ khang" thời Bắc Tống viết: Từ tiết kiệm tới xa xỉ thì dễ, từ xa xỉ tới tiết kiệm thì khó. Quốc dân đắm chìm, xa xỉ thịnh hành, cứ tiếp tục vậy thì nước không còn là nước, người. . ." "Tôi trả tiền" Cô, thế nào mà cảm thấy đoạn "Nghĩ tới trên dưới 5000 năm văn hóa lịch sử mệnh mông của Trung Hoa" rất là quen tai, bây giờ cô có thể khẳng định, đó là văn chương của một giảng quốc sĩ, để ngăn cản hân tiếp tục học thuộc lòng, cô không thể làm gì khác hơn là lớn tiếng hô lên. "Nếu Dương tiểu thư đã mời, vậy tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh, mời". Nói xong, ngẩng đầu ưỡn ngực mang theo Dương Dương tới quán cà phê "Năm tháng" kia. Phan Thừa Hi ban đầu còn tức giận Dương Dương đi theo gã đàn ông kia, không nghĩ tới chẳng bao lâu nữa lại gặp lại bọn họ, càng không nghĩ tới là bọn họ dĩ nhiên đi tới quán cà phê "Năm tháng", khoe miệng Phan Thừa Hi nâng lên một nụ cười đẹp mắt. "Hi, cậu muốn hạ thủ?" Xa Minh Vũ và Phan Thừa Hi từ nhỏ đã chơi đùa cùng nhau, so với anh em ruột còn thân hơn, cho nên chỉ cần một động tác của Phan Thừa Hi là hân có thể đoán được bước tiếp theo Phan Thừa Hi muốn làm gì. Phan Thừa Hi từ chối cho ý kiến, hành vi tác phong của hân luôn là trăm phần trăm, chỉ cần nhận định một thứ gì đó sẽ lập tức hành động đoạt lấy nó, tuy rằng cảm tình hân với Dương Dương còn chưa tới tình trạng không phải cô thì không lập gia đình, nhưng hân chưa bao giờ thích mất đi sau mới đến hối hận, như việc chờ xe, hân không muốn đứng xa chờ xe rồi mới tình ngộ bản thân lại bỏ lỡ. Bên cạnh có mấy cô gái vẫn luôn len lén nhìn hai người đàn ông xuất sắc này, nhưng đối với bọn họ mà nói đã thành thói quen, thậm chí còn rất hưởng thụ cảm giác này. Dương Dương lê chân vào quán, đầu cúi thật thấp, rất sợ đụng phải người quen, hai người chọn một chỗ ngồi xuống, Dương Dương gọi một phần tiramisu và một cốc cà phê Blue Mountain, gã phiên bản Hoàng Dung thì muốn một phần bánh ngọt chè xanh cùng một ly Cappuccino cỡ lớn. Điểm tâm vừa lên, gã con trai phiên bản Hoàng Dung cúi đầu ăn, Dương Dương xoa xoa bắp chân, vừa mới uống được ngụm cà phê, gã cực phẩm kia đã xử lý xong đồ ăn, sau đó mắt vẫn nhìn phần tiramisu kia của Dương Dương, Dương Dương bị nhìn đến xấu hổ, không thể làm gì khác hơn là hỏi hân có muốn gọi thêm một phần nữa không, nhưng gã con trai phiên bản Hoàng Dung lắc đầu, Dương Dương đành phải ăn của mình. Nhưng vừa mới ăn một miếng nhỏ, gã con trai cực phẩm ấy lại lên tiếng: "Kiếm tiền như ăn phân, tiêu tiền như tiêu chảy, thực sự là đáng buồn đáng tiếc a" Dương Dương ghen hơi liền bị sặc, dùng sức ho khan, gã con trai phiên bản Hoàng Dung lập tức chạy tới vỗ lưng cho cô, Dương Dương bị dọa sợ đến mức lông măng dựng đứng hết. "Không cần, khụ khụ. . . Hoàng tiên sinh, anh không cần qua đây. . ." "Em là hoa hồng là tình yêu của anh, vì em, dù phải vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng vui vẻ chịu đựng, huống chi là việc nhỏ như này?" Nói xong nhe hàm răng còn dính rau cải ra. Dạ dày Dương Dương lại lần nữa phiên son đảo hải, mặt trắng bệch vội đứng lên lấy cốc đi rửa tay. Mãi đến khi quay lại hành lang, Dương Dương mới thở phào nhẹ nhõm, cô sao mà xui xẻo như vậy, Dương Nguyệt người ta đâu có gặp nầm mốc như vậy đâu, ít nhất Dương Nguyệt còn gặp được tuyệt sắc mỹ nam tử Phan An như thế, nhưng còn cô? Cũng là Hoàng Dung cực phẩm như vậy, do đó mà cô so với Dương Nguyệt trong "Ô Long Nữ Ngổ Sai" còn dính phải nầm mốc gấp vạn lần, rõ là cùng họ nhưng không cùng mệnh mà, Dương Dương thở dài. Có nên trốn đi hay không đây? Dương Dương nhìn lông mày đã co cụm thành nầm trong gương, do dự chần chừ. Sau lần hít thở thứ N, Dương Dương cuối cùng quyết định quay về, bằng không lúc về cô không biết nên làm thế nào giải thích với nhóm phụ nữ kia. Dương Dương cúi đầu đi, không ngờ tới đụng vào một người phía trước đang đi tới, Dương Dương vội vàng xin lỗi, người nọ không có phản ứng, Dương Dương muốn đi sang phải, người nọ cũng sang phải, Dương Dương đành phải sang trái, nhưng người nọ lại cũng sang trái, Dương Dương tức giận ngẩng đầu, kha, lại là mặt trắng nhỏ trong công ty! Dương Dương tròn mắt nhìn hân một cái, ngay cả chào hỏi cũng không liền đi sang bên cạnh, Phan Thừa Hi cũng không giận, xoay người lại nhìn bóng lưng chán chường của Dương Dương mà nở nụ cười, nếu như Dương Dương thấy nhất định sẽ không rét mà run. "Em là hoa hồng là tình yêu của anh, vì em, cho dù vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng. . ." Dương Dương giật mình một cái, toàn thân đều nổi da gà, ngẩng đầu nhìn xung quanh, lại không nhìn thấy bóng dáng của gã con trai phiên bản Hoàng Dung, nhưng cái giọng kia vẫn còn đang lặp đi lặp lại, Dương Dương dùng chân nghe ngóng, hình như là từ phía sau lưng truyền tới, vội vàng xoay người vừa nhìn, ngay cả tâm cùng mặt trắng nhỏ đồng quy vu tận cũng có. Phan Thừa Hi cảm điện thoại di động xa hoa thời thượng Meridi-ist đang chiếu một màn kia, Dương Dương đại, xông lên muốn hủy thi diệt tích. Nhưng do người thì lùn, Phan Thừa Hi giờ tay lên thật cao, Dương Dương nhảy tới nhảy lui cũng không bắt được. "Xóa nó đi!" Người này đứng là cận bã, để làm chi mà quay lên cô! "Không được" Phan Thừa Hi nhìn về mặt tức giận của Dương Dương, khuôn mặt ửng đỏ, môi đỏ mọng tươi đẹp như hoa. Phan Thừa Hi đột nhiên cảm giác được tim đập nhanh hơn, cặp môi đỏ mọng kia đánh thẳng tới ngực, cũng vào giờ khắc này, hân càng thêm kiên định, cô gái này hân muốn. "Vậy anh muốn làm gì?" Dương Dương cơ hồ nổi đóa, tên mặt trắng nhỏ này sao cứ như âm hồn không tiêu tan vậy chứ? ! "Muốn em làm bạn gái anh" Tâm tình Phan Thừa Hi ngược lại không tồi, mặt cười hi hi lộ ra hàm răng đẹp mắt. "Nằm mơ!" "Vậy anh không thể làm gì khác hơn là mang cái này tới công ty, em nói nếu người công ty xem được thì sẽ thế nào?" Uy hiếp! Uy hiếp trắng trợn! Dương Dương siết chặt tay trừng mắt nhìn mặt trắng nhỏ, thật muốn đấm một phát, "Hừ! Anh hèn hạ vô sỉ!" "Anh cho tới giờ chưa từng nói mình cao thượng!" Phan Thừa Hi nhún vai công nhận. "Anh!" Dương Dương hất đầu quay đi, "Tùy anh, anh muốn thế nào cũng được". Cùng lắm thì lại trở thành nữ hoàng tai tiếng trong công ty thêm lần nữa thôi, hơn nữa tháng cô vào công ty, lời đồn đãi về cô cũng chưa từng chấm dứt. Dương Dương tức giận trở lại chỗ ngồi, gã con trai phiên bản Hoàng Dung đang nhìn chăm chăm đến nhập thần ngực cô gái ngay bên cạnh, Dương Dương cũng không muốn quay rầy hân, cúi đầu nhấp một hớp cà phê, muốn ăn thêm một miếng tiramisu, lại phát hiện tiramisu cô mới ăn một miếng đã chỉ còn lại một miếng rất nhỏ, đây là có chuyện gì? Ngẩng đầu đi thấy gã con trai phiên bản Hoàng Dung quay đầu lại, cười với cô, bên trong răng lại thêm món khác, thị lực của Dương Dương là 5.2, liếc mắt một cái liền nhìn ra, đó là thi thể tiramisu, Dương Dương đại, tại sao lại có một gã như thế chứ, còn có thể ăn vụng bánh ngọt của cô. Bỗng nhiên hơi độc ùn ùn kéo đến, Dương Dương buồn nôn, vội vàng bịt mũi, tay hoài nghi chỉ đối tượng cực phẩm đối diện, bởi vì hướng hơi độc thổi tới, Dương Dương nghe được bên hân có âm thanh kỳ dị phát ra, nhưng cô tốt bụng ngưng ngưng bóc trần người ta, nhưng người ta không những không cảm kích, còn cắn ngược lại cô một cái. "Em thả khí ra à?" Gã con trai phiên bản Hoàng Dung giọng không nhỏ, lời này vừa nói ra, người chung quanh đều dùng ánh mắt chinh phạt Dương Dương. Như thiên lôi đánh tới, Dương Dương bị lời điện đánh cho ngoài khét trong sống, kinh ngạc không thôi nhìn gã cực phẩm trước mắt, ngay cả phản bác cũng quên luôn, chuyện kỳ lạ hàng năm đều có, năm nay đặc biệt nhiều, người này cũng quá không có thương thức đi? Tự mình tạo ra hơi độc, còn muốn đổ tội danh lên người cô. "Khí trong cơ thể là một hỗn hợp khí, phần lớn là khí mê-tan, thuộc về tự nhiên, song em là tiểu thư khuê các lại bắt nã, nhà anh là danh môn vọng tộc, không cho phép hành động như thế, nếu còn có lần sau, anh thấy em nên thả trong WC" Không chịu nổi nữa không chịu nổi nữa! Cô muốn điên rồi! Nào có người tự đánh rắm còn đổ tội lên người khác! Dương Dương ghen đỏ mặt, ở một góc khác thấy mặt trắng nhỏ đáng ghét kia còn đang quay bọn họ, chợt nhảy dựng lên: "Hoàng tiên sinh, tôi nghĩ chúng ta nên từ biệt từ đây, tôi phải về nhà, sau này sẽ không gặp lại" Sau đó cầm túi muốn đi. "Em muốn đi đâu?" Gã con trai phiên bản Hoàng Dung nín lấy túi Dương Dương, "Hoàng tiên sinh, anh buông tay ra trước, tôi nghĩ chúng ta không hợp, cho nên. . ." "Em lo lắng anh ghét bỏ việc em thả khí trong cơ thể sao, đừng lo lắng, anh không ngại em đâu" Dương Dương phun máu, ngay cả lời cũng không muốn giải thích với hân, cố sức muốn kéo túi lại, ầy mà gã cực phẩm ấy không thả. "Anh đã nói không ngại rồi, em cần gì canh cánh trong lòng nữa?" Gã cực phẩm dứt khoát cả người nhào tới túi Dương Dương, chết cũng không buông. "Hoàng tiên sinh, anh đứng lên trước, anh không nên như vậy" Dương Dương xoa thái dương, liếc tới mặt trắng nhỏ và bạn hân hai người cười đến mức chết đi sống lại, người chung quanh cũng dùng ánh mắt như xem trò vui, cái đầu Dương Dương thật muốn to lên. "Không thả không thả, em muốn vứt bỏ chồng con, em sao có thể như vậy!" Gã cực phẩm toát ra những lời kinh người, tóm chặt túi Dương Dương khóc lóc kể lể. "Anh đừng có nói lung tung, tôi hôm nay mới gặp anh lần đầu tiên" "Nhưng anh đã nhất kiến chung tình với em, tình định

ba đời, kiếp này không phải em thì sẽ không lập gia đình" "Anh đừng có làm như thế, tôi đã có bạn trai" "Em nói dối" Gã cực phẩm rút cuộc ngẩng đầu lên nhìn Dương Dương, vẻ mặt không tin. "Tôi không có, tôi thật sự có bạn trai, chỉ là mẹ tôi không biết, cho nên mới buộc tôi đến xem mắt" "Như vậy, anh muốn gặp bạn trai em, bằng không anh sẽ không buông tay!" Tại sao có thể có người như vậy! Hắn có phải từ bệnh viện tâm thần chạy ra ngoài không vậy? Dương Dương khóc không ra nước mắt, bỗng nhiên di động vang lên, Dương Dương mở ra nhìn, là mặt trắng nhỏ gọi tới: Anh có thể giúp em, nhưng em phải đáp ứng điều kiện của anh. Thừa cơ đánh cướp! Nghĩ thật đẹp, Dương Dương hừ một tiếng không có trả lời, kéo túi muốn đi nhưng gã cực phẩm cứ kêu lớn lên: "Em sao không muốn anh, trời ạ, anh nên thế nào mới xoay chuyển được lòng của em?" "Anh đừng có ồn ào nữa!" Dương Dương thấp giọng quát lên, cái mặt này thật là đã vút xuống Thái Bình Dương rồi! "Em còn chửi anh, anh thật đáng thương quá mà!" Dương Dương thực sự muốn phun máu! Khẽ cắn môi, cầm di động bấm bấm, sau đó gửi đi.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 9

Tình yêu có đôi khi giống như ăn ô liu, vừa vào miệng vị có chút đắng lại chua, có phần khó mà nuốt trôi, thế mà khi nhai lâu, bạn sẽ phát hiện trong cái đắng đó lại mang theo vị ngọt, dư vị ngọt ngào tươi mát, hương thơm giữ mãi như vị của tình yêu. Dương Dương cầm di động bấm bấm, chờ một lúc cuối cùng vẫn gửi đi, nhìn thông báo "tin nhắn gửi đi thành công", cô không biết quyết định này là đúng hay sai. Nhưng không cho cô đổi ý, chỉ chốc lát, điện thoại lại vang lên, Dương Dương nhìn hai chữ "thành giao" thật to chiếm cả màn hình, không phải đợi lâu, một bóng người liền xuất hiện trước mặt cô. Dương Dương ngẩng đầu, Phan Thừa Hi đang mỉm cười nhìn cô, mặt mày có vẻ đắc ý vui sướng, thường ngày Dương Dương ghét nhất đàn ông yêu nghiệt như thế, nhưng giờ khắc này trong một sát na cô bỗng hoảng hốt, nụ cười phô thiên cái địa kia vỗ tới đáy lòng cô, trong phút chốc làm cô hoảng hồn, Dương Dương cảm giác tim mình nhảy lỡ một nhịp. Nhưng cũng chỉ là một thoáng mà thôi, Phan Thừa Hi vừa mở miệng, Dương Dương liền hủy bỏ tất cả ưu điểm của hắn. "Snoopy, em nói chuyện phải giữ lời" Hắn thì thầm bên tai Dương Dương. Dương Dương liếc hắn một cái, hừ một tiếng xem như là trả lời. Phan Thừa Hi cũng không so đo, cúi đầu sùng sộ với cái gã phiên bản Hoàng Dung mặt ngu ngốc nhìn bọn họ: "Xin nhường bạn gái tôi ra". Ba chữ bạn gái nói ra đặc biệt nặng, Dương Dương và gã con trai phiên bản Hoàng Dung đồng thời run rẩy. "Anh là. . ." Gã con trai phiên bản Hoàng Dung đứng lên, ngẩng đầu ưỡn ngực, lại bắt đầu dĩ người quá lùn, cho dù đã đi giày cho tăng chiều cao, cho dù là lót mũi chân vẫn chỉ tới ngực Phan Thừa Hi, phải ngẩng đầu nhìn mới nói được. "Bạn trai của Dương Dương" Phan Thừa Hi để chứng minh lời của hắn liền đặt tay lên vai Dương Dương, dùng sức một chút thì cả người Dương Dương liền ngã vào ngực hắn. "Tôi không tin! Dương tiểu thư, em đang đùa với anh, có phải không?" Gã phiên bản Hoàng Dung cắn môi, nước mắt xoay vòng trong hốc mắt. "Là thật, anh ấy là bạn trai tôi" Dương Dương mặt không chút thay đổi không cam lòng nói ra, nhưng mặt trắng nhỏ đang ôm cô vừa nghe thế thì hưng phấn cười tươi hơn. "Anh không tin, anh không tin, anh và em dù quen biết gần, nhưng tình nghĩa lại sâu đậm. Anh có tình với em, có nhật nguyệt chứng giám, trời đất động dung, anh một lòng say mê em, em sao có thể khiến cho anh đau lòng, a. . . Cả phê đắng, đậu tương tư, sầu riêng thối. Anh có tình, em 'xi hơi', cũng nguyện ý. Dư vị khi trong cơ thể ngày đó, chuyện xưa thật khó nhớ lại, anh không muốn 'xi hơi. . ." Dương Dương và Phan Thừa Hi ngơ ngác nhìn nhau, ngây ngẩn cả người, tưởng là gã cực phẩm trước mắt sắp nổi điên thì hắn lại ngừng lại, cầm hoa hồng trên bàn nhét vào tay Dương Dương, "Dương tiểu thư, em cảm thấy thế nào? Thơ này là linh cảm anh chợt nổi lên ngẫu nhiên làm, em quả nhiên là nữ thần linh cảm của anh, a. . ." "Buông cái tay bẩn thỉu của anh ra!" Phan Thừa Hi "ba" một tiếng nắm lấy tay gã phiên bản Hoàng Dung, "Sau này anh đừng có quay lại quấy rầy bạn gái tôi, bằng không tôi sẽ không khách khí với anh đâu!" "Anh buông tay tôi ra, tôi đồng ý với anh là được, anh muốn tiêu diệt tôi a. . ." Phan Thừa Hi đành chịu mất trọn trắng, buông tay hắn ra, ôm lấy Dương Dương đi ra ngoài cửa, Dương Dương nghiêng đầu nhìn thì thấy cái gã Hoàng Dung kia đang ngồi trên ghế lau nước mắt, trên cổ tay có một vòng đỏ. Dương Dương trong lúc bất chợt cảm thấy gã cực phẩm có chút đáng thương, nhưng nghĩ lại, nếu bị hắn cuốn lấy, vậy người đáng thương là cô rồi. Vừa ra khỏi quán "Năm tháng", Dương Dương liền hát tay Phan Thừa Hi ra, nói tiếng cảm ơn rồi chạy đi. Phan Thừa Hi nắm lấy tay Dương Dương, "Đi đâu đó?" "Về nhà" "Lời dụng xong liền muốn đi?" . . . "Chúng ta đi. . ." "Tôi kiếm tiền đây kiếm tiền đây Tôi cũng không biết đi lường gạt làm sao Tay trái tôi mua một chiếc nokia Tay phải tôi mua một chiếc motorola. . ." Trong lúc Phan Thừa Hi muốn hẹn với Dương Dương thì điện thoại Dương Dương reo lên, vẫn là cái nhạc "Tôi kiếm tiền" ấy. Dương Dương mặc kệ ánh mắt khinh bỉ của mặt trắng nhỏ, ra hiệu hắn dừng lên tiếng, sau đó ấn nút nghe. "Con gái, cái trắng có hi vọng bán đi không?" "Lão nương, đáng đáp người nọ thật đúng là phải xin lỗi người già và nhân dân. . ." Dương Dương thêm thêm muối tiêu tả lại một lần bề ngoài gã cực phẩm, thuận tiện kể ra sự kiện hơi độc. "Kháo, thế nào mà thiếu đạo đức như thế, lớn lên sao mà còn dọa người đến vậy?" "Đúng vậy, mang về tuyệt đối sẽ mất hết cái mặt già kia của mẹ, cho nên vì mẹ, con liền say goodbye với anh ta luôn" "Vậy cũng tốt, con gái con cũng đừng suy nghĩ quá nhiều, đánh rắm cũng không phải chuyện mất mặt, ba con bình thường toàn thả hơi độc trong chần đây thôi, con ấy, đúng là cùng một đức hạnh với ba con mà. Lão nương lần sau tìm giúp con một người không ngại con đánh rắm, con sớm về nhà đi". Khi nói lời này, đồng chí Dương ba đang chơi cờ cùng một đám ông già trong khu, cả người bỗng chợt uốn éo, hơi độc một bên lạng lẽ bốc lên, chỉ chốc lát, hơi độc không màu trong suốt lao tới mọi người, lão Vương bên cạnh đồng chí Dương ba là người đầu tiên bị liên lụy, kêu thảm một tiếng, ba chân bốn cẳng bỏ chạy, mà những người khác đợi khi phát hiện ra thì cũng đã chậm, ít nhiều cũng hít vào một bộ phận khí độc, thoáng chốc sắc mặt trắng bệch, bịt mũi chạy như điên, đồng chí Dương ba sờ mũi, hát một đoạn tiểu khúc về nhà. "Lão nương, đã nói rắm không phải con thả, là lão bà Tĩnh ca ca thả!" Dương Dương biện bạch vì bản thân, mặt trắng nhỏ đứng ở bên cạnh đưa lưng về phía cô, nhưng hai vai đã run rẩy cực kỳ lợi hại. "Được rồi được rồi, con sớm về nhà đi" Nói xong cũng cúp điện thoại luôn. Dương Dương cầm di động khóc không ra nước mắt. "Chúng ta đi ăn chút gì chứ?" Phan Thừa Hi có ý tiếp cận gần Dương Dương. Dương Dương mặt chán ghét: Đi đi đi, đứng sang bên, đừng có lượn lờ bên cạnh tôi. Phan Thừa Hi tủi thân: Vì sao? Vì sao em ghét anh như thế? Dương Dương lui ra phía sau: Vì sao? Tôi còn "tam mao" đấy! Anh sao không đi soi gương đi, toàn bộ đều đúng dạng mặt trắng nhỏ! Phan Thừa Hi tiến lên cọ Dương Dương: Người ta chỉ là da trắng một chút, anh tuấn một chút, là một trí thức, cũng không phải mặt trắng nhỏ! Dương Dương tay hoa đầy hân: Nhìn anh kìa, khí chất, mùi vị, có thứ nào không phải của mặt trắng nhỏ? Phan Thừa Hi trắng mắt: Anh có khí chất này thì làm sao? Tòa soạn người ta còn tranh nhau muốn anh làm người mẫu bìa kia kìa! Anh dùng chính là nước hoa CK có hương vị đàn ông nhất, đương nhiên là có mùi vị, không tin em ngửi xem. Dương Dương thiếu chút nữa bị nước hoa làm ngạt thở chết: KAO, anh thức thời thì cắt được bao xa thì cắt, bằng không tôi thấy anh một lần thì đánh anh hai lần! Đi sang một bên, rõ là nhìn đằng trước thì ghét đằng sau, nhìn bên trái thì ghét bên phải! Phan Thừa Hi cũng không giận, lưu manh cười một tiếng: Em không phải đã quên ước định của chúng ta rồi chứ? Dương Dương ngăn ra, cô đích thực đã quên mất thỏa thuận vừa rồi, ban nãy để đuổi cái tên cực phẩm kia, cô buộc lòng phải cầu cứu hắn, nhưng không có đáp ứng làm bạn gái của hắn, chỉ là đáp ứng sau này cho hắn cơ hội, nếu hắn hẹn cô, cô không thể cự tuyệt, lấy 3 tháng làm hạn định, nếu sau ba tháng, cô vẫn không thích hắn, hắn sẽ buông tha. Sau đó, hai người tới

một quán cơm Tây phụ cận tùy tiện ăn chút gì đó, nhưng Dương Dương bây giờ không có khẩu vị, liền muốn về nhà. Phan Thừa Hi cũng không bắt buộc, dù sao cũng còn nhiều thời gian, không phải vội, chỉ cần cô ấy đồng ý cho cơ hội là được, hẳn tin tưởng với sức quyến rũ của hắn, cô ấy trước sau cũng có ngày phải khuất phục. Cuộc sống đang tiếp tục, công việc cũng đang tiếp tục, Dương Dương khắc ghi những lời khuyên từ tờ báo, tạp chí, con người vừa lên chức cần phải khiêm tốn, làm đúng bổn phận công việc. Một tháng sau, năng lực làm việc của cô đã được công ty công nhận, ở chung với đồng nghiệp cũng không tồi, đương nhiên cũng là không tồi ở bề ngoài. Thương trường như chiến trường, nơi làm việc cũng là một chiến trường không có khói thuốc súng, nơi làm việc mà con người với muôn vẻ, trong văn phòng mỗi thời mỗi khắc đều diễn ra "Kim Chi dục nghiệt", cái chiến trường này vĩnh viễn cũng không thiếu tiết mục người lừa ta gạt, lục đục với nhau, trừ cái đó ra, người ở nơi làm việc mỗi ngày đều phải rèn luyện những thứ như khe hở pháp luật, ranh giới luân lý, việc người xích mích, quy tắc ngầm trong nghề, nhất là người mới. Vừa phải nắm bắt ý đồ lãnh đạo, lại phải làm tốt quan hệ đồng nghiệp, đây là một vở tuồng trong đó toàn dân đều là binh. Thương trường như chiến trường, muốn thành công, đọc thuộc "Bình pháp Tôn Tử" là cần thiết, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, nguyên lý này vĩnh viễn đều hiệu quả. Ngoại trừ làm tốt bổn phận, bạn còn cần hiểu quy tắc trò chơi buôn bán xã hội cùng quy tắc ngầm của văn phòng, như vậy bạn mới có thể nổi trội trong cuộc cạnh tranh, tiếp tục leo lên trước. Những thứ này là sau khi Dương Dương vào công ty được tiếp thu lớn nhất. Trong công việc, phái nữ thường thường cực khổ hơn, phái nữ rất nhiều lúc phải chăm sóc cả sự nghiệp lẫn gia đình, muốn tìm được điểm thăng bằng trong đó cũng rất mệt rất khó. Mary Lý đã qua ba mươi, tuy là dùng SK-II, mặt nạ tổ yến cố gắng bảo dưỡng, nhưng trước sau vẫn không ngăn được dấu vết năm tháng. Mary Lý là một nữ cường nhân danh phù kỳ thực, vì sự nghiệp, vì tiếp tục leo lên trước, cô ấy không tiếc nỗ lực, sự nghiệp tuy đạt được nhưng tuổi xuân cũng đi qua, năm tháng phí hoài, bất chợt quay đầu lại, khi trên đường chứng kiến bóng lưng gia đình người khác thì giật mình thấy chuông đồng hồ sinh lý đã vang lên. Đây là Vu Ly nói cho cô biết, Vu Ly nói cô tuyệt không nên làm như Mary Lý, giành được sự nghiệp nhưng cũng thành bà cô, có ý nghĩa gì chứ? Vu Ly lớn hơn Dương Dương một tuổi, đối với việc chung thân đại sự, gia đình cũng thúc giục rất gấp, cô ấy cũng không đối nghịch với người nhà, chỉ cần có đối tượng, cô ấy đi ngay, nhưng gặp mặt nhiều như vậy, vẫn không có một ai vừa mắt, Dương Dương biết kỳ thật trái tim cô đặt trên người Lâm Viễn. Hôm nay là thứ sáu, Dương Dương sớm đã xử lý xong công việc, nhàm chán ngồi một chỗ, click chuột, vào trang Tấn Giang, đăng nhập, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức sáng lên, a, "Ô Long Nữ Ngổ Sai" có chương mới! Dương Dương vui vẻ rạo rực vào đọc say sưa, đến chỗ kích động, vốn là từng tiếng "phốc" vang lên, tiếp đó không nhìn được nữa, gõ bàn phím: "Ha ha. . . Buồn cười quá, Dương Nguyệt này quá hài hước, ha ha. . . "Tối ngày", "tối ngày". . . " Trương Phương cùng văn phòng ngẩng đầu liếc mắt nhìn Dương Dương động kinh, hỏi: "Are you OK?" "Yes, ha ha. . . Buồn cười quá, cô gái "trư thái cáo" này, hai người đàn ông vì cô ấy mà tranh nhau người chết ta sống để cô ấy trộm đi không nói, hơn nữa còn có thể liên tưởng đến "tối ngày". . . Ha ha. . . " Trương Phương mê hoặc, nhưng nhìn Dương Dương như vậy cũng biết cô chắc lại bị đập đầu vào đầu, lắc đầu tiếp tục công việc. "Dương Dương, em lại bị đập đầu vào đầu nữa hả?" Vu Ly còn chưa tới bộ tiêu thụ đã nghe thấy tiếng cười của Dương Dương. "Vu Ly, chỉ đã đọc chương mới chưa? Em cười mà bụng cũng đau luôn nè" "Em nói "Ô Long"?" "Vu Ly cũng thử đọc quyển tiểu thuyết Dương Dương giới thiệu. "Đúng vậy, chương này là "Tối ngày". Dương Dương ra ngoài cùng Vu Ly nói chuyện, quy định công ty lớn không giống nhau, chỉ cần cô làm tốt công việc, thời gian còn lại có thể tự do sắp xếp. "Chương này đích thực rất buồn cười. . . " Thế là hai người đó liền thoảng trò chuyện về nội dung truyện. Trương Phương ngồi gần cửa bị hai người họ làm cho ngồi không yên, kỳ thực công tác của cô cũng xong rồi, đang xem chút sách về việc làm, học tập kinh nghiệm, nhưng hai người này lại không ngừng lúi rúi, cô ngẩng đầu muốn ra hiệu ngầm các cô nhỏ giọng một chút, nhưng vừa ngẩng đầu thấy Dương Dương thì ngầy ngẩn cả người. "Ms Dương. . . " Trương Phương nhỏ giọng gọi Dương Dương, nhưng Dương Dương rất hưng phấn, chẳng những không có nghe thấy, hơn nữa trong lời nói còn liên tục xuất hiện hai từ "kinh nguyệt", phòng làm việc có một phái nam cũng ngẩng đầu lên, nhưng ánh mắt vừa chuyển đến trên người Dương Dương, sững sờ mấy giây, tiếp theo lúng túng "khụ" mấy tiếng cúi đầu tiếp tục giả bộ bận bịu. Nhưng Trương Phương lại nhìn thấy hết trong mắt, lại kêu vài tiếng, nhưng Dương Dương vẫn không nghe thấy, cô không thể làm gì khác hơn là đi tới chụp lấy vai Dương Dương. "Ms Dương, cô đi toilet một chút đi". "Hả?" Dương Dương khó hiểu, cô không muốn đi toilet, cô lại không vội. "Cô tốt nhất nên đi xem chút đi, cái kia của cô tới đó" Trương Phương nhỏ giọng nói ra. "Cái gì tới?" "Chính là cái kia" "Cái gì?" "Kinh nguyệt đó!" Trương Phương từ trong kẻ răng phun ra mấy chữ này. "Ha ha. . . Hoá ra Ms Trương cô cũng theo dõi cái này a, chương mới nhất chính là nói tới "Kinh nguyệt", rất là buồn cười phải không?" Dương Dương vừa nói vừa cười. Trương Phương nghiêng răng nghiêng lợi: "Tôi là nói cô có nguyệt sự đó!" "Cổ đại hình như không gọi nguyệt sự thì phải, chắc là "quy thủy". Dương Dương xoay người lại góp ý. Miệng Trương Phương co rút lại, đang muốn trực tiếp mở miệng lần nữa, một giọng nữ rất trầm ấm ngăn cản cô. "Ms Trương, văn kiện cô cần tôi đã lấy giúp cô đây" Trương Phương lập tức tươi cười, cái gọi là bắt người tay ngắn, cần người miệng mềm, lần này Hác Đình giúp cô một đại ân, cô cũng quên luôn Dương Dương bên này, cười đáp ứng lần sau mời Hác Đình đi ăn bữa cơm, cầm tài liệu tới phòng kế hoạch. Vu Ly từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, nhảy mất với Dương Dương liền đi, giữa phụ nữ, thường thường lúc đối mặt lần đầu tiên đã xác định có thể trở thành bạn hay không. Vu Ly và Hác Đình lần đầu tiên đối mặt đã thuộc về loại "không thể thành bạn", ở công ty mà thấy nhau thì chỉ gật đầu coi như chào hỏi, nếu gặp bên ngoài trực tiếp coi đối phương như người không quen biết. Hác Đình thiên sinh lẹ chắt, hơn nữa lại trang điểm, rất nhanh đã thành hoa khôi của bộ phận tiêu thụ, trực giác Dương Dương cũng không thích cô gái này lắm, dù sao vẫn cảm thấy cô ta giống như một xà mỹ nhân, sợ ý một chút, cô ta sẽ siết chết bạn. Hác Đình uốn éo đôi giày cao gót 10cm quay về, khuôn mặt trang điểm đẹp đẽ, mày liễu mắt phượng, đôi môi rất có tính cách chu ra, quần áo trên người toàn đồ hiệu, xinh đẹp động lòng người, trên đầu gói một tác phác sau váy như ta khe hở chữ A, bước đi mơ hồ có thể thấy được bắp đùi thon dài, cô ta đích thực là một cô gái rất mê người, cũng trách không được đàn ông độc thân trong công ty mà nhìn thấy thì đã tự động đứng lên. Phụ nữ "uốn" tốt, Hác Đình vừa nhìn thấy Dương Dương liền ngẩng đầu nhìn ngực, mỗi lần Vu Ly thấy điều gì xấu coi thường, nói cô ta uốn nữa cũng không tới Cup B, Hác Đình là Cup A, khi lần đầu gặp mặt, Dương Dương liền chú ý ánh mắt cô ta đặt trên Cup C của cô. Dương Dương mỉm cười lên tiếng chào xoay người muốn đi vào, Hác Đình theo đuôi đi vào, lúc Dương Dương muốn về chỗ ngồi thì ngạc nhiên kêu lên: "A. . . Ms Dương, quần cô dính gì vậy, thế nào mà một mảng hồng hồng thế?" Khi cô ta nói, tất cả mọi người trong văn phòng đều nhìn về phía Dương Dương, lúc ánh mắt lướt qua quần Dương Dương thì nữ nhũ mày, nam đỏ mặt, lúng túng cúi đầu giả bộ bận bịu không thấy gì cả. "Làm sao thế này?" Dương Dương quay đầu nhìn lại, kinh nguyệt cô tới, lại còn dính trên quần, Dương Dương kêu khẽ một tiếng chạy tới toilet. Hác Đình nở nụ cười xinh đẹp quay về chỗ ngồi, cúi đầu tiếp tục công việc. Dương Dương ngồi xỏm trong phòng rửa tay, quần bách muốn khóc, cô sao hồ đồ như thế, ngay cả kinh nguyệt tới cũng không có cảm giác, hiện tại tất cả người của bộ phận tiêu thụ hẳn là đều biết, ngày mai toàn bộ người của công ty cũng sẽ biết. Cô hôm nay mặc quần ngố màu trắng, bây giờ muốn lau cũng lau không hết. Mới vừa rồi còn ở trong công ty kêu to "kinh nguyệt", quả nhiên là "kinh nguyệt", mặt Dương Dương cũng thành, cô sao lúc nào cũng hồng hồng như thế. "Dương Dương, em ở phòng nào?" Là tiếng của Vu Ly. "Em ở đây" Dương Dương nhà câu, giọng nói mang theo tiếng nước nở. "Em còn là phụ nữ nữa sao? Tối cái này mà cũng không biết!" Vu Ly lúc này cũng không quên tôn hại cô. "Đừng nói nữa, em cũng quần muốn chết" Cô cũng không muốn, Hác Đình vừa nãy nói, hầu như toàn bộ người trong bộ đều nghe thấy. "Rồi, cầm đi" Vu Ly ném cho Dương Dương một cái ABC mỏng dính. "Được rồi, chị sao biết em ở đây?" Dương Dương ở trong nhà vệ sinh ấp ứng hỏi. "Là Phan thiếu gọi điện báo chị tới, còn nữa, anh ta đang chờ em bên ngoài để đưa em về, đã chào hỏi với Mary Lý rồi" "A" Hân sao biết được? Nói thật, lúc này cô thật đúng là không muốn gặp mặt trắng nhỏ kia, thế nhưng nếu như không gọi hân đưa về, cô sao trở về đây, vết hồng kia rất nổi bật, Lý Ninh lại đi công tác, bằng không có thể gọi cô ấy tới đón. "Thực sự hâm mộ em đó nha, Phan thiếu đối với em thật đúng là không tồi, sau này cũng đừng quên bà mối chị đây đó". Trong công ty chỉ có Vu Ly biết chuyện giữa cô và mặt trắng nhỏ, Vu Ly vẫn cho rằng cô là cầu nối giữa bọn họ, cho nên vẫn muốn đòi tiền làm mai của Dương Dương. Mỗi khi đến lúc này, Dương Dương đều coi lời cô trở thành "khí trong người". "Này cô gái, em xong chưa?" Vu Ly chờ có chút không nhìn được. "Ừ, xong rồi" Dương Dương lúc này mới không được tự nhiên đi ra, lông mày rũ ngược. "Buộc vào đi" Vu Ly đưa cho Dương Dương một cái áo khoác nam. "Của ai vậy?" "Trừ Phan thiếu ra,

còn có ai nguyện ý hi sinh áo mình để che kinh nguyệt cho em?" Vu Ly mập mờ. Tâm trạng Dương Dương khê động, nhận lấy, thất ở ngang hông, trong lòng có chút chua chát lại có chút ngọt ngào, như ăn quả ô-liu vậy. Dương Dương còn đang không được tự nhiên không muốn ra toilet, Vu Ly nói, em còn muốn chờ mọi người tan tầm thấy bộ dạng kia của em sao? Nói xong đẩy Dương Dương ra ngoài. Phan Thừa Hi đứng cách không xa cửa toilet, tựa vào trên vách tường, thấy các cô ra ngoài liền cười một tiếng. Dương Dương cảm giác trái tim mình như đập nhanh hơn một chút. "Không sao chứ?" Dương Dương lắc đầu, mặt đỏ như ánh bình minh, cũng không dám nhìn thẳng hắn, ngay cả người của bộ phận công trình cũng biết, tốc độ này thật dọa người. "Vây chúng ta đi thôi". Không có những lời dư thừa, Phan Thừa Hi gật đầu với Vu Ly xong liền ôm lấy Dương Dương đi ra ngoài. Sau khi lên xe, Phan Thừa Hi thất an toàn cho Dương Dương. Trên đường về, hai người cũng không lên tiếng, Dương Dương vẫn cúi đầu, mặt trắng nhò dường như cũng ý thức được sự quẫn bách của cô, hai mắt nhìn thẳng phía trước, miệng vẫn treo nụ cười, thế nhưng cười không giống như những lần trước trước, mà ân ân hàm chứa ảm áp. Dương Dương len lén nhìn gò má cao mà trắng nõn ấy, lần đầu tiên biết được mặt trắng nhò cũng có ưu điểm.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhò Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 10

Cử hành tây là thứ tốt, nhìn người phải như lột hành tây, lột hết tầng này tới tầng khác mới có thể biết rõ trái tim bên trong tốt hay xấu; theo đuổi tình yêu có lúc cũng như lột vỏ hành tây, cần kiên nhẫn lột từng tầng vỏ một, cuối cùng sẽ có vỏ khiến cho đối phương lệ rơi đầy mặt. Những ngày kế tiếp, Dương Dương vẫn đem trọng tâm đặt vào công việc, lời đồn đãi còn đang tiếp tục, bất quá còn đang tiến hành, nhưng cũng không quan trọng bằng một miếng bánh mỳ. Mary Lý nói, làm tiêu thụ, chỉ dùng chữ số nói chuyện, cô có nghiệp tích thì cô chính là lão đại, ngược lại, cô không có nghiệp tích, cho dù cô tốt nghiệp từ Harvard, mọi người cũng không mua tài khoản của cô, không có nghiệp tích thì Out. Trong "Thế giới không có trộm" của chú Lê có nói: "Bạn có biết thế kỷ 21 quý nhất là gì không? - Nhân tài!". Một nhân tài chân chính, hẳn cần biết về nhiều lĩnh vực, không chỉ có tiêu chuẩn bằng cấp mà còn phải hiểu việc tổng kết kinh nghiệm thực chiến và cảm nghĩ trong công việc. Để tìm ra giữa cô và Hắc Đình ai là nhân tài ai là dong tài, Mary Lý đã công khai chức vụ, bắt đầu từ tháng thứ ba, cô ấy sẽ sắp xếp nhiệm vụ cho Dương Dương và Hắc Đình để hai người cạnh tranh, thắng sẽ trở thành một thành viên của bộ tiêu thụ, thua thì tiếp tục làm trợ lý tiêu thụ. Học tập hơn hai tháng, Dương Dương cảm giác mình tiếp xúc được chẳng qua là một góc băng sơn của môn tiêu thụ, học tập được chỉ là chút da lông, vì sinh tồn, ngay cả khi ở nhà Dương Dương cũng học "20 chiêu cần đọc về tiêu thụ" và "Thương đạo là thiên". Lý Ninh thấy thế, nói đến những cuốn sách kia giống như xách theo con chuột chết, "study?" Dương Dương gật đầu, muốn cướp lại sách thì Lý Ninh vứt ngay vào thùng rác: "rubbish!" "Cái shit!" Đá Lý Ninh một cước xong liền xông tới cấp cứu cuốn sách quý báu. "Cậu đọc mà hiểu mấy thứ này, Lý Ninh tớ sau này cho cậu gọi là tiểu nhân!" Dương Dương im lặng, kỳ thực cô cũng biết đọc mấy thứ này cần bản không có nhiều tác dụng. Lâm Viên trong bộ phận cũng nói với cô, tiêu thụ, nó là thời gian tích lũy, tích lũy kiến thức chuyên nghiệp, tích lũy kinh nghiệm thực chiến, tích lũy kỹ năng giao tiếp. Nhưng đối với Dương Dương mà nói thời gian hiện tại chính là vấn đề lớn nhất, Hắc Đình hơn cô một năm kinh nghiệm tiêu thụ, đối với lần cạnh tranh này, nói thật, Dương Dương không có tin tưởng nhiều, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, học tập là một cách tranh thủ lớn nhất lần này của cô, cô không muốn sau này ngược lại hối hận. Dương Dương vừa ra khỏi toilet liền đụng phải Hắc Đình mặt mày hớn hơ. "Ms Dương à, nghe nói Phan thiếu bộ công trình đang theo đuổi cô hả?" Khi cô ta đi qua Dương Dương thì đưa tay chặn lại. Dương Dương cười không đáp, cái gọi là không có lửa thì sao có khói, giấy không bọc được lửa, bất luận là ai nói ra, ngày này kiểu gì rồi cũng sẽ đến, chẳng qua là vấn đề sớm hay muộn mà thôi, huống hồ cô và mặt trắng nhò lại cùng một công ty. "Không nói gì nữa là thăm chấp nhận?" Hắc Đình khiêu mi nói. Dương Dương nhún vai, muốn vòng qua cô ta để đi, với loại người này cô không muốn nhiều lời, lãng phí thời gian chẳng khác nào lãng phí mạng sống. "Thật không biết sao mà một người đàn ông xuất sắc như Phan thiếu lại coi trọng cô? Cô chẳng lẽ lại coi là thật sao? Cái này cũng khó trách, con vịt xấu xí muốn biến thành thiên nga, chim sẽ cũng muốn bay lên làm phượng hoàng, nhưng mà tôi phải nói cho cô biết, cô chỉ là một trong số đồ chơi của Phan thiếu thôi, cô cho là anh ta sẽ nảy sinh tình cảm với cô sao? Thật đúng là chuyện buồn cười nhất trên đời này đó, ha ha..." Nghe vậy, Dương Dương xoay lại nhìn cái mặt phách lối của Hắc Đình, cười nói: "Đúng vậy sao? Vậy cảm ơn cô nhắc nhở, tôi có muốn trở thành thiên nga hay bay lên làm phượng hoàng hay không, mấy cái đó đều là chuyện của tôi, cô đừng có nhọc lòng vô ích". Nói xong Dương Dương xoay người rồi đi, đi được mấy bước rồi lại quay đầu nói: "Còn tôi có phải một trong số đồ chơi của Phan thiếu, chơi xong thì bỏ hay không, đó cũng là chuyện của tôi, dù cho tôi bằng lòng làm đồ chơi của anh ấy thì cũng không đến việc cô xen vào, không phải sao?" Cô từ trước đến giờ luôn giữ một quan niệm người không phạm ta ta không phạm người, mọi người nước sông không phạm nước giếng không tốt hay sao? Nhưng chuyện đó cũng không đại biểu cho nhát gan sợ phiền phức, nếu có người dám khi dễ trên đầu cô, đến lúc nào đó cô cũng sẽ hung hăng đánh lại, mà Dương thị giáo dục con cái ra ngoài cũng không phải giống con cừu con mแกะ cho người đánh người mắng, hừ, con chó nóng nảy cũng biết nhảy tường! Hắc Đình bị chọc tức mày liễu dựng ngược, cắn răng "Hừ" một tiếng, mặc kệ là công việc hay là đàn ông thì Hắc Đình cô cũng phải thắng, cô tuyệt sẽ không thua một người đàn bà 3 không thế này! Có câu nói như này, thà đắc tội quân tử, chớ đắc tội tiểu nhân. Chuyện kể rằng Dương Dương nhất thời nhanh miệng cùng Hắc Đình xé rách da mặt, ân oán giữa hai người vì vậy mà kết lên. Hôm nay Dương Dương từ bên ngoài quay lại, mới trở về chỗ ngồi, còn chưa vào chỗ, Hắc Đình liền lắc lắc eo rần rần 18 tác đi tới vỗ bàn làm việc của Dương Dương, cười đùa làm Dương Dương nổi da gà toàn thân, "Mary Lý gọi chúng ta cùng tới phòng làm việc của cô ấy một chuyện". Dương Dương khép laptop lại, đặt điện thoại sang chế độ rung, đứng dậy chỉnh lại quần áo nói: "Vây đi thôi". Ngoài mặt không có biểu hiện ra, nhưng trong lòng cô có chút lo sợ, nhìn Hắc Đình tươi rói cô đã cảm thấy có chút không ổn, từ sau phong ba WC lần trước, lúc có những người khác, hai người gặp mặt liền gật đầu chào hỏi, làm một chút công phu bên ngoài, nếu không có người quen, trên cơ bản các cô cũng chẳng khác người xa lạ mấy, hôm nay cô ta lại "hòa nhã" tới tìm cô, có thể thấy được là có chuyện sắp xảy ra, nụ cười kia chính là "Tiểu lý tàng đao". "Ngồi đi" Nghe được tiếng gõ cửa, Mary Lý không ngẩng đầu nói. Dương Dương và Hắc Đình ngồi vào cái ghế băng đối diện cô, Mary Lý xử lý xong công việc mới ngẩng đầu lên. "Chắc hẳn các cô đã đoán được vì sao tôi gọi các cô tới rồi chứ?". Mary Lý là người từng trải, đã làm hơn chục năm, trước đây cũng là trợ lý tiêu thụ mà đi lên, có thể bỏ tới vị trí bây giờ, năng lực tự nhiên không nhỏ, quan trọng nhất là sau khi lịch duyệt qua vô số người, người mới như Dương Dương chỉ cần làm chút chuyện mờ ám là cô liền đoán ra được bảy tám phần. Với tư cách một trong những người quản lý, lúc mới bắt đầu, để tuyển dụng một người thì cô thường tương đối chú trọng bằng cấp, bối cảnh và kinh nghiệm công tác của người kia, bây giờ, sau khi trải qua nhiều chuyện hơn, ý tưởng của cô đã có thay đổi rất lớn, như bằng cấp, bối cảnh và kinh nghiệm công tác ba cái này là điều kiện ắt không thể thiếu, nhưng cô cũng đem một tí lệ nhất định đặt vào một phần rất nhỏ, tí như: Phẩm chất và năng lực. Hai nhân viên trước mắt này đều rất ưu tú, đều có những ưu điểm cùng sở trường riêng. Nhưng với kinh nghiệm công tác mà nói, hiển nhiên là Hắc Đình tốt hơn, trong hơn hai tháng quan sát, thường thường chỉ cần cô nhắc tới, Hắc Đình lập tức hiểu được ý của cô, nhưng Dương Dương ngược lại kém một chút, cái này có thể liên quan đến việc từng trải, một người mới ra ngoài xã hội không lâu, kinh nghiệm công tác lúc trước lại không

hợp với tiêu thụ, tuy nhiên cô ấy có thể trong hàng trăm người bộc lộ được tài năng coi như là rất tốt rồi. Ban đầu dựa theo việc này, cô có thể trực tiếp an bài vị trí cho hai người, nhưng Hác Đình khá háo hức, đã tâm không nhỏ, có cả tâm là tốt, nhưng mọi chuyện luôn có mức độ của nó, một khi vượt qua cái mức độ đó, đồng thời uy hiếp tới lợi ích của những người khác, vậy thì đó có thể trở thành vật cản. Cô có được ngày hôm nay, cũng không phải dựa vào hậu trường bỏ lên, mà là từng bước một leo tới vị trí này, sự chua xót khổ sở trong đó mấy ai có thể biết được? Người đời đều là như thế, cô cười, đại gia nguyên ý vì cô dệt hoa trên gấm để cùng cười với cô; cô khóc, đừng mong có người khóc cùng, tuy việc đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi cũng có, nhưng dù sao quá ít, chỉ ít thì Lý Bội Hinh chưa bao giờ gặp, cô có thể leo tới vị trí này cũng là đạp lên những người khác, có thể nói không dễ dàng, cho nên cô sẽ không để những người khác uy hiếp được cô, Hác Đình thông minh nhưng lại quá tự phụ không biết thu liễm tài năng của mình, đạo lý sủng bần chim đầu đàn không phải cô ta không biết, nói cho cùng, cô ta y vào chỗ dựa sau lưng - Tôn Phong, quản lý bộ nhân sự mà thôi. Người như Hác Đình, nếu không chế tốt sẽ là một trợ thủ đắc lực, nếu không tốt, rất có thể sẽ cản lại cô một cái. Ngược lại, Dương Dương không có bối cảnh không có kinh nghiệm, tính cách cũng tương đối điềm đạm, tương đối mà nói thì là dễ dàng làm việc. Cô có thể không nhìn mặt mũi bộ phận nhân sự, nhưng nhiều thêm một địch nhân không bằng thêm một người hợp tác, hỗ trợ nhau đôi bên cùng có lợi, đây là giai đoạn tối cao trong thương nghiệp, cho nên một mặt cô không trực tiếp chỉ rõ nhận ai trong hai người, mặt khác lặng lẽ đưa ra, từ trong đó chọn ra một người giúp mình lớn nhất. Thời điểm Mary Lý đang vòng vo suy nghĩ, Hác Đình và Dương Dương cùng gật đầu, chờ đoạn sau của cô. "Các cô đã biết, tôi cũng không nhiều lời vô ích, nói đơn giản thế này, ở đây có hai Case cần các cô trình lên. Công ty Quo-ta tuy rằng đã đạt đến mục tiêu dự trù, nhưng tiền thì không ai chề ít cả, chúng tôi tuyển các cô vào đây chính là muốn các cô là nguồn suối mới, có thể mang tới sức sống mới cùng lợi ích cho công ty". Hai người Dương Dương cùng gật đầu tỏ ý hiểu rõ, kỳ thực lấy tính cách Dương Dương mà nói, cô không thích chuyện trong công việc mà đầu đến người chết ta sống, nhưng cuộc sống dù sao vẫn dựa vào việc cô phải phát triển, nguy cơ tài chính đang không ngừng mở rộng, chịu ảnh hưởng khủng hoảng nghiêm trọng nhất bao gồm xây dựng, xe hơi, du lịch, tài chính, phục vụ và bất động sản. Rất nhiều xí nghiệp vì tiết kiệm chi phí ứng đối khủng hoảng đã bắt đầu cắt giảm nhân sự với giảm lương, dưới tình huống khó khăn như này, rất nhiều người thất nghiệp không tìm được việc làm, cả ngày quanh quẩn một chỗ dầy vò trong mê man, đau khổ tìm kiếm một công việc kiếm sống, đi theo việc xí nghiệp phá sản, cắt giảm nhân sự, giảm lương, càng ngày càng nhiều người sa vào khốn cảnh, theo nguy cơ này, mỗi ngày trên báo chí xem cho tới hôm nay lại có bao người thất nghiệp, lại có công ty gì đóng cửa và giảm biên chế, cô cũng đặc biệt cảm kích và quý trọng cơ hội như vậy, huống chi nhường một bước mà nói, vô luận cô tới đâu cũng đều có cạnh tranh, cho nên lần này bất kể cô không thích thế nào đi chăng nữa, cô cũng sẽ cố gắng hết mình, toàn lực ứng phó. Mary Lý đưa hai Case cho 2 người, Dương Dương vừa xem thì mở miệng đã chảy xuống, đây là một mối hàng rất khó giải quyết, bộ phận tiêu thụ đã cùng công ty TB xoay mấy năm, công ty này vẫn không nhả ra, nhưng đối với làm tiêu thụ, chỉ cần khách hàng có nhu cầu, vậy thì đại biểu có hi vọng, đó là lí do mà mấy năm nay, công ty vẫn không bỏ dở liên hệ cùng công ty TB, case này đã qua tay của vài thành viên bộ phận tiêu thụ, nhưng cũng không tiến triển chút nào, một lần lúc liên hoan, Lâm Viễn nói cho cô biết, Lâm Viễn xem như tiền bối của cô trong việc bán hàng, hẳn ở trong công ty mấy năm, biết và hiểu rõ hơn nhiều so với cô. Ngay khi Dương Dương cau mày nhìn case của mình, Hác Đình bên cạnh lại mặt mày rạng rỡ, Dương Dương liếc cô ta lại đưa tới cái cười đắc ý mà khiêu khích. Cô bắt đầu đi thờ dài trong lòng. Mặc dù đây là công ty gia đình, nhưng chỉ cần nơi có người Trung Quốc, chạy không thoát hai chữ "lễ vật", quan hệ họ, đi cửa sau đâu đâu cũng có, cho dù là công ty nước ngoài cũng không ngoại lệ. Cùng lúc Dương Dương nhìn Hác Đình, Mary Lý đứng lúc nhìn cô, Dương Dương tâm lý như gõ một cái, nét mặt Mary Lý cũng không có bất kỳ thay đổi nào, cũng không có giải thích gì cả. Mary Lý sau khi nói công việc cho các cô liền để các cô ra khỏi phòng làm việc. "Tôi nói này, cô không thắng được tôi đâu" Hác Đình đến gần Dương Dương, cùng sóng vai bước đi. "Phải vậy không? Không tới giây cuối cùng thì không biết ai là người chiến thắng cả". Thua người không thua trận, cho dù cô không có lòng tin với bản thân, nhưng công phu mặt ngoài vẫn phải làm tốt. "Vậy chúng ta mỗi mắt chờ xem đi". Nói xong, lắc mông lướt qua Dương Dương về chỗ ngồi của mình. Dương Dương quay lại vị trí, không có thời gian than thở, trực tiếp tìm kiếm tư liệu, chuẩn bị buổi chiều tới công ty kia một chuyến. Công ty TB nằm ở trong khu công nghiệp ngoại ô thành phố S, rất xa xôi, Dương Dương tìm kiếm hết một buổi sáng, cũng không tìm được chuyến xe buýt nào đi thẳng tới đó, taxi thì lại quá lãng phí tiền, tuy là công ty có thanh toán nhưng người mới vào công ty còn chưa có nghiệp tích gì như cô, tốt nhất chưa nên lãng phí tư nguyên của công ty, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm. Dương Dương vẫn quan sát biến hóa của phong cảnh bên ngoài, địa phương càng ngày càng hẻo lánh, cảnh vật chung quanh cũng càng ngày càng lộn xộn dơ bẩn, đây là một khu công nghiệp không phát triển, mọi công trình vui chơi giải trí còn chưa hoàn thiện, lọt vào tầm mắt chỉ thấy từng gian nhà xưởng thẳng tắp như mô hình Shop-ping mall nhỏ, tiêu chí KFC thường thấy nhất, chỗ này một bóng người cũng không thấy. Xe bus không có báo trạm, Dương Dương không biết lúc nào nên xuống xe, cô hỏi tài xế, tài xế hừ một tiếng, cậm mạnh nói, tôi nào biết, tôi cũng không phải người báo tuyến, chính cô trước khi tới không có tìm hiểu trước mà. Dương Dương không nói gì, chợt nhớ lại lời vàng ngọc của ông chủ xe buýt trên internet "Bạn có áp lực, tôi có áp lực, khiêu khích tôi! Chưa giải quyết là chưa giải quyết!" Áp lực của người hiện đại quá lớn, áp lực công việc, áp lực xã hội, áp lực tình cảm, trên lưng của người hiện đại vác một đống áp lực, ngày hôm nay cạnh tranh quyết liệt, rất ít người có thể giữ vững khí độ rộng lượng, cho nên bình thường xuất hiện chuyện "Hiệu ứng đá mèo". Khi đến một trạm, một người trẻ tuổi bỗng nhiên kêu lên, tới thôn Kim Đàm, tôi muốn xuống xe. Dương Dương giật mình, nơi cô muốn tới chính là thôn Kim Đàm, vì vậy lập tức nhảy xuống xe. Nhưng tới lúc nhảy xuống xe, sau khi xe bus đi xa hỏi người vừa nảy mới phát hiện mình xuống xe quá sớm, ít nhất phải thêm một lộ trình nữa mới gọi là tới nơi. Dương Dương thở ra một hơi, lấy dũng khí cho mình, fight-ing! Cuộc sống thường thường chính là như vậy, Dương Dương đợi nửa tiếng, không có chiếc xe nào là cô muốn đợi, xem lại thời gian thì cũng đã 3h, cứ tiếp tục vậy nhất định tới muộn, ngược mắt nhìn về xi nôi, một cái bóng taxi cũng không có, nhìn đồng hồ Sofi-ni màu đen cao 5 tắc của mình, Dương Dương thở dài, còn tới 11 đường xe nữa, ngày hôm nay đôi chân này nhất định nổi bọng nước rồi. Đôi giày cao gót mảnh khảnh gõ lên mặt đường, chân trước phải gánh sức nặng toàn thân, mang giày cao gót phải uốn ngực, hóp bụng, nâng mông, cả người thoạt nhìn cao lớn mà xinh đẹp, giày cao gót đích thực được làm ra vì phụ nữ. Nhưng là người đi giày cao gót đều biết, mang giày cao gót quá cực khổ, mang giày cao gót đi đường dài đó là việc cực kỳ không lý trí, gót chân và đầu ngón chân Dương Dương đã bắt đầu có cảm giác đau đớn, ngấm lại thật hận cái tư nhân Vinich đã phát minh giày cao gót. "Tiểu thư, em muốn đi đâu thế? Anh chờ em đi". Đột nhiên một chiếc xe gắn máy xuất hiện ở trước mặt Dương Dương, ngăn lại lối đi của cô. Dương Dương còn chưa kịp phản ứng thì lại có mấy chiếc xe gắn máy tới. "Tiểu thư, đi đâu đó? Ngồi xe anh này" "Ngồi xe anh đi, xe anh rất tiện nghi đây" Dương Dương xoa xoa thái dương, ôm chặt túi trên tay, xem ra hôm nay gặp phải đảng xe máy rồi, xe máy vận chuyển buôn bán là phạm pháp, nhưng trong những trấn nhỏ cùng với vùng ngoại ô không phát triển này thì vẫn tồn tại một số lượng lớn xe kiếm sống. "Không cần, tôi lập tức đi ngay". Dương Dương vòng qua bọn họ đi về phía trước, là người trong xã hội đều biết, những xe máy này vô cùng nguy hiểm, báo chí mỗi ngày đăng một ít vấn đề tai nạn do xe máy, có vài cô gái còn bị chở tới ngoại ô cướp tiền cướp sắc, nghĩ tới đây Dương Dương lại tăng tốc độ. Nhưng phía sau vẫn có mấy tên lái xe chưa từ bỏ ý định, một mực đi theo đằng sau Dương Dương. Dương Dương quay đầu nhìn lại lập tức toát hết mồ hôi lạnh, mười dặm quanh đây không có một bóng người, trên xa lộ cao tốc ngẫu nhiên trông thấy một chiếc xe vội vã chạy qua, tìm Dương Dương đã nhảy tới tận cổ, nếu như mấy người bọn họ mà có ý xấu gì sợ rằng cô kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, nghĩ tới đây, không có chú ý tới đường dưới chân, vướng một cái liền "ôi dza", cúi đầu nhìn, thảm rồi, gót giày lọt vào khe rãnh của nắp cống. Tên lái xe thấy vậy lập tức cười ha ha, càng vây xung quanh Dương Dương không đi, liên tục kêu mấy nữ lên ngồi xe anh này. Dương Dương bất chấp thể diện, kéo chân ra, nhưng lại quá chặt, phải làm sao bây giờ? Không nhìn tới về mặt cột nhà hao sắc của bọn chúng, Dương Dương ngồi chồm hổm xuống, vẩy ngón tới tận đầu gối rất dễ lộ ra cảnh xuân, Dương Dương không thể làm gì khác hơn là khép chặt hai chân tránh lộ "hàng", cô đã cảm giác được ánh mắt của mấy tên lái xe kia đang tập trung trên đùi cô, rất hèn mọn, ánh mắt cường gian cô trần trụi! Dương Dương nhin xuống cảm

Q.2 - Chương 11

Thức khuya rất có hại với cơ thể, nhưng quen rồi sẽ rất khó sửa đổi, tình yêu có đôi khi cũng thế, khi mà bạn vì không còn nghĩ thấy mùi thuốc lá trên người người kia mà mất ngủ, đó cũng là lúc bạn đã thích và có thói quen ý lại vào người ấy, tình yêu chính là một thói quen nhận thức với một người khác. Dương Dương nhìn sang hướng mà giọng nam trầm thấp có từ tính truyền tới, trong giây lát đó ngắt ngay, đó là một người con trai rất cực phẩm, đương nhiên cực phẩm ở đây với cực phẩm Hoàng Vinh kia là hai người hoàn toàn trái ngược nhau, người con trai này rất anh tuấn. Trán cao, da dẻ mịn màng hiện lên màu lúa mì khỏe mạnh. Lông mi dài bên dưới đôi mắt rất đẹp, bên trong là con ngươi đen như mực mà sâu thăm thẳm, quần áo rất hợp mode, những cái đó đã phát huy ra đến cực hạn lớn nhất ưu điểm của đàn ông. Nhìn về phía chân của Dương Dương, hé miệng cười nhưng không phải vui vẻ, ngược lại có phần hồ hững từ chối người từ ngoài ngàn dặm, Dương Dương mắng thầm trong lòng một câu, hẳn bước ra khỏi chiếc Mercedes - Ben S350. "Anh không phải bảo em ở yên tại chỗ chờ anh sao? Tại sao lại giận dỗi chạy tới tận đây?" Người con trai ngồi xổm xuống nói, tay thì vươn ra giúp Dương Dương cởi giày. Dương Dương có chút xấu hổ, muốn nói mình có thể tự làm, mắt lại liếc tới mấy tay lái xe như thấy người quen liền chạy, nhưng còn vài tên chưa từ bỏ ý định chờ ở một bên, đang lúc do dự, người con trai đã cởi được giày Dương Dương ra, sau đó giúp cô đứng lên. "Mấy công việc nặng nhọc này thì để đàn ông bọn anh làm cho". Mồm vẫn mỉm như trước, mỗi lần kỳ thực rất dễ nhìn, màu môi rất nhạt, giống màu hồng của trẻ con. Dương Dương không nói gì, nhìn người con trai bề ngoài rất ưu tú mà chưa từng gặp mặt này giúp cô rút giày cao gót, còn mấy tên lái xe máy nhìn thấy thì không la ó gì nữa, khạc đờm bốc đầu xe máy lao đi để lại sau lưng là bụi đất bay tứ tung. Cái đế giày bị kẹt lại rất chặt, người con trai kia phải mất một lúc mới rút được nó ra. Anh ta ngẩng đầu lên, cười một cái với Dương Dương, lắc lắc cái giày trên tay nói: "Rốt cuộc cũng ra rồi". Dương Dương nhìn thấy cũng dở khóc dở cười, gót giày và thân giày triệt để mỗi thứ một nơi, gót giày vẫn còn cắm trong rãnh cống, mà thân giày thì bị anh ta rút bật ra. Dương Dương nhận giày lại, đứng chân cao chân thấp thế này bảo cô sao đi gặp khách hàng được đây? Dương Dương nhìn giày không nhận được nhử này, người con trai kia liếc Dương Dương một cái, không có đứng lên, ngược lại động thủ cởi nốt chiếc kia của Dương Dương. "Anh. . . Anh muốn làm gì?" Dương Dương kinh hãi, đoán không ra người con trai mới lần đầu gặp mặt này muốn làm gì. Anh ta không nói gì, vẫn cố chấp cởi giày Dương Dương ra, lúc nhìn thấy bàn chân nhỏ trắng nõn của Dương Dương thì có hơi sững sốt một chút, khi ngón tay lướt qua mắt cá chân Dương Dương thì cả người cô run lên, anh ta trái lại nở nụ cười, đôi môi mỏng kéo ra một vòng cung đẹp mắt, Dương Dương trong phút chốc thất thần, người con trai kia càng vui vẻ, lúc đó cô mới có phản ứng, hơi xấu hổ mặt rụt chân về. Người con trai cầm lấy gót giày đập mạnh, không tới vài lần, lại thêm một cái gót giày lư xác tại đi xư. "Như vậy thì có thể đi rồi chứ?" Nói rồi giúp cô đi vào, Dương Dương lần này kiên trì không để anh đi hộ, anh ta nhún nhún vai đưa giày cho Dương Dương. Cao thấp như nhau, nhưng không còn được như trước, cả người lại "tụt" đi hẳn một nửa, nhất là đứng trước người con trai này, hẳn hẳn trên 1m8 đi, Dương Dương ngẩng đầu suy đoán. "Tôi 1m82" Anh ta rất dễ dàng đoán được cô đang nghĩ gì, trực tiếp nói cho cô biết. "Nói cho tôi biết để làm gì? Tôi lại không có hứng thú!" Dương Dương sờ mũi một cái, khuôn mặt có chút mất tự nhiên hơi đỏ hồng. "Đi thôi, muốn đi đâu, tôi tiễn cô một đoạn" Nói rồi đi trước tới chỗ chiếc Mercedes - Benz S350 của anh. Dương Dương thấy đã muộn, do đó liền đi theo. "Vừa rồi thật sự rất cảm ơn anh" Dương Dương chân thành nói ra. "Chỉ là một cái nhấc tay mà thôi" Không biết là cô quá nhạy cảm hay là sao, cô luôn cảm thấy người con trai kia đang cười cô, hơn nữa còn là cười nhạt, rốt cục cô không nhìn được, lên cầm gương soi, trang điểm không sao hết, tóc cũng không có rối, trên mặt cũng không dính gì mà, cô lại lên nhìn người con trai kia, vẫn có cái kiểu cười như có như không, Dương Dương buồn bực. Đọc theo đường đi hai người cũng không có nói nhiều, Dương Dương lúc xuống xe nói với anh tiếng "Cảm ơn", anh ta vẫn mỉm môi, không nói một câu ngênh ngang mà đi. Dương Dương nhìn chiếc xe màu bạc trắng đã đi xa rồi mới dựa theo địa chỉ trên danh thiếp mà đi tìm. Xa Minh Vũ qua kính xe nhìn bóng dáng nhỏ gầy đằng sau, cầm điện thoại lên gọi đi. Công ty TB này đúng là biết chọn địa điểm, vậy mà lại chọn một nơi hoang vu hẻo lánh thế này, Dương Dương đứng ở trong một nhà xưởng điện tích rất lớn, ngẩng đầu nhìn tám biển trên cao mà tự cô vũ trong lòng, chỉ cho phép thành công không được phép thất bại, Fight-ing! "Này. . . Lý sử điện? (Cô là ai?)" Ở cửa sổ lộ ra đầu một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi hét lên với Dương Dương. Dương Dương ngoảnh lại, lễ phép cười với người trông như nhân viên an ninh kia, "Chào anh, tôi là thành viên tiêu thụ tới từ công ty Hoa Tinh, có hẹn tới gặp ông chủ của các anh" "A, lão phần há, y theo đa cung hệ lập đề. " Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dương Dương thành đoàn, trên đời xa nhất không phải sống hay chết, mà là tôi đứng trước mặt bạn mà hai bên đều nói ngôn ngữ quê hương! Cô thật đúng là không hiểu ông ta đang nói cái gì, nhưng mà còn may là nhân viên an ninh kia chạy ra mở cửa. Dương Dương gật đầu đi vào, bảo vệ trị an đang cầm điện thoại không biết đang nói cái gì, chỉ chốc lát liền có một cô gái đi ra ngoài nhà xưởng. "Chào cô, tôi tên là Annie, là nhân viên bán hàng của công ty TB, xin hỏi cô là ai?" Cô gái ấy trông khoảng 30, mặt không có trang điểm, có thể trông thấy rõ nếp nhăn nơi khóe mắt. "À, chào cô, tôi là Dương Dương, là thành viên tiêu thụ của Hoa Tinh" Dương Dương trước cũng có tên tiếng anh là "Michelle", nhưng tất cả mọi người không thích gọi, nói cái tên Dương Dương còn dễ nghe hơn. Thế là tên tiếng Anh của Dương Dương cũng gọi là Dương Dương. "A, lại là Hoa Tinh, thế nào? Lại đòi người nữa à?" Annie nháy mắt với bảo an, bày ra một biểu tình rất không nhìn được. "Ừm, tôi là nhân viên mới của công ty, xin chỉ giáo nhiều hơn" "Tôi đương nhiên biết cô là người mới, thành viên tiêu thụ của Hoa Tinh trong mười người thì có tới chín là người mới, nhân viên kỳ cựu ở chỗ này đứng phải đình nhiều vậy mà còn dám trở lại sao? Cũng chỉ có người mới như các cô, không biết gì cho nên mới dễ gạt". Annie tuyệt không có kỵ Dương Dương, nói ra cả tràng dài, cách đó không xa, một người đàn ông đi dép lê gờ tay lên với cô ta, Annie xoay người lập tức đi. "Annie tiêu thụ. . . " Dương Dương nóng nảy, thảo nào toàn bộ người của bộ phận tiêu thụ vừa nghe đến cô nhận được Case này biểu tình liền trở nên rất cổ quái, thậm chí có người còn có chút cười trên nỗi đau của người khác, ngay cả Lâm Viễn cũng vỗ vỗ vai cô ý vị thâm tường nói: "Đúng là bánh chưng, trước sau gì cũng bị bắt chưng thôi!". "Còn chuyện gì nữa hả? Tôi rất bận, sao có thời giờ để ý tới mấy người các cô" "Tôi có hẹn với ông chủ các cô, ông ấy bảo tôi tới tìm ông ấy" Dương Dương đuổi theo, bảo an ở phía sau dùng tiếng quê hương không biết nói gì. "Lão phần há, ha ha, Dương tiểu thư cô tới phòng họp chờ ông ấy đi". Annie ném cho Dương Dương cái nhìn đầy nội dung, lắc lắc cái mông đi tới phân xưởng. Có người nói, phụ nữ mà bước đi thì mông cũng đong đưa, vô luận là có mang giày cao gót hay không, lúc phụ nữ đi chung quy so với đàn ông cũng đong đưa lợi hại hơn, Dương Dương nghĩ vậy, IQ linh lợi nở nụ cười, vóc người Annie đã bắt đầu biến dạng, vòng ba theo bước đi hai bên trái phải của cô ta mà lắc lắc dần suy sụp, đó là lí Lý Ninh bình thường đều dạy dỗ cô, phụ nữ ấy nha, phải đối tốt với mình một chút, phụ nữ vừa qua 25 còn không hiểu được việc bảo dưỡng thì nên tự sát đi là vừa, trên đời không có người xấu xí, chỉ có phụ nữ ngu ngốc không biết cách trang điểm ăn mặc, mà trong mắt Lý Ninh thì Dương Dương chính là một trong số những người phụ nữ ngốc nghếch, nhưng mà hôm nay nhìn vóc dáng biến dạng của Annie và nếp nhăn ở khóe mắt cô ta thì Dương Dương quyết định sau khi trở về lập tức bái Lý Ninh làm sự phụ. Dương Dương vừa nghĩ vừa đi tới phòng họp. Cô ngồi xuống, nhìn hoàn cảnh xung quanh. Phòng họp rất đơn sơ, chỉ có một cái bàn hội nghị cùng với mười cái ghế, xung quanh bày ít tài liệu và sản phẩm mẫu. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, vẫn không có ai để ý tới cô, Dương Dương vô cùng buồn chán cảm đi động, có 3 tin chura

đọc. Một cái Là Lý Ninh gửi tới: Nha đầu xấu xí, cậu phải nỗ lực lên cho tớ, thành công tớ sẽ cho cậu trọn bộ bộ bảo dưỡng Sis-ley, không nói nữa, tớ phải vào rồi, tớ gặp ở quán bar Hồng Ma. Dương Dương hé miệng cười, cô bạn Lý Ninh này thật không còn gì để nói, có người nói giữa phụ nữ rất khó có tình bạn chân chính, có thể là bởi vì mấy người đó chưa gặp được đi, nhưng cô đã gặp được. Còn nhớ lúc mới vào đại học, nhà cô ở thành phố khác, ba đi công tác, cơ thể mẹ thì khó chịu, không ai tới tiền cô đi, khi một mình túi lớn túi nhỏ xuất hiện ở sân trường không tìm được phương hướng, lè đảo quanh trong hốc mắt, lúc đó cô đang suy nghĩ, nếu có người lúc này tới giúp cô, là nữ, cô sẽ kết nghĩa kim lan với cô ấy, là nam, cô sẽ là tri âm tri kỷ với hắn, nếu hắn theo đuổi cô, cô cũng sẽ không cự tuyệt. Đúng lúc này, Lý Ninh xuất hiện, mang theo ánh dương quang rực rỡ, một khắc ấy, cô giống như thấy được thiên sứ, một thiên sứ cao 1m72. Trong cuộc sống sau này, Lý Ninh vô luận là học tập hay trong sinh hoạt đều mang đến cho cô trợ giúp rất lớn, hai người cãi nhau âm ỉ, bốn năm trôi qua, cảm tình giữa các cô tăng lên theo từng ngày. Một cái là mẹ cô gửi: Con gái, con phải thận trọng đó, một bước sai, mọi bước đều sai, rất dễ mất đi đất nước, Thái Sơn, Himalaya, mọi việc đều có lão nương làm chỗ dựa cho con, fight-ing, còn nữa nếu có "bom" muốn thả, nhưng nghìn vạn lần cũng phải nhìn, đừng có như lần trước. Dương Dương đỏ mặt hỏi, mẹ cô thật đúng là làm gì cũng không bình thường, nhưng mà cô biết mẹ cô cực kỳ quan tâm tới cô, như thế nào đi nữa thì cô cũng là con gái một của Dương gia. Một cái cuối cùng là mặt trắng nhỏ gửi tới: Snoopy, nhớ kiểm tra lại váy với cúc quần. Dương Dương nghiêng răng nghiêng lợi, công phu quần người của tên mặt trắng nhỏ này thực sự là hạng nhất, mỗi ngày sớm tối đều có một tin, mỗi ngày đều bắt cô dùng com Tàu với hắn, cũng bởi vậy, bụng cô tăng thêm một số, cần giảm cân. Nhưng tên mặt trắng nhỏ này cũng không phải cái gì cũng sai, ngoài khuôn mặt giống người được bao nuôi, tính cách và phẩm đức cũng không tệ lắm, cô không muốn, hắn sẽ không cứng rắn; cô không thích thứ gì, hắn nhìn qua một lần liền nhớ; ở cùng hắn luôn có chuyện để cười, Dương Dương nghĩ, công phu lừa gái này nhất định là được duy trì mấy mớ nhiều năm. Vu Ly nói mặt trắng nhỏ vận dụng "Sách lược thói quen": Sách lược thói quen là một chiêu cao cấp để theo đuổi con gái, bởi vì nó cần đến sự kiên nhẫn. Hắn sẽ từ từ thâm nhập vào cuộc sống của em, khiến em ở trong đó thoải mái mà không tự chủ, khiến em từ từ quen có sự hiện diện của hắn, từ từ có thói quen y lại vào hắn, một ngày nào đó bỗng nhiên tỉnh giấc thì cũng đã muộn, bởi vì em đã quen với sự hiện diện của hắn, cũng giống như con cá không thể rời khỏi mặt nước. Cô nghe xong cúi gầm mặt cười ha ha, lúc Vu Ly tức giận mới lau nước mắt nói, chiều này vô dụng với cô, cô kiên quyết không gặp mặt trắng nhỏ. Vu Ly mắng cô vệt chết còn mạnh miệng. Song Dương Dương có chút lo lắng, gần nhất chỉ cần bụng cô reo lên, đầu óc cô theo điều kiện là nghĩ tới mặt trắng nhỏ, nghĩ tới hắn mang cô đi ăn ở nhà hàng Pháp. "Cô là ai?". Một giọng nam xuất hiện ở cửa, Dương Dương lại càng hoảng sợ, ngẩng đầu lên, chứng kiến một người con trai chừng hai sáu hai bảy tuổi mặc quần đùi Ha-oai, đi dép lê, đầu tóc rối tung như ô gà nhìn chằm chằm Dương Dương. Cô sùng sột, đứng lên, lộ ra tám cái răng: "Chào anh, tôi là người công ty Hoa Tinh. . . " "Cô đọc qua sách chưa?" Người đàn ông không đợi Dương Dương nói xong cũng cắt đứt cô. Quá khinh thường người rồi đi! Dương Dương có chút không vui, cô thật không nghĩ ra, vì sao bị cự tuyệt nhiều vậy mà Hoa Tinh còn chưa muốn buông tha khách hàng này, công ty TB cũng chưa từng có buôn bán gì với Hoa Tinh, hơn nữa cần cứ theo trình độ phát triển mà nói, cho dù cô thuyết phục TB, phòng chừng đơn hàng cũng không lớn, chỉ là trên mặt cô cũng không thể hiện ra, ra ngoài xã hội cũng đã hơn nửa năm, hiểu được phải giấu tâm tình của mình, lại càng không muốn ở công ty không nên rơi lệ này mà rơi lệ, không có ai đồng tình với cô, nghĩ vậy, Dương Dương cười khổ, sự sắc sảo của cô vẫn còn chưa được tốt, chỉ là không có sự sắc sảo không có nghĩ là thỏa hiệp, nhưng mà học được cách bảo vệ mình, để mình sinh tồn tốt hơn là được rồi. "Cô kia qua đây giúp tôi xem một chút, tiếng Trung của tôi không được tốt, những thứ này tôi không hiểu lắm!" Vừa nghe hắn nói chuyện, Dương Dương cũng lập tức biết chuyện, tiếng Trung của hắn đúng thật không tốt lắm, ngay cả trình tự chủ vị tân cũng lảm. Cô cười đi tới, thì ra anh chàng đang cầm trên tay quyển sách "Người nước ngoài học tiếng Trung", trong đó có một bài kiểm tra, Dương Dương vừa nhìn liền vui vẻ, có câu đề là như này: A. Tiểu Minh ở trên đường nhặt được một cái ví tiền. B. Ví tiền ở trên đường nhặt được tiểu Minh. C. Tiểu Minh ở trên ví tiền nhặt được một đường. Ông chủ TB còn chưa xuất hiện, Dương Dương nghĩ không bằng dạy hắn một chút, tiêu hao chút thời gian cũng tốt. "Không đúng không đúng, chắc là Ngô Tam Quế, nào có nhân vật lịch sử nào là Ngô Tam Oa, đây là thường thức, người Trung Quốc đều biết". Anh chàng xoa tóc cười ha ha với Dương Dương, Dương Dương bắt đầu đi hai mắt tròn trắng. Thời gian bất tri bất giác trôi qua, ngay khi làm xong các đề thì bên ngoài trời cũng đã tối, Dương Dương nhìn thời gian, trời ạ, đã 7h hơn rồi. "Cô phải đi?" Dương Dương bắt đầu đi gật đầu, cầm lấy túi xách, một buổi chiều lại lãng phí như vậy, nếu để Mary Lý biết được cô hoang phí thời gian chỉ để dạy một ABC Hoa Kỳ Tiếng Trung, không thể không mắng chết cô. "A, được rồi, cô tên là gì? Tôi là Thanh Thiên, song mọi người đều gọi tôi là TOM" Dương Dương sùng sột một chút che miệng cười hỏi: "Vậy anh không phải họ Bao đấy chứ". Gặp lại chính là Bao Thanh Thiên rồi. Thang mỗ lác lác đầu nói: "Tôi họ Thích". Cô ồ một tiếng không nói gì thêm, sau khi nói lời tạm biệt liền ra khỏi công ty TB, nhân viên an ninh kia còn dùng tiếng quê của hắn nói gì đó, nhưng cô đều nghe không hiểu. Nhìn hoàn cảnh xa lạ u ám, Dương Dương nghĩ đến một màn vào buổi chiều kia không nhận được có chút sợ hãi, cô đi ra ngoài hỏi mới biết chuyến xe sau cùng đã đi rồi, ở nơi vắng vẻ này có rất ít xe chạy tới. Dương Dương khóc không ra nước mắt, nín chặt túi trong tay, nghĩ cô nên gọi Lý Ninh tới đón cô, nhưng thường thường sau khi kết thúc vụ kiện Lý Ninh đều rất mệt, luật sư là một nghề mà đầu óc luôn phải bốc cháy hết mức, do dự lấy điện thoại, một bóng đen lại xông tới đoạt điện thoại trên tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Q.2 - Chương 12

"Đứng trên giày cao gót, tôi có thể nhìn thấy cả thế giới", Carrie trong bộ phim "Sex and the city" đã từng nói. Giày cao gót, đằng sau vẻ đẹp ấy là sự khổ cực, quan trọng của mộng mơ là hiện thực. Có người nói, tình yêu của phụ nữ rất tương tự với giày cao gót, bất luận cô gái ấy lớn lên như thế nào, xinh đẹp hay không cũng ước mơ có được một đôi giày cao gót xinh đẹp, dường như ước mơ đó là một phần của tình yêu hoàn mỹ. Thích giày cao gót, thích yêu. Dương Dương kêu lên một tiếng, tới khi thấy rõ người tới mới hơi yên lòng một chút, nhưng thấy người trước mặt cướp đi điện thoại này thì tựa hồ mặt càng đen hơn. Vóc dáng cao cao thật khiến người ta có cảm giác bị đe dọa, cô không tự chủ lùi về sau một bước, nhưng hai tay lại bị bắt lấy. "Anh sao lại ở đây?" Cô muốn rút cái tay bị kéo có hơi đau lại, nhưng nghĩ lại không đúng, cô sao phải sợ hắn chứ? Cô không có làm bậy gì hết mà! Lúc này Phan Thừa Hi đã thu liễm lại nụ cười thường ngày, nhún nhún, nhìn trông rất nghiêm túc, hần như thể vẫn là lần đầu tiên Dương Dương thấy. "Làm gì mà không nhận điện thoại của anh?" Giọng nói trầm thấp nhưng lại bao hàm rất nhiều bất mãn. "Anh gọi điện cho tôi à?" Cô lấy lại điện thoại nhìn, lại có tới hai mấy cuộc gọi nhờ, mà toàn bộ đều là của hắn, nhưng cái này cũng không thể trách cô, điện thoại bị cô chuyển sang chế độ rung, để trong túi sao có cảm giác gì được, cô đích thật là không biết có người gọi tới, "Anh tìm tôi làm gì? Có chuyện gì sao hả?" "Tim em làm gì hả?" Phan Thừa Hi giận tới cực điểm ngược lại nở nụ cười, cô gái này thực sự không biết hay là giả ngu? Trong khoảng thời gian này hắn nỗ lực tới vậy mà cô ấy một chút cảm giác cũng không có sao? Hay là biết nhưng lại giả như không biết, nghĩ vậy, đôi mắt sáng ngời của hắn lại trở nên xám xịt, có quyển sách nói: "Hạnh phúc nhất trong cuộc sống không phải sớm cũng không phải muộn, có người cả đời cũng không yêu ai cả, có người lại chỉ nhìn một lần liền yêu, nếu người kia cũng

thích bạn, đó chính là thời điểm tốt nhất, thời điểm khéo nhất". Khi Minh Vũ gọi điện thoại cho hân nói cô bị một đám đưa xe máy quấy rối, hân hận không thể mọc hai cánh lập tức bay tới bên cạnh cô. Vì vậy lập tức giao việc trên tay cho cấp dưới rồi vội vã chạy tới. Nơi này rất hẻo lánh làm hân thất lâu mới tìm được, cho nên nghĩ tới việc cô là con gái lại tự tiện một mình tới đây càng khiến lòng hân bất an, đó là cảm giác hân chưa từng có trước đây, hân cho rằng hân chỉ có ấn tượng tốt, một loại hứng thú với cô, nhưng đến giờ phút này, không biết từ lúc nào hân đã sớm đắm chìm vào trong đó. Gọi tới n cú điện thoại, nhưng vẫn không có ai nhận, lo lắng trong lòng dần lan rộng, cô ấy có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Cái ý nghĩ này vẫn luôn chiếm giữ trong đầu, hành hạ khiến hân sắp điên loạn rồi. Đến công ty TB hỏi có người bên Hoa Tinh tới không, bảo an thì cũng không biết từ cái khu nông thôn nào nhảy ra, chả hiểu nói ngôn ngữ của cái hành tinh quỷ nào. Do đó hân đành phải lái xe quanh quẩn vùng phụ cận, hi vọng có thể gặp được cô ấy, nhưng thời gian cứ trôi qua, di động vẫn là cái giọng nữ nghìn năm không đổi "Số điện thoại quý khách gọi tới tạm thời không bắt máy, xin quý khách vui lòng gọi lại sau", gọi về công ty thì đều nói cô còn chưa có về. Vì vậy hân buộc lòng phải ôm cây đợi thỏ ở chỗ này. Đợi 3 tiếng đồng hồ, kết quả là thấy cô cười xán lạn với một người đàn ông, hân cảm thấy buồn bực, một ý nghĩ lập tức nổi lên - Cô gái này không biết tốt xấu, thiếu dạy dỗ! Phan Thừa Hi nghĩ vậy, cả khuôn mặt cũng trở nên căng thẳng, kéo Dương Dương tới chỗ xe BMW. "Anh thả tôi ra, anh đây là muốn làm gì hả? Anh điên rồi sao?" Dương Dương giùng giàng, cánh tay thon dài của hân thật khỏe, ầm ầm mà khô ráo, nếu mùa đông mà nắm lấy chắc hân sẽ rất ầm ầm, nhưng lúc này lại kéo cô đau. "Cô ấy thả anh ra!" Khi mà tiếng Trung siêu cấp kém chất lượng của "Thanh Thiên" truyền tới thì người cũng đã tới trước mặt bọn họ. Dương Dương lúc này vẫn không quên mất trợn trắng: "Sai rồi, phải là "Anh thả cô ấy ra" mới đúng!" "Thanh Thiên" có chút ngưng ngừng cười hề hề, mang theo vẻ ngây ngô cùng ánh dương của một đại nam sinh. "Anh thả cô ấy ra!" Hân nói lại lần nữa, lần này không có nói sai, nói xong còn nghịch ngợm nhảy mất mấy cái với cô. Phan Thừa Hi nhìn hai người trước mắt không coi ai ra gì mà "Tán tỉnh", chậu lửa càng cháy lớn, kéo tay Dương Dương cũng mạnh hơn, Dương Dương đau quá mà rên lên một tiếng, ngẩng đầu nhìn hân mới thấy trong con ngươi bình thường ngậm cười, chảy xuôi dòng nước ôn nhu và quan tâm thì lúc này ngập đầy phong sương và không vui, chỉ còn lại sự bình yên trước cơn bão. Ghen rồi sao? Ba chữ lặng lẽ hiện lên trong lòng cô, người này sao để ý vậy chứ? Nhưng chẳng biết tại sao mà trong lòng lại có cảm giác vui sướng, một cảm giác xa lạ. "Anh ta là ai?" Phan Thừa Hi không trả lời "Thanh Thiên", ngược lại chất vấn Dương Dương. "Hân là nhân viên TB?" Dương Dương lúc này mới nhớ tới vừa rồi cô đã quên không hỏi. "Anh ta là bạn em hả?" Cô gật đầu, "Thanh Thiên" lúc này mới buông nắm đấm, xoa tóc cô cười hề hề, "Cô này quên không nói cho tôi biết tên cô" "Dương Dương, họ Dương... Anh làm gì thế... Anh nhẹ chút đi..." Cô còn chưa kịp nói xong, cả người đã bị Phan Thừa Hi kéo vào trong xe. Hân mím môi cúi đầu thất vọng an toàn cho cô, sau đó "phịch" một tiếng đóng cửa xe lại, ngồi vào chỗ lái, khởi động xe nghiêng ngang lái đi, từ trong kính chiếu hậu cô thấy "Thanh Thiên" vẫn đứng há hốc mồm nhìn bọn họ đi. "Anh đi chậm chút ..." Cô nín chặt dây an toàn, tốc độ hơn 100 cây số, cũng gần tới 200 rồi, đây không phải là lái xe nữa mà là đua xe nha! "Mặt trắng nhò đáng chết, anh đi chậm lại chút đi, tôi không muốn cùng anh đồng quy vu tận xuống Hoàng Tuyền đâu nha!" Đầu cô hơi choáng váng, dạ dày cũng rất khó chịu. Chiếc xe màu xám bạc "kết" một tiếng dừng lại, đèn trong xe ầm ầm nên không thấy rõ mặt hân, nhưng cũng cảm giác được bốn phía đều là hơi thở của hân, mùi hương nước hoa CK nam tính thoang thoảng khắp xe. Bầu không khí có hơi lạ, hân cũng không nói, nghiêng đầu lại, chỉ nhìn thẳng vào cô, Dương Dương đột nhiên cảm thấy trong xe có hơi hẹp. Không khí có chút ngột ngạt. "Khụ khụ. . . Cái kia. . . Ha ha. . . Anh đưa xe tiếp đi. . ." Dương Dương cười cứng đờ, nhưng người nào đó lại không cảm kích, mặt vẫn đen lại nhìn thẳng Dương Dương. "Cái kia. . . Hình như không khí không được lưu thông cho lắm, chúng ta mở cửa sổ đi". Nói rồi muốn mở cửa sổ xe, Phan Thừa Hi chụp vào tay cô, đèn bên trong xe không cẩn thận va vào nhau, "tách" cái sáng lên. Dương Dương sợ hết hồn, ánh sáng chợt đến khiến mắt cô không kịp thích ứng hơi khép hờ lại, lén lút mở ra quan sát mặt trắng nhò trước mắt, ô, không nhìn còn khá, nhìn cái trái tim liền nhảy thình thịch, cô hình như không có nợ tiền hân mà, sao hân phải bày ra cái bộ dạng khó chịu như vậy chứ. Phan Thừa Hi nhìn cô gái như chim sợ cành cong trước mắt, bất đắc dĩ thở dài trong lòng, hân sao lại thích một cô gái ngốc nghếch như thế chứ? Nhìn cô trước sau, trên dưới cũng không thấy có chỗ nào đặc biệt hấp dẫn người khác, trừ cái vóc dáng không tệ lắm ra, nếu ném cô tới phủ Đế Vương, đơn giản là giọt nước trong đại dương mênh mông, cô vĩnh viễn không phải hạt giữa bãi gạ. Nhưng cũng từng có người nói, thích một người thì không cần lý do, khi đã cần lý do thì cũng là lúc bạn đã bắt đầu không còn thích người kia nữa, bạn đã cần tới lý do để thuyết phục mình tiếp tục thích cô ấy/anh ấy. Nghĩ vậy, hân mím cười, xoay người lấy một cái hộp ở ghế sau đưa cho cô, "Tặng em đó". "Tặng tôi?" Dương Dương có chút ngoài ý muốn, một giây trước mặt hân còn như kiểu cô giết cả nhà hân, một giây sau lại cười dịu dàng với cô, ai nói tâm tư của phụ nữ sâu như kim dưới đáy biển, theo cô thấy thì tâm tư của đàn ông cũng sâu không kém đó, trở mặt như trở trời, may là năng lực chịu đựng của cô khá tốt, bằng không bệnh tim tái phát lúc nào cũng không biết. Hân gật đầu, dùng ánh mắt cổ vũ cô mở ra, Dương Dương do dự một chút rồi mới chậm rãi mở ra. A, là một đôi giày cao gót! Nhãn hiệu Ferragamo nữa đó! Cô có chút không khẳng định được nhìn đôi giày cao gót xinh đẹp chói mắt kia, cảm giác như là mơ vậy! "Đi vào thử xem!" Hân mím cười nhìn bộ dạng giật mình của cô, trong mắt tự nhiên toát ra cảm giác tự hào khi một người đàn ông có thể làm cho cô gái của mình hạnh phúc. Dương Dương ngẩng đầu nhìn hân, sau đó lại xoay sang nhìn giày, một đôi giày cao gót Ferragamo cần ít nhất trên 30 tờ ảnh chân dung Mao chủ tịch, hân sao lại tặng cô đôi giày cao gót đắt như thế? Mỗi một cô gái đều mong đợi có một đôi giày cao gót thuộc về mình. Khi còn bé, cô thường lén lút đi giày cao gót của mẹ, nghe cái tiếng "cọc cọc" từ giày cao gót, cô liền hưng phấn đến đỏ bừng cả mặt, giống như mình trở thành cô gái xinh đẹp nhất trên thế giới. Khi đó Cố Phương Văn nói với cô, chờ sau khi hân lớn lên kiếm được tiền sẽ mua đôi giày cao gót xinh đẹp nhất trên thế giới cho cô. Cô đã cười, cười rất vui vẻ, cô thật tin tưởng bọn họ có thể đi rất xa, cô có thể đợi được đôi giày cao gót của hân, cô sẽ đi đôi giày cao gót hân tặng cùng đi lên thăm đó. Vì thế cô cứ chờ rồi chờ, nhưng lại chờ được tin tức cả nhà hân di cư, hân cứ đột nhiên biến mất như thế, mang theo giấc mộng giày cao gót cùng đi theo. Sau khi lớn lên, cô đã có đôi giày cao gót thuộc về mình, đi rồi mới phát hiện thì ra giày cao gót nhìn trông thật xinh đẹp nhưng chân cũng phải bị giày vò, có chút giống như tình yêu, đau cũng là một phần hạnh phúc. Cô mua cho mình rất nhiều đôi giày cao gót, nhưng phần lớn đều cao 5cm, bởi vì có người nói, độ cao hoàn mỹ nhất của giày cao gót là giữ ở 5cm, bởi vì có thể chạm tới giấc mộng. "Sao thế? Không thích à?" Phan Thừa Hi lấy giày cao gót ra, cúi người, coi bỏ giày cao gót ba cấp tàn tạ của Dương Dương rồi đi vào cho cô chiếc Ferragamo. "Nhìn xem, có thích không? Phụ nữ đi giày cao gót là có sức quyến rũ nhất" Cô nhìn vào chiếc giày đi trên chân mình, vậy mà thật vừa vặn! Hơn nữa còn là độ cao hoàn mỹ nhất - 5cm, Dương Dương ngẩng đầu nhìn nụ cười trên môi hân, hỏi: "Sao anh biết tôi cỡ 37?" "Có lòng muốn biết chuyện gì, bình thường để ý kỹ hơn một chút thì sẽ biết" Hân chẳng hề để ý nói. "Mẹ à, tình yêu là gì vậy?" Lúc học trung học cô đã từng hỏi mẹ cô như vậy. Mẹ cô kỳ quái nhìn cô, sau đó rót một cốc nước đặt trước mặt cô, "Đây là tình yêu" Tình yêu, là một cốc nước? Cô không hiểu, cũng như cô không hiểu vì sao Cố Phương Văn lại đi không từ biệt. "Con gái, tình yêu đôi khi giống như một cốc nước, con cho vào đó đường, nó sẽ có vị ngọt, con cho vào đó muối, nó sẽ có vị mặn, tình yêu là cái lọ có 5 vị, mặn ngọt bùi cay đắng, kỳ thực tất cả ở sự lựa chọn của con" "Mẹ à, mẹ vì sao lại thích ba, bởi vì ba bỏ thêm đường vào nước của mẹ sao?" "Cũng không phải" Dương thị dừng một chút mới trả lời, "Là bởi ba con rất chu đáo, ba con tuy không phải loại hình mặt trắng nhò mẹ thích, nhưng thắng ở chỗ lại rất chu đáo, tình yêu là từ những việc vụn vặt trong sinh hoạt mà từ từ thâm vào nội tâm, chỉ có như thế người kia mới thực sự trở thành nửa kia của con. Con gái, chờ con trưởng thành, khi tìm một người đàn ông, người con trai ấy không nhất định phải rất ưu tú, nhưng nhất định phải hiểu con" "Làm sao anh biết giày tôi bị hư?" Trái tim cô cũng không phải làm bằng đá, trong khoảng thời gian này hân làm mọi việc cô không phải hoàn toàn không có cảm giác, hân lúc nào cũng rất cẩn thận chú ý tới cô, lúc cô cần nhất thì xuất hiện, tổn tâm tư treu chọc cô vui vẻ, Vu Ly mắng cô là một người không tìm không phỉ, cô ấy nói người đàn ông như thế mà cô còn không chấp nhận, nếu có một người cũng đối với cô ấy như vậy, cô ấy tình nguyện tồn thọ mười năm. "Thần giao cách cảm đó" Hân nháy mắt mấy cái, có cảm giác như một đứa bé đang khoe tài. "Thôi đi, quý mới tin anh. Chắc anh ở bên ngoài đợi lâu lắm hả?" Trong xe có mười mấy đầu thuốc lá, hân bình thường rất ít hút thuốc, chỉ ít rất ít hút trước mặt cô, bởi vì cô không thích mùi khói thuốc. "Ừ, hơn ba tiếng đồng hồ" Phan Thừa Hi hỏi hột nói. Dương Dương thấy ầm ầm trong lòng, cái cảm giác ầm ầm ấy xuyên thấu qua tứ chi bách hài từ từ xâm nhập vào bên trong người cô. "Có phải rất cảm

động không hả?" Hắn như cười như không, đột nhiên thân thể quay qua áp sát người cô, cự ly giữa hai người chỉ có một nắm tay, có thể nghe được tiếng hít thở của nhau. Cô bị dọa sợ đến muốn lui về phía sau, nhưng không có đường lui, hơi thở của hắn ẩm áp lướt qua mặt cô, có hơi nhột, "Mối... Mối không có đâu?" Giọng cô yếu ớt muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu. "Không có sao lại đỏ mặt thế?" Mặt hắn càng ngày càng tiến tới, ngay khi nói chuyện, nhẹ nhàng chạm vào phiến môi đỏ mọng kia. "Ba!" "...". "Tôi... Anh... Trên mặt anh có con muỗi, rất to, anh xem..." Để chứng minh bản thân không có nói dối, Dương Dương lập tức mở lòng bàn tay ra, thì thấy một con muỗi dính vào lòng bàn tay cô, "Vết máu loang lổ!" Phan Thừa Hi mặt đen lại, cắn môi, nhìn con muỗi chết trong tay cô, lửa trong ngực càng bị đốt cháy, từ kính chiếu hậu thấy mặt mình đỏ một mảng, cô gái này hạ thủ đủ độc! Đây là lần đầu tiên hắn bị phụ nữ tát vào mặt, hơn nữa còn là thời điểm chuẩn bị Kiss. "Tôi thấy nó đang hút máu anh, anh biết muỗi là con vật truyền nhiễm bệnh tật mà, tôi..." Tôi vì nghĩ cho anh, nhưng lời vừa ra lại bị cái nhìn chòng chọc của hắn làm biến mất trong không khí. Hắn nặng nề thở ra một hơi, hung hăng trừng mắt nhìn cô, giống như muốn ăn tươi cô vậy, một lúc sau mới rút giấy ra lau vết máu con muỗi để lại trên mặt mình, xoay qua chỗ khác, khởi động xe. Cô lúc này mới thở hắt ra một hơi, thiếu chút nữa chết dưới cái nhìn của hắn rồi. Dương Dương sau khi xuống xe rất lâu thì nhịp tim hưng phấn quá độ mới yên tĩnh trở lại được, tay kia sờ sờ môi mình, sau đó ngây ngốc cười hai cái, đột nhiên che mặt lại, nhìn xung quanh xem có ai chú ý tới cô không, sau đó lại nghĩ tới tay sau khi đập muỗi kia của cô còn chưa có lau, vội vàng lấy khăn giấy "Con dấu trái tim" trong túi ra lau môi với mặt. "Me, ở đây có người bị bệnh thần kinh, thật khủng khiếp mà..." Một đứa bé sau khi thấy một loạt động tác của Dương Dương liền bị dọa khóc chạy về nhà. Trở lại chỗ ở của Lý Ninh, Lý Ninh vẫn chưa về, cô sau khi tắm rửa mới nhớ tới giao hẹn với Lý Ninh, vội vàng cầm điện thoại gọi đi, thật lâu sau mới có tiếng người nhận. "Ninh, xấu hổ quá, tớ..." "Cậu cái con bé chết tiệt kia, cậu đang ở đâu?" Chỗ Lý Ninh rất ồn ào, Dương Dương phải cố lắm mới nghe được. "Tớ ở nhà, cậu còn đang ở quán bar sao?" Cô nhìn đồng hồ trên vách tường, đã hơn 11 giờ rồi. "Cậu lập tức tới đây cho tớ, bằng không tình chị em trước giờ chưa từng có" Lý Ninh dường như đang rất High, cô loáng thoáng nghe được giọng nam. Ngày mai còn phải đi làm đó, cô do dự một chút, Lý Ninh đã cúp điện thoại, nghĩ rồi cô vào phòng đổi bộ quần áo khác, tới trước cửa, hơi do dự rồi cuối cùng đi đôi giày cao gót Ferragamo 5cm kia, nhẹ nhàng đóng cửa lại, vội taxi đi tới quán bar Hồng Ma.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 13

Trong suốt cuộc đời của phụ nữ có hai phần ba thời gian là mang áo ngực, nhưng 78% trong số đó căn bản không biết mình size nào, 81% người căn bản không biết kiểu dáng khác nhau thì có công dụng khác nhau thế nào, giống như có những người yêu cả đời lại vẫn không biết mình muốn cái gì. Quán bar Hồng Ma là một trong số quán bar nổi danh nhất thành phố S, với một phong cách thiết kế độc đáo cùng phương thức kinh doanh hấp dẫn đã thu hút được nhiều trai thanh gái lịch. Mỗi khi màn đêm buông xuống, ánh sáng của sự phồn hoa hiện lên thì cũng là lúc một đêm mới bắt đầu. Những trò giải trí trào lưu từ âm nhạc tới xu hướng thời trang trong quán bar đã tạo thành một cảnh đẹp giữa bầu trời đêm thành phố S, trang trí cho đại đô thị với nhiều thực thể biến hóa này. Quán bar Hồng Ma là một quán bar thương mại, theo đuổi là sự âm áp, bầu không khí tùy ý và nặc sức của quán bar phương Tây. Tổng thể quán bar lấy màu đỏ làm cơ sở, đèn màu đỏ, sofa màu đỏ, ghế cao màu đỏ, bát đĩa cũng màu đỏ. Dương Dương vừa vào liền rẽ phải, đi xuống cầu thang có treo một bức tranh trừu tượng, để thấy đủ loại trai thanh gái lịch trong sàn nhảy dưới ánh đèn màu đỏ, theo điệu nhạc không ngừng lắc lư cơ thể, trong ánh đèn tối mờ, mọi thứ có vẻ thần bí mà mập mờ. Đây là một thế giới hoàn toàn khác. Cô rất ít khi tới quán bar, có mấy lần cũng là Lý Ninh với Mộc Mộc đưa đi, đây là lần thứ ba cô tới quán bar Hồng Ma, kỳ thực cô cũng thích phong cách quán bar này, theo cô thấy, quán bar đã nhờ đáp ứng được hoàn cảnh mà giành thắng lợi, mọi người tới quán bar chính là vì thả lỏng thần kinh của một ngày căng thẳng, nếu không cách nào có được điểm này, chắc chắn mọi người cũng sẽ không chọn một nơi như thế. Thiết kế cầu thang xoắn ốc rất đặc biệt, theo như môn thiết kế mà nói, cầu thang hình xoắn ốc là kiểu chiếm dụng diện tích nhỏ nhất, đi lên theo một đường vòng uốn khúc hiện ra cá tính rất mạnh, tay vịn là làm từ gỗ cây anh đào đất tiền, cô đi xuống theo hình xoắn ốc, một người đàn ông ôm một cô gái cao gầy đi lên, quần áo hai người đều vô cùng thời thượng, nhìn qua hết sức đẹp mắt. Lúc bọn họ đi qua cô, người đàn ông không biết nói câu gì bên tai cô gái, cô gái kia cười ha ha, đáng người thương tha lắc lư. Dương Dương đột nhiên cảm thấy bóng lưng người đàn ông kia có phần quen mắt, vì vậy ngoảnh lại nhìn bọn họ, nhưng bọn họ đã ôm nhau cười tới chỗ rẽ. Louis Armstrong u buồn, giọng hát khàn khàn mà lại tràn ngập linh hồn ngay lúc cô bước chân xuống bậc cuối cùng thì truyền vào tai cô. Giọng hát Louis Armstrong tràn ngập sức cuốn hút theo tiết tấu vang lên, nghe vào vô cùng thoải mái, cô người từng hình dung, giọng hắn có thể như ánh trăng dịu dàng, cũng có thể lắng đọng như gió thổi qua khe lá. Giọng hát của Louis Armstrong hết sức đặc biệt, bọn họ nói chỉ cần bạn nghe giọng hắn thì sẽ không quên, bởi vì trên thế giới không có người thứ hai hát như hắn, không có giọng hát như viên ngọc thô của hắn. Trên trần quán bar là bóng đèn nhỏ màu đỏ, ánh sáng màu đỏ chiếu tới bức tường mang phong cách cổ điển màu đỏ sẫm để lộ ra bên ngoài những viên gạch màu hồng, lập loè như ẩn như hiện lại không chỗ nào không có màu hồng rạng rỡ êm dịu, khiến người ta không tự chủ liền thanh tĩnh lại, thiết kế u tối hài hòa mà không thiếu thời thượng, cô nghĩ đây chính là điểm mấu chốt quyết định thành công của quán bar Hồng Ma. Bên phải quán bar là một quầy bar rất lớn, những chiếc ghế cao trước mặt đã đầy, bên trái quán bar là một chiếc ghế sofa lớn, cô liếc mắt liền thấy Lý Ninh ngồi ngay giữa, trong tay kẹp một điếu thuốc, trong khói mù lượn lờ, cô ấy thoạt nhìn mờ ảo không chân thật. Lúc này Lý Ninh cũng nhìn về phía bên này, cùng lúc thấy Dương Dương, gờ tay gọi cô lại, Dương Dương cười đi tới, âm nhạc lại chuyển sang bài You Give Me Something của James Morrison. "Ngồi đi, muốn uống chút gì không?" "Tùy thôi" "Vây lấy một cốc bai-ley's với bơ đi." Lý Ninh gờ tay, phục vụ liền đi tới. "Xin chào, xin hỏi cô cần gì?" "Lấy thêm một ly COINTREAU đi" Người phục vụ mỉm cười đáp lại, chỉ chốc lát sau liền mang tới một ly bai-ley's và COIN-TREAU. "Cậu sao uống nhiều rượu mạnh như vậy, uống ít thôi, không tốt với thân thể đâu". COINTREAU mặc dù có vị trái cây đậm, lại thêm chút đá pha loãng thì uống cũng như rượu trắng của Trung Quốc, nhưng cũng là 40 độ. "Không sao, hôm nay chị đây rất vui vẻ" Lý Ninh gạt tàn thuốc vào cái gạt tàn hình hoa hồng, cười rất yêu mị. Lý Ninh là một cô gái rất quyến rũ, mỗi cái nhìn này mỗi tiếng cười đều mang nặng hương vị phụ nữ. Mặc dù không có khuôn mặt đẹp tuyệt thế kinh thể hải tặc nhưng lại biết cách trang điểm cho bản thân, làm thế nào để phát huy ưu điểm của mình đến tận cùng. Quyển rũ là phẩm chất riêng của phụ nữ, Từ Chí Ma nói quyển rũ là trời sinh, là sự hấp dẫn thâm thấu tận xương tủy, nó không cần dòn hết tâm trí cũng không cần tân trang. Sự quyến rũ của phụ nữ giống như một đóa hồng nở rộ, nhiều gai nhưng lại mang theo hấp dẫn trí mạng, khiến cho đàn ông vừa yêu vừa hận. Quyển rũ là một khí chất, là gọi cảm trong gọi cảm, phụ nữ trong phụ nữ, mà Lý Ninh chính là cô gái như thế, cho dù là về nghiêm trang trên tòa, cô là "Mỹ nữ luật sư với lời nói ác độc" nổi danh trong giới luật sư, cũng vẫn tản ra sức quyến rũ và mùi vị riêng biệt của phụ nữ, khiến cho đàn ông vừa yêu vừa hận. Dương Dương liếc cô ấy một cái, không nói gì, cô gái này thời gian qua đều không coi trọng thân thể của mình, cô nói gì cũng vô ích, cho nên lần này cô tự động ngậm miệng, tránh khỏi việc nói cô dài dòng. "Case hôm nay thế nào, có phát triển thêm được gì không?" Lý Ninh dùng ba ngón tay lắc lắc ly rượu, tạo ra nhấp nháy một ngụm nhỏ. "Đừng nói nữa" Cô thờ dãi, cũng

uống một hóp bai-ley's, những rượu này đều được cho thêm đá, bằng không rượu ảm uống không ngon. Sau khi cho đá vào, màu cũng sẽ trở nên đẹp hơn, nhất là COIN-TREAU từ màu vàng trong suốt trở thành màu sữa. Mùi vị cũng không tồi, ngọt ngào, không cay, uống rất ngon. "Sao vậy?" Lý Ninh vô tình hỏi, ở trong mắt người khác, cô một nữ cường nhân, nói một là một, năng lực làm việc rất mạnh, cô cũng không phủ nhận, cô vẫn cho rằng phụ nữ không bằng đàn ông là sai, đàn ông có thể làm, phụ nữ cũng có thể làm, một bầu trời vốn nên chia làm hai, mà trong đó nửa bầu trời chính là thuộc về phụ nữ, trên sự nghiệp Lý Ninh vô cùng thành công, không có dựa vào quan hệ trong nhà, hoàn toàn dựa theo năng lực làm việc trong hai năm ngắn ngủn liêu mạng tới vị trí hiện tại, trong giới luật sư giữ một chỗ ngồi không thể không nói khiến người ta bội phục và có vài phần kính trọng, nghĩ lại ban đầu lúc cô mới xuất hiện, rất nhiều người, bao gồm người nhà cô đều nhất trí phản đối cô làm luật sư, nói cô không có quan hệ trong nhà thì không thể nổi danh, nhưng cô cứ kiên trì, dùng hai tay của mình chứng minh năng lực, cho dù cô là phụ nữ, chỉ cần cô chịu liêu mạng, chịu nỗ lực, cô cũng có thể làm được, leo lên bất kỳ vị trí nào. Giới luật sư xưng cô là cô gái kiêu ngạo hồ ly và nhím có gai, trong công tác cô làm nguy không loạn, những câu nói trùng tim đen, vấn đề tới tay cô, cho dù là ngra chết cũng có khả năng sống lại. Nói đến công ty H năm ngoái phát động việc thu mua và đột tấn công làm rung động toàn bộ thương giới, cho dù ai cũng sẽ không quên, dù cho nó đã qua 1 năm, bây giờ mọi người nhắc tới chuyện này mà cảm thấy vẫn còn mới mẻ. Mà trong phương diện sinh hoạt, về ngoài cùng cách trang diện của cô khiến cô có một vẻ quyền rũ như hồ ly, quyền rũ là mỹ hảo mà phụ nữ hiện đại tập trung theo đuổi. Chính là phong cách không thể sánh ngang này khiến cô tràn ngập sức quyến rũ, làm cho không ai có thể bỏ qua sự tồn tại của cô. Trong quán bar kỳ lạ với âm nhạc hỗn tạp cùng mùi thuốc là nồng nặc. Giữa khung cảnh u ám, đủ loại trai thanh gái lịch hoặc nuốt vào nhà ra mây khói, hoặc gior cao ly thủy tinh, hoặc lắc lư cơ thể trong điệu nhạc, vào ban ngày, bọn họ có một số là thành phần trí thức mũ áo gọn gàng, có một số là nhà giàu chạy Mercedes, BMW, có vàng, kim cương, nhưng lúc này, bọn họ chỉ là chính bọn họ, bỏ đi bộ mặt giả dối ban ngày, để linh hồn lắc lư theo điệu nhạc, bọn họ không nhất định vui mới đến quán bar, càng nhiều hơn chính là bởi vì sự tịch mịch vào ban đêm, bọn họ cần có người chia sẻ, một số người với tâm hồn cô độc, vẫn đục trong không khí, vũ điệu, buông thả. Hoặc hài lòng, hoặc không vui, nhưng bọn họ đều lựa chọn quên đi, lựa chọn phóng túng, cho nên không hẹn mà cùng tới quán bar này. Chỉ là trời vừa sáng, bọn họ lại trở về khuôn khổ, tiếp tục sinh hoạt ban đầu, về phần tới thăm xảy ra dưới ánh đèn thì không ai đề cập tới, ra khỏi quán bar cũng là lúc mọi người quên đi hết thảy. "Một cái ống ông chủ cũng không thấy, nhân viên TB thì không có ai lễ phép cả, cũng rất hung hãn, hoàn toàn không nhìn đến sự tồn tại của tôi, ai, cái case này là một đường hầm chết người, tớ nghĩ tớ cũng không thể đi ra được nữa" "Tùy tiện vậy mà đã nói bậy, không giống tính cách của cậu a". Lý Ninh hít vào một hơi thuốc, phun ra một vòng khói trắng, lơ lửng giữa không gian rồi từ từ tàn mất. Xuyên qua làn khói trắng, Dương Dương thấy khuôn mặt Lý Ninh trang điểm rất đậm, là kiểu make up Bed-room Eyes một nhất năm nay, đôi mắt trông rất nổi bật, Eyeshadow là phấn mắt được nhiều người dùng, tuy đậm nhưng không khiến người ta có cảm giác lờn thoi, hết sức lãng mạn. Có người nói, tư thế phụ nữ hút thuốc là rất gợi cảm, nhìn Lý Ninh mà trong lòng cô cũng có cảm giác như thế. Ai đã nói? Phía sau mỗi người phụ nữ hút thuốc đều có một câu chuyện. Kỳ thực Lý Ninh vẫn luôn không vui, cô luôn cảm thấy lòng cô ấy rất trống rỗng, cho nên vẫn luôn dùng mấy thứ này nhét đầy nội tâm trống rỗng ấy, nghe nói trước năm thứ hai đại học Lý Ninh là một nữ sinh ngoan ngoãn, một đứa con gái ngoan trong mắt ba mẹ, một học sinh giỏi 3 tốt trong mắt thầy cô, sau khi chia tay với một nam sinh mới bắt đầu uống rượu hút thuốc, chơi đùa với đàn ông, những năm gần đây đàn ông bên cạnh cô ấy thay đổi hết người này tới người khác y hệt một cái đèn kéo quân. "Tớ cũng không có nói buông bỏ chỉ là không ôm hy vọng mà thôi" Cô không biết tại sao bọn họ lại chia tay, nghe nói năm đó yêu hừng hực, tuần nam nữ kết hợp, nghe nói khi đó bọn họ còn trở thành cặp đôi đẹp nhất thành phố S. Lý Ninh không nói thì cô cũng không hỏi, cũng chưa từng gặp nam sinh rất ưu tú trong truyền thuyết kia, lúc cô biết Lý Ninh thì nam sinh kia đã rời trường rồi, có người nói hắt ra nước ngoài. "Vậy thì tốt, mọi việc quý ở kiên trì, bằng không có một ngày cậu sẽ hối hận bản thân sao không kiên trì" Lý Ninh giống như nói với cô, mà lại giống như nói với chính mình. Đi bên trái hay là đi bên phải, đây cũng không phải là câu hỏi to be or not to be, theo cô thấy, tình yêu cho tới giờ vẫn cách Lý Ninh rất xa, không phải là tình yêu chưa có tới, mà là Lý Ninh chưa từng mở rộng trái tim mình, có lẽ bởi những năm gần đây cô ấy vẫn luôn tìm cái vốn không phải tình yêu. "Còn cậu? Thắng chứ?" "Cái đó còn phải hỏi sao, chỉ đây ra tay thì có cái gì không giải quyết được?" "Các cậu thật nhảm chán đó, tới đây mà còn nói chuyện công việc sao, hai cô à, chúng ta tới đây là để thả lỏng mình, cho nên tất cả những cái gì liên quan tới công việc đều out out out hết!" Vừa dứt lời, Mộc Mộc với đôi giày cao gót 9cm cùng mái tóc quần xinh đẹp xuất hiện trước mặt hai cô gái, trong tay cầm chiếc túi LV mới mua có ý show một vòng trước mặt hai người. Dương Dương và Lý Ninh nhìn nhau, rất ấn ý không nói gì nữa. Mộc Mộc lại gior túi LV trước mặt các cô lần nữa, hai người vẫn không có phản ứng gì. "Này, các cậu phản ứng chút có được không?" Mộc Mộc chu mỏ mắng, cái túi này ấy vậy tốn mất một tháng tiền lương của cô đó a. "B, cậu muốn có phản ứng thế nào, nói đi, bọn tớ sẽ thỏa mãn cậu" Lý Ninh rút ra điều thuốc thứ ba. Cup bra của ba người các cô xếp theo đúng thứ tự ABC, cho nên lúc chỉ có ba người, cô và Mộc Mộc bao giờ cũng thích lấy số đo ra mà gọi đối phương. "Lại hút thuốc, có ngày nó sẽ giết chết cậu đấy!" Mộc Mộc nói chuyện từ trước tới giờ không có rào trước đón sau, hấp tấp, trong lòng có cái gì liền hiện hết lên mặt. "Không cần lo lắng, có ngày chị đây chết cũng sẽ gọi người thông báo cậu tới thấp nén hương lên phần mộ!" "A!" Mộc Mộc chống nạnh khó chịu, cô nàng này lúc nào cũng thế, lẽ nào không thể yêu bản thân một chút sao? "B, xin cậu chú ý hình tượng của mình!" Phụ nữ không bị tổn thương sẽ không thích vết thương, phụ nữ không bị tổn thương sẽ không thích mùi khói, điều thuốc là sự tịch mịch. Thuốc lá có thể nói là một sự bỏ khuyết vào tịch mịch, với tịch mịch thì thuốc lá lại là ký thác. Điểm chính là thuốc lá, đốt chính là trống rỗng, hút chính là tịch mịch, cho nên có người nói, mỗi một người phụ nữ hút thuốc đều tịch mịch. Vừa nghe lời này, Mộc Mộc hết nhìn trái lại nhìn phải, phát hiện có một anh đẹp trai đang nhìn cô ấy, lập tức la lên rồi ngồi xuống, bày ra dáng đáp thực nữ. Cô và Lý Ninh khinh bỉ nhìn cô ấy, các cô từ lúc học đại học đã bắt đầu biết nhau, Lý Ninh lớn nhất, tiếp theo là Mộc Mộc, sau đó mới là cô, cô và Lý Ninh lại nhập học một quen nhau, mà cùng với Mộc Mộc lại có đoàn chuyện cười. Nhớ ngày đó, Mộc Mộc tóc tai bù xù, khuôn mặt mới nhún hóc hác chạy đến chỗ các cô, chỉ vào Lý Ninh mắng: "Cô là con hồ ly tinh, cô sao lại cướp bạn trai của tôi?" "Bạn trai cô là ai?" Thời điểm đó Lý Ninh đang hút thuốc, phun khói thuốc vào mặt Mộc Mộc, Mộc Mộc tức giận đẩy ra. Lúc đó cô ngồi ở một bên nhìn hai người bọn họ cãi nhau. Mộc Mộc ăn mặc rất thực nữ, gò má nhỏ, đôi mắt thì một bên một mí, một bên hai mí, lúc cười lộ lên thì trông như mặt trăng, rất vui tươi, là kiểu nam sinh thích nhất. Mộc Mộc không cao, là người nhỏ nhắn nhất trong các cô, thoát nhìn yếu đuối như đoá hoa trong nhà kính, không phải trải qua mưa gió, nhưng lại kích thích ý muốn bảo hộ của phái mạnh. Tranh cãi đến kết quả cuối cùng là Mộc Mộc phát hiện mình chửi lầm người, Mộc Mộc đỏ mặt một mực xin lỗi Lý Ninh, Lý Ninh liếc cô ấy một cái nói, cô ấy cho dù có xấu thế nào đi nữa cũng sẽ không đi làm người thứ ba, cô ấy ghét nhất là phá hoại hạnh phúc của người khác. Cái gọi là không đánh nhau thì không quen biết, ba người bởi vậy quen nhau, sau cùng ngưi tâm ngưi, mã tâm mã thành bạn tốt quen thuộc các cô mới biết được, dáng vẻ thực nữ của Mộc Mộc hoàn toàn là nguy trang, lúc không có người ngoài (đặc biệt là đàn ông), bản tính thô lỗ sẽ lộ ra, cho nên lúc cô ấy bày ra dáng vẻ thực nữ, các cô sẽ xì mũi coi thường cô ấy. Mộc Mộc sau đó gọi một ly Sherry, ánh mắt lại chuyển tới Dương Dương: "Thằng thần sẽ khoan hồng, chống cự sẽ nghiêm trị, nói, đôi giày cao gót Ferragamo dưới chân cậu là ai tặng!" Cô ấy vừa nói Lý Ninh cũng đưa đầu nhìn qua, sau đó về mặt mập mờ nhìn cô. "Ai nói nhất định là người khác tặng, lẽ nào tớ không thể tự mình mua hả?" "Cậu mà có thể dùng 4k để mua một đôi giày, trừ phi mặt trời mọc đằng Tây!" "Con nhóc kia, cậu thành thật khai ra mau, cậu biết là cậu không trốn thoát được đâu mà" Lý Ninh có ý nhả khói vào mặt Dương Dương khiến cô ho nhẹ một trận. "Ai nha, đây là đồ giả, không "chắc" đâu!" Cô vẫn giãy dụa cái cuối cùng. "Christian Louboutin nói, giày cao gót xinh đẹp cũng không thể che khuất cơ thể cậu, ngược lại còn khiến cậu lộ ra nhiều hơn. Mà giày cao gót Ferragamo lại có thể làm hiện ra hết đường cong của phụ nữ, cho nên người tặng cậu thứ như vậy nhất định là đàn ông, nói đi, là ai?" Lý Ninh tiếng nói vừa dứt, Dương Dương vẫn là một bộ thà chết chứ không chịu khuất phục, lập tức nháy mắt với Mộc Mộc, Mộc Mộc hiểu ý, gior hai "vuốt" xong tới Dương Dương. "Đừng mà, hai chị. . . Ha ha. . ." Cô sợ nhất là nhột, thân thể hết né lại tránh, sau cùng cả người đều nằm vật xuống ở trên ghế sa lon, tóc tai bù xù. "Trò vật, xem cậu có khai không!" Mộc Mộc cười dè. "Được rồi được rồi, tớ khai!" Mộc Mộc lúc này mới buông cô ra, chờ cô ngồi thẳng dậy, hai người sáu con mắt lấp lánh có thần nhìn cô.

Q.2 - Chương 14

Số phận và duyên phận giống nhau đều là thứ tuyệt diệu không thể tả bằng lời, rất nhiều khi đúng lúc, rất nhiều khi trùng hợp liền tạo thành quan hệ phức tạp khó hiểu giữa người và người, cũng tạo thành duyên phận thiên hình vạn trạng. Chỉ là bất luận bạn gặp được bao người, nhưng cuối cùng ở cùng với bạn cũng chỉ có một người mà thôi. "Mau! Bằng không đại hình chăm sóc!" Hai cô gái theo thứ tự là Cup A, B giương nanh múa vuốt uy hiếp cô gái Cup C, hai cô gái này cũng cực kỳ khó chịu khi mà C đẩy không phải là mình. Lý Ninh trách móc C này ở trên người nào đó hoàn toàn là lãng phí, cái này mà chỉ như trưng bày trong nhà mà không có show ra, vậy dùng làm gì nữa? Mộc Mộc nói, cái mặt thì như mặt con nít lại hết lần này tới lần khác có một dáng người cup C, đây không phải công khai để những cô gái khác không còn thị trường sao? Cho nên Mộc Mộc phi thường không thích cô gái đồng nhan hảo nữ này. "Biết rồi, biết rồi!" Cô gái cup C sửa sang lại tóc "bồng bênh trong gió" rồi mới chậm rãi nói: "Là một người con trai" "Cậu đúng là đánh rắm mà! Ai mà không biết đó là con trai? Vậy không phải nam là ý gì?" Mộc Mộc khinh bỉ cô, không phải nam thì sẽ không có hứng thú bất quái, Mộc Mộc cô cũng không có hứng thú. Dương Dương hậm hực làm mặt quỷ, "Anh ta là đồng nghiệp trong công ty, giữa bọn tớ cũng chả có gì cả." "Kháo, không có gì mà tặng cậu giày cao gót Ferragamo, vậy có gì chẳng phải là khủng khiếp hay sao?" Lý Ninh nói lời này làm cô hận đến nghiến răng, nhưng mà cô biết rõ ngày hôm nay mà không thành thật khai báo, e rằng Lý Ninh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô, các cô ấy lúc nào cũng có biện pháp khiến cô gờ cở trắng đầu hàng. Thế là liền kể lại mọi chuyện từ lần đầu tiên gặp nhau cho tới chuyện nhận được giày hôm nay nói cho các nàng kia nghe, chẳng qua là lược bớt cái kiss mà không phải kiss của hôm nay đi thôi. Nghe xong, Lý Ninh và Mộc Mộc hai người liếc nhìn nhau, đặc biệt cảm thấy ý vị thâm trường. "Vậy ý của cậu là thế nào?" "Cái gì mà thế nào?" Cô bắt đầu đánh thái cực. Lý Ninh vỗ tới một chường, Dương Dương ôm đầu kêu khổ, "Đừng có làm vậy chứ..." "Kháo, cái con cup C quý tha mà bắt này, cậu không nói đúng không? Vậy tớ sẽ đánh cậu về cup A luôn!" Mộc Mộc "phụt" một cái phun hết Sherry trong miệng ra ngoài, sau đó gờ ngón cái với Lý Ninh. Dương Dương bảo vệ cặp C của mình, giả vờ đáng thương, thế nhưng hai cô gái trước mặt này đúng là đã ăn quả cân quyết tâm, hoàn toàn không đếm xỉa tới về "đáng thương" của cô. "Được rồi, các cậu rốt cuộc muốn tớ nói gì đây?" Vì sao cô có bạn bè như thế, đơn giản là lấy đi nhân quyền của cô nha. "Cậu thấy thế nào với mặt trắng nhỏ kia?" "Cậu biết tớ từ nhỏ đã ghét mặt trắng nhỏ" "Cho nên?" "Cho nên giữa bọn tớ là không có khả năng, vậy thôi, giờ muộn rồi, chúng ta không bằng cũng nên về rồi chứ?" "Dương Dương! Cậu nói dối!" Mộc Mộc ôn nhu mềm mỏng quát một tiếng, quắc mắt coi khinh nghìn lực sĩ trừng mắt Dương Dương. "Tớ nào có đâu" "Không có thì cậu sẽ không đáp ứng cho hân cơ hội, không có thì cậu sẽ nhận quà của hân?" "Cho hân cơ hội là bởi vì hân cứ quẩn lấy tớ, nhận quà là vì không muốn uống phí, đôi giày Ferragamo tớ vẫn muốn mua một đôi mà" "Sách sách, cậu ngay cả nói dối cũng không biết vậy mà còn muốn nói dối trước mặt bọn tớ, Dương Dương, tới đây, qua chỗ chị, chị đây dạy cậu cho biết" "Không cần không cần, tớ nói là được chứ gì" Nhìn cái kiểu nhếch mép cười của Lý Ninh cũng đủ làm cô lông tóc dựng đứng lên rồi. Cup AB hài lòng gật đầu. "Cái kia... Thật ra thì tớ cũng không phải đặc biệt không thích hân" "Cũng chính là có không gian phát triển hử?" Cô gật đầu. "Vậy còn không phải sao? Cậu cũng đã 24 rồi, cậu cho là cậu còn là cô bé 18 tuổi nữa hay sao hả, cậu nếu không tìm bạn trai, mẹ cậu lần sau còn không biết có thể tìm một gã còn cực phẩm hơn Hoàng Vinh để cậu gặp mặt nữa hay không đó". Mộc Mộc rất vô lương nỡ nộ cười, lần trước nghe cô nói chuyện của Hoàng Vinh, cô cười suốt hai ngày làm cái bụng đau không thôi. "Lần sau dẫn hân tới cho bọn tớ xem chút đi?" Lý Ninh cô duyệt vô số người, đã nhìn qua số đàn ông còn nhiều hơn cô ấy đi qua cầu, Dương Dương là chị em tốt của cô, cho dù chính cô không có được hạnh phúc thì cô vẫn mong hai người Dương Dương có thể có được hạnh phúc. "Rồi" Dương Dương bắt đầu đi gật đầu. "Tớ đi toilet một chút". Thật ra thì cô cũng không biết cảm giác của mình với mặt trắng nhỏ thế nào, chỉ là không có bài xích như trước đây, nhưng đây có phải thích không? Chính cô cũng không nói được rõ. Mặt trắng nhỏ là một người rất cẩn thận, lúc cô cần trợ giúp, hân là người đầu tiên xuất hiện. Nhưng người con trai ưu tú vậy sao lại thích cô đây? Cô vẫn muốn hỏi, nhưng lại không nói ra lời, hân được chị em phụ nữ rất hoan nghênh, phái nữ trong công ty vừa thấy hân liền kích động không thôi, hai mắt gờ sức phóng điện, là loi đùa bỡn đủ loại, từ sau khi hân phân biệt đối xử với cô, phái nữ trong công ty đều dùng ánh mắt không có ý tốt nhìn cô khiến cô trăm miệng khó thể biện. Nhìn mình trong gương, trong sách nói, phụ nữ vừa qua tuổi 25 liền bắt đầu xuất hiện nếp nhăn, cô cẩn thận kiểm tra khoe mắt, chưa thấy dấu vết của cái nếp nhăn nào, mặt cô đúng là mặt con nít, không thấy già, chỉ là gương mặt này đã theo mình nhiều năm, vẫn có thể thấy được cái gọi là "hâm thăng" gì đó, có cười cười, xem ra mai phải đi mua kem bôi mặt rồi. Vừa mới ra khỏi toilet liền nghe được tiếng ồn ào, nhạc đã ngừng lại, hình như là có người rùm beng, trong tiếng cãi vã cô tựa hồ nghe được tiếng mắng của Lý Ninh, cô cũng căng thẳng hân lên, lập tức chạy nhanh xông ra ngoài. Quả nhiên đã xảy ra chuyện! Trong quán bar hiện đã loạn hết cả lên, ánh sáng màu hồng tối cũng không được sáng lắm, cô nhìn từ nơi này đã thấy chỗ ngồi các cô ấy bị vây lại thành vòng, cô cần hân không thấy được bên trong. "Kháo! Cmn, thức thời mang theo người các anh trong vòng ba giây rút khỏi tầm mắt tôi!" "Yêu, cô nàng này thật đúng là cay, nhưng mà ông đây thích..." "Ba" một tiếng, tất cả mọi người ngậm ngẩn cả người. "Cmn con đ*! Mày dám đánh tao, các anh em, lên hết cho tao! Hôm nay đại gia tao không 'chơi' được mày thì họ tao viết ngược lại!" Đội ngũ vây quanh ban này liền tán loạn. Giữa biển người cô thấy được Lý Ninh giữa bọn đàn ông đang liều mạng đánh trả, chân đứng lúc đá trúng của quý của một tên, tên kia liền ôm của quý mà ngã xuống kêu la. Mộc Mộc đâu rồi? Cô ấy cũng sờ đứng đó, Lý Ninh là cao thủ taekwondo ngũ đẳng có thể tự bảo vệ mình, cho dù là đàn ông cũng chưa chắc là đối thủ của cô ấy, nhưng Mộc Mộc lại là một cô gái nhu nhược, thấy máu sẽ ngất, trong đoàn người, cô nhìn thấy Mộc Mộc bị một tên ôm lấy, tóc tai rối bời, hai chân đá lung tung, một chiếc giày cao gót đã rớt mất, túi LV cũng rơi xuống đất. "Cmn tên kia buông cô ấy ra, bằng không hôm nay không một ai trong mấy người có thể ra ngoài đâu" Lý Ninh lật một gã qua vai, hét lên với tên đang lôi kéo Mộc Mộc. Dương Dương vẫn đứng đó, sức lực tựa hồ toàn bộ bị rút sạch, tiếng hét của Mộc Mộc, ngay lúc gã kia nắm lấy ngực cô thì nước mắt liền chảy ra, nước mắt của Dương Dương cũng thế, hai chân run rẩy chạy tới, còi giày cao gót ném vào đầu gã kia. Gã kia đang chuyển tâm trên người Mộc Mộc, đột đến lúc phát hiện ra đã ăn một giày! "Cmn B, đau chết tao, lão tử 'chơi' mày!" Chửi xong liền say khướt lao tới Dương Dương, cô lập tức còi nốt chiếc kia ném tới hân, tiếc là không có ném trúng, dòng người hiện đang rất hỗn loạn, có vài người vẫn ở một bên quan sát, có người thì sợ phiền phức ào ào chạy ra ngoài, trong dòng người, cô hình như thấy một gã đập vỡ chai rượu, "Bang" một tiếng, cô thấy tia sáng lóe lên từ những mảnh thủy tinh vỡ. Lý Ninh bởi vì cổ kỵ các cô bên này, đang lúc phân tâm thì miếng thủy tinh liền đâm vào da cô, máu tươi chảy ra. "Ninh..." Cô và Mộc Mộc đồng thời hô lên. Đồng thời với tiếng hét thì gã kia đã đuổi theo, bắt đầu là một cái đập, cô không có tránh được, cả người bổ nhào, bụng đập nặng vào bàn, cô hừ một tiếng, mồ hôi lạnh đều thoát ra. Cô vô cùng đau đớn, cô muốn đứng lên chạy, gã kia lại không buông tha cho cô, tiến lên bứt lấy tóc cô, "Con đ*, mày dám đập tao, xem tao giáo huấn mày thế nào". Lúc một cái tát chuẩn bị đánh tới cô, cô đành chấp nhận nhắm hai mắt lại. "A... Cmn là ai? Đau chết tao..." Nhưng cái tát lại trĩu trĩu không có rơi xuống, ngược lại là tóc được buông ra, nghe thấy tiếng như heo bị giết của tên kia. Cô mở mắt lại thấy bóng lưng thon dài cao gầy của một người đàn ông đứng trước mặt cô, gã đã đánh cô ban này lúc này đang vật lộn dưới

đất, ôm bụng rên rỉ đau đớn. "Cô không sao chứ?" Người đó xoay người lại. Là hân, anh đẹp trai buổi sáng giúp cô rút giày! Làm sao lại đúng lúc vậy! Cô lắc đầu, khóe mắt lại thấy được Lý Ninh vẫn đang trong vòng vây mấy gã, máu vẫn còn chảy trên tay, miệng cô giật giật, nhặt một chai rượu muốn xông qua. "Đừng đi, để tôi qua đó" Người đó kỳ quái nhìn cô một cái, đưa tay ngăn cản, sau đó chạy tới chỗ Lý Ninh. Lúc người đàn ông ấy chạy tới thì cô thấy trên mặt của Lý Ninh lộ ra nụ cười, trong sự quyến rũ ấy mang theo vẻ vui sướng, thân thủ của người đàn ông này rất tốt, chỉ vài cái liền đánh cho đám kia rã rời đầy đất. Lòng của Dương Dương lúc này mới thả lỏng được chút. "Dương Dương, cậu có sao không?" Mộc Mộc tìm lại được giày cao gót, chạy tới kiểm tra thương tích của Dương Dương. "Tớ không sao, còn cậu?" Lúc cô nói xong thì chỗ dạ dày có hơi đau, có thể do đụng phải. "Sắc mặt cậu rất trắng, thật sự không có chuyện gì sao?" Mộc Mộc lau qua loa lại mặt, sau đó dùng giày cao gót hung hăng đá mấy cái vào mấy tên còn đang quạu quai trên đất. Có người hô lên một câu "cảnh sát tới". Ánh đèn thoáng chốc sáng lên, tia sáng màu trắng chiếu sáng cả quầy bar. Mấy tên đánh lộn nghe thế liền muốn chạy ra ngoài, đám người càng trở nên rối loạn, chạy trốn tán loạn khắp nơi. Cảnh sát tới, tình hình rất nhanh đã khống chế được. "Bắt tất cả về cho tôi!" Bốn người Dương Dương các cô, bao gồm người giúp các cô, ngay cả mấy tên xấu xa cũng đều bị áp giải lên xe cảnh sát. Trên xe, Lý Ninh nghiêng sang người đàn ông kia, người đó xé lấy đoạn áo trên người giúp cô ấy băng bó, Dương Dương và Mộc Mộc trợn mắt há hốc mồm mà nhìn bọn họ, không dám tiến lên, đây là lần đầu tiên cô thấy được trên mặt Lý Ninh cái gần như là nụ cười hạnh phúc. Ngay lúc đó, nước mắt cô lại dâng lên. "Dương Dương, Mộc Mộc, các cậu ra sao? Có bị thương đâu không?" Lý Ninh tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của các cô, ngồi dậy hỏi. "Tớ không sao, chỉ là cái túi LV mới mua đã bị người ta giẫm lên thành đồ vứt đi, 5555..." Lý Ninh không để ý tới cô ấy, chuyển sang Dương Dương, Dương Dương lắc đầu, tỏ ý không có sao. "Làm sao lại không sao? Lòng mày cũng nhũn lại, xem ra cũng không nhẹ đâu, chờ tí nữa tới bệnh viện kiểm tra đi!" Người đàn ông giúp Lý Ninh băng bó kỹ vết thương ngang đầu lên, lạnh nhạt nói, chỉ là khi nhìn về phía Dương Dương thì trong mắt lại có tia cười. "Mấy người quen nhau" "Ừ/Không quen" Bọn họ đồng thời nói ra nhưng lại là hai đáp án khác xa nhau. Lý Ninh và Mộc Mộc nghi ngờ nhìn hai người. Người đàn ông cười nhạt nhưng không giải thích, không thể làm gì khác hơn là để cô giải thích. "A, thì ra là vậy" Lý Ninh tựa hồ thờ phào nhẹ nhõm, "Đây là chị em tốt của tôi, Dương Dương và Mộc Mộc. Vị này chính là Xa Minh Vũ" Lý Ninh không có hiểu rõ quan hệ của bọn họ, Mộc Mộc hết sức mập mờ huých Dương Dương, Lý Ninh thấy được liền cười. Người đàn ông gật đầu lên tiếng chào với các cô, sau đó lại cùng Lý Ninh nói tới nói lui. "Cô làm sao lại xuất hiện ở Hồng Ma?" "Giúp người bạn cũ" "Lại là vì chuyện của TY?" "Ừ" Cô ở một bên nhìn bọn họ có một câu không một câu, miệng Lý Ninh vẫn treo nụ cười. Xa Minh Vũ, cái tên rất dễ nghe, một người đàn ông bề ngoài rất ưu tú, hân là ai vậy? Hân có quan hệ thế nào với Lý Ninh? Hân và Lý Ninh ngồi chung một chỗ rất xứng, mỹ nữ suất ca, thật đúng là cảnh đẹp ý vui, Kim đồng Ngọc nữ chân chính chắc không ngoài như vậy. Nhìn dáng vẻ Lý Ninh, cô biết người đàn ông này trong lòng Lý Ninh rất có sức nặng, đối với cô mà nói, tuyệt đối không giống với những người đàn ông khác! Bọn họ không phải ở đồn cảnh sát lâu, trên đường Xa Minh Vũ chẳng biết gọi điện thoại cho ai, khi bọn họ tới đồn thì chỉ làm ghi chép đơn giản liền được thả ra.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 15

"Chúng ta tới bệnh viện trước đi" Xa Minh Vũ đề nghị, tuy nói là đề nghị nhưng người đã đi về chiếc S350 của hân. Lý Ninh đuổi theo, Mộc Mộc và Dương Dương nhìn nhau một cái. "Tớ không đi cùng đâu, vị kia nhà tớ tới nay sẽ qua, cho nên tớ phải về chăm sóc" Mộc Mộc vứt đi cái túi LV đã bẩn, đồng thời nháy mắt với Dương Dương. "Tớ cũng có việc rồi, Ninh, hai người đi đi". Làm bóng đèn là chuyện rất không có đạo đức, cô nói xong lại nháy mắt với Lý Ninh ra hiệu sẽ cùng đi với Mộc Mộc. Lý Ninh bắt đầu đi nở nụ cười nhưng không có ngăn cản. "Cô không phải bị thương sao?" Hân dừng lại, xoay người hỏi. "Đúng vậy, Minh Vũ vừa rồi nói cậu bị va đập mà, có nghiêm trọng không?" Lý Ninh hỏi. "Không sao không sao, chỉ đụng nhẹ thôi mà, không có gì đáng ngại cả" Nhưng thật ra là có chút đau, có lẽ là máu bị tụt rồi. "Thế mà cũng coi là nhẹ? Vậy chắc cô thành tâm sát luôn rồi" "Tôi..." "Đừng có tới tôi tới nữa, đi thôi, giờ cũng muộn rồi, cậu đợi rồi cùng tớ về" Lý Ninh nói xong dẫn đầu lên xe, Xa Minh Vũ chờ ở một bên. "Vậy cậu cứ đi theo đi, tớ đi trước, có chuyện gì thì nhớ liên lạc với tớ đó" Mộc Mộc đi tới ven đường chặn lại một chiếc taxi, vẫy tay tạm biệt bọn họ. Cô hậm hực sờ mũi rồi theo sau, Xa Minh Vũ giúp cô đóng lại cửa sau rồi ngồi lại ghế lái. "Ninh, ở đó đã xảy ra chuyện gì vậy?" Đến bây giờ nhớ tới mà cô vẫn còn sợ hãi, cái mảnh thủy tinh vỡ vẫn còn đang chớp lên trong mắt cô, nếu không phải Xa Minh Vũ giúp đỡ, e rằng đêm nay ba người các cô đều chạy không thoát. "Mấy tên côn đồ thôi, không sao đâu, đừng lo lắng, cũng đã qua rồi" "Sao có thể không lo được chứ! Vừa rồi tớ bị dọa sợ đến chân cũng nhũn ra này" "Chân nhũn ra mà còn có thể cầm giày đập người, cũng không tệ lắm" Xa Minh Vũ chế nhạo. Lý Ninh ở bên cạnh vô lương cười, "Chỉ tiếc cho đôi giày cao gót Ferragamo của mặt trắng nhỏ" Dương Dương tức giận mắng cô ấy. "Mặt trắng nhỏ?" Xa Minh Vũ nhếch mi hỏi. "Mặt trắng nhỏ chính là người đã tặng cô ấy đôi Ferragamo" "Vậy vì sao lại gọi người ta là mặt trắng nhỏ?" "Ha ha, cái này thì anh tự hỏi cô ấy đi?" Lý Ninh lại cười, mắt cũng uốn cong lên, mặc dù trên mặt trang điểm có hơi sặc sỡ, nhưng không làm giảm đi sức quyến rũ của cô. Lý Ninh tới nay đặc biệt thích cười. Dương Dương làm bộ không có thấy gì, cúi đầu nhìn thoáng qua chiếc giày cao gót, quả nhiên là tiền nào đồ nấy, đập tới như thế vậy mà cũng không có hư, nhưng mà nếu bị hân biết cô dùng chiếc giày này làm gạch ném không biết sẽ có biểu tình thế nào, cô không nhìn được lộ ra nụ cười, hai người trước mặt thấy được cùng trao đổi ánh mắt với nhau, không có quấy rầy cô, hai người cúi đầu một câu cũng không nói. Tay của Lý Ninh bị vết cắt, cần phải rửa sạch vết thương. Mà cô, bác sĩ chỉ đơn giản giúp cô kiểm tra một chút, sau đó bảo cô ngày mai tới chụp X-quang, Dương Dương gật đầu đi ra ngoài. Xa Minh Vũ tựa vào trên vách tường, vốc dáng cao gây tạo ra một cái bóng thật dài trên hành lang, thuốc trên tay gần như đã sắp cháy hết, hân dường như chưa hề nhận ra, hai mắt vẫn trầm tư nhìn vách tường đối diện, đôi lông mày xinh đẹp níu chặt lại thành một đường, trong con ngươi đen như mực lại là sương mù mông lung, rất sâu thẳm, không có tiêu cự, thế nhưng nó lại như vòng xoáy hút người ta vào trong đó, mê muội chính chỗ ấy. Thuốc cháy hết, cái nóng tới tay, hân lúc này mới phát giác ra, tàn thuốc cũng rơi xuống đất, thấy Dương Dương đứng một bên nhìn mình liền ngăn ra, rất nhanh khôi phục, miệng nở nụ cười, "Đứng lâu rồi hả?" Ngược lại cô có hơi xấu hổ, bị người bắt tại trận như trộm, mặt có hơi nóng lên, lắc đầu, "Cũng không lâu, mới đây thôi" "Bác sĩ nói thế nào?" Nhìn về ứng hồng mắt tự nhiên trên mặt cô, hân cười cười nhưng cũng không nói ra. "Bác sĩ tan ca, y tá kiểm tra qua một chút, bảo tôi mai tới chụp X-quang" "Vậy thôi hả?" Hân cau mày. "Ừ" Cô không hiểu gật đầu. "Đi" Hân đi tới kéo tay cô. "Đi đâu?" Cô giùng giàng. "Tìm bác sĩ" "Nhưng các cô ấy nói bác sĩ đã về" Hân dường như rất quen thuộc bệnh viện, đi thẳng tới một phòng làm việc rồi đẩy cửa vào, một người đàn ông đang ngủ trên ghế, tiếng sấm rung trời. Hân đi tới, đứng trước mặt người kia, tay nắm lấy mũi anh ta, người đó giật giật, chỉ chốc lát đã bị nghẹn mà tỉnh lại. "Anh?" Hân xoa đôi mắt phù thũng, tựa hồ rất kinh ngạc thấy người trước mặt. "Không nhận ra tôi nữa hả?" "Cậu cái thằng nhóc này!" Người đàn ông đứng lên, đánh một quyền lên người Xa Minh Vũ, "Về lúc nào?" "Được một thời gian rồi" "Về lâu vậy cũng không liên hệ với bạn cũ, thật đúng là cậu! Được rồi, cậu trẻ vậy còn tới đây làm gì?" Lúc này hân mới chú ý tới Dương Dương đứng một bên, quay lại nháy mắt với Xa Minh Vũ. "Đây

là Cao Khả bạn tôi, bác sĩ thú vật ở đây, tiểu thư trẻ tuổi tới đây phải đề phòng bác sĩ thú vật chính là cậu ta" "Xin chào! Đừng nghe hần nói lung tung, là bác sĩ chuyên khoa thận, Minh Vũ, đừng bảo là bạn cũ không có đặc biệt chăm sóc cậu, sau này cậu có vấn đề gì về phương diện này, tới chỗ tôi, tôi sẽ giảm cho cậu 20%, có nghĩa khí chứ?" Nói xong quay sang Dương Dương, lộ ra hàm răng vàng khè. Xa Minh Vũ đâm vào bụng hần, hần ôm bụng kêu la không có lương tâm, Dương Dương nhìn bọn họ đùa giỡn cũng không nhịn được mà cười. "Cô còn không biết xấu hổ cười nữa, tôi đây là vì trêu chọc tiểu thư cô mới bị cái tên lang tâm cầu phế này đánh, cô tên là..." "Dương Dương, họ Dương mà tên cũng là Dương" "Cái tên rất có ý tứ, Dương Dương tiểu thư cũng phải đề phòng hần, đừng nhìn bề ngoài hần gọn gàng ngăn nắp, trông như quý ông, nhưng dân tộc Trung Hoa bác đại tinh thâm chúng ta có một câu thành ngữ khái quát được kiểu người như hần, đó chính là - mặt người dạ thú! Cho nên cô đừng nên bị hần lừa gạt" Dương Dương cười lộ ra má lúm đồng tiền. "Thành thật khai báo, tiểu thư xinh đẹp như vậy cậu như thế nào mà lừa được vào tay?" Cao Khả nghiêm túc nhìn hần ta. Xa Minh Vũ phớt lờ hần, hần cũng không buông tha: "Lúc rảnh rồi thì dạy người anh em này một chút, bằng không tôi cả đời này chắc phải hát bài ca độc thân mất" Dương Dương và hần cùng cười. "Đừng làm rộn, đây là bạn tôi, eo cô ấy bị va chạm, cậu bây giờ mang cô ấy đi kiểm tra đi" "Bạn? Hình như thiếu một chữ "gái" thì phải?" Cô có chút ngượng ngùng lại bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó Cao Khả liền dẫn đến khoa phóng xạ, y tá khoa phóng xạ liền luôn mồm vàng dạ kiểm tra cho cô. Hiện tại xã hội này chính là như thế, có tiền còn chưa nhất định có thể sai khiến được quỹ, còn phải có quyền nữa, bằng không làm việc trong lúc vô tình sẽ tăng thêm rất nhiều khó khăn. "Thằng nhóc cậu từ khi nào quan tâm tới một cô gái như vậy?" Hai người dừng lại bên cạnh máy bán hàng tự động, Cao Khả lục tìm tiền xu trước sau trái phải trong túi quần. "Cậu mở miệng sao vẫn cứ như bà mai ở cổ đại vậy?" Hần lấy ra mấy đồng xu, chọn lấy hai cốc cà phê, đưa cho Cao Khả một cốc, Cao Khả nhận lấy uống một hớp, vẻ mặt vẫn mập mờ. "Cái gì mà bà mai cổ đại, tôi đây là quan tâm tới cậu". Hai người cùng đi tới trước, Dương Dương và một cô gái mặc như bác sĩ đã sớm chờ ở đó. "Tiểu Cao, đã giúp bạn em kiểm tra rồi, mai có thể tới lấy phim chụp" "Chị Lâm, cảm ơn chị, lần sau sẽ mời chị ăn cơm". "Không cần, chỉ là thấy vợ chồng son bọn họ đảm đảm vậy liền hâm mộ thôi a", đại tỷ giúp cô kiểm tra cười to, cái bụng và bộ ngực đầy đặn không ngừng lúc lắc. "Không phải đâu, mấy người hiểu lầm rồi, anh ta không phải bạn trai tôi" Cô vội vàng giải thích, chỉ là càng tỏ càng đen. "Cô bé còn xấu hổ nữa, cô không thấy vẻ nóng nảy vừa rồi của bạn trai cô sao, tôi lại nhìn thấy rõ ràng đó, nhớ năm đó bạn đời tôi cũng thế, tôi thấy hần quan tâm tới tôi, cho nên mới đáp ứng ở cùng với hần, hắc hắc hắc..." Dương Dương rất bất đắc dĩ nhìn cô ấy cười mà miếng thịt béo cũng rung rung, cô sao lại không nhìn ra được vẻ khàn trương trên gương mặt màu lúa mì của Xa Minh Vũ chứ? Bỗng nhiên cô quay đầu lại, Lý Ninh đang đứng chỗ rẽ nhìn bọn họ, trên mặt mang theo nụ cười rất kỳ quái, cũng chói mắt như miếng băng trắng trên tay cô. "Ninh..." Cô có chút mất tự nhiên gọi, sau khi gọi vậy lại không nhìn được chửi mình, cô không làm chuyện gì sai, sao lại có kiểu như bị bắt gian tại trận như vậy? Nghĩ rồi miệng nhấp nhấp, sau đó đi tới chỗ Lý Ninh. "Mấy người nói chuyện gì vậy? Con nhóc cậu không sao chứ?" Lý Ninh nhếch mi cười, không khách khí chút nào ném thuốc dán cho cô. Lúc nhìn lại, dường như vừa rồi là cô quá nhạy cảm, Lý Ninh vẫn là Lý Ninh kia, bạn tốt của cô, chị em tốt, người chị lớn luôn đứng ra khi cô cần giúp đỡ. "Không sao, còn cậu?" Tiến lên từng bước, tự nhiên nhận lấy thuốc dán trên tay kia của Lý Ninh. "Có chuyện gì được chứ, không phải chỉ trầy da thôi sao, bôi thuốc vào là tốt rồi" Lý Ninh cười, hương thơm như lan, một tay khoác tay Dương Dương. Cô cũng cười, cười mình quá nhạy cảm, chỉ là rất lâu sau đó cô mới biết được thì ra mình quá ngây thơ, lúc biết được thì cũng đã quá muộn, giữa người và người, cho dù là chị em ruột cũng cần khoảng cách nhất định, cũng không tiếp xúc tới bất kỳ đâu, một khi chạm đến, chính là hai bên cùng thiệt hại. Ba người sau khi chia tay Cao Khả liền đi ra khỏi bệnh viện, lần này Lý Ninh không ngồi ghế lái phụ nữa mà cùng cô ngồi ghế sau. Đường cái ban đêm rất rộng rãi, đèn nê ông bên đường phát ra ánh sáng xinh đẹp mê người, chiếc xe lướt nhanh, trong đô thị hiện đại xa hoa trụy lạc, bầu trời đêm không còn cảnh khắp trời đầy sao nữa. Ngoài cửa sổ, bầu trời đêm của đô thị vẫn sáng như ban ngày, ngay khi một chấm nhỏ ánh đèn rực rỡ rơi xuống, ánh sáng màu bạc xẹt qua chân trời cũng như phù dung sớm nở tối tàn. Ba người đều không mở miệng, không khí trong xe có chút phiền muộn, cô quay cửa kính xe xuống, một làn gió nhẹ thổi qua, thổi bay tóc cô, tóc Lý Ninh bị thổi rối tung, cô ấy lấy tay vuốt lại, động tác ấy không thể nói lên lời sự quyến rũ và gợi cảm. Xa Minh Vũ ấn một phím, một bản nhạc vang lên khắp buồng xe. Là bài Should it matter của Sissel I look at you. Please don't walk away. ... I know that you're there. Still you pretend you're not Yes I know it hurts. I have also felt the pain ... Xa Minh Vũ đưa các cô về lại chỗ ở xong liền đi ngay, cô là Lý Ninh trở về cũng không nói gì với nhau cả, sáng hôm sau lúc cô rời giường, Lý Ninh còn chưa có dậy, đẩy cửa vào thấy Lý Ninh còn đang ngủ say, hàng lông mi dài trên khuôn mặt trắng nõn khẽ run rẩy, một giọt nước mắt chảy xuống, bên cạnh giường rất nhiều đầu lọc thuốc. Cô căng thẳng trong lòng, nhẹ nhàng đắp chăn lên người cô ấy, đẩy cửa đi làm. Cô ấy vừa đi khỏi thì Lý Ninh trong phòng liền từ từ mở mắt, đứng lên tới bên cửa sổ, "tách" một tiếng, một ngọn lửa nhảy múa trên không trung, cô hít sâu một hơi, thở ra một vòng khói trắng, nhìn xuống bên dưới, từ tầng 15 nhìn xuống Dương Dương thoạt nhìn giống như một con kiến nhỏ bé vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 16

Trừ lúc Lý Ninh đi công tác thì đây là lần đầu tiên cô bắt xe bus đi làm, dọc đường xe buýt cứ lắc lư làm đầu cô choáng váng, thật vất vả tới trạm lại bị người ta chen nhau xuống xe, nhất thời không đứng vững liền bị té. Coi thường những cái nhìn tò mò hay như đang xem trò vui, cô cắn răng đứng lên, cúi đầu xuống mới thấy tất bị thùng một lỗ nhỏ, nhìn lại thời gian, nếu mà đi mua thì cũng không còn kịp rồi. Quên đi, cứ vậy thì có sao, cô ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào cao ốc Hoa Tinh. "Chờ đã..." Mất thấy thang máy sắp đi lên, Dương Dương chạy nhanh tới, thang máy dừng lại, cô gạt đầu cảm ơn đi vào. "Tít tít..." "Quá tải rồi" Có người nói một câu. Quá tải ư? Sao có thể chứ? Trong thang máy vẫn chưa tới 10 người mà, sao lại quá tải được? Nhưng thang máy vẫn liên tục vang lên tiếng báo, mọi người đều quá kiểu nhìn cô, cô cũng buộc lòng phải đi ra, trong nháy mắt lúc cô đi ra thì một bóng người đi vào thang máy. Cô ngẩng đầu nhìn lên, là Hắc Đình! Cô lập tức nhếch miệng, hảo tâm nhắc nhở: "Thang máy đầy rồi". "Phải không vậy?" Hắc Đình hất tóc, cười nhìn thang máy. Nhưng thật đúng là trời đánh mã, thang máy lại không kêu lên tiếng gì cả. "Cô nên giảm cân đi, xem đi, ngay cả "mở dự phòng" cũng có luôn". Trong nháy mắt thang máy đóng lại, Hắc Đình chỉ vào bụng cô chế giễu. Cô cúi đầu nhìn bụng mình, không có a! Nhưng thang máy cũng đã đóng lại rồi, góc phụ vừa vặn thấy một đám người nhe răng toét miệng cười. Đứng một lúc lâu, thang máy chậm chạp không có đi xuống, cô xoay người chuyển sang thang bộ, hôm nay tâm trạng rất không ổn định, cô cần yên tĩnh một chút. Đôi giày cao gót cao 5cm gõ vào trên nền xi măng, trên cầu thang vang vọng tiếng bước chân của cô. "Em lúc nào thì có sở thích này vậy?". Giọng nói trầm thấp của nam sinh vang lên. Cô sợ hết hồn, đứng ở cầu thang tầng 7 xoay người lại thì thấy mặt trắng nhợt mảy dưới khoanh tay nhìn cô. Cô lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện mặt trắng nhợt đã đi theo cô được một lúc, chỉ là cô mù mịt với chuyện cũ cho nên không có nhận ra. "Anh không phải cũng có hứng thú cái này sao?" "Hoạt động nhiều mới tốt mà!". Lúc nói lời này thì ánh mắt hần lướt qua bụng cô. "Bụng tôi không có to!". Hai tay cô che lấy bụng, mặt phình ra đến đỏ bừng. "Đừng ngại, bụng to cũng rất đáng yêu, cho dù em có thành cô mập thì anh cũng sẽ không chê em" Cô nhìn hần có hơi cảm động, cô vẫn luôn mong muốn có một

người đàn ông nói với cô lời như vậy, lúc đó cô có thể yên tâm không kiêng kỵ ăn những món ngon. "Nuôi heo mập bán đi thì tương đối được giá đó" Hân thêm vào một câu. "Mặt trắng nhỏ chết tiệt!" Cô giận giữ trừng hân. Hân vô tội làm mặt quỷ, cô nhất thời không nhìn được cười lớn. "Rốt cục cũng cười rồi, cười lên mới đẹp" Hân vẫn cảm thấy hai cái xoáy lè hoặc má lúm đồng tiền trên khuôn mặt nữ sinh rất mê người, nhớ tới hồi nhỏ, người đầu tiên hân thăm mến cũng có má lúm đồng tiền rất mê người. Cô cau mũi hừ một tiếng, nhưng nét vui vẻ cũng vẫn còn. Hân đi nhanh sóng vai cùng cô, "Khổ thân cho cái khuôn mặt cũng không hấp dẫn, vốn đã không đẹp rồi mà giờ cau mày nữa thì càng không có ai muốn" "Thiệt, ai cần anh lo!" Cô "cộc cộc" đập mạnh giày cao gót. Hân nhìn đôi giày dưới chân cô, Ferragamo quả là hàng cao cấp, ngay cả tiếng gõ xuống mặt đất cũng êm tai hơn nhiều những đôi giày khác, hân cười một tiếng liền đi theo. Hai người chậm rãi đi một lúc, mặt trắng nhỏ theo cô tới tầng 15 rồi quay lại tầng làm việc của mình. Vừa về tới văn phòng, ghế còn chưa có ngồi nóng, Mary Lý lại như một con gió lốc cuốn tới, tiếng "cộc cộc" từ giày cao gót phát ra như muốn "gõ" vỡ sàn nhà. "Ms Dương, tới phòng làm việc của tôi một chuyện" Bộ đồ công sở màu trắng gọn gàng sạch sẽ, mắt kiếng không có gọng, đồ trang sức phối hợp hài hòa, cách trang điểm trung tính càng miêu tả sinh động hơn hình ảnh của một nữ cường nhân. Thấy nét mặt không có nụ cười kia của cô ấy tim Dương Dương "thịch" một cái, nhưng không dám chậm trễ, vội vàng sửa sang quần áo rồi đi theo. Mary Lý ngồi ở chỗ của mình, xuyên thấu qua ánh mắt nhìn Dương Dương. Cô có hơi lo lắng, không rõ bản thân đã làm sai điều gì, cô ấy không lên tiếng mời cô ngồi nên cô cũng không dám tùy tiện ngồi xuống, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục đứng. "Ngồi đi". Miệng nhếch lên nụ cười, giọng điệu cũng không nghiêm khắc nhưng cũng khiến cô lông tóc dựng đứng, chỉ cảm thấy một làn hơi lạnh thổi qua gáy, lạnh lẽo rùng mình một cái, cả người đều nổi da gà, "Người là dao thớt, ta là thịt cá", lúc này cô cũng cảm giác mình chính là "thịt cá" kia. Cô theo lời ngồi xuống. "Phản case của cô thế nào rồi?" "Hôm qua tôi đã tới công ty TB một chuyến, nhưng bọn họ..." "Kết quả đâu? Tôi không thích nghe quá trình, tôi cũng không cần nghe bất kỳ cái gì cả, tôi chỉ muốn biết kết quả ra sao, thành công hay thất bại? Understand?" "Yes, kết quả là thất bại, ngay cả mặt ông chủ bọn họ tôi còn chưa có gặp" "Vậy cô đã tổng kết được cái gì?" "Tổng kết cái gì ạ?" "Tổng kết cái gì? Ms Dương, phải biết rằng, chỉ câu trả lời này của cô thôi tôi đã có thể cho cô rời khỏi công ty rồi. Cho dù tôi có tâm cắt nhắc cô, nhưng cô cũng phải nỗ lực nữa, cô đang ở nơi làm việc, ngoài chịu khó ra thì cũng chỉ có chịu liều, giờ bên ngoài xã hội hiện nay chính là ý này đó" Mary Lý chỉ vào đầu mình. Cô có hơi hậm hực, đây là đang ám chỉ cô không có đầu óc sao hả? Cô cũng không phải muốn giải thích hay bào chữa gì, chỉ là cảm thấy có hơi uất ức. Từ lúc nhận nhiệm vụ cho tới giờ mới chỉ có một ngày, hướng hồ phản case này khó cỡ nào mọi người cũng đều biết, cô cũng không phải người đầu tiên gặp phải trận Waterloo này, rất nhiều thành viên của bộ phận tiêu thụ cũng không có thành công, cho nên phản case này mới giữ lại rồi chuyển sang người mới là cô. "Cô có phải đang nghĩ tôi nói quá phận nên cảm thấy uất ức phải không?" Mary Lý lập tức từ nét mặt cô mà nhìn ra, sao cô lại không biết được chứ? Chỉ là người mới như cô, ban đầu chịu chút đau khổ và bài học kinh nghiệm thì sau này sẽ có trợ giúp rất lớn, thất bại là mẹ của thành công, không có bánh tẻ trên trời rơi xuống, ngã ở đâu thì đứng lên ở đó, cô ấy cũng đi từng bước như thế. "Vâng" Dương Dương cũng không khách sáo với cô ấy. "Trong công sở không có chuyện uất ức gì cả, không một ai đồng tình với cô đâu. Công trạng chính là tất cả, cô có bản lĩnh thì mọi người sẽ kính trọng cô, cô không có bản lĩnh vậy thì ai cũng có thể giẫm nát cô dưới chân, đã xem "Kim Chi Dục Nghiệt" chưa?" Cô gật đầu. Năm cô gái trong bộ phim "Kim Chi Dục Nghiệt" cô lừa tôi gạt, đem hết các loại thủ đoạn ra mà tranh thủ tình cảm, phát huy được đến xuất thần nhập hóa cảnh phụ nữ trong cung đình đấu đá nhau, lúc đó có rất nhiều người nói đó là một bộ phim về công sở của cổ đại. "Vậy cô nên biết nó là phiên bản cổ trang của "hiện thực chính trị công ty", công sở cũng như chiến trường, một chiến trường không có khói thuốc súng, cô không muốn bị người ta dẫm nát dưới chân, vậy cũng chỉ có đem người khác làm đá hoa cương cho mình đạp lên! Xem đi, đây là công trạng của Ms Hác, các cô cùng một ngày được phân công nhiệm vụ, sáng hôm nay cô ấy đã đem kết quả của case ấy giao lên rồi!" Mary Lý ném một văn kiện xuống trước mặt cô. Cô cầm lên mở ra xem, Hác Đình quả nhiên là một nhân viên rất xuất sắc, mặc kệ cô ta dùng thủ đoạn gì, mặc kệ cô ta có phải đi cửa sau hay không, nhưng những cái này người ta không quản, ở trong mắt bọn họ, chỉ cần một thứ, đó là kết quả, Hác Đình làm việc rất nhanh, tờ đơn cũng đã lấy, hơn 10 vạn không tính là lớn, nhưng là người mới thì thành tích này đã rất giỏi rồi. Trong lòng rất khó chịu, áp lực vô hình giống như áp lực không khí đè xuống khiến cô không thở nổi. "Biết tôi vì sao gọi cô tới không?" Nhìn mặt Dương Dương lúc trắng lúc xanh, nhưng Lý Bội Hinh không có định bỏ qua cho cô ấy, hôm nay nếu cô vì tình cảm mà bỏ qua cho cô ấy, vậy sau này ai thông cảm mà bỏ qua cho mình chứ? Cô cũng không phải không biết, rất nhiều người đang chờ nhìn cô thất bại, cho nên cô không được phép sai, sai một bước thì sai mọi bước. Đừng nói cô máu lạnh, bởi cô đã sớm không có lương tâm rồi, cái chức này đã lấn lộn bò lên được mấy năm, giả sử trước đây có người hơi chút đồng tình giúp đỡ cô một phen, cô cũng sẽ không leo lên đến khổ cực như vậy, cô bây giờ làm bất quá là trả lại mỗi việc mà trước đây người khác làm với cô mà thôi, chỉ cần cô có giá trị, họ sẽ hết sức bồi dưỡng cô, chỉ khi cô không có giá trị nữa, vậy thật ngại quá, cửa ở đây, tự mình đi thôi. "Biết" "Biết là tốt rồi, tôi thích nhất là giao tiếp với người thông minh, tôi cũng không còn gì nữa, cô ra ngoài trước đi" "Vâng, cảm ơn quản lý" Cô đứng lên, kê lại cái ghế rồi đi tới cửa, trong lúc mở cửa thì Mary Lý lại gọi cô lại. "Còn nữa này Ms Dương" "Dạ?" "Mặc dù công ty không ngăn cản việc yêu đương văn phòng, nhưng mọi việc cũng phải có mức độ của nó, việc lợi dụng tốt cái ấy có thể giúp cho cô một bước lên mây, nhưng vạn nhất không nắm chắc, vậy sẽ khiến người ta có được đầu đề câu chuyện khiến bản thân rơi vào vị trí bị động, hạn chế đó của công sở chắc Ms Dương còn chưa gặp phải chứ?" "Tôi hiểu rồi, tôi về làm việc trước đây" "Đi đi" Lúc cánh cửa "cách" một tiếng rồi đóng lại, cô mới cảm thấy không thể cho mình bật khóc. Cô cũng biết thị phi tại công sở từ trước tới giờ rất nhiều, cái chuyện khua môi múa mép rồi bị hạn chế mỗi ngày đều xảy ra, chỉ khi nào chuyện xảy ra tới người mình thì mới có cảm giác với tư vị khác hoàn toàn với người đứng xem! Cô ấy nói vậy hẳn là đã có người đâm thọc hoặc khua môi múa mép, trước Vu Ly cũng nói qua với cô là có bất quá nói cô thấy người sang bắt quàng làm họ, leo lên cái cây to Phan Thừa Hi này muốn một bước lên trời, cô cũng chỉ cười cho qua chuyện, nhận thức với bất quá là chuyện của mấy kẻ ngồi, nhưng động là cô vẫn còn quá ngây thơ, cô phạm tội, người ta lại chưa chắc đã buông tha cho cô, thế giới này chính là có những người ta tốt hơn bọn họ thì bắt đầu chê bai ghen tị. Điện thoại vang lên lúc này, là mặt trắng nhỏ gửi tin nhắn tới, lên ngay nhé. Cô nắm chặt lấy điện thoại đi động rồi đi ra ngoài, thế nhưng lại không nhìn thấy bên cạnh có người nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của cô, giống như một con rắn đang nhòm ngó con mồi vậy. Trên tầng thượng gió rất lớn, vừa lên thì đã thấy mặt trắng nhỏ đứng đó rồi, vóc người thon dài cao gầy đưa lưng về phía cô, gió thổi tung tóc hân, kỳ thực hân thực sự rất ưu tú, trong khoảng thời gian này tiếp xúc, cô không phải là không có cảm giác, chỉ là cô bây giờ rất phiền, cực phiền, mà hân chính là một trong số nguyên do phiền não. "Em tới rồi" Đường như cảm giác được có người phía sau, hân xoay người lại. Cô không nói gì, trên mặt cũng không còn vẻ tươi cười, "Anh tìm tôi có chuyện gì không?" Hân ngăn ra, nhưng rất nhanh lại lộ ra nụ cười, "Không có gì cả, chỉ là có hơi nhớ em thôi" Cô mắt tròn trắng, hóa khí thoáng chốc bốc lên: "Tôi nhờ anh đó có được không, chúng ta cũng không phải bạn bè trai gái, anh đừng có mỗi ngày đều làm phiền tôi nữa, phải biết rằng hành động của anh mang tới rất nhiều phiền nhiễu cho tôi" Khuôn mặt đang cười của hân cứng đờ, tiếp đó là cười lạnh, "Được lắm, có rốt cuộc nói ra rồi! Quả thực, trong khoảng thời gian này đều là một mình tôi tự tác đa tình***, tôi tội gì phải làm khổ mình thế chứ, cô Dương đại tiểu thư xem thường tôi, tôi lại vẫn còn dây dưa, chẳng những không được gì mà còn bị nói là một tên vô lại, hôm nay nếu cô đã nói ra, vậy tôi rất xin lỗi đã mang tới cho Dương tiểu thư phiền phức lớn như thế, Phan Thừa Hi tôi hôm nay ngay tại đây cam đoan với cô, sau này tuyệt sẽ không làm phiền tới cô nữa!" Nói xong quay mình bỏ đi, mới đi không được hai bước liền vòng lại, nhét một thứ vào tay cô: "Cái này vốn đưa cho cô, nhưng mà cô cũng không cần nữa thì có thể vứt đi, tôi không muốn lấy lại những thứ mình đã tặng đi" Sau đó nhanh chóng bỏ đi. Trong không khí còn thoang thoảng mùi nước hoa trên người hân, mùi nước hoa CK dành cho nam, hơi có mùi cây mộc hương chua cay, rất dễ chịu. Nhìn bóng lưng quyết tuyệt của hân, cô có hơi ngơ ngác, rốt cuộc vẫn là bản thân làm hân tổn thương. Lấy ra thứ mà hân bỏ vào tay cô trước khi đi, vừa nhìn thì mắt liền ướt, là một đôi vớ, cô cúi đầu nhìn cặp vớ kia của mình, một lỗ nhỏ hơi bản hiện ra thật chói mắt, phảng phất như đang châm biếm cô không biết tốt xấu. Trái tim cô lại bắt đầu khó chịu, trong đôi mắt đã phủ lên một tầng sương mù mờ mờ, những lời mình vừa nói không biết đã làm tổn thương trái tim hân cỡ nào. Cô siết chặt đôi vớ trong tay, muốn đuổi theo nhưng vừa ngẩng đầu lên đã thấy một bóng dáng, đôi giày cao gót Gucci 9cm cùng bộ đồ công sở có hơi kêu gọi, mái tóc lượn

sóng màu nâu đỏ, miệng nhếch lên nụ cười khinh bỉ. Là Hắc Đình! Xà mỹ nữ của văn phòng!

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 17

"Cô tới làm gì?" Cô ta tới lúc nào? Cuộc đối thoại giữa cô và mặt trắng nhỏ cô ta nghe được bao nhiêu? Cho dù cô và mặt trắng nhỏ không nói lời gì phải xấu hổ nhưng không có ai lại thích bị người khác nghe trộm cả. Hắc Đình nở nụ cười, dưới ánh mặt trời hằm răng như phát ra ánh sáng trắng, môi hồng tạo ra một độ cong duyên dáng, cười đến mức văn đàm phong khinh, "Tôi tới làm gì cũng không quan trọng chứ hả?" "Đúng là không quan trọng, thế nhưng cô nghe lên người khác nói chuyện thì đã là chuyện vô sỉ rồi!" "Tôi cho tới giờ chưa từng nói mình là một người phẩm đức cao thượng!" "Đây cũng là lời thực, cử chỉ của cô từ trước đến giờ cùng với thái độ làm người thật khiến người ta khinh thường". Cô cũng cười theo, sau đó rất thành công thấy biểu tình không vui dần hiện ra trên mặt của Hắc Đình, song không vui ấy cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, rất nhanh cô ta đã lấy lại vẻ văn đàm phong khinh, bộ dáng phong tình vạn chủng. "Tôi không rảnh ở đây nói chuyện phiếm với cô, cô cứ tùy tiện đi" Cô thực không muốn tốn thời gian với cô ta ở đây nữa, thanh danh trước kia của Hắc Đình cũng không tốt, trong công ty không có tường nào gió không lọt qua được, dạng bát quái gì hay việc gì mà bị người có quyết tâm moi ra, có người nói cô ta sở dĩ bỏ công ty trước đây, không phải là bởi vì sơ xuất của chức vụ, mà là có tin tức truyền ra giữa cô ta và tổng thanh tra hành chính công ty trước mập mờ không rõ, thậm chí bị người ta bắt tại trận ở khách sạn Hilton, có người nói cô ta cũng có quan hệ không muốn thấy với một nhân viên cao cấp của Hoa Tinh, lời đồn đãi bay đầy trời, nhưng Hắc Đình vẫn một vẻ văn đàm phong khinh, cứ như là chuyện không hề liên quan tới cô ta. Mà những cái này với Dương Dương mà nói lại càng là chuyện rầu rĩ, mấy cái lời đồn vô căn cứ đó vào tai trái lại ra tai phải, không có để ở trong lòng, thế nhưng cô ta lại cứ quanh quẩn bên cạnh cô, coi cô như kẻ địch, điều này làm cho cô rất phiền, cùng làm việc tại một công ty không nhất định chỉ có con đường liêu mạng một mất một còn, kỳ thực bất luận cuộc chiến nào thì kết cục tốt nhất là hai bên đều thắng. "Cô muốn đuổi theo Phan thiếu sao? Không cảm thấy quá muộn rồi ư? Cô cuối cùng coi hấn là gì? Một cái gân gà ăn thì không ngon mà bỏ thì tiếc ư?" Hắc Đình một tay nắm lấy cánh tay của Dương Dương, không cho cô đi. "Tôi có đuổi theo anh ấy hay không thì có quan hệ gì với cô chứ? Tôi coi anh ấy là gì cũng không có nghĩa vụ báo cáo cho cô đi?" Cô hất tay cô ta ra. Trên tầng thượng gió rất to, thổi bay mái tóc quăn của Hắc Đình khiến nó không ngừng đung đưa trong gió. Cô ta vén lại những sợi tóc dính trên trán, trong sát na ngẩng đầu lên, đôi mắt quỳnh rừ màu cà phê lóe ra ánh mắt sắc bén như lưỡi dao vậy, "Đương nhiên là có liên quan" Ánh mắt sắc bén ấy như một con rắn độc khiến cả người cô run lên. "Tôi nói với cô, mặc kệ là chức vụ hay là người đàn ông này, tôi đều phải có!" Miệng nhếch lên nụ cười lưỡi biếng nhưng quỳnh rừ làm cho Dương Dương đang đứng dưới ánh mặt trời không nhìn được cảm thấy sau lưng từng trận gió lạnh. "Cô đúng là nhảm chán!" Cô nhất thời không tìm được lời để hình dung cô ta. "Tôi nhảm chán sao? Ha ha... Đúng là một từ mới mẻ, còn chưa có ai hình dung tôi như thế đâu, từ trước đến nay mọi người đều tán dương tôi là độc hạt mỹ nhân đấy". Trong gió, Hắc Đình cười có chút khoa trương. "Người điên!" Đưa ra câu kết xong cô lại muốn đi. "Mặc kệ cô có tiếp chiến thư của tôi hay không, mũi tên này đã trên cung rồi, cô bắt buộc phải phát. Cô có thể mắng tôi điên mắng tôi bệnh thần kinh, những người phụ nữ độc hơn gấp trăm gấp nghìn lần tôi cũng đã gặp qua, huống chi cô mới chỉ là một tay mơ mới ra xã hội, mới chỉ là một bé con còn chưa có trưởng thành, đánh bại cô dễ như trở bàn tay, nhưng mà trước đó cô có thể dựa vào vận may nào đó, nhưng vận may cũng sẽ có lúc xài hết thôi" "Đáng giá không? Luôn coi mình là thần, một mình cô độc, không một mối sao?" Cô thật không biết phải hình dung cô ta thế nào, nỗ lực tiến thủ không có sai, nhưng dựa vào việc đả kích người khác mà giành thắng lợi cũng không phải rất vẻ vang, nhất là dùng thủ đoạn không quang minh chính đại. Sắc mặt của Hắc Đình biến đổi, có phần phát cáu thành thẹn thùng, "Vớ vẩn cũng tốt mà câu chuyện cũng tốt, chỉ cần một ngày cô ở Hoa Tinh thì cô chính là kẻ địch của Hắc Đình tôi, Hắc Đình tôi một khi vừa ý cái gì, tuyệt không dễ dàng buông tha!" "Cô hận tôi đến vậy sao?" Nghĩ lại cô và cô ta trước đó chưa từng gặp mặt, theo lý thuyết thì không có thù sâu oán nặng gì cả, nhưng từ khi vào đây đến giờ, cô đều có thể cảm giác được hận ý của Hắc Đình với cô. "Cô sai rồi, tôi không có hận cô, tôi cần bản cũng không hận cô, chẳng qua cô là kẻ địch của tôi mà thôi, tất nhiên tôi cũng không thích cô, đối thủ cạnh tranh thì trước đến giờ tôi đều không thích". "Cho nên cô khắp nơi đối nghịch với tôi chỉ là vì đã kích, có được địa vị?" "Không sai. Chỉ cần cô ở Hoa Tinh thêm một ngày, vị trí của tôi tùy lúc sẽ bị cô thay thế, cô là chương ngại vật cho chỗ đứng của tôi ở Hoa Tinh" "Hoa tinh có hơn một nghìn nhân viên, chỉ một bộ phận tiêu thụ mà ở những khu vực hành chính khác nhau đã có hơn 300 người, đánh bại tôi, cô cũng không nhất định có thể đứng vững ở Hoa Tinh" "Đúng là vậy, nhưng kẻ địch cũng bớt đi được một, mà trước mắt cô là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của tôi, cô có làm bản đáp, tôi mới có thể tiếp tục leo lên!" "Tôi chết hoặc cô chết, đúng không?" "Người không vì mình trời tru đất diệt, con người ai chẳng ích kỷ, tôi làm bất quá là để bảo vệ cho chính tôi. Người là dao thớt, nếu tôi với cô đã định trước có một người trở thành cá thịt, vậy tôi cũng chỉ có thể ném cô lên dao thớt, chỉ đơn giản như vậy" "Đúng, cô nói rất đúng, người không vì mình trời tru đất diệt, chỉ là cuối cùng ai sẽ thành cá thịt giờ kết luận còn quá sớm đi?". Không thể không thừa nhận, cô vẫn luôn lấy trái tim đa điều để đối đãi với đối thủ cạnh tranh này, cho rằng chỉ cần làm tốt bổn phận nhiệm vụ của mình là tốt rồi, giờ xem ra cô đích thực đã quá ngây thơ, kỳ thực từ lúc cô bước vào Hoa Tinh thì cô đã quán vào vòng xoáy cạnh tranh này, bất kể cô có nguyện ý hay không, bọn họ phải đối mặt!" "A?" Hắc Đình nhướng mày, vẻ mặt dường như có chút kinh ngạc, ngay sau đó lại cười khinh bỉ, "Vậy chúng ta cùng cười lừa xem hát..." "Cùng chờ xem!" Dương Dương tiếp lời, sau đó xoay người bỏ đi. Cô không quay đầu lại mà đi thẳng xuống, ai đó đã nói, nếu không trốn tránh được vậy thì trực diện đối mặt thôi! Lần này cô sẽ không làm con rùa đen rúc đầu nữa, cô từ trước đến nay luôn là nước sông không phạm nước giếng, thế nhưng có ngày ép đến cô, cô sẽ không tùy ý để người ta khi dễ! Về Phan Thừa Hi, trong lòng cô rất áy náy, bản thân vô cớ phát tiết cơn giận lên người hấn, người chính là vậy đó, người đối với mình tốt thường bị coi là cái thùng rác tâm tình của chúng ta, bởi vì chúng ta cho là, mặc kệ chúng ta làm gì, bọn họ cũng sẽ không để ý, bọn họ cũng sẽ không vứt bỏ chúng ta, chỉ là chúng ta đã quên, bọn họ cũng là người, bọn họ sẽ để bụng, sẽ đau lòng, chỉ bởi yêu chúng ta, cho nên mới bao dung cho chúng ta. Chạy xuống tầng 7 lại phát hiện ra rằng cô chưa bao giờ biết công tác bộ môn của mặt trắng nhỏ cụ thể là ở đâu, chức vụ cụ thể là gì? Là cô đã xem nhẹ hấn! Hắc Đình nói đúng, cô suy cho cùng đã coi hấn là gì chứ? Một người theo đuổi không liên quan ư? Bản thân một chút cảm giác với hấn cũng không có ư? Nếu như không có, vậy vì sao khi hấn bỏ đi, trái tim cô lại khó chịu vậy chứ? Lúc đang muốn tìm một người để hỏi thì di động vang lên, hạp bộ môn, cô phải quay lại ngay. Về lại văn phòng, tất cả mọi người không sai biệt lắm đã chờ trong phòng họp, vừa vào liền cảm giác được đủ loại ánh mắt phóng thẳng tới cô. Có mấy người xì xào bàn tán, thỉnh thoảng lúc nói chuyện lại nhìn thoáng cô, sau đó lại cười cười nói nói. "Emma, cô thật lợi hại, mới một ngày thôi mà đã cầm được đơn đặt hàng, ngay cả tôi vào công ty được một năm cũng phải đồ kị với cô đấy, này, truyền cho tôi chút kinh nghiệm đi." Nói chuyện là Phạm Tĩnh phòng hai bộ phận tiêu thụ, Emma là tên tiếng Anh của Hắc Đình. "Cũng không có kinh nghiệm gì đâu, tôi còn phải học hỏi nhiều hơn từ tinh anh bộ phận tiêu thụ như mọi người nữa, tôi còn cần nhiều kinh nghiệm lắm, chỉ là gặp vận khí tốt lại vừa khéo đụng trúng ấy mà". Hắc Đình che miệng cười, mái tóc lượn sóng đung đưa trước sau, nhưng lại lặng lẽ liếc về phía Dương Dương. Cô hé miệng cười, đây là đang diễn trò cho cô

coi sao? Hình như không cần thiết, tính cách của cô nói dễ nghe là không ham danh lợi, nói khó nghe là không biết tiến thủ, nhưng vô luận nói như thế nào, tính cách này của cô có một đặc điểm rất lớn là sẽ không tùy tiện bị đau mắt đỏ, mấy lời như thế thì vẫn chưa kích thích được cô. Mấy cô gái còn đang lú lú to nhỏ, nhưng tìm cô lại bay đầu mất, chỉ chốc lát sau, Mary Lý đi vào, mọi tiếng động đều ngừng bật. "Hôm nay chúng ta mở cuộc họp này là để tổng kết thành tích và tình huống tiêu thụ tháng này" Hôm nay là cuối tháng, đây là cuộc họp theo thông lệ, chỉ là mỗi khi đến lúc này cũng đều có người vui người buồn. Tiếp theo, trưởng phòng hai bộ môn thay nhau báo cáo thành tích tiêu thụ và khó khăn cùng vấn đề gặp phải trong tay mình, phòng hai có thành tích tốt trông có vẻ rất đặc ý, mỗi thành viên đều mặt mày tươi tỉnh, mà thành tích phòng một hơi kém, cho nên mỗi người đều thất vọng chán chường. Kỳ thực đây là sự thực không thể chối cãi, phòng một tuy thành lập lâu nhưng từ khi phòng hai thành lập thành tích ngày càng sa sút, đến bây giờ lại càng không thể tiếp tục giữ vị trí long đầu. Nói đến khóa hai, nhất định phải nói một chút về Lâm Phong trưởng phòng phòng hai, Lâm Phong 30 tuổi, còn trẻ nhưng đã phụ trách một bộ, mỗi một nhân viên dưới sự quản lý của hắn đều tâm phục khẩu phục, mà Trương Doanh trưởng phòng phòng một, một bà xử nữ 40 tuổi, người như thế thường thường tính cách rất khó ở chung, tính tình lại quái gở, khiến phòng một bộ phận tiêu thụ bằng mặt không bằng lòng, thành tích tự nhiên cũng không khá hơn chút nào, trong công việc, tính thần tập thể và lực lượng là rất quan trọng. Mary Lý nói một số tổng kết, biểu dương và cổ vũ một ít thành tích nổi bật của thành viên tiêu thụ, một người trong đó chính là Hắc Đình. "Tiếp theo chúng ta phải phân công và sắp xếp nhiệm vụ tiêu thụ của tháng chín" Mary Lý giao cho hai khóa hai phần nhiệm vụ bất đồng. Nhiệm vụ tiêu thụ tháng chín rất nặng, theo tổng thể mà nói, nhiệm vụ hai phòng dường như không sai biệt lắm, nhưng tất cả mọi người đều biết rõ, nhiệm vụ phòng hai rõ ràng dễ xử lý hơn nhiều, phòng một bị phân phối rất nhiều khách hàng rất khó đẩy đưa, tiếp tục như vậy, phòng một đến khi nào mới có thể trở mình được đây? "Mọi người có ý kiến gì với sự sắp xếp này không?" "Mary, tôi có lời muốn nói" Trương Doanh đầy đặn giọng kính kiểu cũ, giọng nói. Mary Lý làm một tư thế mời, ra hiệu cô ta nói ra. "Bộ môn chúng tôi lần trước sau khi thiếu đi vài người vẫn không đủ nhân thủ, tháng 7 dù rằng đã tuyển thêm 2 người, nhưng đều là lính mới, tôi xin điều động từ khóa hai mấy người" "Cái này tôi cũng không có ý kiến, chỉ là phải hỏi trưởng phòng phòng hai rồi, Lâm Phong, anh nói thế nào?" "Mọi người đều cùng một công ty, có khó khăn chúng tôi tự nhiên phải giúp, chỉ là nhân thủ khóa chúng tôi cũng không phải rất dư dả, nếu phải điều động thì e rằng công trạng tháng sau sẽ chịu ảnh hưởng, hơn nữa nhiệm vụ trong tay mỗi thành viên cũng không phải nói bỏ là bỏ, như vậy đi, để cho bọn họ lựa chọn, mấy người có người nào muốn tới giúp phòng một một tay không?" Lâm Phong cười nói, đem củ khoai lang nóng bỏng tay ném ra. Hay cho một cách làm dân chủ! Mọi người đều biết phòng hai có thành tích tốt, có tiền đồ phát triển, đừng bảo là thăng chức, khen thưởng cuối năm cũng nhiều hơn phòng một rất nhiều, ai lại ngu chạy tới phòng một làm chúa cứu thế làm chi? Một chiêu này của Lâm Phong thực sự rất cao, không hổ được người ta sau lưng gọi là cáo già. Quả nhiên không ngoài sở liệu, khóa hai không ai mở miệng sẵn lòng qua giúp. Mặt Trương Doanh đỏ lên, đôi mắt phù thũng trừng trừng, sau cùng chỉ có thể chuyển sang cầu cứu Mary Lý. "Nếu đã không có ai tự nguyện đi, vậy phần nhiệm vụ trên tay Lâm Phong chị cùng tham gia cũng được, trông đi một hai người chắc không sao chứ, mọi người cảm thấy thế nào?" Mọi người tự nhiên là không có ý kiến, mặc dù có chút khó chịu nhưng cũng sẽ không ngu đi làm chim đầu đàn, chỉ hy vọng bản thân sẽ không xui xẻo như vậy, bị đá sang phòng một. "Nếu quản lý đã lên tiếng, vậy chúng ta cứ quá quyết làm theo! Chỉ là muốn công nhân viên kỳ cựu nhất thời bỏ khách hàng trong tay chắc hẳn bọn họ sẽ nóng nảy, không bằng chọn một trong hai người mới tuyển đi thì thế nào?" Nói xong, ánh mắt của mọi người lập tức tụ tập trên người Dương Dương và Hắc Đình.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 18

Ánh mắt mọi người đổ dồn lên hai người, hai người cũng nhìn nhau rồi lại tách ra. "Mọi chuyện tôi đều nghe theo sự sắp xếp của công ty" Hắc Đình cười duyên, mắt lại nhìn về phía Benson bên khoa bán hàng sau. Benson lập tức hiểu ý, giọng nói gọi sự chú ý của mọi người, "Trước đó thì tôi nói ý kiến của mình đã, Emma là cộng tác rất đặc lực của tôi, tuy chúng tôi mới hợp tác không lâu, nhưng lại rất ăn ý, hôm qua chúng tôi vừa mới khai thác thêm một khách hàng mới, còn chưa kịp báo cáo với trưởng phòng" "Khách hàng ở đâu?" Mary Lý khích lệ hẳn nói ra. "FLP" Benson hồ hững nói ra một cái tên, tuy thế nhưng nét mặt lại hoàn toàn không có hồ hững chút nào, có phần đặc ý và cũng phô trương. Những người đang ngồi trừ Hắc Đình ra thì lúc nghe đến đều há to miệng mà không thể tin được, FLP là một 500 xí nghiệp ưu việt, nhưng mà lại chưa từng hợp tác với Hoa Tinh, mà lại hợp tác với Phi Lực là đối thủ một mất một còn của Hoa Tinh, cho nên bọn họ có thể khai phá được khách hàng ở đây thì mọi người không nhận được vừa kinh ngạc vừa đổ kị. "Tốt! Cực kỳ tốt! Vậy hai người cứ tiếp tục đi, có vấn đề gì thì báo cáo và bàn bạc với tôi" Mary Lý có được niềm vui ngoài ý muốn thì không ngớt lời khen ngợi bọn họ. "Vâng Emma..." "Emma tự nhiên tiếp tục đi theo anh rồi" Nghe vậy thì Hắc Đình và Benson cùng cười. "Vậy thì chỉ còn lại Ms Dương thôi nhì, Ms Dương cô có bằng lòng tới phòng một không?" Lâm Phong không để mất thời cơ lên tiếng hỏi. Cô cảm thấy thật buồn cười, nhưng không có biểu hiện ra ngoài, lúc này thì cô còn có thể thế nào nữa? Không muốn là có thể không đi sao? Cô gật đầu, "Tôi nghe theo sự sắp xếp của cấp trên" Kỳ thực cô cũng không muốn tới phòng một, không chỉ Trương Doanh trưởng phòng phòng một nổi danh khó ở chung, quan trọng hơn là trong phòng hai có ít nhất một Lâm Viễn có thể dạy cô vài thứ, chẳng biết tới phòng một thì tình hình sẽ thế nào nữa đây? "OK, được, Trương Doanh, vậy Ms Dương sẽ tới tổ cô, còn có vấn đề gì nữa không?" Bà nó, Trương Doanh chửi thầm trong lòng, phân cho các cô khách hàng vừa không có hy vọng vừa khó đối phó thì không nói, lại còn đưa tới cho cô một tay mơ vô dụng nữa chứ! Đương nhiên cô cũng không dám biểu hiện ra mặt, cười mỉm tỏ ý tán thành sắp xếp này, chỉ là người sáng suốt đều nhìn ra được nụ cười của cô rất miễn cưỡng rất cứng nhắc. "Nếu đã không còn vấn đề gì khác, vậy tan họp thôi" Mary Lý cảm văn kiện rồi đi ra ngoài. "Wow, Emma, các cô sao lợi hại vậy chứ, ngay cả khách hàng lớn như FLP mà cũng có thể 'túm' được, cô vừa tới tôi đã nói với Lili, cô tuyệt đối là một đối thủ cạnh tranh rất mạnh, xem đi, mới được một thời gian thôi mà đám nhân viên kỳ cựu bọn tôi đều phải hát tây bắc phong rồi này." Phạm Tinh bủi môi là lên, giúp đỡ Hắc Đình thu dọn đồ đạc, sau đó khoác lấy tay Hắc Đình rồi cùng đi, kể cả mấy người kia cũng vây quanh Hắc Đình lên xuống. "Ồi chào, mọi người không phải đang chê tôi đây chứ? Tôi đâu so được với mọi người, Hoa Tinh từ trên xuống dưới có ai là không biết trong phòng hai đều là tinh anh? Tôi chỉ là một người mới, còn nhiều thứ phải dựa vào sự cất nhắc chỉ điểm của mọi người đây" Hắc Đình làm ra vẻ ngạc nhiên khiêm tốn. Phạm Tinh cùng vài người khác mặc dù cũng biết đây chỉ là mấy lời xã giao, nhưng nghe vào tai lại thấy rất sung sướng. Mấy người đó đi qua Dương Dương, không biết là ai cố ý đụng vào cô, cô không có đề phòng trước nhất thời không đứng vững, giật lùi về sau, lưng lại đứng lúc đụng phải ngăn tủ, cô "a" một tiếng. "Em không sao chứ?" Lâm Viễn đi tới đỡ lấy cô, hình như không có đập mạnh vào, nhưng sao sắc mặt cô ấy sao lại tái nhợt đến vậy? "Không sao, cảm ơn" Cô lấy khăn tay trong túi ra, đúng lúc chạm vào vết thương hôm qua, đau quá a, đau đến mức khiến cô ra cả mồ hôi lạnh. "Ngồi xuống trước đã" Hắn kéo cái băng ghế qua, đỡ cô ngồi xuống. "Thanks" Cô không muốn giả vờ mềm yếu để giành được sự đồng tình từ người khác, cô sao lại không biết ở cái nơi làm việc tàn khốc này không hề tồn tại hai chữ đồng tình này được chứ? "Uống cốc nước đi" Cô ngẩng đầu lên, là một người khác, hình như gọi là Tiểu Cốc thì phải, cô đã gặp vài lần, nhưng mỗi lần cũng chỉ gật đầu, không nghĩ tới

hắn lại vươn tay ra giúp đỡ, nhưng sau khi nghe được đối thoại giữa hắn với Lâm Viễn thì mới biết được bọn họ là bạn bè. Cô nhận lấy cốc nước, nói tiếng cảm ơn. "Khá hơn chút nào không?" "Tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn các anh!" "Vậy thì tốt rồi, anh tên Tiểu Cốc, bên bộ phận bán hàng phòng một, sau này chúng ta chính là đồng nghiệp" Tiểu Cốc khoe ra hàm răng trắng khỏe mạnh, cười rất dễ thương, như một đại nam sinh vậy. Cô cũng cười theo, cảm thấy rất có cảm tình với đại nam sinh bình dị gần gũi này, "Không phải chúng ta vẫn là đồng nghiệp với nhau đó thôi sao?" "Đúng vậy, ha ha... Nhưng mà anh nói sau này chúng ta cùng ở một phòng ấy mà, ha ha..." Tiểu Cốc bị cô bắt chẹt thế cũng có hơi ngượng ngùng cười đùa. "Cậu đúng là cái tên thấy sắc quên bạn, cẩn thận Thừa Hi cầm dao chém cậu!" Lâm Viễn cười trêu nói. Nhưng cô vừa nghe đến hai từ "Thừa Hi" thì tim chợt đập nhanh hơn, vẻ mặt cũng có chút ảm đạm. "Sao vậy, em không phải lại có chuyện gì với Thừa Hi chứ?" Lâm Viễn từ trước đến nay quan sát rất tỉ mỉ, là một người có ý chí. "Không có, em nghĩ chúng ta ở đây lâu vậy rồi cũng nên ra ngoài thôi, em phải thu dọn đồ đạc để tới phòng một nữa" "Cũng đúng, anh giúp em, sau này có gì không biết có thể hỏi Tiểu Cốc hoặc tới tìm anh cũng được" "Biết rồi, cảm ơn anh" "Đừng có cảm ơn tới cảm ơn lui nữa, sáng cảm ơn rồi tối lại cảm ơn, cũng quá khách khí rồi đó" "Dịu dàng cảm ơn thì không có vấn đề gì, nhưng "ra" sớm cũng là một vấn đề lớn đó, Lâm Viễn, anh em có người bạn chuyên trị vấn đề này, không bằng để giới thiệu cho cậu?" Tiểu Cốc khoác tay lên vai Lâm Viễn, lúc nói những lời này cũng không ngừng nháy mắt với cô. "Đi chết đi! Cậu mới có vấn đề này ày!" Lâm Viễn đẩy tay hắn ra, đánh tới một quyền, Tiểu Cốc vội vàng cười chạy đi. Cô ở một bên che miệng cười, tâm tình lúc này mới tốt lên được chút. Dọn xong đồ đạc cô liền tới khóa một bảo cáo, người hai phòng cơ hồ không có ai nói chuyện với cô, tất cả đều vây quanh Hắc Đình, thương lượng xem trưa nay nên đi đâu dùng cơm. Tình người lúc nóng lúc lạnh, lòng người dễ thay đổi mà cô cũng không phải lần đầu tiên gặp được, cho nên cũng không thấy không vui. Nhưng vừa tới phòng một, Tiểu Cốc liền bảo với cô là Trương Doanh gọi cô tới văn phòng một chuyến. Cô bỏ đồ đạc xuống, chỉnh sửa lại quần áo rồi đi vào. "Trưởng phòng Trương, tôi tới rồi!" "Cô cuối cùng cũng chịu tới rồi sao?" Cái giọng điệu này thật làm cô sững sốt, nhưng rồi lại bình thường trở lại, "Sorry, tôi đến chậm" "Là đến chậm, hay là căn bản không muốn đến?" Trương Doanh châm chọc, có vẻ như đang muốn phát tiết hết bức bối lên người cô. Cô bắt đầu đi thờ dài, lại đá mèo [1] rồi! Nhưng mà cũng đáng đời thôi, cô vừa rồi không phải cũng phát tiết bức bối lên người mặt trắng nhỏ sao? Giờ thì quả báo đã tới rồi! "Tôi bằng lòng tới đây làm việc" "Hừ!" Lời này thật khiến cho Trương Doanh không thể tiếp tục lên cơn. "Cô đã tới chỗ chúng tôi, vậy có nhiệm vụ giao cho cô đây" Trương Doanh vút văn kiện xuống trước mặt Dương Dương, thái độ rất là thô lỗ ngạo mạn. Cô cảm lên xem, nhìn xong thì đầu lại to ra, lại thêm một khách hàng khó chơi mà chả ai muốn, tỷ lệ thành công cơ hồ là số 0! "Có ý kiến gì không?" Thấy chân mày Dương Dương hơi nhíu lại, tuy rằng biến mất rất nhanh nhưng vẫn bị Trương Doanh nắm bắt được. "Những bản case này vẫn không cách nào tiến triển được, tôi sợ rằng mình cũng không thể thu được kết quả gì hơn" "Vậy theo ý cô nên làm thế nào?" Cô không nói gì, ý của cô là muốn chia phần case này cho những người khác cùng làm, nhưng những lời này mà có thể nói sao? Có mà bị nểng ấy. "Cô có thể chọn không làm, nếu cô không muốn ở lại đây" Trương Doanh lần đầu tiên nở nụ cười, chỉ là nụ cười này thấy thế nào cũng như kiểu ngoài cười nhưng trong không cười khiến người ta cứ thấy nhăm nhăm sao sao. "Tôi sẽ cố hết sức để hoàn thành" "Thế là tốt nhất, cô cũng biết tôi vốn muốn nhận Emma, năng lực của cô với cô ấy chênh lệch quá xa, với cô thì tôi không ôm bất kỳ hi vọng gì cả, nhưng cô tốt nhất đừng có rước thêm phiền phức gì cho tôi, bằng không tôi lập tức sẽ đuổi cô ra khỏi Hoa Tinh" "Tôi biết rồi" Nếu như nói lần đầu tiên gặp phải tình huống này thì cô còn cảm thấy oan ức muốn khóc, nhưng bây giờ lại im lặng, hờ hững, đã thành thói quen, nếu mà còn thái độ nữa thì đúng là tự dày vò mình, đó chính là kẻ dần dần, với những mấy lời châm chọc này thì phản kích tốt nhất không phải là nước mắt, mà là thành tích! "Biết thì ra ngoài làm việc đi, còn ngây ra ở đó làm gì, không muốn làm nữa sao?" "Vậy tôi đi làm việc" Cô xoay người lại đi ra ngoài. "Đứng lại cho tôi, cô ăn mặc kiểu gì thế kia, tất bị hù vậy mà còn muốn đi gặp khách hàng sao? Chả trách để người ta suốt ngày nhìn chăm chăm, cô ngay cả mặt của ông chủ cũng không gặp được!" Cô cúi đầu nhìn chiếc tất bị thủng, cắn cắn môi, "Tôi sẽ đổi cái khác" Chuyện đầu tiên khi đi ra ngoài là cầm đôi tất mặt trắng nhỏ đưa vào toilet thay. Đôi tất rất có tính đàn hồi, cảm giác rất êm, hẳn từ trước đến nay luôn biết cách quan tâm tới phái nữ, mua gì cũng hết sức hợp với cô. Có người nói qua, chỉ có khi nào rất yêu một người thì mới có thể để ý tới mọi thứ của người bên cạnh, cho nên hẳn mới biết size giày của cô, cho nên hẳn mới có thể vào lúc cô cần nhất thì xuất hiện giúp đỡ, nghĩ tới đây, cô sờ vào điện thoại, do dự, nhấp vào dãy số mà cô từ trước giờ không để ý, điện thoại thì cô chỉ nhớ được có số cô với số trong nhà, nhưng lúc này sao cô lại nhớ kỹ cái dãy số này đến vậy? Ngay cả chính cô cũng không thể hiểu được. Nhưng đầu dây bên kia vẫn chỉ là những tiếng máy bận, sau khi cô gọi vài lần liền cúp, ra khỏi toilet xong quyết định lại tới công ty TB một chuyến. Lần này không giống với lần trước, sau khi cô chờ thật lâu vẫn không gặp được ông chủ của TB, để tới lúc người ta hết giờ làm thì cô cũng chỉ có thể đi theo. Nhìn bầu trời u ám, cô rất muốn hét lên, quá nhiều áp lực và đè nén trong lòng, rất là khó chịu, tiếp tục vậy nữa cô có thể điên mất không đây? Nhưng đây là cuộc sống, mặc kệ những áp lực với bất đắc dĩ thế nào, bạn không thể muốn làm gì thì làm ở nơi công cộng được, bằng không người ta sẽ cho rằng bạn bị tâm thần. Cô bỗng nhiên lại bắt đầu nhớ tới mặt trắng nhỏ, so với trước kia thì nổi nhớ đó dày đặc hơn, nghĩ tới lúc này vào lần trước, hẳn ở bên ngoài đợi mấy tiếng đồng hồ, sau đó là cùng ăn, nhắm mắt lại, gương mặt trắng ngần của hắn dường như lại xuất hiện trước mắt, cũng chính lần trước, môi hắn đã từng vuốt ve cô. "Là cô, Dương Dương" Một giọng nói mang theo sự vui mừng vang lên phía trước cô. Cô mở mắt liền thấy một chiếc xe jeep dừng ngay bên cạnh xe bus, một cái đầu ló ra, đôi mắt của chủ nhân cái đầu hưng phấn nhìn cô, trên mặt cũng nở nụ cười xán lạn. "Thanh Thiên?" Cô do dự một lúc mới nhận ra người trước mắt. "Không phải Thanh Thiên, là Thích Thiên. Thích của thân thích" Hắn đi xuống xe. "A? Nhưng lần trước anh nói anh gọi là Thanh Thiên" Cô tới gần, hẳn vẫn mặc đồ rất chuẩn, rất có vị ABC. "Ha ha, cô cũng biết tôi phát âm không chính xác mà, nhưng mà giờ hẳn có tiến bộ hơn rồi chứ". Hắn cười đùa gần gũi, cô chút xấu hổ, nhưng lúc nói đến việc mình có tiến bộ thì lại trở nên rất oai, mắt nhìn Dương Dương như một học sinh nam chờ được khen ngợi. "Vậy à, đúng là tiến bộ rất nhiều, chỉ ít cũng không sai lệch chủ vị tần nữa" Cô nhìn hắn rồi cười theo, ở cùng với người như vậy là thoải mái nhất, bạn vĩnh viễn không cần lo lắng mình có câu nào trong lúc vô tình hạ thấp người khác, khiến người ta chán ghét mình. "Thấy chưa, ông nội, con đã nói rồi mà" Thích Thiên xoay người lại nói với người trong xe. Cô giờ mới chú ý tới trong xe còn một người nữa, là một cụ già trên dưới 70, lúc này đang nhe hàm răng giả ra với bọn họ. "Không biết xấu hổ, người ta là cố kỵ mặt mũi cháu mà khen cháu thôi, cháu còn tưởng là thật à?" Tuổi tác ông cụ tuy lớn, nhưng thân thể trông vẫn khỏe mạnh, giọng nói vang vọng mà hùng hồn. Cô gật đầu với ông, lúc nghe tới ông "xem thường" cháu mình thì nhin không được cười rộ lên. Thích Thiên mở một bên vạt áo gần đầu vừa cười khúc khích. "Đừng có mà cười khúc khích thế nữa, sao không giới thiệu cô gái này cho ông nội biết?" "Đây là Dương Dương, Dương Dương đây là ông nội tôi" "Cháu chào ông, Thích lão tiên sinh" "Đừng gọi ông là Thích lão tiên sinh, tựa như ông rất già ấy, ông còn trẻ lắm đây, cháu cứ gọi ông là tiểu Thích đi" "Tiểu Thích?" Cô cười, ông cụ này thật đúng là hài hước a. "Ông nội đúng là không biết xấu hổ, lúc nào cũng chiếm tiện nghi người khác, còn giả vờ còn trẻ nữa" "Thằng nhóc thôi, xem ông về có thu thập cháu không! Dương Dương à, nếu không, cháu và thằng nhóc thôi này cứ gọi ông là ông nội đi, cháu với Thích Thiên là bạn bè trai gái hà?" Cô, vội vàng khoát tay, "Không phải vậy đâu a, chúng cháu mới chỉ gặp nhau có một lần mà thôi" "Đúng đó, ông nội, ông đừng có loạn điểm uyên ương quá mức nữa. Dương Dương lần trước tới công ty chúng ta, sau đó thuận tiện dạy con tiếng Trung thôi" "Nói bậy gì đây, Uyên Ương Phở là tên món ăn!" "Không thể nào? Con nhớ rõ là..." Thích Thiên nghĩ ngợi, lập tức lấy một quyển sách trong túi ra xem. "Cô bé, cháu tới công ty TB làm gì?" Cô cứ theo tình hình thực tế mà nói ra, chờ tới khi Thích Thiên tìm được từ ngữ là lên rồi mắng ông nội hẳn nhớ làm thì cô cũng nói được bảy tám phần rồi. "Cô bé, lên xe đi, tới công ty cùng ông rồi lại cần kẻ một lần nữa ông nghe" "Vội ông a?" "Cháu không phải muốn gặp ông chủ TB sao? Giờ cho cháu cơ hội, cháu không muốn sao?" "Thì ra cô tới công ty chúng tôi là muốn gặp ông nội hả? Sao không nói sớm chứ, bắt quá lần trước cũng quên hỏi cô, ha ha..." Cô lúc này mới hậu tri hậu giác hiểu rõ, thì ra cái người đeo răng giả trước mặt cười hiền hòa mà đôi mắt vẫn sắc bén này chính là ông chủ của công ty TB. "Vậy cháu lên xe" Lòng cô vui sướng nhảy rộn rã, thực sự là trời không tuyệt đường người a, đúng là liễu ám hoa minh hựu nhất thôn mà, xem ra chuyện này có hy vọng rất lớn đây. Dương Dương ngồi phía sau xe, Thích Thiên cũng ngồi lên xe, khởi động xe rồi cả ba cùng tới công ty TB.

Q.2 - Chương 19

Sau khi tới công ty TB, Thích lão tiên sinh bảo Thích Thiên đi gọi đồ ăn về, Thích Thiên cười đi ngay. "Nói đi, nói cho ông biết, nếu ông và công ty các cháu hợp tác thì chỗ tốt gì, nói cho ông biết vì sao ông phải chọn công ty của các cháu, nếu cháu có thể thuyết phục ông, mai ông bảo Thích Thiên tới công ty cháu ký hợp đồng". Cô kích động, cô đã chờ thời khắc này đã bao lâu rồi? Ngay cả chính cô cũng không rõ, từ lúc vào Hoa Tinh cho tới giờ, cô cũng đều ao ước được thời khắc này, cô háng giọng, bình tĩnh lại, sau đó nói ra những nội dung mà mình đã sớm thuộc lòng, lúc nhìn thấy Thích lão tiên sinh cười gât đầu, cô biết cô đã thành công phân nửa, cũng chính việc này khiến cô càng có lòng tin nói ra. Sau khi cô nói xong thì mặt sáng long lanh nhìn Thích lão tiên sinh. Thích Uy chỉ cười mà không nói gì cả. "Ông nội, Dương Dương, ăn cơm nào" Giọng nói vui vẻ của Thích Thiên truyền vào. "Suốt ngày chỉ biết có ăn, cháu có thể có chút tiền đồ được hay không hả?" "Ông nội, không phải ông kêu con đi chuẩn bị đồ ăn sao?" Thích Thiên không phục nháy mắt lên. "Có sao? Dương Dương cháu có nghe thấy thế không?" Thích Uy cựa gãi lên mặt nháy mắt với Dương Dương. Cô lập tức hiểu ý, hai ông cháu này thật đúng là hài hước mà. "Đúng, Dương Dương cô nói một lời công đạo đi" Thích Thiên chạy tới bên cạnh Dương Dương. "Tôi có thể bảo trì im lặng được không hả?" Cô hơi bị khó xử. "Không thể!" Một già một trẻ đồng thời la lên. Cô khó xử nhìn bọn họ, cái này nên nói thế nào mới tốt đây? Nhìn cô như vậy, Thích lão tiên sinh cảm thấy phiền của cô phe phẩy, cô lập tức đổi giọng: "Tôi không nghe thấy" "Được lắm, cô nhất định là bị ông nội thu mua!" Thích Thiên không phục la oai oái. "Đó cũng là do ông lợi hại nên mới có thể mua chuộc con bé a". Thích Uy cười ha hả, nhớ tới cả đời ông tần tảo khổ khổ gây dựng sự nghiệp, lại không có được hưởng chút phúc từ con cái, con dâu thì đã bỏ mình trong một vụ tai nạn xe cộ, để lại đứa con mới chỉ 10 tuổi, Thích gia chỉ còn lại một đứa bé là Thích Thiên, ông đã già rồi, việc có thể cho đứa bé này một gia đình ấm áp cũng có hạn, ông hi vọng trước khi mình về trời, Thích Thiên có thể lập gia đình, nghĩ vậy, ánh mắt sắc bén lại đảo tới trên người cô gái đang cười vui vẻ với cháu nội ông. Ông 16 tuổi đã xông xáo bên ngoài xã hội, tròn 60 năm, đã duyệt qua vô số người, tuy là không thể nói là có một đôi mắt nhãn kim tinh, nhưng với "duyet nhân thuật" [Thuật nhìn người] này thì vẫn có lĩnh hội ít nhiều, cô gái trước mắt, tuy không phải rất đẹp, cũng không tính là thông minh nhanh nhạy, nhưng đẹp ở chỗ thẳng thắn vô tư, về Hoa Tinh, trước ông đã có ý hợp tác với bọn họ rồi, nhưng bởi một ít chuyện mà bị trễ nãi, về mọi thứ của Hoa Tinh thì ông cũng đã cho cấp dưới thu thập một ít tư liệu, cho nên nếu cô bé kia có một chút thói phồng hay giấu giếm thì ông sẽ không chút do dự bảo Thích Thiên tiễn khách, nhưng cô bé rất thành thực, ở cái xã hội hiện nay, sự trung thực càng ngày càng ít, nhưng bởi vì vậy mà nó càng đáng quý khó có được. Ba người cười đùa ăn xong bữa cơm, Thích lão tiên sinh vẫn kiên trì giữ cô lại dạy tiếng Trung hơn một tiếng cho Thích Thiên, rồi mới bảo Thích Thiên tiễn cô về, lúc quay về nhà trọ Lý Ninh, xương cốt cả người như rụng rời hết cả ra, nhưng vất vả cũng có giá trị, Thích lão tiên sinh đáp ứng cô, thứ hai bảo Thích Thiên tới Hoa Tinh thương thảo chuyện ký hợp đồng, nghĩ tới đây, miệng cô cười đến mức không khép lại được. Mở cửa ra thì trong phòng là một mảnh tối om. Nhìn ra ngoài rồi. Mở đèn, mọi thứ vẫn giống như trước khi đi, bữa sáng cô chuẩn bị cho Lý Ninh vẫn ở trên bàn, mở phòng Lý Ninh ra, tàn thuốc vẫn bừa bãi đầy đất, tủ quần áo thì mở, quần áo bừa bãi. Gọi phẩm tất 1, cô hi vọng nghe được câu "should it matter", nhưng đầu dây bên kia lại truyền đến "Số điện thoại của quý khách hiện đang bận, xin hãy gọi lại sau" Tất điện thoại, buông túi xuống, cô bắt đầu động thủ dọn dẹp khu nhà, sau khi làm xong thuận tiện tắm rửa, dòng nước ấm áp khiến cô thấy rất thư thái, có thể là do quá mệt mỏi nên đã ngủ thiếp đi, lúc tỉnh dậy cũng là do bị nước lạnh làm tỉnh, nhìn đồng hồ thì cũng đã hơn 2h sáng, hắt hơi một cái, cô vội vàng lau khô người mặc quần áo ngủ. Lại gọi cho Lý Ninh nhưng đầu dây bên kia vẫn bận, hắt xì mấy cái, đầu cô hơi có cảm giác nặng, sau khi sấy khô tóc liền nằm xuống giường đi ngủ. Ngày thứ hai khi tỉnh lại đã là buổi trưa, đầu rất nặng, sổ mũi liên tục, kiểm tra nhiệt độ thì cũng tới 38.5, có hơi sốt rồi. Sau khi uống thuốc cảm rồi lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, cô dường như thấy Lý Ninh đi trong đám sương mù, cô muốn chạy đuổi theo, thế nhưng đuổi thế nào cũng không kịp, cô hét lên, Lý Ninh xoay người lại mang theo hai hàng lệ, sau đó cười thâm thương, tiếp tục đi tới trước, hình ảnh lại thay đổi, Hắc Đình đặc ý kéo mặt trắng nhỏ tới trước mặt cô, "Tôi đã sớm nói rồi, dù là chức vụ hay là người đàn ông này, tôi đều phải có được, cô không đầu lại tôi đâu". Cô nhìn về phía mặt trắng nhỏ, nhưng mặt trắng nhỏ lại chỉ nhìn Hắc Đình, sau đó hai người hạnh phúc đi lên thăm dò. Mục sư cười hỏi: "Phan Thừa Hi, con có đồng ý lấy Hắc Đình làm vợ, mặc kệ..." Phan Thừa Hi lấy ra một cái nh nhìn Hắc Đình nói: "Con đồng..." Cô chạy đến, dừng mà! "Dừng sao? Vậy cho tôi một lý do để tôi không đồng ý đi? Cô yêu tôi sao?" Cô yêu hẳn ư? Cô yêu hẳn ư? "Ngay cả chính cô cũng không nói được, vì sao lại muốn ngăn cản tôi đi tìm hạnh phúc chứ? Nói cho cùng, cô chỉ là một người ích kỷ, cô rút cuộc coi tôi là gì?" Cô rút cuộc coi hẳn là gì? Đúng vậy, coi hẳn như cái gì đây? Bỗng nhiên mọi người vây quanh chất vấn cô. Cô muốn chạy trốn, nhưng hai chân lại như bị đồ chì không thể động đậy được, "A..." Mắt cô chợt mở ra, vẫn là trần nhà trắng như tuyết cùng cách bày biện quen thuộc, thì ra là nằm mơ, cô sờ lên người mới thấy cả người đầy mồ hôi lạnh. Cả người mệt mỏi, cô nằm trên giường mà nghĩ lại giấc mộng kia, không tự chủ cầm lấy điện thoại. "Tôi kiểm tiền..." Chuông điện thoại đúng lúc ấy vang lên, là một dãy số xa lạ. Cô ấn nút nghe, "A lô..." Giọng cô hơi khàn khàn rồi. "Dương Dương?" "Ừm?" "Là Dương Dương sao? Tôi Thích Thiên đây, cô sao vậy? Sao nghe giọng cô lại dường như không còn khí lực nào hết vậy?" "A, là Thích Thiên à". Tới qua cô về mà lại quên lưu số Thích Thiên lại, "Ừ, bị cảm chút thôi" "Bị cảm hả, ông nội còn bảo tôi đi đón cô cùng ra ngoài chơi này" "Chỉ sợ tôi không đi được rồi" Thích lão tiên sinh thật đúng là một Lão ngoan đồng, cô đang nghĩ thì bên kia Thích Thiên đang nói gì đó với Thích lão tiên sinh. "Ông nội hỏi cô đã uống thuốc chưa? Có đi doctor chưa?" Đầu dây bên kia truyền tới tiếng kêu thảm của Thích Thiên, cô cười, cứ như tận mắt thấy tay của Thích lão tiên sinh đang gõ đầu Thích Thiên. "Uống rồi, đã tốt hơn nhiều" Cả người ra đầy mồ hôi, đầu cũng không còn nặng nữa, chỉ là giọng hơi khàn thôi. Sau đó nói vài câu rồi cúp điện thoại. Cô vẫn nằm trên giường, không muốn động đậy chút nào hết, gọi vào số Lý Ninh vẫn không được, cô bắt đầu thấy bất an, từ sau khi dọn tới đây, khi đi đâu thì các cô đều báo cho đôi phương một tiếng, lần này cô ấy lại đi lâu như thế, nghĩ lại trước khi đi, nước mắt trên mặt Lý Ninh khiến tim cô như bị bóp chặt. Không biết qua bao lâu, chuông cửa vang lên, cô mê man đứng dậy mở cửa, lại thấy Thích Thiên mặt đầy mồ hôi xuất hiện ở cửa, trong tay còn cầm theo một đồng hồ. "Sao anh lại tới đây?" Cô nghiêng người để hẳn đi vào, cô cứ tưởng là hai ông cháu bọn họ đi lên núi cắm trại. "Tôi tới thăm cô". Thích Thiên giờ đồ trên tay lên, "Ông nội không... Ha ha..." Nói được một nửa liền thôi, che miệng không dám nói nữa. Cô cũng không truy cứu, sau khi nói một tiếng với Thích Thiên liền vào phòng thay quần áo. "Uống chút gì không? Coca?" "Everything will do". Thích Thiên cũng rất dễ phục vụ. Cô cũng tùy ý cầm lấy hai lon coca ra, ngồi xuống đối diện Thích Thiên. Có người cùng nói chuyện thì thời gian trôi qua dường như thật nhanh, hai người cứ trò chuyện hết cả ngày, ngày thứ hai Thích Thiên lại tới, kỳ thực bệnh cô đã tốt lên rồi, nhưng Thích Thiên nói hẳn không yên lòng cho nên vẫn ở lại nhà cô chăm sóc cho cô. Đến buổi chiều thì cùng Thích Thiên tới sân đánh bóng rổ của tiểu khu, Thích Thiên không hề là cầu thủ NBA trở về từ Mỹ, cô cứ ngỡ ngăn chạy vòng vòng thua đến thảm hại, lúc tới khi ăn cơm nói chuyện này với Thích lão tiên sinh, Thích lão tiên sinh đột nhiên lại gõ một chuông vào đầu cháu trai, mắng to hẳn không có phong độ đàn ông, không nhường con gái người ta. Thích Thiên uất ức bảo con gái Mỹ không cần con trai nhường, nếu không sẽ là coi thường bọn họ. Thích lão tiên sinh lại mắng, đây là Trung quốc, China a! Cầm cây gậy gỗ "cộc cộc" xuống sân. Lý Ninh vẫn không có tin tức, Mộc Mộc cũng nói không có liên lạc với cô ấy, cô

đang lo lắng nên cũng quên mất luôn chuyện mặt trắng nhỏ. Một đêm không chợp mắt, hôm sau tỉnh dậy thì đi làm với đôi mắt gấu mèo. Ở thang máy thì gặp được mặt trắng nhỏ, cô nhìn hẩn nhưng hẩn chỉ liếc cô rồi quay ra nói chuyện với người bên cạnh, cứ như là không thấy được cô vậy, cô muốn giải thích với hẩn nhưng ngại nhiều người nên không tiện mở miệng, chỉ chốc lát sau đã tới tầng 7, hẩn đi qua người cô, từ đầu tới cuối không thêm liếc cô thêm lần nào nữa. Cô chột buồn, một cảm giác chưa từng thử qua khiến mũi cô có hơi ê ẩm. Chỉ chốc lát sau cũng lên tới tầng 15, cô vào văn phòng, những người khác chỉ liếc cô một cái, trừ Tiểu Cốc chào hỏi ra thì những người khác đều bận bịu, người của phòng làm việc này quả nhiên rất thiếu sự đoàn kết. Tới 10h, người bên dưới gọi lên báo có người họ Thích tới tìm cô, cô xuống đón hẩn ngay. Cô lần đầu tiên thấy Thích Thiên mặc âu phục, Thích Thiên hỏi, tôi trông thế nào? Cô nói, chỉ đúng một chữ "soái". Thích Thiên cười ha ha, lại muốn gãi đầu, cô ngăn tay hẩn lại nói còn gãi đầu nữa thì sẽ rối hết, Thích Thiên liền không gãi nữa. Ngẩng đầu lại thấy mặt trắng nhỏ và Hắc Đình sóng vai đi tới chỗ bọn họ, Hắc Đình cười lảng lờ, mặt trắng nhỏ thì vẫn một mực nhìn cái tay đang bắt Thích Thiên của cô. Cô lập tức rút tay lại để ra sau, tiếp đó lại cảm thấy không đúng, cô không làm gì sai, với lại hẩn cũng không phải đi cùng xà tinh đấy sao? Bốn người gặp thoáng qua cũng không có bất chuyện. Chuyện tiến hành rất thuận lợi, Thích Thiên nói ra cụ thể thủ tục đã cùng bàn với Thích lão tiên sinh, Thích lão tiên sinh nói mọi chuyện đều do hẩn phụ trách là được, sau đó liền nhanh chóng ký hợp đồng. Sau khi ký xong thì cô đi báo cáo chuyện này cho Trương Doanh, Trương Doanh không tin nhìn cô, lát sau mới nhảy cõn lên, chạy lại nắm lấy tay cô hỏi người phụ trách TB kia ở đâu. Cô giới thiệu Trương Doanh với Thích Thiên, Trương Doanh liên tục khoe Dương Dương là một nhân viên tiêu thụ rất tài giỏi, cực kỳ có tiền đồ, là trụ thủ đặc lực của cô ta. Sau khi Thích Thiên đi không lâu, toàn bộ bộ tiêu thụ đều biết đến việc này, mọi người nhao nhao qua chúc mừng cô, nói sau này muốn cô chiêu cổ tới nhiều hơn, cô cười gật đầu. Lúc tới giờ cơm trưa, Phạm Tĩnh và vài người khác qua cùng ngồi, nói muốn cùng cô ăn cơm. "Dương Dương cô thật lợi hại đó nha, tôi đã nói mà, Dương Dương chính là hắc mã đó, không lên tiếng thì thôi, gáy một tiếng ai nấy đều kinh ngạc a" "Đúng vậy, ngay cả thể hệ trước cũng không thể giải quyết công ty TB vậy mà cô đã làm được, thật sự khiến người ta khâm phục đó" "Tôi cũng phải ghen tị đấy, ngay đơn hàng đầu tiên đã là 1 triệu rồi, dù mấy tháng không có đơn hàng thì cũng không phải băn khoăn nữa" Cô cười khiếm tốn, trong lòng lại cười lạnh, mấy ngày trước mọi chuyện còn rõ ràng ngay trước mắt, hôm nay đã thay đổi lớn, cuộc sống luôn thất thường a. "Tôi đã nói Dương Dương nhà chúng ta là lợi hại nhất mà". Vu Ly khoe khoang với mấy người kia, tiếng rất lớn, còn không quên liếc sang bên phải. Bên bên phải là Hắc Đình cùng vài người khác, một người trong đó là mặt trắng nhỏ, cô chột không có dũng khí nhìn sang đó, vui sướng trong lòng cũng tan đi nhiều. "Dương Dương, chị hỏi em, em thành thật khai báo cho chị!" Vu Ly đột nhiên nghiêm mặt nói. "Chuyện gì thế?" Cô nghi hoặc. "Em có phải có cái kia với chủ tịch tương lai công ty TB không hả?" Vu Ly dùng khuỷu tay huyếch cô. "Ài cơ?" Kỳ thực thấy vẻ mặt mập mờ của Vu Ly thì cô cũng biết cô ấy ám chỉ cái gì, nhưng bên ngoài vẫn giả vờ nghe không hiểu. "Cái kia đó, em ngọc thể, "điện giật" ấy" "Cái gì cơ, chị đừng có nói lung tung, bọn em chỉ là quan hệ khách hàng thôi". Cô mắng, tiểu đề từ này nói lung tung cái gì đấy hả, cô vừa nói xong đã có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén giết người bắn sang từ bên phải, cô lại càng không có can đảm nhìn qua. "Cái gì mà nói bừa, có người nói hai người rất thân mật đó..." Vu Ly không bỏ qua, mấy người kia lập tức ồn ào lên. Cô trấm miệng khó cãi, không thể làm gì đành mời mọi người ăn cơm để chuyển dời câu chuyện. "Vậy ăn cái gì mới ngon đây?" Mọi người suy nghĩ cuối tuần nên đi đâu để chém cô một khoản "Ăn canh rắn đi" Vu Ly chột hét lớn, nói xong còn không quên nháy mắt với cô. Dương Dương cười, cái người này! Hai người các cô đều vụng trộm coi Hắc Đình là xà mỵ nhân, Vu Ly có đôi khi tức lên nói sẽ có một ngày cô ấy lột da cô ta để làm canh rắn. Những người khác không biết thâm ý của Vu Ly, nhưng đều sôi nổi tán thành, thế là nghiên cứu để đi đâu ăn. Thế giới này bỗng nhiên trở nên tốt đẹp hơn, toàn bộ người của bộ phận tiêu thụ đều đối với cô tốt hẩn lên, gặp mặt không còn gật đầu qua loa mà trò chuyện hai ba câu, ngay cả Lâm Phong cũng tiếc mình nhìn sai, đánh mất một bảo bối, chỉ có Mary Lý là không nói gì nhiều, chỉ là bảo cô tiếp tục cố gắng. Hắc Đình và cô còn chưa chính thức giao phong, hơn nữa hai người không ở cùng một phòng làm việc, chỉ là từ chỗ Vu Ly có được thông tin bất quải nói có người ở toilet nghe được tiếng kêu của Hắc Đình. Cô lắc đầu cười, cảm thấy khả năng không lớn, Hắc Đình tức giận đúng là có thể, nhưng tuyệt không biểu hiện ra ở nơi công cộng, mà làm ra hành động ấu trĩ vậy thì không phải là Hắc Đình. Thời gian trôi qua rất nhanh, đã gần tới giờ tan tầm, Thích Thiên gọi tới nói muốn mời cô ăn cơm, cô vốn muốn cự tuyệt bởi vừa mới hẹn với Vu Ly xong, nhưng nghĩ lại, người ta vừa cùng cô ký hợp đồng lớn như vậy, lẽ ra cô nên mời người ta đi ăn, bây giờ ngược lại mời cô, cô sao có thể cự tuyệt chứ? Thế là đáp ứng, Thích Thiên nói sẽ ở bên dưới đợi cô, cô nói xong liền gọi điện nói rõ tình hình với Vu Ly. Vu Ly mắng to cô dị tính mà không có nhân tính, điển hình của việc thấy sắc quên bạn. Cô liên tục nói xin lỗi rồi bảo lần sau sẽ mời cô ấy một bữa tiệc lớn. Vu Ly lúc này mới tha cho cô, nói lỡ hẹn cũng được, nhưng phải cho cô ấy biết quá trình hẹn hò. Cô bắt đầu đi đáp ứng. Lúc tan tầm, Thích Thiên đứng giờ xuất hiện ở bên dưới cao ốc Hoa Tinh. "Thích lão tiên sinh đâu rồi?" Lúc nói điện thoại cũng nói 3 người cùng đi mà. "Ông nội đến lúc này lại có việc không đi được" Cô "ách!" một tiếng rồi cũng không suy nghĩ nhiều. "Lên xe đi" Thích Thiên không có xuống xe, cúi người mở cửa xe ra. "Được" "Dương Dương!" Vừa muốn lên xe, tay lại bị người khác nắm lấy, quay lại thì là mặt trắng nhỏ! "Anh làm gì thế?" Cô tay bị bóp đau, nhưng biểu tình trên mặt hẩn thật dọa người. "Đừng đi!" Thiết, bảo cô không đi là không đi sao, thế chẳng phải là cô mất mặt ư? "Tôi không muốn!" "Em!" Phan Thừa Hi giận dữ, mặt càng đen hơn, mặc kệ cô giãy dụa phản kháng, kéo tay cô đi. "Anh buông tôi ra, anh làm tôi đau" Mặt trắng nhỏ đáng ghét, sao dùng sức lớn vậy chứ. "Anh buông Dương Dương ra!" Thích Thiên chạy xuống xe, ngăn đường đi của bọn họ. "Nếu tôi không buông thì sao?" Hai người nhìn nhau, lại là người này! Phan Thừa Hi mắng trong lòng một câu, tên ABC chết tiệt, bọn họ thật có duyên đấy, lúc lần đầu tiên gặp mặt hình như cũng trong tình huống này. "Vậy cũng đừng trách tôi không khách khí!" Thích Thiên hoạt động gân cốt, may là hẩn đã thay âu phục, bằng không động thủ thật bất tiện. "Vậy thì tới đi" Hẩn kéo Dương Dương ra sau lưng, xắn tay áo lên. "Các anh làm gì thế hả?" Cô chen vào giữa hai người, kỳ thực lúc này cô rất muốn học Dương Nguyệt trong "Ô Long Nữ Ngổ Sai" chạy đi, nhưng sợ hai người kia đánh nhau thật, ả, vẫn là Dương Nguyệt tiêu sái a. "Em đứng sang một bên đi" Phan Thừa Hi lại muốn kéo cô ra sau, nhưng Thích Thiên lại nắm lấy tay kia của Dương Dương. "Anh thả tay ra!" Phan Thừa Hi cả giận nói. "Anh thả tay ra!" Thích Thiên cũng không tỏ ra yếu kém! "Tất cả im miệng! Buông tay hết cho tôi!" Cô giãy dụa hết lên. Hai tên con trai đồng thời thả tay, cô quay đầu đi liền. "Dương Dương..." Thích Thiên ở sau lưng gọi cô, muốn đuổi theo lại bị Phan Thừa Hi ngăn cản. "Sau này anh đừng gặp mặt cô ấy nữa." "Why?" "Bởi vì cô ấy là cô gái của tôi, Dương Dương là cô gái của Phan Thừa Hi này!" Phan Thừa Hi sau khi tuyên bố quyền sở hữu liền rào bước đuổi theo. Thích Thiên nhìn bọn họ lồi lõm kéo kéo, nhún nhún vai, nhìn bóng lưng bọn họ lăm lăm "Chỉ cần cô ấy không đồng ý gả cho anh, tôi vẫn có cơ hội" Sau đó quay vào xe đi về.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 20

"Dương Dương... Dương Dương..." Phan Thừa Hi vừa đuổi theo vừa gọi, trong lòng lại không nhịn được nghĩ, cô gái này trông bề ngoài nhỏ nhắn xinh xắn thế mà sao chạy nhanh vậy? Cô tăng tốc, đôi giày cao gót đi đã quen cũng có thể bước đi như bay. Hừ, da mặt tên này đúng là dày! Cái gì mà

Dương Dương là cô gái của Phan Thừa Hi? Cô đã đáp ứng chưa chứ? Người có da mặt dày đã gặp nhiều rồi nhưng dày đến vậy cũng là lần đầu tiên gặp được đó! Nhưng mà... Nhưng vì sao khi nghe được cái câu rất không biết xấu hổ ấy cô lại cảm thấy vui vui chứ ?? "Dương Dương!" Phan Thừa Hi rốt cục đuổi kịp cô, chạy vượt lên trước chặn cô lại. Mặt cô tối sầm, mắt trừng lên, hừ một tiếng, sau đó lách sang bên trái, nhưng hần đã sớm chuẩn bị kỹ càng, cũng theo cô sang trái, cô sang phải hần cũng sang phải, cô xoay người chuẩn bị chạy, tôi không chọc nổi chẳng lẽ lại không trốn được? Lại muốn chạy? Đâu có dễ thế! Tình yêu cũng đâu phải chạy như chạy Ma-ra-tông thế này a! Hần đuổi tay ra, kéo cô lại. "Bịch", cô không đứng vững liền đập đầu vào ngực hần. "Đau chết mất, làm gì mà ngực cứng thế chứ?" Cô xoa trán, bùi môi khó chịu nói, thuận tiện nện lên ngực hần mấy cái nhưng lại phát hiện làm vậy thì tay mình cũng chịu tội. Hần thật oan ức, xoa xoa ngực, "Nếu ngực anh mà mềm thì anh chẳng phải thành phụ nữ sao?" Cô không nhìn được "phì" một tiếng, sau đó thấy mặt trắng nhỏ cười nhìn cô, lại thấy không thích hợp, lập tức xệ mặt xuống. "Đau lắm hả?" "Anh thử đi!" Cô tức giận. "Được thôi!" Nói rồi làm bộ đụng vào ngực cô. "Tử sắc lang!" Đánh hần một nhát, cô lớn tiếng mắng. "Không phải em kêu anh thử đó sao?" Hần ra vẻ oan ức. Cô tròn mắt nhìn hần. Hần lấy lòng xoa giúp cô, nhẹ nhàng xoa bóp, có cảm giác nha. Cảm giác rất tốt đó, hèn chi mọi người đều nói phụ nữ là nước, sờ lên làn da này thật đúng là không tồi nha, Phan Thừa Hi cứ từ từ mà sờ, xoa, lại không nghĩ rằng động tác của mình đã trở thành chiếm tiện nghi của Dương Dương. "Đáng ghét, buông ra, có người đang nhìn kia!" Cô đẩy tay hần ra. "Có sao đâu chứ, chúng ta làm chuyện của chúng ta, lão tiên bói Lỗ Tấn đã nói, đi con đường của mình, cứ để kẻ khác nói." "Không có học thức! Đó không phải Lỗ Tấn nói!" Cô cười mắng, nhưng nụ cười này đã kéo cái mặt nhăn nhó xuống. "Không phải ư? Anh nhớ ông đã từng nói một câu danh ngôn có liên quan tới đường mà, chẳng lẽ nhớ lộn rồi?" Kỳ thực hần không phải nhớ lộn mà là cố ý nói vậy, không nói như thế, vậy có thể khiến cô ấy cười sao? Hần nhìn hai cái xoáy lệ nhỏ trên má cô cũng cười theo, cô gái nhỏ này lúc nóng giận thật khó đối phó, xem ra sau này lúc lừa được vào tay thì phải cẩn thận hơn, bằng không chắc khó sống mất thôi. "Vậy cũng nhớ lộn, đúng là đồ không học thức! Với cả câu ấy giờ cũng hết thời rồi!" Cô xì mũi coi thường. "Hết thời? Vậy phải nói thế nào mới thời thượng đây? Dương Dương tiểu thư có thể dạy tôi không đây, tôi cũng vừa mới lên thành phố thôi!" Hần giả bộ thật thà lương thiện. Cô cười khi khi, "Phải nói là, đi đường của ngu B, cứ để ngu B nói." "À há, thì là nói vậy mới không bị coi là ngu B, tôi hiểu rồi!" Cô che miệng cười khanh khách, thực ra cô sao lại không biết hần vì chọc cô mới cố tình nói sai chứ? Nhưng lời thoại giữa những người yêu nhau ngây thơ vậy mà lại mang tới ngọt ngào, người yêu? Cô bị ý nghĩ này làm sợ hết hồn, thấy mặt trắng nhỏ còn đang nhìn cô, sợ hần biết ý nghĩ của mình, lập tức quay mặt sang bên cạnh ngắm phong cảnh, tai đột nhiên nóng lên. "Tôi đây là một tên nông dân không có học thức, cho nên Dương tiểu thư cô cũng đừng tức giận với tôi, có được không vậy?" Hần xoay người qua đối mặt với cô, cúi đầu hỏi. Lông mi hần rất dài, nhìn từ khoảng cách này dường như còn dài hơn, y như mấy cánh bướm vậy, chớp chớp, lông mi con trai sao có thể dài vậy nhỉ? Da sao cũng tốt thế chứ? Mịn màng trắng nõn thật khiến phụ nữ phải ghen tị. "Đang nhìn cái gì thế?" Cái chất giọng trầm thấp của hần vang lên, hần dường như rất vui vẻ khi thấy được vẻ say mê của cô gái nhỏ này lúc nhìn hần. "Ài cần anh lo!" Hai người ở quá gần, cô cũng có thể cảm giác được hơi thở của hần sát trên mặt, sắc mặt cô đỏ hồng đầy hần ra, "Anh làm gì mà tôi gần như vậy?" "Anh xin lỗi em mà, tha thứ cho anh có được không, Dương Dương tiểu thư..." Phan Thừa Hi lắc lắc tay áo cô, đứng kiểu như rất tủi thân, đôi mắt xinh đẹp lóe lên, lông mi chớp động liên tục. "Anh không có làm gì sai là tất xin tôi tha lỗi chứ?" Cô muốn giựt lại tay áo nhưng hần lại nắm rất chặt. "Có mà, lần trước anh không nên lớn tiếng với Dương Dương tiểu thư, không nên phốt lờ Dương Dương tiểu thư rồi bỏ đi. Tha thứ cho anh nhé... Nhé? Nhé, có được không?" "Anh sao vô lại thế hử? Đúng là không biết doi!" Người đi đường vẫn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn bọn họ, một người đàn ông lại đi không nề trên đường, có biết xấu hổ không thế hử? Chỉ là lúc đó cô vẫn còn chưa hiểu được, một người đàn ông chịu vì một cô gái mà vứt đi thể diện như thế là bởi vì thực sự rung động, như một người đàn ông đồng ý thất cô chết trên một cái cây vậy, cũng là do người đó yêu quá ghê gớm nên mới có thể làm vậy. "Người ta không có vô lại, ba anh nói anh là con cháu của Phan An, con cháu của đệ nhất mỹ nam trong lịch sử, cho nên không vô lại!" Hần đắc ý nói. "Có mà xú mỹ ấy!" [xú = xấu] Cô xì mũi. "Chị Dương Dương không giận em nữa ư?" "Bỏ ngay cái kiểu giả vờ đáng yêu 38 ấy đi." Cô mắng, mắng xong lại cười. "Người ta không phải 38, người ta là đàn ông, có nói thì cũng phải là giả vờ đáng yêu từ bát công." Hần tiếp tục mặt dày nói. Cô rốt cục không nhìn được cười phá lên, sau đó ôm bụng cười sặc sụa, cuối cùng cười đến đau cả bụng, ngồi xồm hần xuống. Mỗi hần cong lên nhìn cô, vờ tay kéo cô dậy, cô cười đến mức cả người mất hết sức lực, cơ hồ là mặc hần đỡ dậy. Hần chưa bao giờ biết thì ra mình vậy mà có thể bao dung đến thế, vậy mà cũng biết dỗ con gái, vì một cô gái mà giả vờ đáng thương, lại còn giả vờ dễ thương nữa chứ, cái này mà để cho Minh Vũ thấy chắc cười đến bể bụng luôn mất, nghĩ vậy, hần nhìn bốn phía, thấy không có người quen mới thở phào nhẹ nhõm. Chả trách lại nói phụ nữ như cọp, gặp thì phải chạy, tiếc là lúc hần phát hiện ra thì cũng đã lọt vào "hố" rồi, cũng như hút thuốc vậy, cho dù nó không tốt cho cơ thể nhưng cũng không muốn bỏ, bởi vì đã "yêu". Qua hồi lâu, cô mới phát hiện hần đặt tay ở eo cô, mà cả người cô cơ hồ được hần ôm hết, bên cạnh có hai cụ già đi qua, lắc đầu thở dài với cái hành vi "đôi phong bại tục" giữa ban ngày ban mặt ngày càng nhiều này, cô lúc này mới hốt hoảng đẩy hần ra, đỏ mặt cứ nhắm thẳng phía trước mà đi. Đèn đỏ sáng lên thế nhưng Dương Dương lại cúi đầu vọt thẳng, không có chú ý đèn xanh đã chuyển sang đỏ. Một chiếc xe lao tới, mất thấy sắp va chạm, lúc sau cô phát hiện ra thì đã muộn. Hơn nữa còn hoảng sợ đứng chờ người ra đó. Trong cảnh chỉ mình treo chuông ấy, tay Phan Thừa Hi kéo tay cô lại, kịp thời lôi cô về lề đường. Tài xế ló đầu ra mắng một tiếng "Không muốn sống nữa hả" rồi tiếp tục phóng xe đi, hai người bọn họ đứng ở bên đường thờ hồng hộc, mặt cô trắng nhợt, sắc mặt hần còn trắng hơn cả cô. "Đi ra đường mà không nhìn là sẽ xảy ra tai nạn chết người đó biết không hả! Em cho em là mèo có tới chín cái mạng sao hả?" Mỗi hần trắng bợt, vờ lại không nhìn được còn run rẩy. Cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt của hần, trên trán vậy mà có hàng mồ hôi nhỏ xuất hiện, bức tường nào đó trong tim cứ vậy mà sụp đổ, đau lòng thật khiến cô muốn khóc, nhưng nước mắt lại không có hiện ra, ăng vậy mà cười khi khi. "Em còn cười?" Hần nghiêm mặt dữ tợn, mày kiếm dựng thẳng. "Người ta không phải mèo, là câu câu." Cô tự biết đuối lý, cũng không còn lớn lối như vừa rồi mà cúi đầu thấp, bộ dáng rất giống như một cô đầu nhỏ. "Câu câu?" "Bởi vì người ta là Snoopy mà!" Cô làm mặt quỷ, lần đầu tiên cười chủ động chấp nhận cái tước hiệu này. "Em... Ha ha..." Nhìn cái mặt cô vậy nên hần cũng không giận được nữa, "Nhưng không được phép có lần sau nữa!" "Ừm ừm..." "Ngoan!" Hần sờ đầu cô, cô nhủ mũi cọ cọ, y hệt một con chó con, hần lắc đầu nở nụ cười. Đèn xanh sáng lên "Đi thôi!" "Ừ". Đáp xong lại phát hiện tay của mình vẫn còn ở trong tay của hần, mà hần dường như không có ý buông ra, thử rút lại thấy hần nắm thật chặt. Muốn hần thả tay ư? Không có cửa đâu! Cô càng giãy dụa, hần càng nắm chặt, rốt cục sau vài lần từ chối, cô bất động, mặc hần nắm lấy. "Còn không đi thì lại tới đèn đỏ đấy!" Nói xong không đợi cô phản ứng liền kéo cô băng qua đường. Cô cứ vậy bị lôi đi, trong lúc cúi đầu không nhìn được nhìn cái tay đang nắm lấy tay cô kia, tay hần rất thon dài, rất lớn, lại ấm nữa, nắm vào rất thoải mái, trái tim được kêu gọi thật nhẹ nhàng, cô hé miệng cười, ngẩng đầu lại thấy hần đang nhìn cô, lập tức cúi đầu, nhưng không giấu được niềm vui sướng cùng hạnh phúc ngọt ngào tràn đầy trong lòng. Hần cười, khoe mắt cong cong. Hai người sóng vai cùng đi, bàn tay to nắm bàn tay nhỏ, tay phải nắm tay trái, bên tay phải của hần là tay trái của cô, một dòng suối ngọt ngào tuôn chảy trong lòng hai người. Trong một cửa hàng bán hoa bên đường vang ra tiếng nhạc, là "Tứ Diệp Thảo" của Lý Dịch Phong: Hần nói hần là người bảo vệ cô bốn lá ... Trong truyền thuyết nói người nào tìm được cô bốn lá sẽ được ban cho niềm sung sướng vô tận ... Tình yêu là màu gì nếu như u buồn là màu xanh nhạt Hạnh phúc là màu gì, nếu như cô đơn lạnh lẽo là màu xám tro; Bầu trời là màu gì, nếu như đại dương mênh mông là màu xanh nhạt; Tôi nói bầu trời cũng là màu xanh nhạt, bởi vì đây đó hai bên yêu nhau ... Trong suốt là màu gì, nếu như gió là hạnh phúc; Mất lá cây là trong suốt, trái tim là hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Q.3 - Chương 21

Người từng yêu đều biết, cảm giác lần đầu tiên nắm tay rất ngọt ngào, giống như được ăn mật vậy, vị ngọt chảy xuôi vào tận trong tim. Hai người tay nắm tay đi trên đường được một lúc. Cô rút cục không nhịn nổi, "Chúng ta đi đâu đây?" Chân cô mỏi như hết cả, người đi giày cao gót đều biết, đi lâu chân sẽ rất đau, đau chút cũng không có sao, nhưng trọng điểm là cô căn bản không biết bọn họ đi đâu nữa! Hắn dừng lại, ngăn ra một lúc mới cúi đầu cười nhìn cô, "Anh dẫn em tới nhà hàng Tây ăn, đồ ăn nơi đó rất ngon" Cô "a" một tiếng rồi không có lên tiếng nữa, nhưng kỳ quái là hai gò má của mặt trắng nhỏ dường như mất tự nhiên ửng hồng, cô càng nhìn thì màu càng hồng hơn. "Thấy thế nào?" Hắn cười hỏi, khoe mắt cong cong. "Cái gì mà thế nào?" "Thì thấy bạn trai em rất đẹp trai đó?" "Xứ mỹ, da mặt anh đúng là đẹp nhất thiên hạ đó à?" Cô cười mắng. "Đó cũng là đẹp nhất thiên hạ, đẹp nhất tốt hơn đẹp nhì nhiều" Nắm lấy tay cô thật chặt, sau đó qua đường vào một nhà hàng, thật ra thì... Thật ra thì hắn vừa rồi cũng không nghĩ tới nên đi đâu, lúc mà nắm được cái tay kia, cả người liền lâng lâng, chỉ biết đi thẳng tới trước, hoàn toàn không nghĩ là phải đi đâu, bị cô ấy hỏi vậy, hắn mới nhớ tới, xe hắn còn ở công ty, nhưng cũng không thể thừa nhận! Bằng không về sau cô gái nhỏ này sẽ lấy chuyện này mà cười hắn, không phải rất nguy đó sao? Đàn ông con trai cũng phải giữ lại chút mặt mũi, lại còn như vậy nữa thì địa vị hắn còn đâu? Thế là hắn gặp nguy không loạn, nhớ lại gần đây có một nhà hàng gia đình, nhưng mà hương vị rất bình thường, đương nhiên hắn sẽ không nói cho cô biết điều này. Đèn hoa rực rỡ, cảnh vật chung quanh ưu nhã, nhưng người ăn cơm ở đại sảnh không nhiều lắm. "Ăn nhiều một chút, sao không ăn đi?" "A" Cầm dao nĩa cắt tùy tiện mấy cái, xiên một miếng nhỏ bỏ vào trong miệng. "Không ngon sao?" Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn nhu hết lại, hắn cố nín cười, nhưng vẫn làm bộ quan tâm. "Cũng không phải không ngon" Là rất không ngon đó! Cô bĩu môi khó chịu, nhưng lại không tiện phát tác, là ai nói mấy món ăn trong nhà hàng rất ngon? Cô tuyệt không thấy thế! Lần trước cô và Lý Ninh cùng tới một nhà hàng châu Úc, thịt bò nơi đó mới đúng là thịt bò, mặc dù chín ba phần, nhưng lại không thấy được máu. Bên ngoài màu nâu xinh đẹp, trên lại được rưới nước thịt ngon ngọt, thật khiến người ta vừa nhìn liền thèm. Sau khi cắt ra thành lát cũng không có màu đỏ tươi, mà giống như màu hồng của đôi má trắng mịn của Baby, càng nhìn hơn là đạt tới mức độ hòa tan tức thì, chỉ cần nhẹ nhàng nhắm nuốt thì miệng đầy hương thơm, dư vị vô cùng vô tận. Còn ở đây, thịt bò rõ ràng nói chín sáu phần, nhưng lại vừa cứng vừa dai, cắn ban nhai chẳng được, ăn xong còn dính vào kẽ răng! "Vậy ăn nhiều chút đi" Mượn cớ rót giúp cô ly rượu để tránh mình không cẩn thận bật cười. "Vậy sao anh không ăn?" "Anh ăn đây" Hắn không có gọi thịt bò, hắn chỉ gọi một phần mỳ Ý, thực ra cái này cũng không thể trách hắn được, hắn đã nhắc cô ấy chớ ăn thịt bò, nhưng cô vẫn khẳng định gọi món ấy. Một bữa này ăn rất rầu rĩ, mặt trắng nhỏ đáng ghét cứ liên tục bảo cô ăn nhiều một chút, thế nhưng cô vẫn không có ăn được bao nhiêu, cũng không phải cô kén chọn, mà là thức ăn rất khó nuốt. Dám để cô ăn mấy món khó nuốt như thế, nhất định lúc về cô sẽ không cho hắn nắm tay nữa. Thế nhưng đạo cao một thước mà cao một trượng, Snoopy - một tay mơ trong tình trường có thể nào thắng được quyết tâm muốn ăn đậu hũ của mặt trắng nhỏ đâu chứ? Không cho hắn nắm tay, được thôi! Vậy hắn đổi thành ôm eo thì chắc được nhỉ, thế là tay hắn duỗi thẳng tới eo cô, chỉ thấy cả người cô run lên, giật mình xoay lại, ha ha, muốn giẫy sao, vậy hắn càng ôm chặt hơn! Hai người trên đường cứ xoay qua xoay lại, sau mấy hiệp đấu lớn, lúc mà đậu hũ của Snoopy đã bị ăn không sai biệt lắm rồi cục biết được được trên đầu chữ sắc có một cây đao - vì để ăn được đậu hũ, chét cũng vui lòng! Vậy là cô không từ chối nữa. Mặt trắng nhỏ rất là đặc ý, rút cục cũng ôm được cái eo thon nhỏ kia rồi! Hai người cứ uốn éo với nhau vậy mà về, Phan Thừa Hi tiễn cô tới cửa, vừa mới chuẩn bị một cái kiss goodbye, còn chưa chạm được vào cô liền đẩy một cái, sau một cái nháy mắt, cô "rầm" một tiếng đóng cửa lại, mà hắn vẫn còn đứng bên ngoài. Hắn lắc đầu bật cười, cô gái này của hắn xấu hổ đây mà, cảm điện thoại lên gửi đi một tin nhắn rồi đi vào thang máy. Ba giây sau, cô nhận được một tin nhắn: Anh đã bắt đầu nhớ em rồi đó. Cô hé miệng cười, ôm gối che mặt lăn lộn trên ghế salon, hồi lâu lại bỏ ra, trên gò má hiện lên hai ầng mây hồng, không biết Lý Ninh các cô ấy lúc biết cô tiếp nhận mặt trắng nhỏ thì sẽ thế nào đây nhỉ, trước đây cô còn thế son sứt nói mình sẽ không chọn một tên mặt trắng nhỏ làm bạn trai, đòi người thật sự rất khó nói, chẳng phải giờ cô đã tiếp nhận sao? Đứng lên mới phát hiện trong phòng Lý Ninh sáng rõ, cô vui vẻ, chẳng lẽ Lý Ninh đã về rồi? Cô chạy nhanh tới. "Ninh, cậu về rồi?" Kêu mấy tiếng mà cũng không có người đáp lại, cô biết Ninh đã về rồi lại đi, cô không gặp được, vắn mở cửa, quả nhiên, cả căn phòng trống không, chỉ có tủ quần áo còn mở chứng tỏ đã có người động vào. Thờ dãi, lại gọi cho cô ấy, vậy mà lại thông, nhưng đó là máy ghi âm của điện thoại. "Xin chào, tôi là Lý Lâm! Tôi hiện giờ không thể nghe điện thoại của bạn được, sau khi có tiếp "bíp" hãy để lại lời nhắn, tôi sẽ gọi lại sau". Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói rất dứt khoát với hơi khàn khàn của Lý Ninh. Ngờ ngẩn một lúc, trong điện thoại đã bắt đầu ghi âm, bắt đầu dĩ thời dài, "Ninh, là tớ đây, tớ rất lo cho cậu, cậu chùng náo về vậy, không về cũng gọi điện cho tớ nhé - cậu mãi là bạn tốt nhất của Dương Dương" Đặt điện thoại xuống, quay lại phòng lấy quần áo đi tắm, tắm xong ra ngoài lấy một cái khăn lông lau tóc, lúc xem điện thoại thì thấy có ba cuộc gọi nhớ, hơn nữa còn là cùng một người! Cô do dự, vẫn nên gọi lại, đợi một lúc đầu dây bên kia liền truyền đến một giọng nam rất có từ tính. "Là Dương Dương sao?" Giọng của Xa Minh Vũ không những dễ nghe lại còn rất đặc biệt, khiến người ta nghe qua một lần liền rất khó quên. "Ừ, là tớ". Nói xong câu này cô cũng không biết nên nói tiếp thế nào nữa, dù sao bọn họ chỉ gặp nhau hai lần, tuy hai lần đều là lần cứu cô, nhưng trong lòng vẫn luôn có một giọng nói nói cho cô biết, người này rất nguy hiểm, tốt nhất là không nên chọc. "Sao vậy, có chuyện gì muốn nói với tớ sao?" Cho tôi xin, hình như là hắn gọi tôi trước mà! "À, đúng rồi, anh vừa gọi cho tôi?" "Ừ" Cứ ừ thôi sao? Cô còn muốn nghe hắn nói nữa, cô sợ nhất là nói chuyện phiếm với người mà chả biết nói gì, không khí rất kỳ quái, "Có chuyện gì không?" "Không có chuyện gì thì không thể gọi cho cô sao?" "Hi hi, ý tôi không phải vậy..." Cô gãi đầu. "Dương Dương..." Xa Minh Vũ cúi đầu gọi. Tim cô như ngưng lại, cái giọng nói này thật có sức quyến rũ đó! "Dương Dương..." Hắn lại gọi, thanh âm nghe rất mệt mỏi, rất vô lực. "Ừ, tôi đây, anh giờ ở đâu?" "Tôi ở bệnh viện" "A?" Cô thật không ngờ được. "Tôi giờ đang trong bệnh viện" "Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Lúc ban đêm yên tĩnh này, giọng hắn có vẻ rất ưu thương. "Có chút xú ngoài ý muốn ấy mà" Hắn cười khẽ. "Vậy giờ không sao rồi chứ?" "Không sao nữa, chỉ là có hơi đói bụng, đồ ăn trong bệnh viện lại rất khó nuốt" "Anh ở bệnh viện nào? Tôi đi mua đồ ăn khuya mang đến cho" Cô nhìn đồng hồ, 9h15, vẫn không tính là muộn. "Bệnh viện nhân dân thành phố S" "Vậy anh muốn ăn gì?" Bệnh viện nhân dân thành phố S cách nhà không xa, thuê xe chỉ khoảng nửa tiếng là tới, mặc dù không muốn có dính líu nhiều với hắn, nhưng nói thế nào Xa Minh Vũ đã từng cứu cô hai lần, hơn nữa đều là trước những tình huống nguy cấp, cho nên giờ đi mua đồ ăn khuya cho hắn coi như là đền ơn đi, huống hồ phim chụp X-quang lần trước cô còn chưa lấy, thuận tiện lần này cầm về. "Cháo thịt đi, tên Cao Khả kia hôm nay phải tăng ca, bằng không thì cũng không cần làm phiền cô" Hắn dường như đang giải thích. "Không phiền đâu, nửa giờ sau tôi sẽ đến đó" "Được" Cúp điện thoại, hắn nhìn giờ, khoe miệng nở nụ cười, nụ cười kia chính hắn cũng không thấy, nhưng cũng biết nó khó coi và bắt đầu dĩ đến thế nào. Cúp điện thoại xong, cô lập tức thay một bộ quần áo thường, cầm túi, bước tới Phi Vương Ký mua một bát cháo thịt và một bát canh gà, sau đó trên đường ngăn một chiếc taxi lại. Buổi tối giao thông khá thông suốt, không mất nhiều thời gian, rất nhanh đã đến nơi rồi gọi cho Xa Minh Vũ. Do dự đứng trước phòng 305, cô gõ tay lên gõ cửa. "Vào đi, cửa không có khóa" Cô đẩy cửa đi vào, là một phòng bệnh rất rộng rãi và sang trọng, Xa Minh Vũ đang nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt, đầu quấn vải trắng. "Nhanh vậy sao" "Giao thông lúc này rất thông thoáng" Cô đặt đồ ăn lên bàn bên cạnh, lấy canh với cháo ra cho hắn, hắn nhận nhưng cũng không uống ngay. "Sao không uống ngay khi còn nóng?" "Rất nóng, để lát nữa đi" Nói rồi nhẹ nhàng nhìn, "Làm phiền cô rồi, đây là kết quả phim chụp X-quang của cô, lúc chiều tôi đã bảo Chu Khả lấy giúp cô" Cô nhận rồi lấy ra nhìn, cũng không hiểu lắm, ngược mắt hỏi hắn. Hắn cười khẽ, "Chu Khả nói không có vấn đề gì, có lẽ chỉ tụ huyết chút thôi, cho nên lấy một ít thuốc nước cùng với thuốc mỡ cho cô, cô cứ theo trên đó mà dùng là được" "Ừm, cảm ơn anh" Người này rất có tâm, chính cô cũng bạn mà quên mất luôn, thật làm khó hắn còn nhớ

rõ. Đôi môi mỏng của hắn kéo ra thành một đường trông thật đẹp. Cô cũng hé miệng cười. Trong hành lang xa xa truyền tới tiếng "cộp cộp", là tiếng giày cao gót, ban đêm vắng vẻ nên có vẻ rất lớn, từ thanh âm mà nghe có vẻ rất gấp. Hắn giầy dựa ngóai dậy lại không cẩn thận làm đổ ly nước, nước đổ xuống bàn bắn tung tóe lên chần đệm, nước còn rất nóng, chỉ chốc lát sau tay hắn liền đỏ lên, Dương Dương "a" một tiếng vội vàng chạy tới, cầm khăn tay hốt hoảng lau. "Lại phiền cho cô rồi!" "Không sao không sao, nhưng tay anh..." Cô đưa khăn cho hắn, hắn nhận rồi lau khô, nhưng tay vẫn đỏ hồng lên. "Trong ngăn kéo có thuốc mỡ" Hắn ngược lại rất bình tĩnh. Lúc cô lấy thuốc mỡ ra, tay Xa Minh Vũ duỗi tới trước mặt cô, cô do dự 3s, cầm tay hắn nhẹ nhàng thoa thuốc mỡ lên. Cô có thể cảm giác được ánh mắt của Xa Minh Vũ vẫn đặt ở trên mặt mình, cô cố gắng để mình tập trung vào tay hắn, khoảng cách của hai người hơi gần, lúc hô hấp tựa hồ có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, nghĩ vậy lại lặng lẽ lui về sau. Tiếng giày cao gót trong hành lang càng ngày càng gần, càng lúc càng lớn, cửa chỉ nha một tiếng, cô muốn quay lại xem ai tới, đầu lại bị người kéo, cả người nhào tới, miệng dán lên một vật thể rất lạnh lẽo! "Nhắm mắt lại" Hắn nhẹ nhàng nói. Cô vẫn mờ to mắt, ý nghĩ bị trì trệ, lúc này, mặt hắn đang trước mặt cô, môi bọn họ đang dính nhau! Kinh hách quá lớn, cô ngây ngốc mấy giây mới nhớ phải đẩy hắn ra, nhưng đã muộn. "Hai người đang làm gì? !" Một giọng nói lạnh lùng khàn khàn truyền tới. Giọng nói này như sấm sét giữa trời quang, là của Lý Ninh! Bị một màn hù dọa, cô rốt cuộc có phản ứng, đẩy hắn ra, xoay lại, ngẩng người. Lý Ninh mặc quần bó sát người, cổ áo chữ V, mái tóc che khuất mảnh tuyết trắng mà cổ áo lộ ra, đôi mắt phượng vuốt gợn trùng lên, hiện ra ánh sáng màu xanh nhạt, không tin nhìn chằm chằm hai người trước mắt. "Tôi hỏi hai người đang làm cái gì?" Đôi môi đỏ diễm lệ cắn chặt. "Ninh..." Cô chạy lại muốn kéo tay cô ấy, nhưng Lý Ninh lại đẩy ra. "Dương Dương là cậu sao? Người bạn tốt nhất của tôi cùng bạn trai tôi lại hôn nhau trong bệnh viện, là tôi đang nằm mơ? Hay là hoa mắt nên nhìn lầm?" Lý Ninh dịu dàng êm dịu cười một tiếng, nhưng trông nó lại thật khó coi. Cô tình nguyện để cô ấy mắng, cũng đừng nên cười vậy, "Ninh, không phải như cậu thấy đâu" "Vậy là như thế nào? Nói cho tôi biết đi, Dương Dương, nói cho tôi biết đi" "Tớ..." Cô phải nói thế nào, ngay cả chính cô cũng trong sương mù. "Nói không ra sao?" Cô ấy tiến sát từng bước. "Ninh..." Cô lui về sau từng bước, Lý Ninh như vậy nhìn rất khủng bố, đều nói phụ nữ khi gặp phải tình cảm đều sẽ mất lý trí, Lý Ninh lúc này xem ra cũng không còn bao nhiêu lý trí, hơn nữa người cô ấy toàn mùi rượu, cô ấy hẳn đã uống rất nhiều, "Ninh, cậu tỉnh táo lại một chút, tớ và Xa tiên sinh không có gì hết" "A, không có gì, được! Tôi tin cậu, Dương Dương, cậu là người bạn tốt nhất của tôi, vậy cậu nói cho tôi biết, hai người vừa rồi đang làm cái gì? Vì sao trở như vậy rồi mà cậu còn ở đây?" Cô lui về sau một bước, không có chú ý tới cái băng đẳng sau, không để ý liền ngã ngửa về sau, Dương Dương theo phản ứng mà nhắm mắt lại. "Dương Dương cẩn thận!" Lý Ninh hoa dung thất sắc kêu lên, do dự một lúc mới đưa tay ra kéo Dương Dương, nhưng cũng đã chậm, Dương Dương ngã xuống cái băng, sau đó cả người theo đó ngã thẳng xuống đất. Mắt thấy sắp phải kiss với mặt đất, một cơ thể dày rộng đã chặn ở bên dưới. "Cô không sao chứ?" "A, không sao, cảm ơn" Không có nhận được con đâu, Dương Dương mở mắt ra, may là Xa Minh Vũ kịp thời đỡ cô, bằng không đầu cô cùng có khả năng bị chấn động, chỉ là tư thế hai người lúc này rất mập mờ. Cả nửa người cô cơ hồ vui trong ngực hắn, một tay hắn đỡ lấy vai cô, tay kia nắm ở eo, đứng lúc ngược lên nhìn Lý Ninh với đôi mắt tràn đầy đau đớn, cô cả kinh, cổ đẩy người ra sau đứng dậy, "Ninh, bọn tớ thật sự không có gì hết". "Lâm, đừng trách Dương Dương, muốn trách thì là do anh gọi tớ" "A, đúng, đây là đáp án anh cho em, đây là lựa chọn của anh! Nhưng vì sao lại là Dương Dương? Tại sao lại là Dương Dương!" Lý Ninh đi lên, giọng tay "ba" một tiếng, tiếng bạt tai vang lên thanh thúy trong phòng. "Ninh..." Cảm giác bị người bạn tốt nhất và bạn trai phản bội là đau đớn nhất, cảm giác này sẽ kéo dài suốt đời, giống như một cây kim cắm trong tim, kéo nó ra sẽ làm cả người đau nhức! Cô xoay lại bỏ đi, nước mắt trong lúc xoay người lại rơi từng giọt xuống sàn, tạo nên một bản nhạc tan nát cõi lòng. Hàng lang lại vang lên tiếng giày cao gót, so với trước càng gấp gấp hơn, cô sững sốt mấy giây mới đuổi theo, lúc chạy tới cửa lại xoay lại, nhìn Xa Minh Vũ, trên má trái của hắn có một dấu bàn tay màu đỏ, tạo thành một sự đối lập với vẻ trắng xanh bên má phải. "Tôi không biết tại sao anh lại làm vậy, tôi cũng không muốn biết sự lựa chọn của anh là gì, nhưng tôi có thể nói rõ cho anh biết, sự lựa chọn của tôi là Lý Ninh, vĩnh viễn là cô ấy". Nói xong không cho hắn cơ hội giải thích liền chạy đi. Trong căn phòng trống rỗng chỉ vang lên tiếng chỉ nha của cánh cửa, Xa Minh Vũ chán nản ngồi trên giường bệnh, tay ôm đầu, lệ rơi trên chiếc ra giường trắng tinh, hai giọt rồi ba giọt...

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 22

"Ninh..." Cô vừa chạy vừa gọi, cả người Ninh toàn mùi rượu, cô ấy rốt cuộc đã uống bao nhiêu, từ lượng Ninh tuy không tới nhưng cũng là một sâu rượu, bình thường luôn chọn những loại có nồng độ rất cao. Lúc cô chạy tới cửa bệnh viện cũng vừa lúc thấy Lý Ninh lái xe ra ngoài. "Ninh..." Cô đuổi theo, nhưng sao có thể so được với xe thể thao bốn bánh? Lý Ninh từ trong xe nhìn cô cười quyến rũ, miệng mấp máy như nói gì đó, chỉ là cô không nghe được, rồi sau đó lại thấy hai hàng nước mắt lăn dài trên má Lý Ninh. Chiếc xe vẫn không dừng lại, gió thổi qua tung bay tóc cô, nước mắt cũng tuôn ra, cô không lường lự thêm chặn một chiếc taxi lại. "Bác tài, có thể đi nhanh hơn được không?" Chiếc xe Ninh lái chạy như bay trong gió, còn tiếp tục vậy rất dễ xảy ra tai nạn! Lòng bàn tay cô toát mồ hôi nhưng cũng chỉ có thể thúc giục tài xế. "Cô à, cô nhìn đồng hồ số đi, đã rất nhanh rồi đó, còn nhanh nữa tôi sẽ bị ghi giấy phạt đấy. Lão Phó tôi lái xe được 20 năm rồi còn chưa có nhận được giấy phạt nào đâu!" Bác tài vừa khoe khoang mình vừa an ủi cô. Chỉ là lúc này cô đâu còn tâm tư mà nghe hắn nói nhiều? Tim cô còn đang ở trên người Ninh, chiếc xe cứ vọt đi xiêu vẹo như người say rượu, mấy lần thiếu chút nữa đã đụng vào xe khác, tim cô cũng trào lên tận cổ, "Bác tài, xin hãy lái nhanh lên nữa được không, đuổi theo chiếc Audi màu đen trước mặt đó, trên xe là bạn tôi, cô ấy uống rượu lại bị kích thích, tôi sợ cô ấy nghĩ quẩn trong lòng" "Cái gì? !" Bác tài lại càng hoảng sợ, lập tức trở nên rất nghiêm túc, "Tự tử? Thật khủng khiếp, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, cô đừng sợ, tôi sẽ tăng tốc đuổi theo, cô ngồi ổn rồi chứ?" "Vâng!" Cô nắm chặt giây an toàn, gặt mạnh đầu. "Vậy chúng ta đi thôi!" Ông chủ tài xế đạp môtô phát ra tiếng va chạm chói tai, chiếc xe bay nhanh về trước! Tuy xe đã chạy thật nhanh nhưng tốc độ Lý Ninh cũng đang tăng nhanh, mắt thấy sắp vượt qua cực hạn, cô ấy đang là đang liều mạng mà! Cảm di động gọi, có chuông nhưng lại không ai nghe. Mọc Mọc từng nói, Ninh là loại người thả làm ngọc vỡ không làm ngói lạnh, đừng thấy bình thường cô ấy rất xem thường tình yêu, kỳ thực người như thế một khi yêu thì sẽ rất đáng sợ! Ba cô bình thường hay nói với cô, uống rượu chỉ uống say sáu phần, ăn cơm thì chỉ ăn no bảy phần, mọi việc đều có một mức độ. Lúc uống rượu, chỉ uống đến sáu phần say là tốt nhất, lúc này cơ thể có thể được thả lỏng, nếu còn tiếp tục uống, rất có khả năng sẽ bị đau đầu theo đó là một loạt bệnh tật của việc say rượu. Chỉ ăn no bảy phần là thoải mái nhất, trong miệng giữ lại mùi thơm của thức ăn, nếu tiếp tục ăn rất có thể sẽ khiến dạ dày không được khỏe cùng với việc béo phì, gây hại tới sức khỏe thân thể. Cho nên mẹ cô cũng nói, dù con có yêu một người thế nào, cũng đừng nên yêu cả 10, chỉ cần 8 phần là đủ rồi, yêu nhiều quá sẽ đánh mất bản thân, đôi phương cũng sẽ phải chịu quá nhiều áp lực mà không thờ nổi. Bác tài xé ra sức đạp chân ga nhưng xe hắn chỉ là Santana 3000, vô luận nhấn ga thế nào vẫn không có cách nào bắt kịp chiếc Audi A8 của Lý Ninh! Bác tài cũng gấp quá toát mồ hôi lạnh, "Cô à, lão Phó tôi sợ rằng có lòng mà không có lực a!" "Vậy phải làm sao bây giờ?" Trong lúc bất chợt, cô nhớ tới mặt trắng nhỏ, đầu vừa nghĩ đến thì tay cũng đã gọi cho hắn rồi. Chuông vang lên một lúc

thì có người nhận, "Sao vậy, còn chưa ngủ à? Có phải nhớ anh không?" Giọng Phan Thừa Hi nghe vào rất vui vẻ. "Tiểu Bạch, đã xảy ra chuyện..." Không biết vì sao vừa nghe được giọng hân, mọi uất ức đều dâng lên. "Xảy ra chuyện gì?" Hân giật mình, lập tức nghiêm chỉnh lại, kỳ thực hân vừa mới tắm xong không lâu, lau tóc còn ướt rồi chợt nhớ tới nay cô ấy không ăn được bao nhiêu, trong lòng lo lắng cô ấy liệu có đói bụng không, đang muốn mua cho cô ấy mấy thứ đồ ăn khuya, không nghĩ tới cô ấy lại gọi tới, chỉ là giọng nức nở nghẹn ngào. "Ninh, Lý Ninh đã xảy ra chuyện, cô ấy đi xe mà như đua vậy, em lo lắm..." Nước mắt trào dâng, cô ngẩng đầu lên không để cho nước mắt rơi xuống, bây giờ không phải là lúc khóc lóc! "Em đừng vội, em giờ đang ở đâu? Anh lập tức tới đó" Không để ý tới việc thay quần áo khác, hân tùy ý khoác thêm cái áo, cầm chìa khóa rồi chạy ra cửa. "Em cứ bảo bác tài đi theo, anh sắp tới rồi, đừng sợ, có anh đây, không có chuyện gì đâu". Ngồi vào chiếc Ferrari 599 màu đỏ, hân nhanh chóng chạy tới đường cao tốc. "Bọn em đang ở đâu?" "Trên đường cao tốc Đào Kim, nhưng bọn em sắp mất dấu rồi, Ninh đi quá nhanh, bọn em không theo kịp... Tiểu Bạch làm sao bây giờ, Ninh liệu có xảy ra chuyện gì không đây?" Tiểu Bạch là cái tên hai người đặt ra lúc ăn cơm chiều, hân gọi cô là Snoopy, cô lại không vui, cho nên gọi hân là mặt trắng nhỏ, sau đó ngẫm lại vẫn còn thua thiệt, nhớ tới cái bút sáp màu Tiểu Tân có hình con chó trắng đang sủa, thế là như Columbus phát hiện đại lục mới kêu lên. Hân đầu tiên là sững sốt, sau đó không giận lại cười, nói, hoa chiều của em cũng nhiều thật, trước là mặt trắng nhỏ, giờ lại thành Tiểu Bạch rồi, nhưng mà nghe vậy cũng hay. Cô không rõ, vì sao vậy mà cũng hay? Hân nói, em là Snoopy, anh là Tiểu Bạch, hai người đều là chó, chó với chó mới xứng đôi... Cô mắng, anh mới là chó ấy! Sau đó cũng cười theo, không biết chán cứ kêu Tiểu Bạch Tiểu Bạch liên tục, đối với hành vi thất thường của cô, hân chỉ cười mà không nói. "Vậy thế này đi, bọn em dừng lại trước, anh đang ở gần đó rồi" Chỉ chốc lát, hân liền thấy cạnh đường đậu một chiếc Santana 3000. Hân vừa xuống xe, Dương Dương liền chạy tới nhào vào ngực hân. Hân ôm cô, phát hiện cô gái trong ngực đang run rẩy, trái tim có hơi đau, tay cũng ôm chặt hơn. "Chúng ta đi tìm Lý Ninh trước đi" Cô cựa quậy trong ngực hân. "Em thật sự không sao chứ?" Tay cô vẫn còn run rẩy, mặt đỏ hồng, tim như dây cung bị kéo căng, đời này, cô gái này, hân chỉ sợ không buông tay được rồi. Dương Dương kiên cường cười cười tỏ ý bản thân không có sao, mặc kệ thế nào, giờ bọn họ cũng nên chịu đựng, mọi việc cứ để tìm được Ninh trước rồi nói sau. Hai người không chần chờ thêm nữa, lập tức lên xe đi tìm theo hướng Lý Ninh lái đi. "Tiểu Bạch, anh nói Ninh sẽ không xảy ra chuyện chứ?" Tim cô vẫn nhảy loạn liên tục, luôn cảm thấy sẽ xảy ra chuyện, tính cách của Ninh cô hiểu rất rõ, Ninh rất coi trọng tình nghĩa, tuy bên ngoài nhìn như rất dữ, nhưng cô ấy điển hình là loại người miệng như đao mà tim như đậu hũ, đối với bạn bè còn tốt hơn bản thân. Thế nhưng cha mẹ của Ninh lại vì người thứ ba mà ly hôn, từ bé cô ấy đã rất hận kẻ thứ ba, cô ấy nói, nếu không phải kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc của người khác, vậy cô ấy cũng sẽ có một tuổi thơ rất hạnh phúc, mặc dù sau khi ly dị mẹ cô ấy lại tìm được hạnh phúc, nhưng trong lòng Ninh vẫn rất ghét kẻ thứ ba, nhưng tới nay cô ấy lại cho rằng cô, Dương Dương, người bạn tốt nhất của cô ấy lại ở cùng bạn trai mình! Hai người mà cô ấy quan tâm nhất lại "phản bội", cho dù là ai cũng không chịu nổi điều đó! Vì sao? Vì sao Xa Minh Vũ lại làm vậy đây? Bây giờ nghĩ lại, từ lúc hân gọi cô đến cho đến việc hôn mê, mọi chuyện đều là sự sắp đặt trăm phương ngàn kế của hân! Mà cô lại ngu ngốc rơi vào bẫy, trở thành đồng lõa làm tổn thương người bạn tốt nhất của mình! Nghĩ tới đây, cô hận không thể trời Xa Minh Vũ lại mà đánh hân, lại tát mình hai cái, vì sao cô ngu ngốc vô dụng như vậy! "Dương Dương, em làm gì thế?" Phan Thừa Hi thắng mạnh xe, bánh xe phát ra tiếng chói tai rồi dừng lại, hai tay hân nắm lấy cái tay đang tự đánh vào đầu mình của cô. "Em thật hận bản thân, là em đã đẩy Ninh vào tình cảnh thống khổ như vậy, nếu không có em, cô ấy cũng sẽ không thống khổ như thế" "Ngốc à, không phải lỗi do em, Lý Ninh sẽ hiểu và sẽ nghĩ ra thôi, cô ấy giờ đang rối loạn nên không có hiểu được, để cô ấy yên tĩnh lại có lẽ hai ngày nữa cô ấy sẽ không sao đâu". Ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc vừa bị cô làm rối bù, lông mày hân cũng nhíu lại. Thực ra hân còn chưa hiểu rõ chuyện đã xảy ra, nhưng cô lúc này cũng rất rối loạn nên hân chỉ có thể nói đôi câu lý giải, Lý Ninh hiểu lầm cô, cho nên mới chạy xe, hân chưa từng gặp Lý Ninh nhưng cô gái này hân đã nghe qua, bình thường hân luôn nghe cô nhắc tới cô gái này, câu cửa miệng mà cô thích nhất là "Ninh nói", từ trong lời của cô hân biết cảm tình giữa bọn họ rất tốt, có đôi khi hân cũng phải ghen tị, chỉ là nhìn cô lúc này, cái hiểu lầm này dường như rất nghiêm trọng! "Thật sự sẽ không có chuyện gì ư?" Cô ngẩng đầu lên, đáng thương trông hết như một bé cún con bị người ta vứt bỏ. "Không..." Lời hân còn chưa hết liền nghe thấy một tiếng vang lớn, dường như thứ gì đó va chạm, tiếp đó "bùm", khoảng chừng 5km bên ngoài xuất hiện... Hai người sững sờ, trong lòng đều cùng xuất hiện bốn chữ: Xảy ra tai nạn xe cộ! Sau đó Dương Dương hét lên: "Ninh!" Hân lập tức phục hồi tinh thần lại, khởi động xe: "Mau gọi 120 báo cảnh sát!" Cô run rẩy cầm điện thoại bấm vài lần mới thông. "Không sao đâu, không phải Lý Ninh, không phải cô ấy đâu." Hân nắm lấy tay cô, không ngừng an ủi, chỉ là trong lòng cũng dấy lên dự cảm không lành. "Đúng, không phải là Lý Ninh, Lý Ninh nói cô ấy là tai họa, mà tai họa sẽ sống ngàn năm, sẽ không xảy ra chuyện gì hết!" Cô nói theo, dường như cứ vậy thì thật sự sẽ không có việc gì, thế nhưng nước mắt vẫn rơi, giống như sợi chỉ giữ những hạt châu bị cắt đứt, từng giọt rơi xuống. "Không sao đâu..." Lời còn chưa dứt, hân liền dừng lại, trước mắt là ánh lửa khắp bầu trời, hai chiếc xe bốc cháy, thế lửa rất lớn. "Ninh! !" Dương Dương hét lên, giựt khỏi tay hân lao ra ngoài xe, chạy thẳng tới chỗ hai chiếc xe. "Dương Dương, em không thể qua đó!" Hân sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh, vội vàng chạy đuổi theo cô, kéo lấy Dương Dương lúc này như một con bò điên vậy. "Anh thả em ra, xe Ninh, Ninh ở bên trong đó! Em phải đi cứu cô ấy!" Cô liều mạng giãy dụa, móng tay cào, cầu nhưng Phan Thừa Hi không tránh né, trên mặt bị cào xước, vết máu thấm ra ngoài, những vết xước chẳng mấy chốc sưng lên. "Em bình tĩnh lại đi! Em có qua cũng vô ích thôi!" Thế lửa rất lớn, cô ấy cứ đi tới như thế chẳng phải là chịu chết sao? Hân níu chặt cô lại, ôm cô vào lòng, mặc cho móng tay cô đâm vào lòng bàn tay cũng không buông ra, hân rất ích kỷ, hân không cách nào nhìn cô đi chịu chết! "Anh thả em ra đi, em phải cứu Ninh, anh thả em ra, anh cái tên mặt trắng nhỏ chết tiệt! Anh mau thả em ra..." Cô hét, chợt một ngọn lửa bỏ tới chỗ bọn họ, người cô bị mặt trắng nhỏ đẩy một cái cùng té trên mặt đất. "Bùm!" Chiếc xe nổ tung! "Ninh..." Cô nhìn ngọn lửa cháy hùng hực, kiệt sức kêu lên một tiếng, cặp mắt trắng nhợt, ngã vào ngực hân.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đừng Sang Bên!* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 23

"Ninh -!" Cô bật dậy, phát hiện mình đang ở trong một căn phòng xa lạ, cô nằm mơ, mơ thấy Ninh trong biển lửa, sau đó chiếc Audi của cô nổ tung dọa cô cả người túa mồ hôi, cô nhấc tay lau mặt lại phát hiện mặt mũi đều là "mồ hôi". "Em tỉnh rồi?" "Tiểu Bạch? Đây là đâu, sao em lại ở đây? Tiểu Bạch, em vừa nằm mơ, em mơ thấy Ninh xảy ra tai nạn xe cộ." Hân không nói gì, tới bên cạnh kéo cô vào lòng. "Dương Dương, không phải mơ đâu, là thật" "Tiểu Bạch, anh gạt em đúng không?" Khán trương níu lấy tay hân, nước mắt lại như gió bão tuôn ra. "Dương Dương..." Việc hân có thể làm bây giờ là ôm cô vào lòng. "Không... Không đâu, Ninh thế nào rồi? Cô ấy thế nào rồi?" "Em bình tĩnh lại đi, Dương Dương, em bình tĩnh lại, Lý Ninh giờ đang trong phòng cấp cứu". Cô kéo hân loạn cả lên, sắc mặt hân cũng âm ảm, lúc mà xe cấp cứu chạy tới, chiếc xe đã hoàn toàn bị đốt trụi, chủ xe trên chiếc xe va chạm với Lý Ninh cũng bị thiêu đến biến dạng, từ vong ngay tại chỗ. Khi mà lửa được dập tắt cũng không thấy Lý Ninh ở trong xe, mà tìm được cô ấy ở khu vực cách xe mười thước, chắc hẳn sau khi va chạm cô ấy cũng không có bất tỉnh, sau đó tự bò ra ngoài, chỉ là khoảng cách mười

thước quá gần, đầu Lý Ninh không chỉ va đập nghiêm trọng mà trên người cũng bị bồng nhiều chỗ, cũng có chút biến đổi, nhưng may mắn là còn thở, lúc này đang trên bàn mổ, đã 4 tiếng đồng hồ rồi mà còn chưa có ra. "Có nghiêm trọng không? Cô ấy thế nào?" Phan Thừa Hi lắc đầu không trả lời, Dương Dương giãy khỏi tay hấn chạy tới phòng cấp cứu. Hấn lập tức đi theo. Cô chạy lao đảo, bên trong một gian phòng phát ra tiếng khóc thê lương, ban đêm yên tĩnh như này lại càng chọc lòng người, lúc chạy tới phòng bệnh, dưới ánh đèn cô thấy một người đàn ông nằm ở trên giường bệnh, nhiều chỗ trên người băng bó trông như xác ướp, một tay hấn vô lực rơi xuống khung giường, hiển nhiên sinh mệnh trên người hấn đã trôi đi... Tiếng khóc của thân nhân càng khiến cô kinh hoàng một mối, cả người run lẩy bẩy như chiếc lá rụng trong gió thu. Trên hành lang vắng vẻ yên ắng khiến cho người ta có cảm giác không thờ nổi, chỉ có ánh đèn ở phòng cấp cứu vẫn còn tỏa ra ánh sáng hồng. Hai mắt cô vô thần nhìn ánh hồng u ám, trước đây cô vẫn cảm thấy màu đỏ là sinh mạng, nhưng giờ cô lại thấy màu đỏ ấy như tượng trưng cho địa ngục, là màu đỏ tươi kinh hãi của máu. Ánh hồng u ám chiếu rọi khuôn mặt tái nhợt của Dương Dương làm cho sắc mặt cô càng trở nên khó coi, không thể đi vào nên cô chỉ có thể áp sát vào cánh cửa, nhìn xuyên qua ô cửa thủy tinh để thấy được những đường pháp phông lên xuống trên màn ảnh điện tâm đồ. Trên giường bệnh, trên má phải Lý Ninh là một tảng thịt cháy, hai mắt nhắm nghiền, môi mím chặt, mặt trắng không còn chút máu, hai tay cô ấy buông lỏng, màu đỏ thẫm trên móng tay tạo thành một sự đối lập rõ nét với sắc mặt tái nhợt. Bên trong phòng cấp cứu, mọi người đang rất vội vã. "Bác sĩ Lâm, tình huống người bệnh rất không ổn định, nhịp tim rất yếu!" "Huyết áp cũng không có tăng" "Tiểu Hoàng, anh đi liên lạc với khoa lâm sàng với kho máu, tiểu Trương, chuẩn bị kích điện!" "Vâng, bác sĩ Lâm" Bác sĩ Lâm cầm bản kích điện lên, "Được, chuẩn bị, 100" Sau đó đè lên ngực Lý Ninh. "Bịch - -!", thân thể Lý Ninh bắn lên cao. Nhưng huyết áp vẫn hạ thấp, nhịp tim cũng không có mạnh lên, điện tâm đồ cứ "tít tít - -" không ngừng. "200 Jun!" Bác sĩ Lâm lại hô. "Bịch - -!", thân thể Lý Ninh lại bật lên cao, sau đó ngã xuống vạc giường. Nhưng mọi thứ vẫn không có chuyển biến tốt lên. "300 Jun" "Bịch - -!" "Mau tiêm vào 3 mg atropin!" Bên trong phòng cấp cứu vẫn đang rất loạn. Dương Dương cắn môi dưới, cắn đến mức không còn huyết sắc nhưng vẫn không ức chế được nước mắt, cô nắm chặt hai tay, hai chân cứ run rẩy không ngừng, trượt xuống co người lại, hai tay ôm đầu, ôm chặt lấy mình. Mạng sống sao lại mỏng manh tới vậy? Sự việc sao lại trở nên thế này? Lý Ninh sẽ không chết, Lý Ninh sẽ không chết đâu! Các cô đã nói sẽ cùng kết hôn, cùng sinh con, sau đó nếu cùng là nữ hoặc cùng là nam thì sẽ dễ chúng kết nghĩa, còn nếu là một nam một nữ thì sẽ cho bọn chúng kết thân, các cô còn nói, cuối năm nay Lý Ninh và Mộc Mộc cả ba người sẽ cùng đi Pa-ri xem tháp Eiffel, mua đồ hàng hiệu, mọi thứ các cô còn chưa có làm, Lý Ninh sao có thể chết được? Cô cuộn mình run rẩy, trong mắt hấn, cô lúc này giống như một đứa bé bị lạc mất phương hướng. Phan Thừa Hi tới gần, ngồi xuống ôm lấy hai vai cô, nhẹ nhàng ôm cô. "Đừng khóc, không có chuyện gì đâu, không có chuyện gì đâu, Ninh cô ấy sẽ không có chuyện gì hết!" "Tiểu Bạch, em sợ, em sợ lắm, đều là em hại cô ấy, đều là lỗi của em, nếu cô ấy..." Cô ngẩng đầu lên, sâu trong đôi mắt lộ ra sự tự trách và tuyệt vọng, nước mắt tí tách rơi xuống, rơi vào trên người hấn. Nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô, tim của hấn cũng đau đớn, "Có anh đây, sẽ không có chuyện gì đâu". Nhẹ nhàng ôm cô, ngồi trên băng ghế, vỗ về che chở cô như một đứa bé, vuốt nhẹ đôi tay cô cho đến khi cô ngừng khóc. "Em ở đây chờ anh, anh đi mua đồ uống rồi về" Cô gật đầu. Phan Thừa Hi có chút lo lắng nhìn cô rồi mới đi, nhưng không nghĩ tới mới đi có một phút thôi mà lúc về đã không thấy người đâu! "Anh là ác ma giết người! Anh mau mở cửa cho tôi!" Cô gắng gượng tới tận đây, sau đó gơ tay đập cửa phòng 305. Xa Minh Vũ mở cửa, trong tay cầm một điều thuốc. "Anh là ác ma, anh mau trả Ninh lại cho tôi, anh trả Ninh lại cho tôi!" Cô kéo lấy áo, đánh hấn loạn xạ. Hấn không nói, cũng không có động, cứ mặc cho cô đánh. "Anh sao phải làm vậy? Vì sao?" Hấn vẫn không động. "Lẽ nào anh không biết Ninh rất quan tâm tới anh sao? Anh muốn chia tay cô ấy thì cũng đừng kéo tôi xuống nước chứ, Ninh rất quan tâm tới bạn bè, bạn tốt lại cùng bạn trai phản bội cô ấy, cô ấy sao có thể chịu đựng được cái đã kích này! Là anh, là anh hại chết cô ấy!" "Cô vừa nói cái gì?" Nghe được câu này, hấn như một mô-tơ điện đột nhiên tỉnh lại, bắt lấy tay cô, kinh ngạc hỏi. "Là anh hại chết cô ấy, anh bây giờ hài lòng chưa, cô ấy giờ còn đang nằm trên bàn mổ, có khả năng vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại nữa!" Nghĩ đến Ninh sẽ vĩnh viễn rời khỏi thế giới này, cô lại không chịu nổi ngã xuống đất. Sấm sét giữa trời quang! Xa Minh Vũ đứng đực ra đó, thấy cô té xuống đất cũng không có đỡ, sau đó chạy ra ngoài. Phan Thừa Hi đang nóng nảy chạy quanh tìm cô, gọi điện cũng không ai nghe, tìm quanh đây cũng không thấy bóng người, Lý Ninh còn chưa ra ngoài nên chắc cô sẽ không đi xa, hấn tưởng cô đi toilet, đợi hồi lâu mà cũng không thấy người đi ra, hấn đành phải quay lại, trong lòng càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, đang lo lắng có nên đi báo án không thì Xa Minh Vũ lại chạy tới, trên người cũng mặc đồng phục bệnh nhân, trên mặt cũng có mấy vết máu rõ ràng, những vết xước ấy còn có hơi sưng lên. "Minh Vũ, sao cậu lại ở đây, cậu bị sao vậy?" Thấy sắc mặt hoảng hốt của Xa Minh Vũ, dường như hấn cũng không khá hơn chút nào. "Hi, cậu cũng ở đây sao, người bên trong là ai? Là Lý Lâm ư?" "Không phải, là một người tên là Lý Ninh". Hấn và Xa Minh Vũ quen biết nhiều năm nhưng chưa từng thấy về mặt này của hấn, một sự gần như đau đớn tuyệt vọng. Đây Phan Thừa Hi ra, Xa Minh Vũ vội vã chạy đến cửa phòng cấp cứu, nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh, sau đó trên khuôn mặt hiện lên sự tuyệt vọng và hối hận, dường như trời sập xuống rồi vậy. Hấn đang muốn tới đỡ Xa Minh Vũ thì lại thấy Dương Dương từng bước từng bước trở về, không do dự, hấn trực tiếp tới cạnh đỡ lấy cô. "Em đã đi đâu vậy?" Ôm lấy cô, hấn lại cảm giác cô bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất trong tay hấn lần nữa, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Làm sao mà Minh Vũ cũng kéo vào chuyện này? Trên hành lang chợt truyền tới một loạt tiếng vang, tiếp theo là một loạt tiếng bước chân đang chạy tới hướng này. Một nam sinh trên dưới 20 tuổi ở cuối hành lang lao đảo chạy tới, đi bên cạnh hấn là một phụ nữ không tới 50, người cao gầy, chỉ là lúc này tóc tai rồi bời, trên người mặc đồ ngủ, bên ngoài chỉ khoác có cái áo khoác, trên khuôn mặt còn hiện lên nước mắt chưa khô. "Lâm Lâm, con gái của mẹ..." Dương Dương đẩy Phan Thừa Hi ra bước lên gặp, "Di Quyên, Ninh còn chưa có ra" Người phụ nữ được gọi là Di Quyên kia là mẹ của Lý Ninh, nghe cô nói như thế, bà nhìn đèn đỏ trên phòng cấp cứu, nước mắt lại hung cuồng chảy ra, nắm chặt lấy cánh tay nam sinh bên cạnh đang đỡ bà, run rẩy cơ hồ đứng không vững. "Dương Dương, Lâm Lâm nó rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" "Đúng vậy, chị em đã xảy ra chuyện gì? Sao lại xảy ra tại nạn xe cộ cơ chứ?" Nói chuyện là Trương Bình, em trai cùng mẹ khác cha của Lý Ninh, bình thường cảm tình giữa hai người cũng không tệ lắm. "Di Quyên, Ninh..." "Người kia là ai?" Lâm Quyên không để Dương Dương nói tiếp, tay run rẩy chỉ người ngồi trước cửa phòng cấp cứu. "Mẹ, lại là tên họ Xa!" Mà lúc này Xa Minh Vũ cũng nghe được âm thanh bên này, ngẩng đầu lên nhìn Lâm Quyên và Trương Bình, hiển nhiên, bọn họ quen biết nhau. "Lâm Lâm chúng tôi rốt cuộc đã làm ra tội lỗi gì, vì sao một lần rồi hai lần xảy ra chuyện đều liên quan tới nhà họ Xa các người? Cậu trả lại con gái cho tôi..." Lâm Quyên dường như đã mất đi lý trí, chạy tới xé rách áo Xa Minh Vũ. Xa Minh Vũ vẫn như trước, không hề động đậy, mặc cho bà ấy đánh, Trương Bình cũng chạy ra nện một quyền lên mặt hấn, Xa Minh Vũ ngã xuống đất, máu mũi lập tức chảy ra. Phan Thừa Hi chạy tới ngăn cản bọn họ tiếp tục đánh, Dương Dương cũng kéo lấy Lâm Quyên đang kích động. "Dương Dương, con buông đi ra, đi chỉ biết Lâm Lâm cuối cùng sẽ có một ngày bị hủy trong tay họ Xa bọn họ thôi, đi..." Đèn đỏ phía trên phòng cấp cứu chợt tắt, cửa "chi nha" một tiếng rồi mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 24

Bác sĩ đi ra, đôi mắt dưới mắt kính lóe ra tia không vui, "Các vị ở đây àm ĩ như vậy thì chúng tôi còn làm việc thế nào được đây?" Trong hành lang tức khắc yên tĩnh trở lại. Lâm Quyên và Trương Bình cũng buông Xa Minh Vũ ra, hơi xấu hổ nhìn bác sĩ, nhưng càng nhiều hơn chính là lo lắng và hoảng sợ, bầu không khí phảng phất như đọng lại, Dương Dương cũng nhìn bác sĩ, tìm tòi lên hòng, rất sợ hắn nói ra lời gì khiến người ta sụp đổ. Bác sĩ Lâm thấy bọn họ vậy cũng không trách thêm, bỏ khẩu trang xuống, mặt mũi mệt mỏi, nhìn một vòng chung quanh hỏi, "Trong các vị ai là người nhà bệnh nhân?" "Tôi tôi..." Mấy người đồng thanh nói. "Tôi là mẹ bệnh nhân". Lúc Lâm Quyên nói ra lời này thì nước mắt lại tuôn ra, bà cảm thấy hổ thẹn với con gái, không có cho con gái một gia đình hoàn chỉnh, tính cách đứa bé này lại bướng bỉnh, ngay cả một cơ hội để bồi thường cũng không cho nó, nếu nó cứ đi vậy, người mẹ không đáng là mẹ như bà chẳng phải nửa đời sau sẽ sống trong sự ăn năn hối hận hay sao? "Khụ khụ, đã cứu được người bệnh". Bác sĩ Lâm ho khan hai tiếng mới chậm rãi nói, làm cuộc phẫu thuật suốt 6 tiếng đồng hồ thật sự quá mệt mỏi. Nghe vậy, tất cả mọi người trở nên vui mừng, rồi lại nghe bác sĩ nói tiếp. "Tính mạng thì được cứu lại rồi, nhưng khi nào tỉnh lại thì đó là một chuyện khác" "Bác sĩ, ông nói vậy là có ý gì?" Lâm Quyên kích động nắm lấy áo khoác bác sĩ. Dương Dương nhất thời sửng sốt, cả người run rẩy lợi hại hơn, Phan Thừa Hi một tay nắm chặt lấy tay cô, tay kia thì ôm lấy vai cô, trong lòng đã chuẩn bị cho ý nghĩ xấu nhất... Gió thổi tới nâng chiếc rèm cửa sổ màu trắng lên, ánh mặt trời chiếu vào lọ hoa lay on trên bàn. Phan Thừa Hi hòa Dương Dương đẩy cửa vào, trong tay cô ôm một bó hoa tươi, lại là hoa lay on, Ninh rất thích hoa lay-on, cho nên trong nhà lúc nào cũng có thể gặp loài hoa này. Trong phòng chăm sóc đặc biệt rất yên tĩnh, tĩnh đến mức có thể nghe được cả tiếng hít thở, chỉ có máy đo nhịp tim trong không gian ấy vẫn còn phát ra tiếng "tít tít" nhảm chán. Trên chiếc giường trắng, Lý Ninh an tĩnh nằm im. Cô ấy chưa từng yên lặng như vậy, trong trí nhớ của Dương Dương, Lý Ninh vĩnh viễn là một người sôi nổi nhất, thiết xán liên hoa [1], trong các cuộc cãi lộn thì cô chưa từng thắng nổi Lý Ninh, Lý Ninh đặc ý nói, nếu để cho cô gái ngốc nghếch như cô mà thắng nổi cô ấy thì chẳng phải mỹ nữ giới luật sư chỉ là hư danh thôi sao, nghe vậy, cô cười mắng lấy gối đập cô ấy, sau đó hai người lại quấn lấy nhau, nơi có cô ấy thì có tiếng cười. Trên mặt và trên người Lý Ninh quần băng dày đặc, trên người cắm rất nhiều ống kim, mắt cô ấy khép kín, lông mi bên trái vẫn xinh đẹp như lúc ban đầu, thế nhưng bên phải lại bị đốt rụi chỉ còn ngấn ngấn, nhắc người ta rằng da thịt bên dưới con mắt cũng bị bỏng như vậy. Xa Minh Vũ ngồi cạnh giường bệnh, còn cô vẫn như trước, nắm một tay Ninh, nhẹ nhàng xoa bóp, cúi đầu nói chuyện với cô ấy. Đã một tuần rồi, Ninh đã ngủ được một tuần rồi. Bác sĩ nói, đầu Ninh va chạm với vật cứng, công năng vỏ đại não tổn hại nghiêm trọng cho nên mới rơi vào trạng thái hôn mê, tạm thời đánh mất ý thức, nói cách khác, Ninh đã thành người thực vật, về phần lúc nào có thể tỉnh lại thì phải xem ý chí và nghị lực muốn sống của bệnh nhân. Bác sĩ còn nói, trước mắt với bệnh này thì khoa học còn chưa có thuốc đặc trị, cơ hội tỉnh lại là rất nhỏ, nhưng mà người nhà có thể thường xuyên trò chuyện bên cạnh cô ấy, có lẽ có thể đánh thức ký ức của cô ấy. Ngày đó, khi đi Quyên nghe như thế liền gật ngay tại chỗ, mà cô cũng không có ngắt đi, chỉ là ngơ ngác nhìn Lý Ninh trong phòng chăm sóc đặc biệt, liên tục run rẩy... Từ khe cửa phòng chăm sóc đặc biệt lộ ra ánh đèn mỏng manh, tỏa ra hân ý khiến lòng người lạnh lẽo, cô đứng ngoài phòng bệnh hết một ngày một đêm, Phan Thừa Hi vẫn luôn bên cạnh cô, cả cô và hắn đều không nói gì, hắn chỉ một mực nắm tay cô. Đối với cái ngày đó, Phan Thừa Hi vĩnh viễn không quên được, tất cả mọi người đều điên rồi, Dương Dương ngẩn ngơ chỉ nhìn Lý Lâm, mãi đến khi ấy, hắn mới biết được Lý Ninh tên Lý Lâm, là mỹ nữ luật sư nổi danh giới pháp luật, cũng là người yêu của Xa Minh Vũ. Xa Minh Vũ càng giống như cái xác không hồn, hai mắt trống rỗng, mặc cho Lâm Quyên mắng chửi thế nào hắn cũng không đi. Sau đó là những năm đêm rơi xuống như mưa, áo Xa Minh Vũ bị xé rách, mặt cũng xây xát rất nhiều chỗ, mãi cho đến khi bị Trương Bình cầm bình hoa đập vào đầu dẫn đến chảy máu thì bọn họ mới ngừng lại, nhưng Xa Minh Vũ vẫn nắm tay Lý Ninh không buông ra, mắt cũng chỉ nhìn cô ấy, trong thế giới của hắn đã không còn những người khác. Lâm Quyên nào loạn mấy ngày cũng không đuổi được Xa Minh Vũ đi, người thì mệt mỏi, không thể làm gì khác hơn là mặc hắn tiếp tục như vậy. Dần dần cô mới biết, Xa gia và Lý gia là kẻ thù truyền kiếp, ân oán mấy đời cũng không nói rõ được. Lý Ninh và Xa Minh Vũ gặp nhau rồi yêu nhau lúc còn học đại học, nhưng hai người trước sau vẫn còn rất trẻ, không có đủ kiên trì với tình yêu. Kỳ thực mọi rủi ro đều do một tay cha Lý Ninh là Lý Thâm làm ra. Vì ngăn cản con gái cùng con trai kẻ thù ở chung, ông ta gạt Lý Ninh tới nhà bà nội ở thành phố H một tuần, mà ông ta thì thuê người đánh Xa Minh Vũ một trận, sau đó nói cho hắn, đây là chủ ý của Lý Ninh, bảo hắn đừng làm phiền cô ấy nữa, trước kia muốn ở cùng hắn chẳng qua là muốn chơi đùa tình cảm của hắn mà thôi. Xa Minh Vũ không tin, vẫn đi tìm Lý Ninh, nhưng Lý Ninh lại giống như bốc hơi khỏi nhân gian vậy, Xa Minh Vũ không những không tìm được cô ấy, sau lại bị đánh một trận nữa, lần này ra tay rất nặng, trong lúc đánh nhau, mắt trái của hắn không cẩn thận bị một mảnh giấy đâm vào, giác mạc liền bị thủng, con mắt trái mù, để trị liệu, cha mẹ đưa hắn ra nước ngoài chữa trị, tìm hắn cũng lạnh đi, sau khi trị liệu xong vẫn một mực ở nước ngoài, mãi đến gần đây mới trở về. Sau khi trở về, hắn vốn nghĩ là sẽ không gặp lại cô ấy, nhưng vận mệnh lại sắp đặt cho bọn họ gặp nhau, nhưng mà lúc này cô ấy đã không còn là cô gái thanh thuần khi còn học đại học, mà là một cô gái rất quyền rũ, là mỹ nữ luật sư trong giới pháp luật, cờ bạc pháp phối, đàn ông bên cạnh thay đổi hết người này tới người khác, hắn không nhận được nghĩ tới mỗi hận năm đó, hắn cũng chỉ là một con rối bị cô ấy vứt bỏ, nhưng hắn vẫn chưa muốn ra tay, cô ấy lại chủ động đưa tới cửa, nói không có quên tình cảm năm đó, hy vọng có thể lại được ở bên nhau. Hắn cười lạnh, coi Xa Minh Vũ hắn là thằng ngốc hay sao mà lại muốn chơi hắn thêm một lần nữa? Thế là ngoài mặt hắn đã đáp ứng, sau lưng lại lên kế hoạch trả thù, hắn muốn cô ấy cũng nếm thử cảm giác bị người đùa giỡn rồi vứt bỏ như thế nào! Cho nên mới xuất hiện một màn trước đó, chỉ là hắn không nghĩ tới, làm tổn thương cô ấy mà cũng đau đớn với chính bản thân mình, qua nhiều năm như vậy, hắn và cô ấy đều giống nhau, chưa từng buông xuôi đoạn tình cảm này, chỉ là lúc hắn biết được thì cũng đã quá muộn, quá muộn rồi... "Anh về nghỉ đi, tôi chăm sóc cô ấy là được rồi" Cô đặt bó hoa xuống, lấy hoa cũ ra vứt đi rồi thay nước mới, sau lại cắm vào hoa lay-on mới. Lông mi Xa Minh Vũ hơi rung rung, ngược mắt lên, ẩn trong ấy mắt ấy chỉ còn là sự hối hận. Dương Dương lặng yên nhìn chăm chăm hắn, trong mắt không có hận ý gì cả, tình đó có đích thực rất hận hắn, nhưng sau khi hiểu rõ mọi chuyện, cô cũng hết ý kiến, hận thì có ích gì đây, hận là thứ vô dụng nhất! Huống chi đoạn tình cảm này của Lý Ninh tự chọn, có người đã nói, tình yêu giống như thuốc phiện, người trong tình yêu chính là tên ngốc tự nguyện trúng độc, yêu và tổn thương, mọi thứ đều là sự lựa chọn của bọn họ. Sắc mặt Xa Minh Vũ uest tái nhợt không có một tia huyết sắc, nhìn cô gật đầu, sau lại nhìn Lý Ninh rồi mới đứng lên. Lúc Xa Minh Vũ đi qua Phan Thừa Hi, nắm đầm hai người đụng nhau một cái coi như chào hỏi, lúc tới cửa, hắn xoay người lại nói, "Tôi đã được mẹ Ninh tán thành, đưa cô ấy sang Mỹ điều trị, thiết bị điều trị bên đó tân tiến hơn" Cô hơi bất ngờ, hỏi lâu mới gật đầu. Xa Minh Vũ đi rồi, Phan Thừa Hi cũng nhận được một cuộc gọi rồi ra ngoài, trong phòng bệnh lại yên tĩnh lại, cho có tiếng hô hấp của cô cùng với tiếng từ máy đo nhịp tim phát ra. Ánh nắng bên ngoài chiếu lên màu xanh của lá chiếu xạ ra hào quang mê người, gió thổi qua, một vài chiếc lá rụng đưa rời khỏi cành, bay theo gió, xuyên qua kẽ lá có thể thấy được bầu trời xanh thăm thẳm, bầu trời mùa thu lúc nào cũng đẹp như thế. "Ninh, tới lúc phải rời giường rồi, còn không dậy nữa thì mặt trời sẽ chiếu tới mông cậu đấy" Ánh nắng vàng rực rỡ xuyên qua lá cây chiếu xạ trên kính, rơi vào bên phần da hoàn chỉnh của Lý Ninh, có thể thấy được từng lỗ chân lông ẩn bên dưới da của cô, Lý Ninh ngủ thật an tĩnh y như một người đẹp ngủ trong một tòa thành. "Ninh, cậu nói chúng ta lúc nào thì đi Pa-ri đây?" Thời tiết trở nên lạnh hơn, trước giúp cô ấy đắp lại chăn rồi mới rút tay cô ấy ra, tiếp tục công việc mà Xa Minh Vũ vừa làm - xoa bóp. Bên ngoài, lá cây càng chuyển sang sắc vàng, cành cỗi, người trên giường cũng giống vậy, càng ngày càng tiêu tụy. Lá cây bỏ đi, là đuổi theo gió, hay là do cành cây không giữ lại? Ninh, cậu ngủ say như thế là chạy trốn, hay là đang trừng phạt bọn tớ? "Ninh..." Một giọt nước mắt rơi xuống tay Lý Ninh, cô lập tức lau khô. "Ninh, cậu đã nói, chúng ta sẽ làm bạn tốt cả đời, cậu đã nói thì cũng không thể nuốt lời à!" "Ninh, cậu mau tỉnh lại đi, nếu không tỉnh lại, tớ và Mộc Mộc đều kết hôn, sau khi sinh con sẽ không kết thông gia với cậu đâu..." "Ninh, có phải cậu vẫn đang hận bọn tớ? Tớ với Xa Minh Vũ thật sự không có gì hết, cậu biết mà, phải không? Vậy vì sao cậu còn không tỉnh lại, người mà Xa Minh Vũ yêu là cậu, vẫn luôn là cậu, hắn cũng biết sai rồi, cậu tha thứ cho hắn được không? Kỳ thực ngày đó hắn chỉ chạm vào môi tớ thôi, chỉ là một chút mà thôi, chỉ lướt qua thôi..." Nói đến đây, cánh cửa chỉ một tiếng bị đẩy ra, cô quay lại thì thấy mặt trắng nhỏ, sắc mặt hắn trông thật khó coi, khuôn mặt kéo ra thật dài, cô vội vã quay lại, tìm đập mạnh, không biết có phải vì nghe được những lời cô nói mà mất hứng hay không? Tên mặt trắng nhỏ này rất hẹp hòi, bình thường luôn vô cớ ăn dấm chua, chua muốn chết cô luôn. Phan Thừa Hi đi tới, mặt cũng trở lại bình thường, không nói gì thêm, cùng cô nói một trận, đến

buổi tối Xa Minh Vũ quay lại thì bọn họ liền đi. Qua hai tuần lễ sau đã có được giấy chứng nhận, Xa Minh Vũ mang Lý Ninh đi, cô đứng bên ngoài sân bay nhìn chiếc máy bay đang bay cao, càng ngày càng nhỏ, mãi cho đến khi không còn nhìn thấy được nữa...

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 25

Xa Minh Vũ đã đưa Ninh đi, trong căn nhà chỉ còn lại một mình cô, vắng vẻ cô quạnh, sau khi tan việc, không còn ai nói chuyện, không còn ai cướp toilet hay cướp ti vi với cô nữa, mỗi khi nửa đêm tỉnh mộng, lẫn lộn khó ngủ, cô chạy tới phòng Ninh, nhìn mọi thứ cảnh còn người mất mà không nín nổi xót xa, nhẹ nhàng nhảy lên giường ôm chăn mền của Ninh, trong chăn vẫn giữ lại mùi hương nước hoa mà Ninh hay dùng, là mùi hoa oải hương rất dễ chịu, rồi sau đó thì cứ thức tới tận hừng đông, đến hôm sau thì mang đôi mắt gấu mèo đi làm. "Em xem em kia, mắt gấu mèo hết cả, lại không ngủ được sao?" Mặt trắng nhỏ thân mật bóp mũi cô, trêu chọc cô có vòng mắt đen thật to. Cô bấu môi đầy tay hấn ra, "Đáng ghét, đừng có động thủ động cước, cẩn thận bị người khác thấy đó" Nghe thế hấn liền không vui, cái gì mà cẩn thận bị người khác thấy?! Hấn chẳng lẽ không thể để người khác thấy được sao? Nói thế nào thì hấn cũng là Phan thiếu được phụ nữ hoan nghênh nhất ở Hoa Tinh đấy! Muốn bề ngoài có bề ngoài, muốn xuất thân có xuất thân, làm sao mà đến tay cô thì không đáng giá như vậy? Càng nghĩ lại càng tức. Thật ra thì lời vừa ra khỏi miệng cô cũng biết là mình nói sai, dè dặt nhìn hấn, quả nhiên! Lại tức giận rồi! Lập tức cúi đầu ăn cơm, cái gì cũng không nói, ăn cơm, ăn cơm là an toàn nhất! "Khụ khụ..." Là ai nói ăn cơm là an toàn nhất! Lăn sau cô phải bóp chết Mộc Mộc, cái chiêu thức thời gì không biết, cô ho khan. Hấn "Mất lạnh" nhìn cô, nhìn cô lén quan sát sắc mặt hấn, nhìn cô như con thỏ nhỏ bị hoảng sợ cúi đầu ăn cơm, sau lại vì ăn quá mau mà nghẹn, tức thì tức, tay vẫn đưa ra nhẹ nhàng vỗ lưng giúp cô. "Cảm ơn, khụ khụ... Không sao". Cô thật sự theo thói quen nói cảm ơn, nhưng không nghĩ tới lời kia vừa thốt ra lại khiến hấn mất hứng, xem đi, mặt lại dài ra rồi, thật khủng bố, làm hại cô ho khan thôi mà cũng không dám. Hấn hai mắt tròn trắng, thật là không có biện pháp với cô gái này mà! Ăn xong hai người đi về công ty, cô muốn đi xa nhau ra, hấn lại kéo cô vào lòng, một tay vòng ở eo, giữ chặt lấy làm cô muốn trốn cũng trốn không thoát. Dọc theo đường đi, người của công ty ở sau lưng chỉ trỏ, xì xào bàn tán, hấn cũng không ngại, ngược lại tự tâm mong muốn cái tin đồn này truyền ra. Tối hôm qua Phan lão thái mới gọi điện bảo hấn mau tìm một cô cháu dâu về, bà muốn ôm cháu, nói người nào đó của Lâm gia lại có thêm được một tiểu công chúa đáng yêu, chỉ có bà là không có phúc khí, tuổi đã cao mà lại là loi hiu quạnh, cả ngày phải nhìn mỗi một ông già (lão Phan), một chút sức sống cũng không có, cảm rậm làm phiền hấn tới hơn một tiếng đồng hồ mới bỏ qua. Thực ra hấn cũng mới 28, sự nghiệp có, lập gia đình cũng không xê xích gì nhiều đi? Chẳng qua là trước vẫn không muốn quyết định, luôn cảm thấy hôn nhân là nắm nỏ của tình yêu, đầu tiên là sau khi kết hôn, tình yêu sẽ thành tình thân, cuộc sống cũng sẽ dần trở nên tẻ nhạt vô vị, nghĩ tới đây lại nhìn sang Snoopy đang bấu môi bên cạnh, nhưng mà... Nếu có thể cùng cô gái nhỏ này ở chung, có lẽ cũng không tệ lắm, chỉ ít lúc buồn chán thì có thể chọc cô ấy một chút, nghĩ rồi miệng cong lên làm Dương Dương thấy mà nổi da gà, cảm giác mình như chú dê con đang đợi làm thịt, nguy hiểm, rất nguy hiểm! Từ lần trước sau khi hoàn thành hợp đồng với công ty TB, vị trí của cô ở công ty cũng hoàn toàn khác biệt, cô vẫn ở phòng một bộ phận tiêu thụ, chỉ là thái độ của trưởng phòng Trương Doanh đã có cách biệt một trời một vực, trước thì châm chọc khiêu khích mà giờ lại tươi cười với cô, vừa nhìn thấy cô liền gọi Dương Dương, bảo cô tiếp tục giữ liên lạc với công ty TB, cô gật đầu trả lời, cô cũng biết công ty TB là một đơn đặt hàng lớn, đơn lần trước là tiểu thí ngư dao [1], nếu hợp tác thật tốt, sau này hợp đồng nhất định sẽ lớn hơn nữa, khỏi cần Trương Doanh dặn dò cô cũng sẽ giữ liên lạc với công ty TB, hơn nữa Thích Thiên và Thích lão tiên sinh đều rất tốt, bình thường còn gọi điện trò chuyện việc nhà với cô, chỉ là trước bởi chuyện của Ninh, cô từ chối mọi cuộc hẹn với họ, hôm nay Thích lão tiên sinh lại tự mình gọi điện tới, nói mới tìm ra một chỗ ăn rất ngon, sau khi tan việc bảo Thích Thiên tới đón cô, cô cười cười, ông lão này vẫn cứ vui vẻ như vậy, sau đó đáp ứng. Không ngờ cô lại quên mất bên cạnh có một tên bụng dạ hẹp hòi. "Cái gì? Em muốn đi hẹn hai người với hấn?" Phan Thừa Hi nhướn mày, cô gái này có tình khiêu chiến cực hạn của hấn hay sao? Chẳng nhẽ cô ấy không nhìn ra tên kia có ý với mình ư? Hay là nói có ấy chơi trò lật mềm buộc chặt? "Đâu chỉ có hai người thôi, Thích lão tiên sinh cũng đi nữa mà, hơn nữa cũng không tính là hẹn gì cả, chỉ là khách hàng muốn liên hệ chút tình cảm thôi, anh cũng biết, làm tiêu thụ quan trọng nhất là quan hệ, giữ liên lạc tốt với khách hàng là chuyện rất quan trọng đó" "Anh biết chứ, những người khác thì có thể, nhưng tên kia lại không được!" Hấn có chút chuyên chế. "Nào có người như vậy, vì sao người khác được mà Thích Thiên lại không được?" Chuyên chế, chủ nghĩa đại nam tử! Làm sao mà dân ông ai cũng thế vậy?" "Dù thế nào cũng không được". Cô gái đáng ghét, chẳng lẽ cô gái ngốc này không biết tên họ Thích kia căn bản là một con chồn, nói chuyện làm ăn, cũng chỉ có cô mới tin, hấn căn bản là tụy ông chỉ ý bất tại tửu[2]! "Anh không nói đạo lý!" Cô lòng mày dựng ngược lạnh lùng nhìn mặt trắng nhỏ, có chút mất hứng. Cảm tình mà nói đạo lý á? Chẳng qua là thấy mặt cô xệ xuống, cũng không muốn phá hư mối quan hệ vừa mới tốt lên, vẫn là nhện, có câu nói: Đàn ông trước khi cưới là nô lệ, sau khi cưới là hoàng đế, cho nên hấn tạm thời làm nô lệ đi, hắc hắc, chờ sau khi lừa cô kết hôn xong sẽ dạy cho cô ấy biết cái gì gọi là đạo làm vợ! "Vậy anh đưa em đi" Hấn lấy lòng hạ thấp giọng. Dương Dương nghi ngờ nhìn hấn trở mặt như trở trời, nhưng tục ngữ nói xuất thủ không đánh người mặt cười, hấn cũng đã cúi đầu rồi, cô cũng không thể tiếp tục làm mặt đen nữa, chỉ là ngoài miệng vẫn không có ý buông lời, "Anh đi theo làm gì chứ" "Đi cùng thôi chứ sao, mọi người cứ thỏa thích nói chuyện làm ăn, anh ở một bên ăn gì đó, chúng ta là đồng nghiệp cùng công ty, lại thêm quan hệ này nữa, cho nên cũng không lo lắng lộ bí mật thương nghiệp đi?" Tuy là nói như vậy nhưng cô cứ cảm thấy không thích hợp, "Vậy anh đảm bảo không làm chuyện gì chứ?". Lần trước tình cảnh hấn thiếu chút nữa là đánh nhau với Thích Thiên còn sờ sờ ra trước mắt. "Anh đảm bảo đó!" Mặt trắng nhỏ trịnh trọng gơ ba ngón tay lên thề. Nếu đã vậy thì cô không thể làm gì khác hơn là gật đầu đáp ứng, sau đó gọi Thích Thiên không cần tới đón, cô sẽ ngồi BMW của mặt trắng nhỏ tới đó. Nhưng lời đàn ông nói mà đáng tin thì đúng là heo mẹ cũng biết leo cây! Nói là không gây chuyện, nhưng vừa vào đã cùng Thích Thiên "gây gỗ" rồi! Trước thì chọi mắt làm trong không khí vang lên những tiếng điện nô tạch tạch, sau đó một người hừ một tiếng kéo ghế ra cho cô ngồi, người kia cũng hừ một tiếng rồi kéo cái ghế khác ra cho cô, cô liếc mỗi người một cái rồi ngồi xuống cái ghế thứ tư. Cảnh vật chung quanh nhà hàng không tồi, bố trí rất thanh nhã lãng mạn, đèn treo tường màu vàng, bàn ăn thì màu hồng, cực kỳ thích hợp cho các đôi yêu nhau, đôi mắt nhìn lại mới thấy mọi bàn đều là từng đôi một, chỉ có bàn này của bọn họ là số lẻ, trông có vẻ rất kỳ quái. "Dương Dương, cô sao lại..." Ý Thích Thiên là sao cô lại dẫn theo một cái bóng đèn tới làm gì vậy, hơn nữa lại còn là một cái bóng đèn rất đáng ghét. "Đây là đồng nghiệp của tôi..." "Kiếm bạn trai, chào anh, tôi là Phan Thừa Hi". Cô còn chưa nói xong thì hấn liền cực kỳ tốt bụng giúp bổ sung thêm vào sau. "Chào anh, Thích Thiên" Hai người bắt tay nhưng cũng đồng thời ti thí lực tay, tôi bóp tôi bóp tôi bóp chết anh. "Thất Thiên? Tôi nhớ là có một khách sạn cũng tên là 7 Ngày, nhưng mà chỉ là một khách sạn ba sao thôi". Ngụ ý nói đúng là khách sạn ba sao, kèm thêm cái tên của Thích tiên sinh đây cũng không cao cấp như vậy thôi, dám bóp tôi? Tôi cũng bóp, bóp chết anh, bất quá sau này phải tăng cường rèn luyện, lực tay tên nhóc con này đúng là không phải lớn bình thường, Phan Thừa Hi mắng thầm một câu trong lòng, nhưng trên mặt lại giả vờ ung dung thoải mái. Thích Thiên tức quá siết chặt, nhưng lại không có lời nào để đáp trả, trong lòng đã ra quyết định - về nhà phải mời một giáo viên dạy tiếng Trung để dạy

riêng cho hán cái môn "chửi người" này mới được. Hai cái người này còn muốn nắm tay tới khi nào đây? Dương Dương ngoảnh mặt làm thinh, 5 phút trôi qua rồi mà bọn họ vẫn còn nắm, chẳng lẽ hai người đều là ẩn hình đồng chí, vừa thấy nhau thì giằng ẩn hình liền bộc phát, sau đó liền yêu đối phương, nghĩ vậy cô cười ha ha. "Em cười cái gì?" Hai người đồng thời hỏi, nhưng chiến tranh trên tay vẫn không có dừng lại. "Tùng nghe qua đàm mỹ chưa?" Phan Thừa Hi gật đầu lại không hiểu ý cô. Thích Thiên lắc đầu, lý giải về tiếng Trung của hán còn chưa đủ không phải đã bị mất một quân trước cái bóng đèn này sao? Cô bĩu môi ám chỉ cái bàn bên cạnh cửa sổ. Hai người nhìn sang, chỉ thấy một người đàn ông đang đút cho một người đàn ông khác ăn cái gì đó, lúc mà người kia ăn bánh pút-đinh thì cũng ăn luôn tay người đàn ông đút cho, thấy cảnh này, Phan Thừa Hi và Thích Thiên đồng thời làm ra động tác nôn mửa, nhưng vẫn không hiểu cô đang cười cái gì, đồng tính luyến ái mặc dù không có được luật pháp cho phép, nhưng cứ theo số lượng gia tăng thì trong lòng mọi người cũng ngầm thừa nhận chuyện như vậy, tối đa cũng chỉ là cảm thấy buồn nôn, nhưng tức cười thì không biết ở đâu. "Nếu hai người cũng có loại quan hệ đó vậy thử nói xem ai sẽ là công, ai là thụ?" Cô rất hứng thú nhìn bọn họ nắm tay nhau. Hai người như bị điện giật lập tức buông tay ra, sau đó dùng khăn ăn lau tay như vừa tiếp xúc với ôn dịch. Cô ở một bên nhìn cười mà cũng sắp nghẹn. "Thích lão tiên sinh đầu, sao lại không tới?" Thấy sắc mặt của hai người đều không tốt, cô rất thức thời nói sang chuyện khác. "Ông tôi nay trong người không được khỏe, uống thuốc xong liền đi nghỉ rồi". Lúc nói ra lời này, Thích Thiên vẫn vò tóc, mắt không dám nhìn Dương Dương. Cô một mực nhìn thực đơn nên cũng không chú ý nhiều lắm, nhưng Phan Thừa Hi lại thu hết vào mắt, muốn nói dối cũng phải có bản lĩnh, mượn cớ đỡ như vậy vừa nhìn cũng biết là xạo! Nhất là trước mặt Phan thiếu đây, muốn nói dối cũng phải xem mình nặng được bao nhiêu! "Vậy đã tới bác sĩ chưa? Có nghiêm trọng không?" Cô đặt thực đơn xuống, quan tâm hỏi. "Bác sĩ đã xem cho rồi, ông... bị ốm chút, nghỉ ngơi... liền không sao". Dưới cái nhìn soi mói từ cặp mắt lấp lánh của Phan Thừa Hi, Thích Thiên đỏ mặt, càng nói càng không thuận, may là tiếng Trung của hán vốn không tốt, Dương Dương cũng không có phát hiện chỗ nào không đúng. "Vậy thì tốt rồi" Cô tiếp tục xem thực đơn. "Dương Dương, ông nói ở đây có món gà nướng khá ngon, cô có muốn thử không?" "Thật sao? Vậy được" Vừa nhắc đến ăn thì tinh thần của cô đã tới rồi. "Ai nói, ở đây nổi tiếng nhất là thần vai bò, phục vụ" Người phục vụ mặc bộ đồng phục tím đen, bên hông thắt một cái nơ con bướm lớn tươi cười đi tới. Phan Thừa Hi cực kỳ thuần thục nói ra hàng tá tên thức ăn, sau đó xoay qua lại hỏi Dương Dương, "Có muốn thêm gì khác nữa không?" Cô lắc đầu, "Không cần đâu, chúng ta chỉ có ba người hán đủ rồi, Thích Thiên, còn anh?" Thích Thiên có chút bức mình lắc đầu, tối nay vốn hán làm chủ, hán ta làm khách, thế nào mà mọi thứ hiện tại trái ngược hết cả? Thua cả hai keo, giờ cho hán ăn gì cũng chả còn vị nữa. Thức ăn được mang lên rất nhanh, khẩu vị Dương Dương mở rộng ra, hai người đàn ông tâm hoài bất kỳ liếc nhau một cái rồi cũng ăn. "Thích Thiên, những món này thật sự rất ngon nha" Cô ngẩng lên, miệng thì phỉnh ra do nhét quá nhiều. Thích Thiên cười gật đầu lộ ra hàm răng trắng toát đẹp mắt, sau đó lấy khăn ra định lau giúp thì nửa đường lại nhảy ra một Trình Giáo Kim. "Đề tôi". Phan Thừa Hi nhận lấy khăn giấy trên tay Thích Thiên, mặt cười nhưng mắt lại đang cảnh cáo đối phương. Dương Dương là bạn gái của tôi, cái công việc này cũng nên do tôi làm. Shit, shit, shit! Thích Thiên mắng vô số lần trong lòng, nhưng vẫn cười đưa khăn cho Phan Thừa Hi. Phan Thừa Hi nhận lấy, "Lớn vậy rồi mà ăn còn dính vào mép, thiệt là" Dương Dương rung mình một cái, cái vẻ điệu dàng này thật khiến cô sồn gai ốc a, bữa tối tiếp tục thì càng ăn càng thấy buồn bức, bầu không khí gì mà quái dị thế này?

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 26

"Dương Dương, em đừng đi nhanh vậy chứ, coi chừng ngã đó" "Em mà ngã thì chẳng phải anh càng vui vẻ hay sao!" Cô tức tối, bước lại càng nhanh hơn, càng nghĩ càng giận, trước khi tới rõ ràng đã nói là đừng có gây chuyện, ấy thế mà vừa mới vào đã xảy ra, cả hán và Thích Thiên đều ở vào thế thủy hỏa bất dung hại cô có ăn thôi cũng không yên. "Sao có thể đây, anh đau lòng còn không kịp sao lại trêu chọc em nữa, trừ phi..." "Trừ phi cái gì?" Cô đứng lại quay ra nhìn hán, kiêu nhan phần nộ mà mắt phượng thì hàm tình. "Trừ phi em ngã trong lòng anh thì anh sẽ rất vui vẻ" Hán cười hi hi. "Anh mơ thật đẹp". Hừ một tiếng xong lại tiếp tục đi. "Dương Dương, anh sai rồi mà" Ngần ở trước mặt cô, hai tay nắm hai tai trông vừa oan ức vừa đáng thương, cứ như một đứa bé làm sai chuyện. "Không cho phép giả bộ tội nghiệp!" Cái tên này phải nói thế nào đây? Trước mặt người khác thì ra về đàn ông ta đây, nhưng ai cũng không biết là lúc chỉ có hai người bọn họ, lúc nào cũng ra vẻ tiêu tư thái, nhất là lúc chọc cô tức giận, giả vờ đáng thương làm hại cô muốn tức giận cũng không nổi. "Dương Dương, anh sai rồi mà" "Không được chu mỏ, lại càng không được méo máo!". Cô chống nạnh, mày liễu dựng thẳng, một bộ dáng Tây Thi đầu phụ, người đi trên đường dón dập đưa tới ánh mắt đồng tình với Phan Thừa Hi, một núi hán có thể chứa được hai hồ? Nhà có cộp mẹ, đàn ông cũng chỉ có thể làm hồ giấy mà thôi, "viêm khí quản" cũng là như thế đó! "Anh không có giả bộ, anh là biết sai thật mà" Hán tiếp tục giả bộ tội thân. "Vậy anh nói xem, anh sai ở đâu?" "Anh không nên nói không giữ lời" Hán nói được một câu, cô liền gật đầu. "Không nên tranh hơn thua với khách hàng của em" "Không sai" "Lại càng không nên lấy lòng tiểu nam nhân đo lòng đại nữ nhân cho là em cùng cái tên khách hàng kia có quan hệ không thuần khiết" Cô "phi" một tiếng phun ra ngoài, Tiểu nam nhân! Đại nữ nhân! Thiệt cho hán lại có thể nói ra được, nhưng mà thấy điệu bộ bọn họ lúc này thật rất giống đó nha, nghĩ vậy, vừa muốn cười nhưng vẫn còn không được, tên này phải dạy nghiêm mới xong. "Nói nữa đi, tại sao không nói?" "Nhưng mà Dương Dương..." "Nhưng mà cái gì?" "Anh làm vậy cũng là vì quan tâm em, em phải biết, khi mà một người đàn ông ăn dấm của một cô gái là vì anh ta quan tâm tới cô gái đó, bằng không trên đường có nhiều cô gái vậy sao anh ta không ăn dấm của bọn họ chứ? Đúng không?" Cô sờ sờ cằm, cái này cũng có đạo lý, lần trước Mộc Mộc mới dạy cô, "Đàn ông sao, sờ dĩ chịu nhịn mọi thứ tùy hứng của cậu, ăn dấm chua của người đàn ông khác, đó là vì quan tâm tới cậu, cho nên cậu đừng có mà làm ra cái mặt không muốn, nên quý trọng thì hãy quý trọng, không nên quá tùy hứng, sự nhẫn nại của con người cũng có giới hạn, một ngày kia vượt qua cái phòng tuyến ấy, anh ta cũng sẽ không quay đầu lại nữa" Thấy thái độ của cô mềm ra, hán lập tức nắm chắc thời cơ tốt, cầm lấy tay cô, cô cũng chỉ giãy vài cái cho có rồi cũng để hán nắm, miệng Phan Thừa Hi lập tức cong lên, mặt mũi cũng cong hết cả lên y như ánh trăng trên bầu trời vậy, trông thật là đẹp mắt. Trước kia hán cũng gặp gỡ với nhiều cô gái, nhưng vẫn chưa từng dắt tay bọn họ, hán vẫn cho rằng dắt tay là chuyện rất thần thánh, trong tình yêu dắt tay là một biểu tượng quan trọng, nói cách khác chỉ có một người con trai thực sự yêu một người con gái thì mới có thể đàn nười ngón tay cùng với cô ấy, có thể cầm bàn tay nhỏ bé của cô ấy ở trong tay mình, bảo vệ cho cô ấy. "Vậy em không giận anh nữa chứ?" Nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, hán rất là đắc ý. "Ai nói em không giận, nhưng mà lần này tha cho anh, lần sau không được như vậy nữa!" "Tuân mệnh, nữ hoàng của anh!" Phan Thừa Hi làm một nghi thức cúi chào của người Anh. Cô cười khanh khách, hai người lúc này mới lái xe đi về. "Dương Dương..." Đưa Dương Dương tới cổng nhà, mặt trắng nhỏ lại bắt đầu chiều làm nũng. "Gi vậy?" Mỗi lần mặt trắng nhỏ dùng giọng nói và thái độ này nói chuyện với cô, chuông báo động của cô vang lên không có chuyện tốt. "Dương Dương, em bây giờ ở một mình rất nguy hiểm" "Sao có thể chứ?" Trị an nơi này vẫn luôn rất tốt, khu nhà cao cấp tốt chính là ở điểm này. "Gần đây trị an không tốt, nghe nói lân cận có nhà nửa đêm bị trộm đó" "Có sao? Em sao lại chưa nghe nói qua vậy?" "Em cũng không xem báo đương nhiên là không biết rồi" Cô sờ mũi, hán nói cũng đúng, mẹ cô tới qua mới gọi tới nói, bảo cô một mình ở nhà phải cẩn thận, tốt nhất là tìm người nào đó đi, sau đó tiếp tục phân tích nguy hại của gái ế, niệm

ước chừng một giờ mới bỏ qua, cô thiếu chút nữa thì hỏng. "Dương Dương, nếu không thì em dọn tới ở cùng anh đi, như vậy anh cũng có thể chăm sóc cho em". Hồ ly rất cục lõ ra cái đuôi! Cô lập tức cảnh giác, sách sách vài tiếng, nhéo lỗ tai của hắn, "Em đã nói mà, anh sao lại tốt bụng như vậy lo lắng cho an nguy của em, thì ra là thú tính đại phát!" "Ai u... Đau... Em nhẹ tay thôi... A... Anh không có nghĩ vậy mà... A...". Đàn ông đều là động vật dùng nửa người dưới để suy nghĩ, kỳ thực lời này không có sai, nhưng hắn cũng không có xấu xa đến trình độ đó, nếu cô ấy không thích, hắn tuyệt đối sẽ không làm loạn, bây giờ bị cô ấy nói vậy thật sự là rất tổn thương cho trái tim của hắn. Dương Dương hạ thủ nặng hơn, bảo anh hảo tâm lo lắng, mặt trắng nhò quả nhiên không có ruột, chôn tới nhà gà chúc tết, hóa ra là sắc tâm đại phát. Kế hoạch ở chung của Phan Thừa Hi không thành công không nói, lỗ tai còn bị vụn đồ, hắn xoa xoa tai hết sức uất ức, "Vậy em nhớ cẩn thận, anh về đây" Nhìn hắn thật đáng thương, cô chợt không đành "Anh tới đây một chút" Hắn tới gần, Dương Dương nhón chân lên, kéo đầu hắn xuống, hôn một cái lên mặt hắn rồi chạy thẳng vào nhà. Chờ tới khi cửa đóng thì hắn mới phục hồi tinh thần lại, đứng là ngoài ý muốn mà! Sờ sờ bên má bị hôn, miệng nhếch lên sửa sang lại trái tim ngọt ngào đi tới chỗ phụ trách. Đi tới chỗ phụ trách làm gì? Hắc hắc, đương nhiên là son nhân tự có diệu kế rồi. Cô cho là bị vụn một cái hắn sẽ buông tha cho kế hoạch ở chung sao? Vậy thì quá coi thường Phan thiếu hân rồi đó, thất bại là mẹ thành công, hắn há lại là người bỏ dờ giữa chừng? Ngày thứ hai thức dậy, Dương Dương liền phát hiện trong nhà không chỉ cúp điện cắt nước, hơn nữa nhà cầu cũng tắc luôn! Vốn muốn tìm nhân viên quản lý khiếu nại, thế nhưng buổi sáng dậy trễ, mắt thấy sắp bị muộn, cô lúc này mới vội vội vàng vàng dùng nước khoáng đánh răng rửa mặt, sau đó ăn diện một chút đi làm. Tối giờ ăn cơm trưa "Mặt em sao giống như bị người ta thiếu nợ 100 vạn vậy". Vu Ly uống một hộp nước chanh, lại muốn giảm cân, hôm qua đi cân ấy thế mà tăng lên tận nửa kí! "Nhà trọ vừa cắt điện vừa cắt nước, nhà xí cũng bị chặn, rõ là bực". Cắn một miếng thịt bò lớn, cô hung hăng nhai, Vu Ly bên cạnh nuốt nước miếng một cái rồi lại uống thêm một hộp nước chanh. "Đi nói với nhân viên quản lý đi" "Giờ có nói cũng không còn kịp nữa gọi điện, nhân viên quản lý nói thiết bị trong nhà bạn em cũng đã khá cũ kĩ rồi nên cần phải thay" "Vậy thay thôi" "Em nào có nhiều tiền để thay đâu chứ, hơn nữa có thay cũng phải một hai ngày, trong một hai ngày ấy em phải làm sao giờ?" "Không thì qua chỗ chị?" "Được sao, Vu Ly, em biết chị là người tốt..." "Không được". Từ "nhất" kia của Dương Dương còn chưa kịp thốt ra, Vu Ly liền cắt đứt, "Bạn chị hôm nay muốn qua, cho nên rất xin lỗi em" "A, vậy chẳng còn cách nào nữa rồi". Miếng thịt tới tay còn roi, cô càng buồn bực, cúi đầu ăn cơm, cho nên không thấy được Vu Ly ra dấu "OK" với Phan Thừa Hi. "Kỳ thật em cũng có thể tới chỗ Phan thiếu ở nhà" "Không được, đó chẳng khác nào ở chung sao?" Mẹ cô mà biết chắc sẽ dùng sào riêng đánh chết cô mất. "Cũng không hẳn là ở chung, chẳng qua là ở tạm vài ngày thôi mà, huống chi bọn em là bạn bè trai gái, chuyện ấy rất bình thường, hơn nữa em chắc cũng nghe qua sống thử trước khi cưới rồi chứ hả?" Vu Ly dịch khỏi vị trí, kề sát vào cô. Cô gật đầu, sống thử trước khi cưới ở xã hội hiện đại này cũng không phải chuyện gì mới mẻ, nhất là ở một đô thị lớn tiền tiến. Nhưng sống thử với những người khác nhau thì cũng có những cái nhìn khác nhau, có người thì nói sống thử có lợi cho việc chọn bạn đời, bởi vì khi yêu nhau, bao giờ cũng dùng hình tượng tốt nhất để đối mặt với nhau, do đó mà về tính tình, ưu khuyết của đôi phương không thể nào mà hiểu rõ, đợi đến sau khi kết hôn mới phát hiện hai bên không hợp, nhưng vãn đã đồng thuyền mà còn muốn đổi ý được nữa sao? Đã chậm rồi! Có những người thì thủy chung không tán thành, nói rằng việc ấy rất bất lợi với phụ nữ, lúc mà sống thử thất bại, những lời đồn xấu xa, những xui xẻo cùng thiệt hại lớn nhất chính là nhà gái. Về cô, cô cũng từ chối cho ý kiến. "Biết là tốt rồi, thật ra nếu hai người thật sự có xu hướng tiếp tục phát triển, với lại em phải biết rằng, Phan thiếu thế nhưng có rất nhiều cô gái lom lom nhìn hắn, em mà còn không coi trọng ấy à, có một ngày sẽ hối hận đó". Những lời này ngược lại không phải là cô nói chuyện giắt gân, Phan Thừa Hi đích thật là rất được phụ nữ hoan nghênh, ở Hoa Tinh, 60% đề tài là vây quanh chuyện của hắn. Nghe Lâm Viễn nói, người phụ nữ đáng ghét Hắc Đình kia còn chủ động hẹn Phan thiếu mấy lần, cũng chỉ có cô gái trước mắt này gặp vận may mà còn không biết quý trọng! Nếu Lâm Viễn có được 10% chủ động như của Phan thiếu, cô cũng không phải khổ vậy rồi, nghĩ tới đây, cô thật muốn tát một cái để cho cô bé kia tỉnh ra. "Nhưng mà cái này không được tốt lắm, nếu để mẹ em mà biết thì thảm rồi" Cô vẫn còn đang do dự. "Em không nói với bác là được rồi, mà em cũng đừng ôm cái ý nghĩ là con gái nhất định sẽ thua thiệt, hôn nhân cũng giống như giấy, có dễ chịu hay không cũng chỉ có chân mới biết, cho nên trước khi cưới phải thử một lần mới được. Nếu em sợ thua thiệt thế thì cùng Phan thiếu đặt ra ba điều quy ước là được rồi" "Ba điều quy ước?" "Đúng vậy, hai người có thể sống cùng nhà nhưng khác phòng, sau đó nếu em không chịu, hắn tuyệt không miễn cưỡng đâu" Nói như vậy ngược lại cũng không sai, "Em sẽ nghĩ lại. Em ăn no rồi, còn chị? Nếu no rồi thì chúng ta về thôi" Vu Ly nhún nhún vai, cô cũng có ăn cái gì đâu mà ăn no? Tối hôm đó, quả nhiên vẫn cắt nước cúp điện, cô cấp bách như kiến bò trên chảo nóng, không có cửa viện trợ, chỉ có thể đi một bước cuối cùng. "Tiểu Bạch..." "Sao vậy?" "Nhà trọ không có nước lại không có điện, nhân viên quản lý nói cầu chì ống nước đều bị hư hết rồi" "Sao lại như vậy chứ?" Hắn rất "giật mình". "Em cũng không biết, chỉ có mỗi nhà em là bị hư, thật xui xẻo". Nhiều nhà vậy sao chỉ có ống nước với cầu chì nhà cô là bị hư chứ, ngẫm lại cũng thật buồn bực. "Nhân viên quản lý nói thế nào?" "Anh ta nói phải hai ngày nữa mới lắp ráp xong". Vậy kêu hai ngày nữa cô phải sống thế nào? "Cái này cũng không có biện pháp, hai ngày này nếu không em tới nhà bạn em ở tạm đi?" Hắn im bất không đề cập tới chuyện ở chung. "Bạn Vu Ly tới, Mộc Mộc thì về nhà". Nếu không phải mọi chuyện đúng lúc như vậy, cô mới không tìm hắn đâu. "Sao lại trùng hợp đến vậy?" Hắn ở đầu dây bên kia ghen cười đến điên luôn rồi, không phải là đúng lúc mà thật ra là một vài thủ đoạn nhỏ của hắn, đừng bảo là hắn ích kỷ hèn hạ, ứng phó với cô gái mà tình cảm siêu cấp tri độn như Dương Dương mà không giờ chút thủ đoạn thì sao được đây? Nếu không tăng một chút chất xúc tác, cũng không biết hắn có chờ được tới lúc quan hệ giữa bọn họ phát triển đến trình độ đi lên thăm dò không nữa? "Đúng thế, xui xẻo đến mức uống nước cũng đau răng, Tiểu Bạch..." Cô chân chờ không biết phải mở miệng thế nào. "Ừ, sao thế?" "Lần trước anh nói việc kia..." "Gi vậy?" Hắn chợt trở nên rất tri độn. "Chính là việc kia đó". Ngụ y như heo vậy! "Việc gì?" Chính là muốn em chủ động nói ra đó, Phan Thừa Hi nói thầm trong bụng. "Trời ạ, chính là chuyện ở chung đó" "Dương Dương em không cần lo lắng, lần trước sau khi em cự tuyệt anh, anh cũng cho qua luôn rồi, em nghĩ rất có đạo lý, cho nên em không phải lo lắng đâu, anh sẽ không ép em, chỉ cần là chuyện em không thích, anh cũng sẽ không ép em". Giọng hắn rất âm áp, cũng rất là "quần từ". "Không phải, em nói là không bằng..." "Ừ? Không bằng thế nào?" Hắn ngược lại một chút cũng không gấp, như một con mèo đang đùa giỡn con chuột vậy, hết sức kiên nhẫn. "Không bằng em dọn tới ở nhà anh vài ngày được không?". Tên mặt trắng nhò này làm sao mà trở nên dần như vậy, bình thường chỉ cần một ánh mắt của cô thôi là hắn đã biết cô muốn gì rồi, hôm nay sao ngu như heo thế không biết! "Đương nhiên là được, em muốn lúc nào tới?" "Tôi nay đi, đồ đạc em cũng thu dọn xong rồi". Cự đi ở tạm vài ngày, chờ khi nào cầu chì và ống nước thay xong thì cô lại về. "Vậy em chờ chút, anh lập tức qua đón ngay" "Ừm"

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 27

Cúp điện thoại, cô có hơi buồn, nhớ lại mới không lâu trước đây, căn nhà này còn náo nhiệt đến vậy, nhớ những ngày cô và Lý Ninh cãi nhau vui đùa ầm ĩ, trong lòng lại cảm khái vô hạn. Hôm qua cô có gọi cho Xa Minh Vũ, anh ta nói tình huống của Ninh vẫn vậy, không chuyển biến gì cả, nhưng ít ra cũng

không có xấu đi, anh ta có một người bạn đang liên hệ với một vị bác sĩ rất có tiếng ở Mỹ, có thể nhờ ông ta giúp Lý Ninh. Nói đến đây thì hai người cũng không còn biết nói gì nữa, sau đó xuất hiện một khoảng trầm lặng, cô thờ dài, nói lời tạm biệt rồi cúp máy. Ôm lấy cái gối ôm mà Lý Ninh thích nhất, cảm giác cô ấy dường như còn chưa đi, tựa hồ chỉ một lúc sau cô ấy sẽ trở về, đúng lúc này thì chuông cửa vang lên, cô vội vã chạy ra, "Ninh, cậu về..." Nhìn rồi mới biết mình nhầm, Ninh sao có thể xuất hiện ở đây? Đứng trước cửa là một phụ nữ ăn mặc rất thời thượng, tới khi cô thấy rõ đáng đáp cô ta, sắc mặt không khỏi thay đổi... Chân trước người phụ nữ vừa đi thì chân sau mặt trắng nhò đã tới. "Em có khách à?" "Ừ, một người hàng xóm trước đây lúc ở quê ấy mà". Ánh mắt cô có chút trốn tránh. "Đồ đạc đâu rồi?". Thực ra hẳn đã sớm chú ý tới, nhìn cô nhưng không nói ra nghi ngờ trong lòng, mỗi người đều có việc riêng tư của mình, mỗi người đều cần không gian của mình, cho dù là anh chị em ruột với nhau cũng như thế, hẳn cũng không phải một người chuyên chế, cô ấy không muốn nói, hẳn cũng sẽ không hỏi, chỉ là... Chỉ là có chút tò mò thái độ cô ấy thôi. "Ở trong phòng". Lấy điện thoại ra chiếu sáng, hai người mò mẫm đi vào phòng. "Để anh, việc nặng phải để đàn ông làm" Mặt trắng nhò vẫn là rất có phong độ. Cô hé miệng cười, cũng không từ chối hẳn, việc này đích xác nên do đàn ông làm. Hẳn đi ở phía trước, cô theo phía sau, dáng người mặt trắng nhò cũng tính là cao, cỡ khoảng 1m8, chân dài vai rộng, cơ bắp không tính là rất to lớn, nhưng lại mạnh mẽ khỏe đẹp, cũng không phải kiểu trí thức yếu đuối, tỉ lệ vóc dáng cực kỳ hoàn mỹ, bình thường nhìn hẳn mặc gì cũng đã rất đẹp rồi, trời sanh là cái móc áo! Thấy vậy, cô nuốt nước miếng, trước còn có chút lo lắng hẳn ăn mình, giờ mà cứ tiếp tục nhìn vậy, e là khả năng cô ăn tươi hẳn sẽ lớn hơn đi? Do chuyên tâm nhìn chăm chăm mông mặt trắng nhò, hơn nữa trong phòng rất tối, chân không biết giẫm vào cái gì mà lao đảo, cả người chuẩn bị hôn đất. "A... Tiểu Bạch..." Phan Thừa Hi nghe được tiếng vang lập tức quay lại thì đã thấy một bóng đen bỏ nhào về mình, tiếp theo thì "bịch", hai người cùng ngã xuống đất, chỉ là cô ở trên mà hẳn thì ở dưới làm đệm lưng. "Tiểu Bạch, anh không sao chứ?" Cô dường như nghe được tiếng hừ của hắn, đụng vào cái gì rồi? Người bên dưới không nhúc nhích lại hừ một tiếng nữa, cô lúc này mới phát giác là không ổn, đang muốn đứng lên lại sảy chân, tràng diện càng thêm hỗn loạn, lần này người bên dưới không có kêu rên nữa mà là trực tiếp hít một hơi lãnh khí. Í, kỳ quái, sao trong phòng cô lại có đèn pin? Lại còn ở trong túi áo, sao kỳ vậy? Cô nhớ là không có đèn pin trong túi áo mà, cô túm lấy xoay xoay, lại nghe mặt trắng nhò "U" một tiếng, có hơi giống như tiếng rên. "Dương Dương, không được, trên tay em là tiểu đệ đệ của anh" Giọng mặt trắng nhò nghe có chút đè nén, có chút khàn khàn, có chút tỉnh cảm. Nghe vậy, cô lập tức như bị thiên lôi đánh trúng, lông tóc cả người dựng đứng, đầu tiên trở mình buông "đèn pin" ra, sau đó lăn sang bên cạnh, "Em... Em không phải cố ý" Cô thật sự không phải cố ý, mặc dù là trong bóng tối, nhưng mặt cô vẫn nóng bừng lên, cô sao có thể dẫn đến vậy, còn tưởng đèn pin nữa! Nhưng... Nhưng... Nhưng sao "cái đó" của đàn ông lại lớn vậy! Không phải nói là tiểu đệ đệ sao? Vừa rồi cô đụng phải không phải tiểu đệ đệ, rõ ràng là đại đệ đệ mà! "Dương Dương, em không sao chứ?" Sau một lát, hẳn mới bò lên, mờ mờ hỏi. "Không... Không có sao". Không có sao mới là lạ! Cô vẫn cảm thấy rất quái, nào có người còn liên tục xoay xoay thế, không phải là lấy tay giúp hẳn tự an ủi ư? Càng nghĩ càng, tai theo đó cũng nóng lên, quá mất mặt rồi! Nếu bị mấy người Mộc Mộc biết chẳng phải là sẽ cười đau bụng sao, nhưng cái này cũng không thể trách cô a, cô vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ, nào đã chân thực chạm qua vật kia của đàn ông đâu! Phan Thừa Hi khẽ nở nụ cười, bò dậy ngồi gần bên cạnh cô, khoát một tay lên vai cô, "Snoopy nhà ta đang xấu hổ sao?" "Đáng ghét..." Một tay cô đẩy tay hắn, mặt lại chôn sau vào trong ngực hắn. Hẳn cười ha ha, vuốt ve mái tóc cô, trêu chọc nói, "Không có gì không có gì, không cần phải xấu hổ, dù gì sớm muộn cũng phải đụng tới thôi, hôm nay coi như là trải trước đi, có lẽ phải gọi là thử nghiệm trước thì thích hợp hơn nhỉ?" "Đang đồ lằng từ!" Cô ngẩng đầu, bàn tay trắng gợn lên véo tay hắn, lập tức nghe thấy một tràng tiếng oa oa. "Ui dza, mẹ yêu của con, đau..." Hẳn học theo mấy tú bà trong kịch cổ trang kêu ré lên. Cô "phốc" tiếng nở nụ cười, buông lỏng tai hắn ra, ngón tay chỉ vào trán hắn, "Nếu có lần sau, coi chừng lão nương tình cung giúp anh đề luyện tập Quỷ Hoa Bảo Điện đấy!" "Vâng, tiểu nhân không dám". Miệng nói không dám nhưng tay vẫn rất to gan, dòi đến eo cô, dùng sức một cái ôm cô vào lòng. "Dương Dương..." "Ừm?". Hai người cứ ngồi dưới đất như vậy, ánh đèn xa xa chiếu xuyên qua cửa sổ, gió lay động màn che vang lên như những tiếng cười khúc khích. "Sau này chúng ta cũng yêu thương lẫn nhau như vậy được không?". Giọng hẳn thật thấp, rất êm dịu, giờ phút này nghe có phần cảm tính. "Không biết do! Ai tương thân tương ái với anh?" Cô nhún mũi, trong lòng lại thấy rất ngọt ngào, giống như có một dòng nước ấm chảy xuôi trong người, đó chính là cảm giác hạnh phúc ư, nghĩ vậy, miệng cô khẽ nhếch lên. Thấy cô vậy, hẳn cũng mỉm cười, hôn một cái lên mái tóc cô, tiếp đó miệng co rút, "Em mấy ngày không có gọi đầu vậy?" "Cũng không lâu, ba ngày thôi" "Lần sau không cho phép lâu vậy mới gọi nữa" Miệng hẳn lại hung hăng co rút lần thứ hai. "Nếu không phải cắt nước, em sớm đã gọi rồi". Cô cảm thấy mình lên ngừi, không thủ a, tên này, ai bảo hẳn hôn chỗ nào không hôn lại cứ thích học mấy cái bộ phim truyền hình đi hôn tóc, tóc cho dù có gọi sạch cũng vẫn do, mỗi ngày chạy tới chạy lui, có mồ hôi không nói, bản thân tóc cũng có cả gàu nhỏ nữa, cho nên nói là hẳn đáng đời. Nếu lúc này mà Phan Thừa Hi biết ý nghĩ của cô chắc rằng không thể không học máu. Hai người cứ ngồi ôm nhau một lúc rồi mới thu dọn đồ đạc trở về. Có người nói, người đang yêu đều là những người ngốc nghếch, nếu như có thể vĩnh viễn như thế, hẳn cũng không ngại cả đời làm kẻ ngu si. "Trời ạ, rõ là chu môn tử nhục xử, lộ hữu đồng tử cốt, đáng thương cho giai cấp những người nghèo khổ chúng ta, bị bóc lột cả đời nhưng chỉ có thể tới đây mua một phòng WC!" Xe vừa vào Bích Lâm Viên thì cô kêu lên. "Ồ đây cũng không phải chi bán WC" "Em đương nhiên biết rồi, cho nên mới nói những người như bọn em bị giai cấp bóc lột rất bị ai, ra sức bán trí tuệ cho giai cấp bóc lột các anh, kết cục là ngay cả WC cũng không mua được!". Cô tức giận bất bình, lập tức đem tất cả mũi nhọn hướng về phía hắn. Bích Lâm Viên là khu dân cư nổi danh nhất toàn thành phố, là mảnh đất hoàng kim, tắc đất tắc vàng danh phù kỳ thực, loại tiêu trí thức như cô không theo kịp. "Anh cũng là giai cấp công nhân mà" Nhìn điệu bộ hận đời của cô, hẳn không nhịn cười được. Cũng đúng, cô ngày người ra, sau đó chuyển sang quan sát từ trên xuống dưới, từ trái sang phải khuôn mặt hắn, sau đó sách sách sách lắc lư đầu. Hẳn không biết cô có ý gì, nhưng nhìn về mặt mộ đạo của cô cũng biết là có chuyện. "Nói, anh có phải trong thời gian rảnh rồi làm nghề tay trái gì đó nên mới có tiền mua phòng ở đây phải không?" "Nghề tay trái cái gì?" "Ví dụ như, làm mặt trắng nhò được phong ba bao nhiêu, lại ví dụ như làm Ngu Lang. Da dẻ trơn trượt như sa tanh, môi hồng răng trắng, cơ ngực phát triển, đầu óc đơn giản, thích hợp nhất là làm mặt trắng nhò hoặc Ngu Lang, hơn nữa vô luận là làm mặt trắng nhò hay là Ngu Lang thế nào cũng có thể thu nhập tính bằng đầu vàng". Vừa nói, tay từ trên mặt hắn theo một đường thẳng đi xuống ngực, không nghiêm túc vuốt ve. Cô gái này, hẳn thực sự là vừa tức vừa buồn cười, hèn chi ngay từ đầu rất không muốn gặp hắn, còn gọi hắn là mặt trắng nhò, thì ra là như thế, xem ra cô gái này thiếu giáo huấn, tìm ngứa ngứa muốn bị gãi đây mà. "Im lặng là chấp nhận?" Cô quyết không buông tha, mọi người đều là giai cấp công nhân, bằng cái gì mà hắn ở nơi cao cấp, cô lại phải ăn nhờ ở đậu, không công bằng, trong lòng thấy bất bình nghiêm trọng! "Trong lòng thấy khó chịu, cảm thấy rất không công bằng sao?" Kéo lấy tay cô, cô gái này còn khiêu khích hẳn vậy nữa, cẩn thận hẳn xử cô ngay tại chỗ! Cô ừ một tiếng gật mạnh đầu. "Đưa tai lại đây, anh sẽ nói cho em biết". Hẳn giả vờ thần bí. Cô ngoan ngoãn đưa tới. "Đây chính là điểm khác biệt giữa thiên tài và xuân tài đó". Nói xong cũng gõ một cái lên trán cô. Cô tức khắc tức giận đến gào khóc, "Anh trả hình nắn em là ngốc nghếch!" Cúi đầu muốn cắn vào cánh tay hắn, nhưng hắn lại mặc áo dài, nhìn một chút lại vờn người tới trước cắn vào cằm hắn. Hẳn kêu đau, cô lại cực kỳ đặc ý, về mặt rất toại nguyện: "Đáng đời, ai bảo anh nắn em ngốc" Hẳn uất ức sờ cằm, "Em muốn mru sất ông xã tương lai hả!" "Hừ, em mới không có ông xã không thương bà xã mình như thế!" Cô lăm lăm, vẫn còn rất bức bối. "Vậy để ông xã thương em nhé". Xe vào ga ra liền ngừng lại, đầu hẳn quay ra hôn một cái vào môi cô. Cô một tay đánh bay hắn, sau đó hét "Sắc lang" rồi chạy xuống xe. Hẳn cũng cười xuống xe, cầm vali đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhò Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 28

Bình bình phàm phàm mới là thật. Hai người cãi nhau ầm ĩ đến tận nơi ở của Phan Thừa Hi. Cô trước nhìn qua loa một cái, sau bắt đầu đi thăm từng ngõ ngách của căn nhà, quả nhiên là nhà của người có tiền! Phòng khách được xây theo mô hình phục thức với tám kính dày hai tầng, từ đây có thể bao quát được toàn cảnh sông Hương của thành phố S, bây giờ là buổi tối, kéo màn cửa sổ ra thì muôn vàn ánh đèn đầy màu sắc cùng với phong cảnh xinh đẹp đập vào mắt, đối diện ở bờ bên kia là Yên Vũ Lộ - bãi cát đẹp nhất của dòng sông Hương, trên dòng sông, từng đoàn tàu bè qua lại, người trên thuyền nhàn nhả nói chuyện trời đất, cảnh đẹp như vậy cô nhìn mà cũng say mê, quả nhiên là người có tiền biết hưởng thụ a. Thiết kế khắp phòng lấy phong cách hiện đại với bài trí theo màu lam nhạt làm chủ, những đường nét nhẹ nhàng khoan khoái lại lưu loát khiến người ta có cảm giác rất bình yên, căn hộ xinh đẹp như những tòa biệt thự chỉ có thể thấy được trên tivi. Vật dụng trong nhà có thứ làm từ gỗ phóng theo kiểu cổ điển Châu Âu, nhưng phần lớn đồ ngũ vẫn là theo phong cách mới hiện đại. Bên cạnh đó, phía nam phòng khách có đặt một chiếc đàn dương cầm Steinway lớn. "Oa, một mình mà ở 4 phòng 2 gian?" Vừa vào cửa Dương Dương liền cảm giác mình như Già Lưu vào khu vườn lồng lầy nào đó. Hần cười gật đầu, cô lúc này trông rất giống Snoopy, góc nào cũng nhìn một chút, y như một con chó nhỏ tới chỗ nào đó cũng phải vừa ngửi vừa nghe từng ngóc ngách. "Xa xỉ!" Cô mắng. Hần vẫn chỉ cười. "Hũ bại!" Hần vẫn cười, đem hành lý của cô xách vào một căn phòng. "Máy này em nghỉ ngơi ở đâu đây?" Cô đi theo. "Ồ cùng với anh" Hần nghiêm túc nói. "Bại hoại háo sắc!" Cô làm bộ lại muốn véo tai hắn. "Sống chung đương nhiên phải ở cùng rồi, bằng không thì có ý gì?". Hần vừa kêu la nhưng vẫn làm một bộ đương nhiên đó là đúng, lại vừa tránh thoát tay cô. "Yêu, xem kia, vừa mới tới thì cái đuôi đã lộ ra rồi!" Hần trốn, cô liền đuổi. "Dương Dương, đừng làm rộn". Căn phòng lớn như vậy, chạy tới chạy lui, kết quả hai người cùng ngã xuống giường, hần đè cô bên dưới, giữ chặt hai tay cô. "Rõ ràng là tên sắc lang anh đang nhào, còn nói em, mau buông em ra". Tư thế hai người lúc này rất mập mờ, cô giùng giăng muốn đứng dậy nhưng hần không chịu. "Không buông, cả đời cũng không buông". Phan Thừa Hi vuốt tóc cô, tóc lại vừa tới vai, tuy rằng hần thích con gái tóc dài một chút, nhưng mà không quan trọng, sau này không cho cô ấy cắt là được, nghĩ vậy, lại xoa nhẹ tóc cô, cảm xúc rất tốt, tóc rất mượt mà y như tơ lụa vậy. Nghe hần nói vậy, cô không có mắng nữa, chỉ là cười, vốn là hể miệng cười nhẹ nhàng, sau đó khanh khách phá lên cười. Nhìn cô cười vui vẻ đến vậy, hần cũng cười theo, kỳ thực hạnh phúc cũng rất đơn giản, không nên xa cầu quá nhiều, cứ hạnh phúc bình bình phàm phàm mới là thật. "Dương Dương, sau này chúng ta sinh một đội bóng rổ được không?". Hần hỏi cái này nhưng thật ra là đang ám chỉ dự định của hần, chỉ là không có nói thẳng, mang theo giọng điệu đùa giỡn nhưng mắt lại nhìn thẳng tắp, như một loài động vật nào đó trong vườn thú đang nhìn chăm chú vào thức ăn trong tay. Cô ngẩn ra, có chút trầm trầm, tim như có cái gì đâm vào, hai mắt né tránh, cũng quên trả lời vấn đề của hần. Thấy cô vậy, hần có hơi kinh ngạc, sau đó hoảng hốt, là hần nói quá nhanh, hay là cô ấy trước sau không để tâm? Nghĩ tới đây, ánh mắt hơi mờ đi, miệng thoáng nhếch lên, im lặng nở nụ cười, muốn đứng dậy, "Muộn rồi, anh..." Khi hần đứng lên, Dương Dương lại kéo hần lại, Phan Thừa Hi không kịp chuẩn bị lại ngã xuống, hai người tiếp xúc càng chặt chẽ. "Trung Quốc có kế hoạch hoá gia đình". Cô đỏ mặt nói ra, cũng không phải là cô không muốn, chỉ là mọi chuyện hình như quá nhanh. "Cái gì?" Hần trong chốc lát không kịp phản ứng. "Ngốc, Trung quốc đang thi hành kế hoạch hoá gia đình, đâu có thể nào cho anh sinh một đội bóng rổ hay đội banh được! Hơn nữa anh cho em là heo hả, suốt đời sinh nhiều như vậy, muốn sinh thì anh đi tìm người phụ nữ khác mà sinh". Mắng xong lời này thì mặt cô cũng đã đỏ chót như quả cà chua. Hần hiểu ý, hai mắt sáng lên mang theo vui sướng, cười khanh khách như một đứa bé có được phần thưởng mình muốn. "Không cho cười!". Con mắt sáng rỡ, lông mi dài, hàm răng trắng bóng, tên này quá đẹp trai đi, Dương Dương lấy tay che khuất ánh mắt của hần, không cho hần tiếp tục nhìn mình. Hần càng cười lớn hơn, càng không thể nhìn được, cô tức giận, "Cười, còn cười nữa, cười nữa em ăn tươi anh đó!" Hần lại càng đắc ý, kéo tay cô xuống găm, cô hừ một tiếng, mặt càng đỏ như bói son. "Vậy em ăn anh đi". Mập mờ cúi đầu thổi một hơi nhẹ nhàng bên tai cô, động tác khinh bạc nhưng cũng đẹp trai mê người. "Vô lại!". Cô thờ phỉ phò đẩy hần ra, muốn giùng giăng, hần vẫn không chịu thả. Trong nháy mắt mặt của hần lại gằn trong gang tấc, miệng hạ xuống dây dưa với cô, hần hút thật sâu, không để cho cô lui bước, từng bước tiến công, nhẹ nhàng hôn mút cánh môi chỉ để lộ ra một khe hở tí ti. Khi cái lưỡi của hần khiêu khích đi vào, cô như bị điện giật, cảm giác vui sướng chạy khắp từng tấc da thịt, thời gian như dừng lại, dường như vũ trụ chỉ còn lại có hần, cô nhắm mắt lại, tim đập rộn lên theo sát từng bước của hần... Hôn cho đến khi tim hai người đều đập rộn lên, thở hổn hển thì hần mới buông ra, mắt nhìn chăm chú cô, trong mắt hiện lên sự vui vẻ khó che giấu, chúng sáng rõ lên như những vì sao trên bầu trời. Dương Dương xấu hổ nhìn hần nên vẫn nhắm mắt lại. "Dậy thôi, phải đi tắm rồi". Hôn phớt qua môi cô, hần đứng dậy, không thể tiếp tục vậy nữa, bằng không hần sẽ không nhìn được muốn cô, mọi chuyện phải đi từng bước một, nóng vội sợ rằng sẽ hù dọa cô ấy. "Ngủ rồi". Cô vẫn nhắm chặt mắt, sau đó lấy luôn cái gối bên cạnh che đầu. "Còn không dậy là anh lại hôn em đó" "Bại hoại!" Cô nhảy dựng lên, hai gò má vẫn hồng hồng như một trái táo đỏ. Hần làm bộ lại muốn hôn, cô mới cảm quần áo chạy vào nhà tắm, lúc đi qua thì đập một cái vào mông hần. Hần làm bộ đuổi theo, cô oa oa chạy nhanh vào phòng tắm, khóa chặt cửa, hần ở bên ngoài cười ha ha, "Nhớ tắm rửa sạch sẽ một chút đó" "Không tắm, cho thú chết anh" Cô ở bên trong la hét. "Không tắm thì anh vào giúp em tắm" "Sắc lang, không thèm nghe anh nói nữa" Phan Thừa Hi cười vuốt cằm ngồi vào bên chiếc Steinway, một khúc nhạc nhẹ nhàng êm ái uyển chuyển như gió vang lên, cô ở bên trong nghe được thì cũng yên ắng lại, âm nhạc kia cũng từ từ chảy xuôi vào tim cô... Đời người có mấy thập niên cũng chỉ như một cái búng tay. Bất kể là tình yêu hay là hôn nhân, đều là nhân duyên, nếu không biết quý trọng thì nó sẽ mất đi rất nhanh. Hai người thức đến khuya mới ngủ, may là ngày mai là chủ nhật, không cần đi làm, có thể ngủ muộn, chỉ là khi cô tỉnh lại thì oa oa kêu lên, thế nào mà cô lại cùng mặt trắng nhò ngủ chung thế!

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 29

"Mặt trắng nhỏ dám tặc, anh sao lại ở đây?". Đây là phòng cô, mặc dù là nhà của mặt trắng nhỏ nhưng trước đó hai người đã nói rõ là ngủ riêng, cô còn cảnh cáo hần, nếu hần dám làm gì ả ă, cô sẽ cho hần thành thái giám, lúc đó hần còn khinh khinh bảo cô nghĩ quá nhiều, nói là một chút "tình thú" với cô cũng không có, nhưng cái vị ngủ bên cạnh mình đây không phải mặt trắng nhỏ còn có thể là ai? Nhưng có vẻ "sur từ Hà Đông" không có tác dụng gì nhiều, tên nào đó vẫn tiếp tục giả chết. Giả chết đúng không? Em cho anh giả bộ này! Dương Dương bò tới bên cạnh hần, một tay nắm mũi, một tay bịt miệng hần. Chỉ chốc lát, mặt trắng nhỏ bên dưới mớ bùng mứt, đáng thương nhìn cô, mãi cho tới khi hần sắp không thở nổi thì mới thả tay. "Nói! Sao anh lại ở trên giường em?" Về mặt cô nghiêm túc. Phan Thừa Hi ngồi dậy, hai người mặt đối mặt. "Nói hay không đây, không nói thì gia pháp hầu hạ". Cô giờ

hai ngón tay ra, mặt trắng nhỏ có một nhược điểm, hơn nữa còn rất dễ đối phó - ấy là sợ nhột, bình thường vừa chạm tới nách là hần cười ha hả né tránh, xem ra là cực sợ nhột. "Dương Dương, anh khó chịu". Hần lần thật xa, còn làm bộ đáng thương nữa. "Sách sách sách, Lâm Đại Ngọc Lâm cô nương nhà ta lại không thoải mái sao? Rõ là thiên kim tiểu thư yếu điệu, chỗ nào không thoải mái vậy, mau nói cho ma ma xem? Có bệnh phải sớm chữa bệnh, hơn nữa còn phải đúng bệnh hốt thuốc, đau bụng kinh thì dùng Ô Kê Bạch Phụng Hoàn, phiền táo thì uống Tĩnh Tâm Khẩu Phục dịch, thận hư thì dùng Hối Nguyên Thận Bảo, đề tiền canh niên thì mời bác sĩ" Mặt hần đầy hắc tuyến, miệng cô gái này đúng là độc a! "Nếu không thì để ma ma xoa cho anh?". Cô giương nanh múa vuốt vồ tới hần, mặt mũi hung hăng càn quấy, mắt sáng quắc trông như sơn tặc đang chuẩn bị trêu ghẹo dân nữ. "Không cần không cần". Hần liền tiếp lui về phía sau, hai tay che ngực, cực kỳ phối hợp làm ra vẻ con gái nhà lành sợ bị quấy nhiễu tình dục. "Không nên khách khí thế, tới đây, để ma ma sờ một chút". Cô cười như trộm, hai tay vươn tới nách hần. Hần lại đen mặt lần nữa, Snoopy chơi đúng là High, mắt thấy cô sắp nhào tới, hần có thể tránh thoát nhưng như thế thì Snoopy xúc động này sẽ bỏ nhào xuống đất, vì vậy không có tránh ra, để cô bé Snoopy này nhào tới giày xéo má hần. "Nói, sao anh lại ở trên giường em?". Cửa rõ ràng khóa, nhưng mà tối qua cô hình như không có khóa, chẳng lẽ tên mặt trắng nhỏ này có chìa khoá? "Dương Dương, dậy thôi, phải đi rửa mặt" "Đừng có đánh trống lảng!" "Thật đó, mắt em...". Phan Thừa Hi đánh mắt ra hiệu, tiếp theo lập tức cô gái nào đó hét lên chạy vào WC, hần nhếch miệng cười. Kỳ thực hần nào có chạy tới ngủ cùng, chẳng qua là sáng vẫn không thấy cô ấy dậy cho nên mới chạy tới gọi, không ngờ cửa lại không có khóa, hần đẩy cửa vào thì thấy tướng ngủ của cô thật xấu hổ, chân roi hết xuống đất, lúc ấy cười nhật lên, sau đó nằm cạnh nhìn cô, một lúc sau cũng ngủ thiếp đi. Dương Dương chạy vào nhà vệ sinh, vội vàng soi gương, a, mắt mặt muốn chết, quả nhiên là có ri mắt! Ai, chút xíu hình tượng duy nhất từ nay về sau cũng hồi phi yên diệt luôn rồi, ai nói ở chung là tốt, khuyết điểm nào cũng bị phóng đại lên gấp trăm lần thì có. Rửa sạch xong đang muốn đi ra chất vấn hần lần nữa, lúc này mới nhớ tới hình như hơn tám giờ sáng dậy đi vệ sinh xong chỉ tiện tay đóng cửa mà không khóa, rồi nhìn lại quần áo, cũng không có sao cả, đoán trước hần cũng không có làm ầu làm càng cũng liền thôi. Do hôm nay là chủ nhật, hai người đều không đi làm, ở nhà xem ti vi, cô gối lên chân hần, vừa massager vừa cười ha hả, đến chỗ kích động thì nhảy dựng lên nằng: "Đầu năm nay đàn ông quả nhiên không có một ai tốt! Giống như kẻ thứ ba thì đều phải diệt!" "Này này, đàn ông cũng có người tốt ấy chứ? Hơn nữa cũng không thể đổ lỗi hết cho đàn ông được, nếu phụ nữ mà không muốn thì dù đàn ông có dụ dỗ cũng vô ích, đây chính là nói một bàn tay chẳng thể vỗ thành tiếng được" "Ai nói một bàn tay chẳng thể vỗ thành tiếng?" Cô cười rất âm hiểm. "Vậy em thử vỗ xem?" "Anh qua đây?" "Làm gì?" Hần bảo vệ hai lỗ tai, lòng vẫn còn sợ hãi hỏi. "Làm gì, đương nhiên là dùng hành động để chứng minh một bàn tay cũng có thể vỗ lên tiếng" "Tuy đánh là thương, mắng là yêu, nhưng người yêu à em sao có thể hạ thủ được vậy?" Phan Thừa Hi bắt lấy hai tay cô, gỡ vờ nhẹ nhàng vỗ mặt mình. Cô đẩy tay hần ra, quả nhiên công lực mặt trắng nhỏ vẫn thật mạnh mẽ, lấy buồn nôn làm tình thú, nắc ói làm lãng mạn, mạnh, quả nhiên là rất mạnh! Sau đó tiếp tục ném khoai vào miệng rồi xem ti vi. Hần hiểu ý cười, mỗi lần cô muốn oán giận hần thì hần ra chiêu này, lần nào cũng đúng a. "Tiểu Bạch, tối nay chúng ta ăn gì?". Buổi trưa hai người đều dậy muộn, tùy tiện gọi thứ gì đó bán bên ngoài về ăn thì cũng không sao, nhưng tối lại ăn mấy thứ đây bột này nua ư? "Em nói đi, anh không có ý kiến". Hần mặc dù đã ném đủ cao lương mỹ vị, nhưng cũng không kén chọn. "Nếu không chúng ta tự mình bắt tay vào làm?". Cô hưng phấn ngẩng đầu lên, mắt sáng rỡ. "Bắt tay vào làm gì?". Hần cũng học bộ dáng cô, sau đó hôn trộm một cái vào má cô. Dương Dương liếc hần một cái, "Nếu không chúng ta làm sủi cáo đi?" "Vậy đứng lên, đi mua đồ về" Cô nhảy lên vai hần, mặc hần bế đến tủ giày, hai chân vung vẩy, miệng nhắc đi nhắc lại "ăn sủi cáo còn hơn uống thuốc", thích ý không tả nổi. "Em nặng vậy có nghĩ là nên giảm cân không?" Hần cố ý cau mày trêu chọc cô. "Em mới không cần giảm, mẹ em bảo em không nên giảm, giảm giảm càng giảm càng mập, cho nên em không giảm" "Nặng vậy chắc sau này anh cũng không ôm nổi em mất" "Thiệt, không ôm thì thôi, bản cô nương đây rất có giá, người theo đuổi bản cô nương xếp hàng dài từ quê tới tận công ty chúng ta, anh không ôm em thì có người khác ôm em, em đi cho người khác ôm!" Nói rồi giùng giàng nhảy xuống. "Đừng hòng!". Không nghĩ tới tên mặt trắng nhỏ này lại coi là thật, giọng điệu cũng có vẻ không vui. Dương Dương le lưỡi, sau đó cười, hoá ra hần lại để ý tới mình vậy, "Chúng ta dừng lại mua sắm đi" "Làm sủi cáo sao lại dùng đến sắm?" Hần nhất thời không phản ứng kịp. "Cho anh uống a, anh xài dầm nhiều như vậy, em sợ anh sắp dùng hết rồi". Cô nhảy xuống, đi giày rồi mở cửa chạy ra ngoài. Hần không giận ngược lại cười, giấu lại không biết mình thích ăn giảm từ khi nào nữa? Nhưng mà cảm giác này cũng không tệ lắm, đi giày rồi khóa cửa bước theo cô. Cửa hàng Walmart "Chúng ta làm sủi cáo gì đây?" "Sủi cáo không phải vậy sao? Ngoài là da, trong là nhân" "Quả nhiên là đại thiếu gia áo đến tận tay com đến tận miệng, không giống như những đứa trẻ gia cảnh nghèo khổ chúng tôi, lúc nào cũng phải làm việc nhà, sách sách sách, quả nhiên là đồng nghiệp nhưng khác mệnh a..." Hần gỡ đầu có một cái, ám chỉ cô còn kêu nữa là hần sẽ hôn cô ngay tại đây, thành công khiến cô ngậm miệng lại. "Anh biết không? Tuy đều là sủi cáo, nhưng cách làm lại khác biệt, mỗi nơi cũng có những loại sủi cáo không giống nhau, ví dụ như sủi cáo Triều Tiên là có nhân thịt bò, đặc biệt là trong thịt bò có tiêu Riga rất được yêu thích, bên ngoài bánh là hình bán nguyệt đứng. Mà sủi cáo Mexico lại dùng hành tây, thịt bò, cà chua, rau cần Hà Lan làm nhân, vỏ bánh được ép thành hình chữ nhật, sau đó bỏ vào canh cà chua, ớt, hành tây luộc lên, vừa ăn sủi cáo vừa uống canh, lại nói đến trong nước, các tỉnh thành phố khác nhau thì cũng có những phương pháp làm sủi cáo khác nhau. Bỏ đi cách làm, chỉ riêng nói tới nhân đã quá nhiều, sủi cáo hải sản, bánh sủi cáo thập cẩm, sủi cáo cung đình, sủi cáo thịt cá, sủi cáo rong biển, đếm không xuể..." Cô nói hết một hơi, hần lại hí hóp mắt cười nhìn cô, mang theo một bộ cung chiêu khó thấy. "Nói xong rồi hả?" Hần cũng không cắt ngang cô, chờ cô nói xong mới tiếp lời, nhưng mà đúng là hần lần đầu tiên biết được hóa ra sủi cáo cũng có nhiều kiến thức bên trong như vậy, văn hóa ẩm thực Trung quốc quả nhiên bác đại tinh thâm. "Ừ, xong rồi, anh muốn ăn loại nào?" "Anh thích ăn em hơn". Hần mập mờ nói với cô, ban đầu chỉ là muốn trêu chọc cô chút thôi, không nghĩ rằng đúng lúc có người đi qua, lại vừa vụng nghe được, người nọ giống như gặp quỷ trợn trắng mắt, sau đó run rẩy, toàn thân nổi da gà, vừa la vừa chạy: "Má ơi, buồn nôn muốn chết, Quỳnh Dao sống lại..." Hần hơi lúng túng, hai má ửng đỏ mắt tự nhiên rất là đáng yêu. Cô lại không có vẻ lo lắng cười ha ha, ai bảo anh cứ thích lấy buồn nôn làm tình thú! Hai người cuối cùng quyết định làm sủi cáo hải sản, mua một vài thứ rồi trở về, đương nhiên người nào đó lại thuận tiện mua một đồng khoai tây bánh quy về. "Làm sủi cáo cũng không khó lắm". Phan Thừa Hi cầm bánh sủi cáo mình tự làm thưởng thức, không nghĩ tới lần đầu tiên hần làm sủi cáo cũng không tồi, có hình có dạng, không tồi không tồi. Cô nhìn cái vỏ bánh hần làm, cực kỳ lạnh nhạt hỏi: "Anh có nên suy nghĩ tới việc chậu vàng rửa tay không?" "Vì sao?" Hần không phục, cái bánh này trông đẹp mắt mà? "Bánh xấu vậy mà còn có mặt mũi bảo nhìn được, cũng không tự ti mặc cảm, xấu vậy mà ăn vào rất khó nuốt!" "Những lời này của em chỉ lừa được trẻ con ba tuổi thôi". Cùng nguyên liệu, cùng nhân, cùng chung, mùi vị khẳng định cũng như nhau, làm gì có đạo lý lại không giống nhau? "Vậy tí nữa anh ăn của anh, em ăn của em" "Ăn thì ăn" Hần không phục lắm, đây không phải là coi thường hần sao? Sủi cáo sau khi làm xong được đặt lên bàn. Cô ăn say sưa, hần cầm cái bánh mình làm lên ăn, mùi vị cũng không tệ lắm, chỉ là trong bụng lại cảm thấy hình như không có thơm bằng cô, đương nhiên ngoài miệng sẽ không nói ra, để chứng minh lời cô là sai, thế là hần đề nghị hai người đổi cho nhau. Cô cũng không keo kiệt, gấp mấy cái cho hần, kỳ quái, hình như bánh của hần thật sự là khó ăn. "Thế nào? Em nói không sai chứ?" Dương Dương đắc ý. Hần không nói, cũng không phản bác, cười yếu mị với cô, cô nhìn tới ngây người, hoảng hốt, chờ tỉnh lại thì sủi cáo sớm đã bị hần gấp hết, lập tức chạy tới đoạt, thế là hai người lại chơi đuổi nhau. Sau bữa cơm chiều, cô nói muốn về sớm đi ngủ, thuận tiện hỏi quản lý xem ông nước đã xử lý thành dạng gì rồi, vừa mới ra khỏi cửa thì điện thoại reo lên... Mặt trắng nhỏ nhìn thấy tức thì mặt trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.4 - Chương 30

"Tôi kiếm tiền...". Tiếng chuông đặc biệt của Dương Dương vang lên, ấn nghe xong mặt trắng nhỏ liền đưa đầu qua nhìn màn hình, sắc mặt sau đó liền thay đổi, cô nuốt nước bọt, cái tên mặt trắng nhỏ này lại bốc mùi chua rồi. "Alo..." "Dương Dương, Thích Thiên đây." "Ừm, tôi biết". Lời mở đầu của Thích Thiên bao giờ cũng thẳng thừng thế này. "Cuối tuần có kế hoạch gì chưa?". Giọng Thích Thiên luôn dễ khiến người ta nghĩ đến bầu trời trong xanh quang đãng, chỉ nghe thôi mà tâm tình cũng trở nên tốt hơn. Cô vừa định báo chưa nhưng nhìn mặt trắng nhỏ trông có vẻ rất nhàn nhả dựa vào xe mà tai với mắt dán chặt vào cô, đôi mắt to tà tà liếc mình, ánh mắt vậy thật khiến lòng cô chột sinh ra cảm giác có tội và đầy nguy cơ, do vậy lập tức đổi giọng: "Có, tôi có kế hoạch rồi!" "Với cái anh tiểu Bạch kia sao?" "Ừ". Kỳ thực cô và Thích Thiên chỉ là có quan hệ khách hàng thôi, nhưng mà anh ta lúc nào cũng lấy danh nghĩa Thích lão tiên sinh mà rủ cô ra ngoài, ban đầu có lẽ không khẳng định, nhưng nhiều lần cũng biết, Thích Thiên có cảm giác với cô mà cô cũng biết, chỉ là một mực giả ngu thôi. "Dương Dương..." "Ừ?" Thích Thiên lần đầu muốn nói lại thôi. "Không có gì, lần tới tôi hẹn cô nhé" "Được thôi". Cúp điện thoại xong, trộm nhìn mặt trắng nhỏ, sắc mặt của mặt trắng nhỏ dường như vẫn có chút khó coi, cả người dựa vào chiếc Ferrari "ti mi" nhìn cô, chiếc áo thể thao màu trắng cùng Ferrari màu đỏ tạo thành màu sắc rất cân đối, cô lại một lần nữa cảm nhận được người với người đúng là không công bằng, rõ ràng cùng một bộ quần áo, vậy mà mặc trên những người khác nhau lại không giống nhau, có người cho dù mặc hàng via hè vẫn rất tiêu sái, lại có người dù cho mặc trên người những bộ đồ hàng hiệu thì vẫn có cảm giác mặc đồ via hè, mà mặt trắng nhỏ thuộc về loại người trước, đáng đẹp khỏi chê, nhiều thêm một phần hay bớt đi một phần đều sẽ ảnh hưởng tới sự hoàn mỹ của hân. "Là thằng nhóc ABC kia hả?" Hân mỉm cười lộ ra hàm răng trắng bóng, nhưng mà vẫn có thể từ trong giọng nói của hân mà nghe ra được chút gì đó của sự bình yên trước cơn bão. Cô gật đầu, mắt lại nhìn lên vầng trăng trên bầu trời, nó tạo ra một vòng cung rất đẹp mắt như lưỡi liềm, cũng giống như nụ cười trên môi hân khiến người ta có cảm giác được tặng thêm sữa và cả phê đường. Tình yêu là sự thiên chuyên bách hồi và thỏa hiệp của hai người, hân mỉm cười bao dung và hiểu ý, chỉ là lúc này cô còn chưa có lý giải. Khi cô còn đang lưỡng lự có nên chủ động ôm mặt trắng nhỏ không thì mặt trắng nhỏ liền vươn tay kéo cô lại, hung hăng hôn lên cánh môi cô... Nụ hôn này khác hẳn ngày hôm qua, nếu nói hôm qua là ôn nhu triển miên thì hôm nay là nóng bỏng mạnh mẽ mà hàm chứa sự ham muốn chiếm lấy làm của riêng cực mạnh, lực lượng rất lớn có phần làm đau cô, ngay sau đó cô liền cảm giác trong miệng có hơi tê tê cùng với sự tê dại chạy khắp người làm cô không còn lực chống đỡ bản thân, hai tay vòng ra sau cô hân... Khi hân rời ra, cả người cô có cơ hồ dính vào người hân, đầu tựa vào ngực hân, có phần chật vật thở hào hển, hân cảm cảm cô, đôi môi hồng hào rớt cục mưng chút ý cười, giọng điệu tuy rằng vẫn còn hung hăng: "Lần sau còn dám vậy, trừng phạt không chỉ những thứ này thôi đâu!" Cô không đáp, chỉ kéo lấy bàn tay hân nhìn, những ngón tay của hân thon dài mà trắng ngần sạch sẽ, trông rất đẹp, sau đó bỗng cô kiễng chân cẩn thận vào bờ môi hân, quả mọng: "Độc tài." Hân vuốt ve đôi môi bị cắn rồi cười, hai người lúc này mới chạy tới chỗ ở của Lý Ninh. "Cái gì? Vì sao còn chưa xử lý?" Rõ ràng đã nói rõ với quản lý, vậy mà hôm nay tới xem tình hình mà bọn họ lại báo quản lý còn chưa có giải quyết. "Cô Dương, không phải chúng tôi không xử lý, chúng tôi đã mời người tới sửa rồi nhưng lại phát hiện vấn đề càng lớn hơn" "Vấn đề gì vậy?" "Cô Dương cô có biết ống nước sao lại vỡ không?" Cô lắc đầu, chuyên tâm nhìn người quản lý, vì vậy lại không có phát hiện hai vai người phía sau vẫn luôn giật giật. "Trong đường cống thoát nước ở toilet khu nhà cô chúng tôi phát hiện thấy mối" "Mối?" Sự nguy hại của mối ai cũng rõ, chúng gây thiệt hại tới công trình nhà cửa, đặc biệt là kết cấu gỗ, sự thiệt hại của kết cấu gỗ khiến người ta sợ hãi, nghiêm trọng nhất sẽ tạo nên tình trạng tòa nhà bất chợt sụp đổ! "Đúng vậy, chính là mối, chúng tôi đã kiểm tra toàn bộ, may là tạm thời chỉ phát hiện được có mối trong nhà cô Dương đây, cho nên mai chúng tôi sẽ tiến hành công tác thanh trừ toàn bộ, để đảm bảo an toàn của cô, e rằng tạm thời cô Dương không thể quay về đây ở được rồi" Cô thấy khó xử, quay lại định cùng thương lượng với mặt trắng nhỏ, lại thấy mặt trắng nhỏ quay ra sau không biết làm gì mà hai vai run đến lợi hại, lúc này cô thật không ngờ tới tất cả là thủ đoạn "âm hiểm" của tên mặt trắng nhỏ bên cạnh. "Về phần tổn thất trong thời gian này đã báo lên quản lý vật tư rồi, bọn họ sẽ xử lý ôn hòa" "Vậy thật đúng là không còn cách nào khác, tôi bây giờ có thể lên lấy vài thứ được không?" "Được chứ" "Vậy mối có thể có ảnh hưởng gì tới vật dụng trong nhà không vậy?". Cô hi vọng giữ nguyên nguyên trạng của khu nhà, khi mà Ninh quay về, các cô vẫn có thể cùng sinh hoạt như trước kia. "Cái này thì cô cứ yên tâm, chúng tôi sẽ diệt hết mối, thanh trừ cống thoát nước, đảm bảo an toàn lớn nhất cho chủ hộ" Nhân viên quản lý khí thế hiên ngang, một bộ vì dân phục vụ. "Vậy được rồi, đến khi nào làm xong thì ông báo cho tôi một tiếng" "Được, cô cứ yên tâm" Cô không gọi mặt trắng nhỏ mà đi lên một mình, nghĩ lại trong phòng có mối không nhìn được nổi da gà, nhanh chóng cầm đồ rồi xuống ngay. "Lấy được rồi chứ?" Thuận tay nhận lấy đồ của cô, mặt trắng nhỏ đã khôi phục lại như thường. "Ừ, Tiểu Bạch, nhân viên quản lý nói tạm thời em không thể quay về đây được" "Anh cũng vừa nghe" "Vậy em..." "Nếu em không ngại, cứ tiếp tục ở chỗ anh đi, dù sao chúng ta cũng có quan hệ đó mà" Mặt trắng nhỏ mập mờ ôm eo cô, tâm tình cực kỳ tốt. Cô không có tâm vui đùa cùng hân, cũng mặc cho hân ôm. Trên đường trở về, Phan Thừa Hi cố ý dừng lại trước một cửa tiệm trang sức, cứng rắn muốn tặng cô quà, cô hoài nghi hân có phải làm chuyện gì có lỗi với cô không, hân lập tức ra vẻ uất ức, nói chỉ là đơn thuần muốn tặng cô món quà thôi, làm sao mà cũng bị cho là hành vi chôn tui nhà gà chửi tét. Cô xi hân một tiếng, từ trước tới nay với những thứ vàng bạc châu báu cô đều không có hứng thú lắm, mà một hai lần liền vứt vào ngăn kéo, nhưng khi đi tới hàng cuối cùng góc tây nam thì ánh mắt liền bị hấp dẫn, đó là một chiếc bông tai hình cô bốn lá bằng bạc, không lớn lắm, nhưng mà lần đầu nhìn thấy liền thích, những hồi ức và chuyện cũ phủ đầy bụi sâu trong tim dần hiện về: "Em biết không? Trong truyền thuyết có bốn lá là do Eve mang từ vườn địa đàng trên thiên đường xuống trần, bông hoa này chính là tượng trưng cho hạnh phúc. Thế nhưng có bốn lá bình thường chỉ có 3 mùi lá, cơ hội tìm được 4 mùi là chỉ có một phần vạn, cho nên có thể tìm được có bốn lá, cũng chính là tìm được hạnh phúc. Dương Dương, sẽ có một ngày anh sẽ tặng em có bốn lá đó". "Đang nghĩ gì vậy? Thích không?" Thấy cô nhìn một đôi bông tai tới ngẩn người, hân ôm cô hỏi. Cô không gật đầu, đúng là thích thật nhưng hình như quá mắc, một thứ nho nhỏ chi lớn bằng móng tay lại tới vạn đồng. Hân không nói hai lời gọi nhân viên phục vụ gói vào. "Chúng ta đã là vợ chồng rồi mà sao bà xã vẫn còn khách khí với ông xã thế?" Ngồi vào xe, hân đặt đôi bông tai vào tay cô. "Em trả anh tiền". Lời vừa ra khỏi miệng cô liền biết mình "gây họa", "Ý em là nói thứ này quá quý trọng, em..." "Còn nói nữa anh sẽ giận thật đấy". Hân xoay cô lại để cô nhìn thẳng vào mình, "Một người đàn ông chịu xài tiền vì một cô gái, cũng không thể đại biểu người đàn ông này thật lòng, nhưng một người đàn ông nếu như ngay cả một đồng cũng không tiêu vì một cô gái, vậy cũng khẳng định rằng, người kia tuyệt đối không thương cô gái ấy. Anh mua đồ cho em, là bởi anh muốn dùng tâm ý của mình truyền đạt cho em biết, làm sao bây giờ, Dương Dương, anh hình như là thật sự yêu em rồi". Miệng cô hơi kéo ra, mắt nhìn thẳng hân, tuy vẫn biết hân thích mình, thế nhưng đây là lần đầu tiên nghe được ba chữ kia từ hân. "Dương Dương, anh sẽ cho em hạnh phúc của có bốn lá". Mắt Dương Dương khép lại, hân ôm chặt cô vào lòng, cảm nhẹ nhàng mà sát trên đỉnh đầu cô. Cô không trả lời, hân cũng không ép hỏi, hai người cứ như vậy đi về. Tặng em có bốn lá là bởi anh mong muốn người cho em hạnh phúc là anh, hạnh phúc của em hãy để anh gánh vác. Chỉ là Phan Thừa Hi không biết, đã từng có người nói với cô như thế, anh mong muốn được gánh vác hạnh phúc của em, Dương Dương, có một ngày anh sẽ tặng em có bốn lá. Nếu đã quyết định ở lại, có những điều vẫn phải nói rõ ràng, sau khi quay về, cô liền trốn trong phòng không ra. Bé thỏ ngoan à, mở cửa ra nào, mau mở cửa nào, anh muốn vào... "Dương Dương, em mở cửa chút đi". Con sói lớn cụp đuôi kêu ở bên ngoài, nhưng con sói mất đuôi thì vẫn là sói. "Làm gì chứ?" Thỏ trắng bé nhỏ không mở cửa cũng dường như không có tâm tư để ý tới hân. "Một mình em làm gì bên trong vậy?" Vừa về liền trốn trong phòng, trong lòng hân khó tránh khỏi làm âm ỉ, ban này lời hân cô không nói không rằng, bây giờ còn trốn tránh, bảo hân sao ngồi yên đây? Dương Dương không để ý tới hân, tiếp tục công việc trong tay, sau khi viết xong, mở cửa, mặt trắng nhỏ lách người chui vào. "Dương Dương, một mình em làm gì thế?" "Này" Cô đưa hai tờ giấy cho hân. "Đây là cái gì?" "Hiệp

nghe ở chung" Hiệp nghị ở chung Hôm nay, nhà trai và nhà gái chính thức ở chung, để đảm bảo an toàn nhà gái trong thời gian sống chung, nhà trai phải cam kết những điều sau đây: Một, không có sự cho phép của nhà gái, nhà trai không thể vụng trộm ăn đậu hũ nhà gái, nhất là ban đêm; Hai, nhà gái không đồng ý, nhà trai không thể bức bách hoặc sắc dụ nhà gái làm bất kỳ chuyện gì cô ấy không muốn, nhất là tình dục; Ba, trong thời gian nhà gái ở đây, nhà trai phải chú ý hình tượng, như việc ở trần là chấm dứt, bằng không hiềm nghi là có sắc dụ nhà gái; Bốn, khi nhà trai sai, nhà trai phải chủ động nhận sai cầu nhà gái tha thứ, nhưng khi nhà gái sai, nhà trai phải hào phóng một chút, chủ động tha thứ nhà gái; Năm, quyền quyết định và quyền sửa đổi của hiệp nghị đều thuộc về nhà gái, nhà trai không được tự tiện sửa đổi hoặc là tăng thêm. Nhà trai kí tên: Nhà gái kí tên: Dương Dương "Đây là ý gì?" Phan Thừa Hi chỉ hai tờ giấy dờ khóc dờ cười. "Mẹ nói, cô nam quả nữ sống chung một phòng, con gái thường bị thiệt, cho nên để đảm bảo an toàn và quyền lợi của em, em cố ý viết tờ hiệp nghị này" "Nhưng cái này rõ là chỉ đảm bảo lợi ích của em mà". Hắn một bộ bất khả tư nghị. "Không sai a, do em viết đương nhiên là để đảm bảo lợi ích của em". Cô cũng một bộ đương nhiên. "Cái này thật không công bằng, thế còn bên nhà trai?" "Nhà trai thì tuân thủ thôi" "Vậy nhà trai có thiệt hại thì sao?" "Theo như kinh nghiệm mà nói, điều này tuyệt sẽ không xảy ra" "Anh không ký" Ký hợp đồng thì không thể ăn vụng đậu hũ của cô, thậm chí hi sinh sắc dụ cũng không được, cô gái này đúng là tuyệt! "Không ký chứng minh trong lòng anh có quý!" "Nếu trong lòng anh thật sự có quý thì thế nào?" Hắn áp sát cô, mập mờ thổi khí bên tai cô. "Mau tránh ra, vậy em đương nhiên là lập tức rời khỏi đây" "Em nói thật?" "Thật còn hơn ngọc trai" Phan Thừa Hi sau khi suy tính, cân nhắc một chút, cảm thấy vẫn trước ổn định cô cho thỏa đáng, về phần những điều lệ này, hắc hắc, ai nói ký rồi thì nhất định phải tuân thủ? Đến lúc đó hắn sắc dụ cô chủ động tới cửa là được, không cho hắn để trần, ai nói sắc dụ thì nhất định phải lửa thề, cảnh giới cao nhất của mê hoặc không phải là lộ toàn bộ, mà là... Hắc hắc... Trong đầu hai người có những suy nghĩ tính toán khác nhau, ký xuống hiệp nghị thư đối với Phan Thừa Hi mà nói là "Tang quốc nhục quyền", sau đó bắt đầu cuộc sống ở chung chính xác như ý nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 31

Hai người chính thức ở cùng nhau, ngoại trừ một chút ma sát nhỏ ra thì cũng coi là thích ứng với đối phương, một ngày bình yên cứ thế trôi qua. Ở trong công ty, trừ Vu Ly và Lâm Viễn biết bọn họ ở chung ra, những người khác đều không biết. Phan Thừa Hi nói, hắn không sao cả, thật ra thì trong lòng hắn vẫn muốn để cho tất cả mọi người biết bọn họ sống chung, nhưng Dương Dương không đồng ý, nói như vậy sẽ mang đến rất nhiều ảnh hưởng tiêu cực, nhất là phương diện công việc, hắn có phần không vui khi nghe thế, nhưng cũng không phản đối, ừ một tiếng coi như đồng ý. Đối với Dương Dương mà nói, mấy ngày này có thể nói là đường làm quan rộng mở, chẳng những tình trường đắc ý mà ngay cả nơi làm việc cũng đầy gió xuân. Cô dần dần quen tay với công tác tiêu thụ này, trừ hợp đồng với công ty TB, cô cũng rất cố gắng mở rộng hợp đồng với các công ty khác, cực kỳ tích cực với các khách hàng mới, trời xanh đúng là không phụ lòng người, dưới sự nỗ lực của cô, tháng này cô lại có thêm mấy bản hợp đồng nữa. Tuy đều không phải rất lớn, nhưng dù sao cũng là một khởi đầu thuận lợi. Người phòng một đều nhìn cô với con mắt khác, nhất là Trương Doanh, đơn giản là cách biệt một trời một vực so với trước kia. Cô cũng không vì vậy mà đắc ý, vì cái gọi là thắng không kiêu, bại không nản, hơn nữa núi cao còn có núi cao hơn, trong mạnh còn có người mạnh hơn, chút thành tích này của cô chẳng qua là vừa vận đề cô đứng vững ở Hoa Tinh, nếu muốn đi lên nữa thì cô còn phải tiếp tục cố gắng. Cho nên đối với thành tích mà mình đạt được cô vẫn xử sự như thường. Thời gian cứ như nước chảy trôi qua, bánh răng thời gian cứ vang lên tích tắc tích tắc, cảm hoa cười một tiếng, gió thổi bên tai chính là gió của năm tháng. Cuộc sống thật đơn điệu, ngày qua ngày, hôm nay tái diễn ngày hôm qua, trà rồi cũng như nước sôi, sự mới mẻ ban đầu với công việc cũng dần biến mất. Công việc lâu dài dần trở nên nhàm chán, cũng may xà mỳ nữ Hắc Đình cũng biết thu liễm, không có làm phiền cô nữa. Song thực lực của Hắc Đình cũng không cho phép sao lãng, cô ta ở đây mấy tháng mới được có một hợp đồng, nhưng đó lại là một hợp đồng lớn, cho nên hai người tạm thời coi như hòa nhau. Ninh không có ở đây, bên cạnh còn có mặt trắng nhỏ, hai người nháo nháo nên cuộc sống cũng bớt nhàm chán hơn. "Tiểu Bạch, nếu không thì tuần này chúng ta cùng đi dạo phố nhé?". Ninh không có ở đây, Mộc Mộc thì có tình yêu mới, đang bận vui đùa với bạn trai mới mà không đếm xỉa tới cô, mà Vu Ly thì cứ tới cuối tuần là bận, vội vàng gì chứ? Tất nhiên là xem mắt, mẹ Vu Ly phát thệ nhất định phải gả con gái ra ngoài trước tuổi 27, cho nên càng ra sức tuyên truyền thu xếp chuyện xem mắt, Vu Ly đúng là một bụng khổ tâm. "Được thôi, em muốn mua gì?". Vòng qua eo cô, hít lấy hương thơm của sữa tắm trên người cô mà thoải mái nhắm mắt lại. "Đừng ôm chặt vậy chứ, em sắp không thở được rồi này". Làm gì mà ôm chặt vậy không biết! Dương Dương đẩy đẩy hắn, nhưng hắn lại già bộ chết cũng không buông tay. Cô lắc đầu không nói, tên này quả nhiên rất thích hợp để phủ bà bao nuôi, vừa làm nũng lại vừa trêu chọc phụ nữ, nếu hắn đồng ý ôm một phủ bà, vậy e rằng phủ bà kia cái gì cũng đồng ý cho hắn, nghĩ vậy, cô lại cười khanh khách. "Cười gì thế?" Hắn ngẩng đầu lên nhìn cô, thấy cô cười thật gian xảo. Cô vẫn chỉ cười, kiên quyết không nói cho hắn. Hắn chợt ngồi dậy, cô muốn chạy thì đã quá trễ, đề cô xuống dưới, hắn ra vẻ hung dữ: "Có nói không, không nói đại gia liền XX em" Cô vẫn cứ cười, càng không thể nhịn được, tóc cũng bị rối tung hết cả lên, bay tán loạn. Hắn gạt tóc cô sang hai bên, huyết sắc của cô từ trước giờ đều tốt, động tí là đỏ hết lên, bây giờ cũng hồng hồng như được tô son vậy. Tim hắn chợt đập bình bịch, trái tim còn đang do dự thì người đã ép xuống, hai đôi môi cùng đan vào nhau... Đến cuối tuần, hai người dựa theo kế hoạch đã an bài cùng đi dạo phố. Đây là lần đầu tiên hai người chính thức lấy thân phận một cặp đôi đi dạo phố. Lúc đi dạo, hắn vẫn luôn nắm tay cô, đến chỗ nhiều người thì ôm lấy cô, lúc băng qua đường, hắn nhất định sẽ đi bên trái, nắm chặt tay cô, mỗi khi tới lúc ấy, cô sẽ cười thầm, cảm giác trái tim thật ấm áp. Có người từng nói, kỳ thật để biết một người đàn ông có yêu mình không, chỉ cần quan sát những chi tiết nhỏ nhặt nhất là thấy được. "Tiểu Bạch, đàn ông các anh có phải rất thích cùng phụ nữ đi dạo phố không vậy?". Trong sách đều nói vậy hết. Hắn suy nghĩ một hồi, sau đó mới gạt đầu, "Tổng thể mà nói, đích thực là như vậy, phụ nữ đi dạo phố rất tốn thời gian, thật bội phục phụ nữ các em, đi từ sáng tới tối mà không thấy đau chân, đàn ông bọn anh mua đồ lại bất động, trước khi đi mua đã nghĩ xong sẽ mua gì rồi, mua xong thì về" "Đúng là không thú vị" "Ha ha, nhưng mà cũng không phải là không thích, cũng phải xem là đi cùng ai dạo phố mới được". Hắn nhìn cô mà cười hi hi. Cô lập tức đắc ý, đó còn cần phải nói, cùng cô đi dạo phố đương nhiên là thú vị. "Không có nói em đâu, em cũng đừng có nghĩ vẩn vơ". Thấy vẻ mặt đắc ý của cô, hắn không nhịn được đã kích cho bót cái nhue khí ấy đi. "Đáng ghét!" Hắn cười ha ha, nụ cười tươi rói dần tới mấy mỹ nữ dọc đường vút mị nhãn cho hắn. "Anh thật đáng ghét mà". Cô có phần thẹn quá hoá giận, ngoài miệng thì mắng hắn nhưng hành động lại khác hoàn toàn. Thấy mấy MM trang điểm lộng lẫy vút mị nhãn với mặt trắng nhỏ, cô lại nổi giận, tay lạng lẽ kéo chặt hắn, người thì dựa sát vào hắn, có chút khiêu khích nhìn mấy cô gái đó. "Em thật đáng yêu quá đi". Hắn cười lớn hơn, mắt cũng loàn thành vàng trắng, miệng không nhịn được nhếch lên, động tác mờ ám của cô khiến hắn rất vui vẻ. "Hừ". Mặt cô đỏ lên quay sang một bên. Hai người "window shopping" nửa ngày, chỉ nhìn không mua, ngược lại ăn không ít thứ. "Dương Dương, là cháu à?". Một giọng nữ cao vang lên từ phía sau. Dương Dương quay đầu nhìn lại, trời ạ, hai bác gái cấp nhân vật trong khu, ánh mắt mang theo nếp nhăn thật sâu giống như Tôn Ngộ Không phát hiện ra yêu tinh, thoáng cái liền tìm được mục tiêu - nhìn bọn họ nắm tay nhau chằm chằm. "Bác Trương, thím Lâm, hai người đi dạo phố à". Cảm nhận được ánh mắt sắc bén của hai

người, Dương Dương theo bản năng hất tay mặt trắng nhỏ ra. Phan Thừa Hi không lên tiếng nhưng sắc mặt trầm xuống, ở cùng hán rất mất mặt sao? "Đúng vậy, Dương Dương, làm sao mà không giới thiệu anh đẹp trai này cho bọn bác vậy?". Bác gái không có để ý tới cô, bốn con mắt đều đặt trên người mặt trắng nhỏ, nhìn từ trên xuống dưới, ánh mắt soi mói hết như khi đi mua thức ăn nhìn Phan Thừa Hi từ trên xuống dưới. "Cháu là đồng nghiệp của Dương Dương à". Phan Thừa Hi cười nói, chỉ là lễ phép có thừa, nhiệt tình không đủ. Nghe nói như thế, cô ngậy ngậy cả người, mặc dù vừa rồi là cô buông tay trước, cũng định bụng không giới thiệu hán với tư cách bạn trai, nhưng hán lại phủ định quan hệ của hai người, trong lòng không hiểu sao lại hơi khó chịu. "Chỉ là bạn đồng nghiệp thôi sao?". Bác gái Trương liếc mắt, rõ ràng bọn họ trọn mắt nói dối. "Đúng vậy, hai người cũng nắm tay rồi mà vẫn chỉ là đồng nghiệp thôi ư?". Thím Lâm cũng mập mờ trên ghẹo nói. "Thật sự chỉ là đồng nghiệp thôi à". Cô cố ý cường điệu hai chữ "đồng nghiệp". "Đúng vậy, cũng chỉ là như vậy". Hán cũng không khách khí. Yêu, đây là sao, bác gái Trương mắt ngừ với thím Lâm (mắt ngừ: mắt trao đổi). Không phải là vợ chồng son cãi nhau đấy chứ? Thím Lâm nhìn lại. Chắc là vậy rồi, chúng ta... cứ quyết định vậy... Nhanh chóng! Ngay sau đó hai người cười nói tạm biệt với Dương Dương, nói còn phải về nhà làm cơm, khi đó mới 2 giờ chiều, cơm trưa đã ăn rồi, cơm tối hình như quá sớm thì phải. Dương Dương cười tạm biệt với hai người, quay lại, mặt trắng nhỏ nhìn cô một cái rồi quay đi theo hướng ngược lại. Hừ, đồ nhỏ mọn, vậy mà không đợi cô! Không đợi thì không đợi, ai cần? Cô hừ một tiếng, muốn đi hướng ngược lại hán, lại cảm thấy không tốt, ai, dù sao cũng là cô thả tay trước. Hai người ở chung với nhau, trừ thích nhau ra, kỳ thực quan trọng nhất là phải thông cảm và chiều ý đối phương, đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ một chút. Nếu hán làm như vậy, không muốn giới thiệu mình ra ngoài, e rằng cô đã sớm tức giận nhảy lên rồi. Vừa rồi hán bằng lòng ở lại đã coi như chú ý tới thể diện của cô rồi, càng nghĩ càng thấy không yên, chân chạy theo. "Tiểu Bạch...". Chân của hán dài mà bước đi lại nhanh, cô thật vất vả mới đuổi theo được. Hán không có nhìn cô, cũng không có đáp lại, phẳng phất như cô là không khí vậy. "Tiểu Bạch...". Cô gọi thật ngọt, ai, ai bảo mình đáng đời vậy chứ, hán tức giận cũng là bình thường. Hán vẫn cứ đi về phía trước, chỉ là thả chậm cước bộ hơn rất nhiều, hình như là có ý phối hợp với cô. "Tiểu Bạch, anh giận à?" "...". "Tiểu Bạch, đừng giận nữa được không?" "Tiểu Bạch đồng học, tức giận rất dễ có nếp nhăn đó" "Tiểu Bạch, đàn ông phải hào phóng chút, chúng ta ký hiệp nghị thế mà" Cô gái này cần phải được dạy dỗ một chút, nhớ tới vừa rồi rất tiêu sái hất tay của hán ra, cứ như hán là đồng rác vậy làm bụng hán đầy lửa giận. "Tiểu Bạch...". Ai, ai nói đàn ông không hẹp hòi, người nói lời này nhất định là chưa từng lĩnh giáo qua, đàn ông chắc là rất ít câu kinh hơn phụ nữ, nhưng không có nghĩa là không hẹp hòi, có một ngày khi mà tính khí bọn họ bộc phát, còn phiền phức khó dụ dỗ hơn cả phụ nữ, trước mắt đây chính là một điển hình, cô tự gây nghiệp chướng a... Phan Thừa Hi đi vào một siêu thị, cô lập tức vào theo. Hán lấy một quyển sách xem, cô liếc nhìn, là một cuốn tiểu thuyết Đường Hồng, trước kia cô đã từng đọc qua. "Quyển sách này không tồi đâu, nó nói tới một nông thôn...". Nhưng cô còn chưa nói xong, hán đã đặt cuốn sách xuống, đi tới một khu khác, cô bừa bãi, không quên làm một quỹ rồi mới leo đèo đi theo. Quỹ hẹp hòi quỹ hẹp hòi! Sau khi đi mấy vòng, Phan Thừa Hi đi vào ngôi trong quán cà phê bên trong cửa hàng, cô lập tức ngồi đối diện hán, gọi một ly Cappuccino, uống hết một ngụm lớn. Nói nhiều như vậy, hát hí kịch lâu vậy thật đúng là khiến người rầu rĩ a. Phan Thừa Hi gọi một cốc Lattle, nhàn nhàn ngồi xuống, nhưng mắt vẫn không nhìn cô, hai vai cô tức khắc rũ xuống. "Tiểu Bạch, anh đã nói, chúng ta phải yêu thương lẫn nhau, cho nên đừng tức giận nữa có được không?" "...". "Phớt lờ cô sao? Vậy cứ tiếp tục, tiểu Cường há bị đánh ngã dễ dàng như vậy? Nhưng mà tự làm bậy quả nhiên không được đồng tình a. "Tiểu Bạch, em kể anh nghe một chuyện hài nhé" Hán chẳng nói được mà cũng chẳng nói không được. Cô coi như là hán đồng ý: "Có một con gấu bắc cực, nó rất buồn chán, nhưng lại không có gì để chơi, cho nên chỉ có thể nhò lông trên người mình, một sợi, hai, ba... Mãi cho đến khi toàn bộ lông bị nhò hết, lúc này nó nói một câu, anh biết nó nói gì không?" Cô mong đợi nửa ngày vẫn không có câu trả lời, "Nó nói, lạnh quá..." "Oa ha ha... Thật sự là lạnh quá đi, buồn cười chết mất, ha ha...". Người trước mặt không cười, ngược lại người phía sau cô lại cười dọa cô giật mình. "Có còn chuyện cười gì nữa không vậy?". Người đàn ông sau lưng xoay người lại hỏi, đúng là một gã xấu xí. Trên mặt Dương Dương xuất hiện ba vạch đen, đây là kiểu gì vậy? Cô mới trả lời xong, quay đầu lại thì mặt trắng nhỏ lại đứng dậy đi, sắc mặt dường như càng thêm khó coi. Cô lại chọc tới hán sao? Hình như là không có mà, trời a... Thấy mặt trắng nhỏ lại chuyển vào trong khu sách, đầu cô chợt lóe lên linh quang, đi ngược lại hướng của hán. Phan Thừa Hi đi một đoạn mới phát hiện không thích hợp, cô gái đáng ghét kia sao còn chưa theo kịp, chẳng lẽ còn đang nói chuyện phiếm với cái gã kia, tức giận quay lại, quả nhiên không thấy người cô đâu hết! Không nhìn được lại càng tức giận! Đang lo lắng có nên quay lại tìm cô ấy không thì đúng lúc này, trên loa phát thanh truyền tới giọng của phát thanh viên: "Phan Thừa Hi tiên sinh, Phan Thừa Hi tiên sinh, sau khi nghe được loa phát xin lập tức tới thăm mỹ Thiên Đường lâu bốn tìm bạn gái Dương Dương của anh, cô ấy quên mang theo tiền". Nghe được loa phát thanh, hán có cảm giác hồng mắt, cô gái này lại đang làm gì thế? Nhưng vẫn đi lên, xa xa chỉ thấy cô cười híp mắt nhìn hán. "Tiểu Bạch, em thích mặt nạ này, nhưng mà tiền không đủ". Bật dậy khoác tay hán, thân mật nói. Phan Thừa Hi không có nhìn cô, lấy ví ra giúp cô trả tiền. "Thật hâm mộ cô đó Dương tiểu thư, bạn trai cô đối với cô thật tốt" "Đúng vậy, "bạn trai" tôi đối với tôi rất tốt". Cô cố ý nhấn mạnh ba chữ "bạn trai tôi", "Hơn nữa anh ấy chẳng những ngọc thụ lâm phong, anh tuấn phi phạm, Phan An tái thế, hơn nữa còn anh minh thần vũ, phong độ chỉ có...". Cô còn chưa nói hết, Phan Thừa Hi trả đủ tiền liền kéo cô đi. "Ai nha, chậm chút, chân em ngắn lắm, không theo kịp anh, bạn trai đại nhân" Hán đứng lại, cho là tiếng "bạn trai" kia là châm chọc hán, thế là sắc mặt càng khó coi. "Em rốt cuộc muốn làm gì?" Cô quệt miệng, lắc lắc ngón tay hồi lâu mới nói, "Tiểu Bạch, em sai rồi, vừa nãy em không nên bỏ tay anh ra, không nên không thừa nhận anh là bạn trai em, cho nên em mới liên thông qua loa phát thanh để mọi người đều biết anh là bạn trai em, tiểu Bạch, anh tha thứ cho em đi, có được không?" "Tiểu Bạch... Tha thứ cho em đi mà được không, sau này em cái gì cũng nghe theo anh hết". Nghe mới lạ, bất quá bây giờ trước hết phải dỗ hán hết giận đã, chuyện sau này sau này hãy nói, vốn còn muốn kéo tay hán, nhưng nhìn sắc mặt này của hán vẫn là quên đi. "Qua đây". Phan Thừa Hi vẫn một mặt không có biểu cảm, kỳ thực hán đã không còn giận nữa, chỉ là cảm thấy nên cho cô gái này chút dạy dỗ nên mới một mực phớt lờ cô, bây giờ nghe cô làm như vậy, trái tim lại càng mềm nhũn ra. "Tiểu Bạch...". Đứng ở trước mặt hán, cô trẻ môi ngẩng đầu nhìn, cô thấp hơn hán chừng một cái đầu, lúc nói chuyện là phải ngửa đầu lên. "Hôn anh đi". Phan Thừa Hi chỉ vào mặt mình. "Bây giờ sao?" Có rất nhiều người a. "Ừ, em không muốn? Vừa rồi ai nói cái gì cũng nghe anh?" Hán nhướng mày. "Không phải là không bằng lòng, chỉ là ở đây có rất nhiều người nhìn, mất mặt lắm, chúng ta về nhà rồi chơi hôn nhẹ được không?". Cô giảm bớt yêu cầu, suy nghĩ biện pháp xử lý, thế nhưng cô cũng không nghĩ tới, chính là như vậy, cô đi về, dâng hiến không chỉ là một cái hôn thôi mà chính cả cô cũng dâng hiến ra luôn. "Vậy được, chính em nói, phải nhớ kỹ đó" "Yes, sir". Cô nghiêm túc đứng chào, trông rất là buồn cười. Hán bật cười, sau đó lại muốn làm mặt nghiêm, cô đâu chịu, "Cười một cái trẻ mười năm, không được xụ mặt nữa, cứ như ông già vậy". Sau đó nắm tay hán kéo kéo, hán vội vàng né tránh, hai người cãi nhau âm ỉ lúc này mới khá hơn.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 32

Hai người đi dạo một hồi rồi về, mặt trắng nhỏ nói hán muốn đích thân xuống bếp, Dương Dương rất hưng phấn, nói như vậy chứng tỏ mặt trắng nhỏ

không tức giận nữa. Trên đường trở về, càng nhìn mặt trắng nhỏ càng thấy hân hạnh trai, không nhìn được lúc lên xe trở home hẳn một cái chọc hân cười khê mà suốt đứng vào xe phía trước. Cũng là lần đầu tiên cảm thấy có người bạn trai như thế là một chuyện cực kỳ may mắn. Cô đi tắm trước, mặt trắng nhỏ lại chuẩn bị bữa tối nói muốn cho cô một điều bất ngờ, nhìn một người đàn ông đeo tạp dề lúc ăn lúc hiện ở trong phòng bếp có cảm giác rất... Rất quái lạ, nhưng cũng rất ngọt ngào. Cô nhớ đã từng đọc trên một cuốn sách, nếu có đàn ông nguyện ý tự mình làm ba món trở lên cho bạn, vậy đại biểu người đó rất thật tâm với bạn. Cô khẽ cười, cầm quần áo vào phòng tắm vừa hát "Sói yêu dê yêu đến điên cuồng... Ai bảo bọn chúng một hồi yêu đương..." Chỉ là cô không nghĩ tới, một lúc nữa cô chính là con son dương đời làm thịt. Phan Thừa Hi trong phòng bếp nghe được run người, con dao tí thì cắt vào tay, cười lắc đầu ra ngoài bật nhạc lên, âm nhạc nhẹ nhàng vang vọng, đập dềnh khắp căn phòng. Chờ Dương Dương tắm xong ra ngoài, ánh đèn phòng khách đã bị tắt, trên bàn cơm chẳng biết lúc nào đã có thêm mấy cây nến đỏ hiện ra ánh sáng màu vàng mờ tối, âm nhạc êm ái như nước chảy càng làm cho bầu không khí trở nên lãng mạn. Mặt trắng nhỏ cời áo khoác, ngồi trên bàn, một tay chống cằm, con mắt xinh đẹp hơi hé nhìn cô không nháy một cái, rất chuyên chú, nhìn cô đi qua, miệng khẽ nhếch lên, ném cho cô một nụ cười mập mờ quyến rũ, Dương Dương rõ ràng nghe được tim của mình "thịch" một tiếng, chết mất, yêu nghiệt mà... Vậy mà thật mê người... Mỹ sắc a... "Em tắm xong rồi, anh làm gì mà tắt hết đèn vậy?". Sớm biết hẳn muốn cho bầu không khí trở nên hữu tình, cô sẽ ăn mặc đẹp một chút mà không phải mặc váy ngủ có hình Snoopy như thế này, xấu muốn chết! Dương Dương kéo váy, nhanh chân chạy vào phòng. "Em đi đâu thế?". Phan Thừa Hi đứng lên kéo tay cô, áo hân vốn chỉ cài hai nút do khẽ động mà bị mở ra nhiều hơn, một vùng cổ cùng cơ ngực chợt hiện ra dần tới một hồi tiếng hít hơi. "Em... Đi... Thay quần áo...". Cơ ngực a, mắt nhìn thẳng vào trước tiên. "Không cần, như vậy rất đáng yêu". Dù sao đời tí nữa đều phải cời, mặc cái gì chả giống nhau. "Như thế thật sự không sao chứ?". Áo ngủ cô không những không hấp dẫn mà còn rất ngây thơ, thật sự rất không hòa hợp với tình cảm như vậy a. "Không quan trọng, mau ngồi xuống đi, ném thử món bò bít tết do chính tay anh làm cho em này, xem có ngon hay không?". Giọng Phan Thừa Hi êm dịu mà trầm thấp, nhẹ nhàng, chậm rãi như âm nhạc bay thẳng vào lòng người. "Tiểu Bạch, anh không sao chứ, nóng vậy nè?" Tay áp lên trán hân. "...". "Hình như không sao" Bất đắc dĩ liếc một cái, kéo tay cô xuống thuận tiện hôn một cái, giúp cô ngồi xuống xong cũng kéo một cái ra ngồi đối diện. "Cheers!". Rót cho cô ly rượu đỏ, Phan Thừa Hi ưu nhã giờ ly rượu lên. Dương Dương cũng giờ lên cùng với hân, mùi rượu rất thơm, rất đặc biệt, "Là rượu đỏ Lafite của Pháp?" "Ồ, thì ra Snoopy nhà ta cũng rất có nghiên cứu với rượu đỏ đây". Hân cười, nhẹ nhàng trêu chọc cô. Dương Dương bĩu môi, lại nhấp thêm một ngụm, kỳ thực cô cũng không có đặc biệt hiểu về rượu đỏ, nhưng ở lâu với Lý Ninh nên ít nhiều gì cũng biết được chút. Nước Pháp, quê hương của rượu đỏ có tám diện trang rượu lớn, đều là nổi tiếng trên đời, rượu đỏ cao cấp nhất của Pháp cũng đều được sản xuất từ những nơi đó, mà trong đó Lafite đứng vị trí thứ nhất. Từ những năm 1855 trên các hội chợ của các nước, Lafite đã được xếp vào hạng nhất, rượu đỏ Lafite có sự cân bằng thích hợp, đặc tính nhu hòa, nhập khẩu vào có vị nồng của cây sồi, Lafite chính là có hương vị đặc biệt như vậy mà giành được sự yêu thích của người đời. Rượu càng lâu năm lại càng ngon, cũng càng quý, như Lafite sản xuất năm 82 giá thị trường cũng đạt mấy nghìn đô la, mà từ vài trăm năm trở lên lại càng đạt đến mức lưu lười, mỗi bình di chuyển cũng hơn chục vạn đô la. Mà không bàn tới rượu đỏ này đã mấy năm, chỉ bằng cách mặt trắng nhỏ uống Lafite cũng có thể nhìn ra được gia thế mặt trắng nhỏ không đơn giản. "Ngon không?" "Ngon lắm". Không nghĩ tới mặt trắng nhỏ mặt mũi như được người bao dưỡng này làm cơm Tây lại ngon đến vậy. Trước thấy hân lần sủi cáo còn tưởng rằng hân là đại thiếu gia mười ngón tay không dính nước dương xuân nữa đâu. Nhưng món bò bít tết này thật đúng là không tồi, mềm mà không cháy, ngọt mà không ngấy, độ lửa và hương vị đều giữ được cực kỳ tốt, có thể so được với đầu bếp trong nhà hàng cao cấp. "Ăn ngon vậy thì ăn nhiều một chút". Phan Thừa Hi nhìn cô ăn, thỏa mãn nở nụ cười. "Tiểu Bạch, anh học cái này từ ai vậy?". Cô không nén nổi tò mò, trước kia có rất ít hỏi chuyện của hân. "Tự mình mày mò thôi" "A?" "Trước đây anh đi Mỹ du học, bình thường đều tự làm cơm, sau đó học thì biết" "Té ra còn có chuyện như vậy" "Sao hôm nay lại có hứng thú với anh như vậy? Có phải cảm thấy bạn trai em vừa đẹp trai vừa ưu tú lắm không?" "Ờ..." Cô làm bộ muốn nôn. "Người... Người làm tổn thương trái tim của thiếp..." "Ờ... Đùng có làm bộ dạng này nữa, em vừa mới ăn no xong đây, nổi hết cả da gà lên rồi này!" Hân càng cười đến mức sáng lạn, mãi cho đến khi "ăn khô chùi sạch" mới hậu tri hậu giác vì sao đêm đó tâm tình của hân tốt như vậy, chỉ là đã chậm, tho trắng bé nhỏ đã bị sói xam ăn hết. "May I?". Phan Thừa Hi rất lịch sự làm ra tư thế mời mẹ người, âm nhạc lại chuyển trở thành bài tình ca sắc - xô - phon kinh điển. "Nhưng mà em đi dép?" Cô hơi khó xử nhìn chân mình. "Không sao, nhón chân cũng được mà?" Hân cũng đã nói như vậy nên cô cũng không nói gì nữa, thế là hân đưa tay cho hân. Tay hân đưa ra ôm chặt lấy eo cô. Bọn họ cùng nhảy điệu Waltz chậm rãi. Điệu Waltz chính là vua trong những điệu vũ, cao quý trang nhã, nhưng bọn họ cũng không nhảy theo bộ pháp chính quy mà chỉ đưa chân theo âm nhạc mà thôi. "Dương Dương...". Hân tựa đầu lên vai cô, mùi hương sữa tắm trên người cô thật dễ chịu. "Ừ...". Cô cảm giác mình có hơi lảng lảng không chân thực. "Dương Dương...". Hân chỉ gọi mà không nói lời nào. Sau khi cô đáp lại vài tiếng liền không đáp lại nữa, chỉ là tay đưa ra ôm chặt lấy hân. "Dương Dương...". Đầu hân chuyển tới trước cúi xuống nhìn cô, đầu mũi áp vào cô, khoảng cách của hai người rất gần cơ hồ là đan vào nhau, "Anh có thể hôn em không?" "Nói... thưa, anh không phải đã... đang làm... đây sao?" Trong hơi thở đều tràn ngập mùi hương sồi Lafite, cơ thể dần dần vô lực, tay vòng qua cổ hân kéo hân lại gần hơn. Răng môi gần bó, lưỡi cũng xoắn lại với nhau, động tác của hân thuần thực mà ôn nhu, từng bước từng bước xâm nhập, kích thích khiến cô thờ hồn hên, ban đầu rất nhẹ nhàng nhưng từ từ trở nên mạnh mẽ, dần dần thoát khỏi quỹ tích, đôi tay hạnh kiểm xâu luôn vào áo ngủ cô, vén một góc áo vuốt ve từng tấc da thịt cô, mỗi nơi mà bàn tay ấy lướt qua đều khiến trận địa cô run rẩy. "Tiểu Bạch..." Giọng cô dần mất ổn định, có phần khàn khàn. "Ừ...". Giọng mũi hân cũng rất nặng, cảm thấy chỉ thân thiết đơn thuần vậy không đủ, mỗi lần chuyển sang gặm phần cổ non mịn của cô, nhẹ nhàng khiêu khích noi nhạy cảm của cô khiến cô không tự chủ được mà rên lên. Cơ thể cô mềm mại vô lực, mặc cho tay hân kéo sườn váy lên, lộ ra phần bắp đùi trắng ngần, sau đó thăm dò chạy lên eo cô, cơ thể nóng quá. Phan Thừa Hi nhắc một chân cô lên vòng lên người, tay trượt từ bắp đùi đi lên tìm tòi, lướt qua tiểu phúc bằng phẳng, đi lên nữa là núi cao, khẽ nắm lấy phần mềm mại đàn hồi của cô. "Ừ...". Một tiếng rên ri nhỏ nhỏ thoát ra, không được, bọn họ không thể như vậy, tuy rằng muốn đẩy hân ra nhưng lại không cách nào di chuyển được hân. "Dương Dương, cho anh được không?" Cho hân? Cô cũng biết được ý của hân, chỗ tư mật bên dưới của cô đang bị dục vọng của hân va chạm, mà tay hân trên ngực cô càng ngày càng nóng như lửa khiến toàn thân cô bần rần, đầu hoa lên bức thiết cô phải rên lại một tiếng. "Cho anh được không?" Vừa dứt lời, ngón tay của hân liền trượt vào bên trong bắp đùi cô, ma sát một sâu một cạn, trêu chọc khiến cả người cô căng thẳng, toàn bộ sự chú ý đều đặt vào nơi nào đó, tiếng rên ri như một dòng điện chảy qua, dưới sự cảm dỗ của hân cô gât đầu một cái. Nghe được sự cho phép của cô, Phan Thừa Hi liền lập tức ôm ngang cô đi về phòng ngủ của hân, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, nụ hôn không kịp chờ đợi rơi xuống. Hô hấp dần dồn dập, vén chiếc váy ngắn cùn lên, nụ hôn của hân đi từ tai xuống xương quai xanh, ngọn núi cao vút rồi tới đồng bằng, sau đó chạy tới chỗ tư mật không người. "Tiểu Bạch...". Cô cảm giác mình như bị một ngọn lửa thiêu đốt, thân thể càng ngày càng nóng khiến cô không nhìn được giây dục, lý trí muốn đẩy hân ra nhưng tay như níu kéo lấy hân. "Sẽ thoải mái nhanh thôi". Phan Thừa Hi ôn nhu an ủi, tay lại khiêu khích bên trong quần lót, trượt dò xét vào trong, trêu chọc về phần non mềm lửa nóng bên trong, chậm rãi thâm nhập vào chỗ tư mật của cô, thâm nhập ngày càng sâu hơn. "Ừ...". Chưa bao giờ có dòng điện khiến cô tê dại đến vậy, thân thể khẽ gãy dựa, sau đó không nhìn được ươn lên, phối hợp với động tác của hân. Phan Thừa Hi cười hài lòng nhìn biểu hiện của cô, rút tay ra cỡi quần lót cô, tay lại dò xét vào bên trong, lần này còn khẽ khuấy động, tay kia lại đặt lên núi đồi, trêu chọc như đầu của cô... "Ừ...". Tiếng rên ri vang dội khắp phòng ngủ, cả căn phòng đầy cảnh xuân. Lần thứ ba rút tay ra, Phan Thừa Hi cỡi sạch quần áo, cả người áp xuống dưới, hai người dán chặt với nhau không để lộ ra chút khe hở. "Dương Dương, anh vào nhé". Hôn đôi môi đã chuyển hồng của cô, động tác di động theo đường cong cơ thể cô. "Ừ...". Mặc dù có hơi sợ hãi, nhưng càng nhiều hơn là chờ mong, sau khi ừ một tiếng hai tay liền vuốt ve lưng hân, kéo hân sát gần mình hơn. "Cô bé ngoan". Phan Thừa Hi khe khẽ cười, đưa dục vọng của mình đặt ở nơi tư mật của cô, sau đó từ từ đi vào, đẩy khê, động tác rất dịu dàng cũng rất chậm chạp, biết cô là lần đầu tiên cho nên không dám thô lỗ, chỉ sợ làm cô đau. "Đau không?" Hôn lên vành tai để phân tán sự chú ý của cô. "Một chút...". Dị vật đi vào khiến cô khó chịu, nhưng cũng không phải rất rõ ràng, không có khoa trương như trong sách, cũng có lẽ là động tác hân rất dịu dàng đi, nghĩ vậy nên

trái tim càng ấm áp. Sau khi tiến vào hết, thân thể hắn lại chậm rãi rút ra, kích thích kỳ lạ như sóng triều theo động tác hắn dâng lên, kích thích đến mức khiến toàn thân hai người như muốn tan ra... Phan Thừa Hi mới đầu là chậm rãi ra vào, tiếp theo là từng bước tăng tốc, kéo theo cao trào của cô cũng dần tăng lên...

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 33

Ánh mặt trời buổi sáng xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu rọi lên người cô thật ấm áp, ánh nắng mùa đông vẫn cứ dễ chịu như thế, cô thì như một con mèo nhỏ giật mình rồi lại trở mình ngủ tiếp. Khóe miệng Phan Thừa Hi không nhin được nhếch lên, cô ấy lúc này y như một con mèo nhỏ mới sinh không lâu, ngay cả chân gác lên người hắn cũng giống, nắm lấy tay rồi lại cổ tình hôn môi cô, mãi cho đến khi cô không thể tiếp tục ngủ nữa. "Làm gì vậy? Mới sáng sớm mà đã phát tình rồi sao?" Tối hôm qua còn chưa đủ ư? "Đúng đó, lại đói bụng nữa đây". Hắn chu mỏ làm nũng như con nít. "Đi chết đi, đói bụng thì tự tìm cái gì mà ăn, ở chỗ này lăn qua lăn lại với em làm gì chứ?". Rút tay về, cả người trồn vào trong chăn tiếp tục tìm Chu Công, một chết người, chả còn tí lực nào cả, mỗi eo đau lưng, so với việc bị đau bụng kinh còn mệt hơn, tên này rõ là thể lực dồi dào, làm nhiều lần như vậy mà vẫn còn tinh thần! Thật không công bằng! Chẳng trách lần đầu tiên gặp hắn, cô đã cảm thấy hắn rất thích hợp làm mặt trắng nhỏ, thể lực tốt như vậy các phú bà khẳng định rất thích, tối hôm qua hắn lật đi lật lại cô mấy lần, tuy động tác cũng rất dịu dàng nhưng... Nghĩ tới đây, mặt lại bắt đầu đỏ lên. Phan Thừa Hi cũng trồn vào theo, vòng lấy eo cô, người cô bị hắn đụng vào không nén nổi run rẩy, lúc này đôi mắt lim dim buồn ngủ mới bắt màn mờ to nhìn hắn. "Dương Dương, anh đói quá, em phải phụ trách cho anh ăn no". Cảm tay cô ngấm lấy cực kỳ sắc tình khiến cho cô phải hít hơi một cái. Nụ cười xấu xa của hắn lại mang theo chút tính trẻ con, tiếp tục liếm ngón tay cô. "Cút ngay!" Tinh lực quá dồi dào đúng không, vậy đi làm việc nhà đi, đừng có ở đây lăn qua lăn lại cô nữa, chân muốn đá hắn một cái lại bị bắt tại trận. Phan Thừa Hi nắm lấy chân cô, xoa bóp một hồi lòng bàn chân cô khiến cho cô ngứa ngáy khó chịu, muốn gãi mà gãi không được, ngược lại tay hắn không những không thả mà còn tìm tòi lên trên... Sau đó cô kêu to đừng mà thì bị tấn công lập tức, trong sách nói, phụ nữ nói không đều là "có", cự tuyệt nghĩa là ngênh đón, khi hắn tấn công vào, cô mắng thầm trong lòng một câu, mụ nội nó nguy hiểm, cô thật sự không muốn mà... Tiếp đó cả ngày bọn họ đều quấn lấy nhau ở trên giường. Một nam một nữ mà cùng ở dưới một mái hiên có thể sẽ xảy ra những chuyện rất ngọt ngào. "Tiểu Bạch, anh nói chúng ta... A...". Dương Dương đứng yên, trước thì kinh hãi kêu lên, sau thì than thở, "A... Tiếp tục cời, tiếp tục cời đi, sao không cời nữa vậy?" Phan Thừa Hi vừa mới cời được một nửa cái quần, cửa liền "cách" một tiếng bị người mở ra, mà sau khi cô gái này thấy thân thể của hắn chẳng những không có tránh né mà còn say mê ngắm nhìn cặp chân của hắn, khiến hắn có cảm giác chân mình sẽ như cái đùi gà bị người ta ăn tươi vậy. "Nhìn đủ chưa hả?" Mặc một cái quần khác xong hắn mới quay lại. "Còn chưa có đủ, anh sao không cời tiếp đi chứ?". Cô thờ dãi vì vẫn chưa thỏa mãn, lần đầu tiên thấy cặp chân thon dài xinh đẹp như vậy, rõ là khiến người ta thêm nhỏ dãi ba thước, không nên nổi muốn sờ một cái. Hắn gõ một cái lên đầu cô, "Là trên hiệp nghị thư ai viết không được sắc dụ nhà gái hả?" "Giờ cái hiệp nghị kia đã mất hiệu quả rồi, mỗi một tác trên cơ thể anh em cũng đã nhìn, cực kì hoan nghênh anh bán nhan sắc" "Vậy không bằng bây giờ luôn chứ ha?". Hắn cười lưu manh trêu chọc cô. "A, không được đâu, bây giờ em không rảnh". Thét lên xong rồi chạy, quên sạch những chuyện mà mình muốn thương lượng với hắn. "Dương Dương, phải dậy thôi không là muộn đấy". Đây đã là lần thứ N rồi, quần áo Phan Thừa Hi đều đã thay xong, nhưng mà ai đó vẫn còn ôm gối ngủ say sưa. "Dương Dương!". Giọng điệu hiền nhiên đã không kiên nhẫn nữa, cô gái này sao ham ngủ như heo thế, chả trách bình thường đều thấy đúng giây sau cùng thì cô chạy vù vào thang máy. "Biết rồi mà, thêm 5 phút nữa thôi, 5 phút thôi...". Đây đã là 5 phút thứ N, mặt hắn đầy hắc tuyến, vì một cái hát chân cô ra lại ngăn cản cả người, tiếp đó bắt đầu cời từng món đồ vừa mới mặc xong xuống. Sau đó rồi sau đó hai người cùng xin nghỉ bởi vì đang bận làm "chính sự", lần này cô nằm ở bên dưới hắn, rốt cuộc thừa nhận trong sách nói cũng đúng với một số việc, ví dụ như: Đã có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai thứ ba, nhất là vừa nhắm nháp hương vị tình yêu, càng vui đến quên cả trời đất. Ai, mai sẽ phải tự dậy rồi, bằng không về sau xin nghỉ nhiều quá chắc phải cuốn gói luôn mất, cô âm thầm thở trong lòng. Hai người xem ti vi ở phòng khách, hắn gối lên bắp đùi cô, cô còn bận xem "Chương trình truyền hình 8h" nên hắn gọi mấy lần cô cũng không để ý. Tiếp đó hắn liền khó chịu. Bò dậy quay mặt cô sang đối diện với mình. Làm cái gì thế?! Cô cũng không thoải mái thì trườm mặt với hắn, nửa ngày cũng chả trườm ra cái gì, lại muốn quay sang xem ti vi nhưng hắn lại không buông. Tên mặt trắng nhỏ này phản rồi đúng không? Bị màn kinh hay là dục vọng không đủ vậy hả? Nhưng hắn cứ không đủ không thôi thể cô chẳng phải là một chết mới có thể thỏa mãn hắn được sao? "Nói đi, sao vậy?" Giọng điệu cực kỳ bất đắc dĩ. "Em không chú ý tới anh!". Ánh mắt thật ai oán nha, nắm đó Tần Hương Liên nhìn Trần Thế Mỹ cũng không có ai oán đến vậy, cô nhìn thôi đã không chịu nổi rồi. "Em lúc nào không để ý tới anh cơ chứ?". Tên mặt trắng nhỏ này cứ nhìn gì thế? Đừng nhìn cô vậy, cô sẽ không chịu nổi. "Vừa rồi, ngay vừa rồi đó thôi" "Vừa rồi ư? Có sao?". Cô nãy một mực xem phim, hắn cũng không xem sao? "Có! Anh vừa rồi gọi em tám lần mà em cũng không để ý tới anh!". Hắn bắt đầu khóc lóc lên án! "Phải không?". Hình như một lần cũng không nghe thấy, "Được rồi được rồi, nào nào, hôn một cái, ngoan". Hôn qua quít lên trán hắn một cái rồi lại tiếp tục giao trái tim cho ti vi. Hắn lấy điều khiển tắt ti vi cái phụp. "Anh làm gì thế hả? Đang hay mà!" "Anh anh giẫm!". "Anh lại nói máu ghen?" Nhưng lần này là ăn giẫm của ai, nãy giờ cũng không có ai gọi cho cô mà! "Đúng vậy, anh tức giận" "Được rồi, Phan thiếu gia, lần này anh lại ăn giẫm của ai rồi?" Tay chỉ thẳng vô cái ti vi. "...". Chốc sau cô cười đến không thể ngừng lại được, nhưng mà chỉ một lát là miệng cô chỉ phát ra được tiếng ô ô, ai, lại bị chặn. "Này, anh đừng mỗi lần chỉ đề mỗi bên phải chứ, sau này sẽ mất cân đối đó!" "Hắc hắc... Đừng lo, đêm nay anh đổi sang bên trái..." Ai, đàn ông mà không dính lấy người sẽ cảm thấy hắn không xem trọng mình, nhưng đàn ông mà quá dính lấy người thì lại là một chuyện rất phiền toái đó. Hai người ở cùng nhau khó tránh khỏi những va chạm sứt đầu mẻ trán, cứ vậy, mâu thuẫn dần tích lũy. Các cô gái khi đang yêu chỉ số thông minh thường đi thẳng về không, có những lúc còn là số âm, kỳ thực lời này cũng có lý của nó. "Tiểu Bạch, nếu em già rồi, anh có còn yêu em như bây giờ không?". Câu hỏi này đối với các cô gái đều giống nhau, họ đều mong muốn người đàn ông của mình có thể trả lời có, cho dù là lời nói dối, nhưng lời đường mật luôn được hoan nghênh mà. "Yêu, nhất định là yêu, chỉ là hai người sống lâu với nhau, e rằng tình cảm sẽ giảm xuống...". Hắn đang chơi game, đối với câu hỏi ngốc nghếch này căn bản không để trong đầu. "Vậy ý anh là yêu của anh chỉ có 3 phần thôi hả?". Giọng điệu đã hơi chua, lúc này nếu người đàn ông có thể phát giác ra mà đổ dành cô gái mấy câu thì sẽ không có chuyện gì nữa, nhưng đàn ông thường không có tí mĩ như vậy, nhất là đang lúc chơi game. "Sao em cũng giống như mấy cô gái ngốc nghếch trên ti vi thế?" "Anh, mặt trắng nhỏ chết tiệt, anh mắng em ngốc!". "Đó là em nói, anh cũng không có nói thế" "Tối nay anh đừng hòng vào phòng em!". Tức giận bất bình trở về phòng rồi khóa trái! Ngại sự ngốc nghếch của cô, hừ, cô còn không có ngại cái trắng của hắn đâu! "Em mặc bộ này đẹp không?". "Ừ, đẹp lắm". Người nào đó vẫn chăm chú xem bóng đá không thèm quay lại mà nói qua loa. "Cái này thì sao?" "Ừ, đẹp" "Cái rắm, em hỏi là cùng một bộ, anh phụ họa em đấy hả!". Cô tức giận. "Thường thức của em đều vậy, mặc cái nào mà không giống nhau hả?". Hắn cũng không nói lời hay, khó có được một trận đấu như thế, cô ấy không thể an tĩnh chút được sao? "Anh có ý gì? Anh ám chỉ em không có thường thức sao?". Nhướn mày

chống nạnh. Hấn nhún vai từ chối cho ý kiến, tiếp tục xem ti vi. "Phi, anh cho là thường thức của anh tốt lắm ư?" Hấn gật đầu, đây là sự thực mọi người đều biết. "Phan Thừa Hi, anh được lắm...". Được cái gì lại không nói ra được, nhất thời khốn quẫn làm cô ghen đỏ bừng mặt, nhảy ngay về phòng. Sau khi trận đấu kết thúc, vừa muốn mở cửa đi ngủ lại phát hiện cửa bị khóa trái, lúc này mới nhớ tới chuyện cãi nhau ban nãy, nhấc mông đi về phòng mình ngủ. Ngày thứ hai ngủ dậy, cô vẫn không nói chuyện, hấn ngẩng lại vẫn nên là chủ động cầu hòa. Cô lại đột nhiên cười, "Thực ra anh hôm qua nói không sai, thường thức của anh đích thực cao hơn em" Hấn ngạc nhiên, mặt trời hôm nay mọc từ hướng tây sao? "Thường thức của anh tốt nên mới chọn trúng người ưu tú như em, mà thường thức của em vô cùng kém cho nên mới chọn phải loại người cực phẩm như anh, do đó anh hôm qua nói cực kỳ đúng". Nói xong quay mặt bỏ đi, cũng không thèm chờ hấn để lại cho hấn một vế mặt muốn ỏi máu. Thực ra những cái này chỉ là một chút va chạm, hai người cãi nhau xong rồi cũng hòa hợp rất nhanh, mà mâu thuẫn lớn nhất lại là vấn đề hai người gặp gia trưởng. "Dương Dương, ba mẹ anh nói cuối tuần này bảo tới nhà ăn cơm" Cô dừng lại một chút mới nói, "Đề khi khác đi, tuần lễ này em phải về nhà một chuyến, đã lâu em không có về rồi". Ánh mắt né tránh không dám nhìn thẳng hấn, thực ra cô đang kéo dài, tuy tình cảm giữa hai người không tồi, nhưng cô thủy chung cảm thấy họ quen biết không lâu nên muốn trì hoãn lại, rồi một năm rưỡi nữa cha mẹ hai bên gặp nhau cũng không muộn. Hấn không nói gì, ừ một tiếng coi như là đáp lại, chỉ là sắc mặt có hơi khó coi. Đến tối hấn lại nhắc tới vấn đề này, "Nếu không anh với em cùng về nhà em? Anh muốn gặp mặt ba mẹ vợ tương lai" "Tiểu Bạch, đề sau được không? Em còn chưa có nói với ba mẹ em quan hệ giữa chúng ta, cho nên..." "À, anh đùa chút thôi mà, ngủ đi". Sau đó nằm xoay lưng lại với cô, không nói một lời. Về sau hấn lại nhắc qua mấy lần, cô đều kiểm soát được, sau nữa hấn cũng không hỏi, vẫn ân ái ái ái cãi nhau ầm ĩ, chỉ là trong lòng hai người đều hiểu, có những thứ đã không giống với trước đây. Lại có một ngày, cô đang nói chuyện phiếm với Vu Ly xoay quanh chủ đề mình tinh. "Ai nha, chị thấy Cổ Thiên Lạc vẫn đẹp hơn" "Chị nói tới mặt trắng nhỏ của "Thần Điều" bán trước sao? Phi, xấu chết người, vẫn là bây giờ man hơn một chút, màu da lúa mì rất có sức cuốn hút" "Nhưng mà không phải da dẻ Phan thiếu còn trắng hơn cả phụ nữ mà em cũng yêu chết đi sống lại đây sao". Vu Ly trêu chọc cô. "Thiệt, đó là không có biện pháp, em ấy à, vẫn thích đàn ông da màu lúa mì hơn". Uống xong một ngụm Lattle, ở lâu cùng với hấn, cô cũng dần thích hương vị Lattle. Chỉ vừa nói xong lời ấy lại cảm giác một trận gió lạnh sau lưng, cô quay đầu lại, mặt trắng nhỏ không biết đã đứng ở đó từ khi nào, sắc mặt kỳ quái nhìn cô, cô ngưng ngưng sờ mũi một cái, cũng không có giải thích. Sau đó hấn cũng không nói gì, tiếp hai ngày nữa, hấn nói hấn phải đi công tác một chuyến, cô nói được, nhưng sau khi hấn đi được hai ngày, cô mới từ trong miệng Vu Ly biết được là Hắc Đình cũng đi công tác, ấy vậy mà cũng tới Mỹ! Lúc này cô mới cảm thấy có chút không bình thường!

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 34

Mặt trắng nhỏ đi liền hai ngày cũng không có gọi điện về, cô bắt đầu cảm thấy không bình thường. "Dương Dương, Phan thiếu với Hắc Đình cùng đi công tác mà em không thấy lo lắng chút nào sao?". Vu Ly lại bắt đầu giầm béo lần thứ N, không ăn cơm chỉ uống nước chanh, đứng ra Vu Ly cũng không mấp mí chút nào, theo Dương Dương thấy, cô ấy cũng coi là gầy. Ấy vậy nhưng Vu Ly nói cái mà cô ấy theo đuổi không phải là gầy thôi, mà chính là cốt cảm! Cô cũng bó tay. "A, cái gì?" Trong nhất thời cô không phản ứng kịp. "Em không phải là không biết chuyện Phan thiếu và Hắc Đình cùng đi công tác đấy chứ?" Vu Ly vẫn cười hỏi cô, cho là cô đang giả bộ, nhưng thấy vẻ mặt mờ mịt của cô thì liền cau mày, cái này không phải là bị cô nói trúng rồi chứ? Dương Dương trầm mặc, không biết nên nói cái gì. "Kỳ thực cũng không sao, có lẽ Phan thiếu thấy rằng không có gì lớn nên không nói cho em, miễn cho em phải lo lắng đấy thôi". Thấy sắc mặt của Dương Dương Vu Ly liền cảm thấy không ổn, cho nên quay lại an ủi cô, "Nhưng mà giữa em và Phan thiếu không có chuyện gì thật chứ?". Vu Ly cẩn thận hỏi rồi lại quan sát sắc mặt cô. Cô lại thờ dài. "Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?". Thực ra đi công tác cùng với đồng nghiệp trong công ty cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu là người nào đó khác thì không vấn đề thật. Đẳng này người kia lại chính là xà mỵ nữ, dụng ý của xà mỵ nữ với Phan thiếu ai ai cũng biết, cùng đi công tác thì tỉ lệ ngoại tình là rất cao, ai biết giữa cô nam quả nữ bọn họ có phải như lửa gần rơm phát sinh ra chuyện gì đó không? Loại người như Hắc Đình mà sẽ buông tha cho cơ hội tốt vậy sao? Cô nghe nói lần đi công tác này không tới phiên Hắc Đình, là cô ta vận dụng quan hệ tranh thủ được, đương nhiên những lời này cô chỉ dám nói trong lòng, thấy vẻ mặt u ám của thái điều ái tình Dương Dương là cô lại không dám nói. "Em cũng không biết chuyện giữa em và anh ấy có coi là chiến tranh không nữa, anh ấy đi hai ngày cũng không có gọi cho em, mà em cũng không gọi cho anh ấy" "Không phải chứ?". Vu Ly miệng há thật lớn, cứ như là cô đang nói dối vậy. "Thật đấy, trước khi anh ấy đi công tác thì quan hệ giữa bọn em cũng đã có chút căng thẳng rồi" Vu Ly dùng ánh mắt khịch lệ cô nói tiếp, thế là sau đó cô đem chuyện gặp ba mẹ từ đầu đến cuối nói hết ra, Vu Ly bình thường tuy là tương đối bất quá, nhưng cảm tình với cô lại là thật, cũng rất đáng tin tưởng. "Em là đầu gối hủ dùi, Phan thiếu người ta đối với em thành tâm như thế mà bị cái thứ lang tâm cầu phế như em dẫm đạp" "Chị đừng nói em nữa, em cũng cảm giác được mình rất đáng khinh bỉ rồi" "Vậy em rốt cuộc có yêu Phan thiếu không?" Miệng Dương Dương giắt giắt, cuối cùng vẫn là lựa chọn trầm mặc. Vấn đề này cô vẫn không dám hỏi bản thân. "Em đừng có nói với chị là một chút ý tứ với Phan thiếu em cũng không có đấy nhé?" Không có ý mà lại chấp nhận người ta, cô vốn không phải loại phụ nữ này. "Không phải, em thích anh ấy". Cô vội vàng giải thích, cô thật sự thích mặt trắng nhỏ. "Vậy không phải được rồi sao, tính xem lúc nào thì gọi điện cho anh ta đi, anh ta sẽ rất vui đấy. Đàn ông ấy à, dễ dỗ lắm" Cô gật đầu, trong lòng oán thầm, hấn mà dễ dỗ! Có mà là cái gã hẹp hòi nhất ấy! Dừng xong bữa cơm, hai người liền quay về, nhưng mà cả buổi chiều Dương Dương cũng không có lòng mà làm việc. Cô có yêu mặt trắng nhỏ không, yêu? Hay là không yêu? Thực ra vấn đề này cô đã hỏi mình rất nhiều lần, từ lúc quen biết tới nay, cô đều yên tâm thanh thản mà tiếp nhận tình yêu và sự chăm sóc của mặt trắng nhỏ, còn về tâm ý mình dành cho hấn, cô vẫn chưa từng chính thức hỏi qua bản thân, cô có hảo cảm với hấn, hơn nữa có thể rất khẳng định là thích, nhưng mà thích là yêu sao? Vậy vì sao cô không có cảm giác tim đập nhanh ấy? Đây cũng là một trong số những nguyên nhân mà cô vẫn không muốn gặp người lớn quá sớm, cô không phải sợ mình hối hận, mà là sợ không công bằng với mặt trắng nhỏ. Sau khi tan ca liền tranh thủ thời gian gọi điện thoại, lần đầu tiên không ai nhận, lần thứ hai nghe điện thoại lại là nữ, cô sững sờ liền cúp luôn điện thoại. Sau đó vẫn cứ cầm điện thoại chờ người ra, nếu cô không làm thì giọng nói kia là của Hắc Đình! Không lâu sau thì chuông điện thoại vang lên, cô đang nghĩ ngợi quá nhập tâm nên sợ hết hồn, nhìn dây số thì là bên Mỹ, do dự một lúc mới ấn nghe. Cô vốn muốn làm nũng với hấn một chút, sau đó nói cho hấn biết Snoopy nhớ Tiểu Bạch lắm, muốn hấn về sớm một chút. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng lời đến miệng thì không thốt ra được, cuối cùng hai người toàn nói chuyện đầu đầu rồi sau đó thì im lặng, cô rất muốn hỏi, vì sao ban nãy lại là một cô gái nghe điện thoại, nhưng trong lòng cô lại hi vọng hấn chủ động giải thích, nhưng hấn vẫn không nói, cô không thể làm gì khác hơn là giả ngu. Hai người không có gì nói, kiên trì một lúc thì cúp máy. Cô la to, ném điện thoại lên sô pha, sau đó như phát điên vò đầu loạn xạ, đây là sao, bọn họ rốt cuộc là thế nào? Nhưng mà vô bứt tóc mà cũng không nghĩ ra được nguyên do, cứ thế nằm lăn ra sàn nhà, nhìn bầu trời bên ngoài qua ô cửa sổ. Bầu trời một mảnh u ám, ô nhiễm quá nghiêm trọng, bầu trời màu xanh như khi còn bé bây giờ rất ít thấy được. Trước kia thì thấy không có đẹp để gì cả, nhưng bây giờ không thấy nữa thì lại thấy màu xanh da trời

là thứ không gì có thể thay thế được. Cứ như vậy suy nghĩ miên man, vậy mà nằm ở trên sàn nhà một đêm, may là không có cảm mạo, nhưng mà hôm sau dậy thì mới eo đau lưng, so với đêm đầu thì còn khó chịu hơn. Chết ít khi đó đau nhưng cũng vui sướng, hơn nữa... Hơn nữa cái rằm a, cô vỗ mạnh vào đầu mình, nhảy dựng lên, vọt vào toilet hắt nước vào mặt. "Mặt trắng nhỏ có gì hơn người chứ, không phải chỉ là một tên mặt trắng thôi nhỏ sao, hử!". Nhìn vào gương, nước chảy dọc theo má xuống làm ướt đồ ngủ, áo ngủ trông rất hấp dẫn, là tờ tằm thật hần hoi, chính hần mua cho cô. Hần còn nói thiết kế vậy thì còi sẽ dễ hơn, hần còn nói... Hần còn nói cái rằm, lại gõ đầu mình thêm cái nữa, còn nhớ tới hần làm gì, nói không chừng người ta đang cộng độ đêm xuân với mỹ nữ bên nước ngoài kia! Càng nghĩ càng bức bối, tức giận còi áo ngủ vứt xuống đất, giẫm cả hai chân lên rồi trần truồng chạy về phòng ngủ thay bộ quần áo khác mới đi ra ngoài. Đã tới cuối tuần, bình thường cô vẫn luôn mong đợi đến cuối tuần, nhưng giờ lại muốn đi làm, một mình vào cuối tuần thì làm gì chứ? Mộc Mộc vẫn phải bồi bạn trai, làm một người bạn gái tốt, Vu Ly thì vẫn phải đi xem mắt - việc mà cứ đến cuối tuần nhất định phải làm, Vu Ly nói chờ khi nào cô ấy già thì sẽ viết một tập hồi ký xem mắt, khẳng định rất đặc sắc, cô ấy còn nói cô ấy sẽ ghi danh trở thành người xem mắt nhiều nhất trên thế giới trong kỷ lục Guinness, cô ấy nhất định sẽ thành công. Vẫn còn muốn về nhà một chuyến, nhưng mà mẹ cô lại đang thu xếp chuyện xem mắt, sau khi có vết xe đổ của anh Hoàng Vinh lần trước, cô trở nên rất sợ mấy bác gái đại thẩm trong tiểu khu. Về phần Thích Thiên, cô tạm thời không dám gọi, nếu bị mặt trắng nhỏ biết khẳng định sẽ lại ghen, nghĩ vậy lại ném điện thoại lên ghế, sau khi ném xong lại không nhìn được mảnh mình là loại hèn nhất! Bạn bè không rảnh, nhà lại không về được, tâm tình lại phiền muộn, cô ở nhà lẩn qua lẩn lại, sau khi lẩn một ngày đêm thì hôm sau rốt cuộc không nhìn nổi nữa, trang điểm xong thì quyết định tới triển lãm tranh. Cô đọc báo thấy chủ nhật này có một triển lãm tranh, hình như là một họa sĩ người Hoa, theo như giới thiệu thì người họa sĩ này rất trẻ lại được rất nhiều lời khen, cực kỳ có triển vọng. Bình thường cô cũng khá thích triển lãm kiểu này, chỉ cần có thời gian là sẽ đi. Trước kia Lý Ninh thường cười cô cổ hủ, giả vờ làm người có văn hóa, khi đó cô sẽ đá cô ấy một cước rồi nói, giả vờ văn hóa cũng phải có đẳng cấp, người như cậu thì không được đâu, không học thức đã đành, đến giả vờ mà cũng không giống, có câu gì như là mặc long bào không giống Thái Tử? Tiếp đó hai người lại ẩu đả với nhau. Ai, thờ dài, hà hoi, nhìn khó trắng toát ra từ miệng, cô chà xát hai tay, nếu Lý Ninh ở đây thì tốt quá. Có thể là do liên quan tới tâm tình nên cô đi một vòng trong triển lãm cũng không thích cái gì. Trong lúc đang đi thì lại thấy một bức vẽ. Là một bức vẽ cô bốn lá, hình ảnh rất đơn giản, chỉ dùng cọ tuý ý phác họa cô bốn lá quanh sườn núi, ở đó có một thiếu niên và một cô gái đang cùng ngắm sao. Bỗng nhiên ký ức phủ đầy bụi chợt thoát ra. "Bà giáo bọn anh thật biến thái, cuốn tuần nào cũng bắt bọn anh viết hai trang nhật ký". Hần bứt một cọng cà cắn cắn. Cô không đáp lại, có chút cảm giác hà hê. "Có gì hay mà viết chứ, một tuần có sáu ngày cũng chỉ có làm hai việc, chẳng lẽ muốn anh ghi lại bảng giờ mỗi ngày ăn cơm với đi vệ sinh cho bà ấy xem sao?". Hần tức giận bất bình. "Đúng là rất biến thái". Lần này cô hùa theo ý hần, nói ra ý kiến mà hần muốn nghe. "Nếu không thì anh viết cô nữ sinh ở sát vách nhà anh nhé?". Hần đột nhiên nhìn cô cười không có ý tốt. "Viết em sao?". Cô chỉ mình kinh ngạc hỏi. "Đúng thế, viết về cô gái ở sát vách nhà anh, nhưng mà rất dữ, ha ha..." "Anh... Anh ám chỉ em là Mầu Dạ Xoa hả?". Hử, cô chống nạnh, thật sự làm một động tác của Mầu Dạ Xoa. "Em xem em xem, anh nói có sai đâu chứ!". Chàng trai vừa nói vừa tránh thoát tập kích của cô gái. Hai người chạy một liên cùng nhau nằm trên bãi cỏ trong vườn hoa công viên, lúc này màn đêm đã phủ xuống, bầu trời hiện đầy những ánh sao. Gió thổi tới, thổi bay tóc và áo hần, cô nghiêng mặt đi, không biết là lần thứ mấy nghe được tiếng trái tim mình đập. Thịch thịch thịch, cô nghĩ tim mình mà cứ nhảy như vậy có phải quá tài không? "Em xem, kia là sao Đại Hùng đó" Cô nhìn theo tay hần, quả nhiên thấy 7 ngôi sao sắp thành hàng, tạo thành một hình cái muôi. "Chòm sao này thường xuất hiện ở 40° vĩ độ Bắc, cho nên có nơi một năm bốn mùa đều có thể thấy được chòm sao Đại hùng" "Còn chỗ chúng ta?". Cô biết hần rất thích thiên văn học, cũng hiểu rất nhiều, cô rất thích nằm yên như thế, để hần dẫn cô vào một thế giới thần kỳ. "Ở chỗ chúng ta không được, một năm bốn mùa không phải lúc nào cũng thấy, thủ đô của chúng ta thì được. Nhưng mà, chòm sao Đại Hùng vào mùa xuân cũng chính là sao Bắc Đẩu của Trung Quốc ở phía bắc, khi đó sẽ dễ quan sát nhất trong bốn mùa" "Vậy chẳng phải mùa xuân khi trời tối là chúng ta có thể thấy rồi ư?" "Ừ, nhưng mà phải sau tám giờ mới được" "Tại sao phải sau tám giờ?". Cô không hiểu, sau khi mặt trời lặn thì trời sẽ tối, không phải là có thể thấy được sao? "Đó là về vấn đề Trái Đất tự quay..." Cô cứ nghe hần giải thích như thế, nhưng mà trong lòng vẫn nghĩ nếu có một ngày cô chết, cô sẽ mong trở thành một ngôi sao trên bầu trời, như vậy thì mỗi khi trời tối, hần ngẩng đầu là có thể thấy được cô. Khi đó cô 17 tuổi còn hần 18, hai người cùng học cao trung, hần cao hơn cô một cái đầu. Bọn họ chính là thanh mai trúc mã, rất vô tư, từ tiểu học đã quen biết nhau. Khi đó nhà cô dời đến sát vách nhà hần, sau đó ngày hôm sau liền cùng nhau chơi đùa. Sau khi trưởng thành nghĩ lại ngay cả chính bọn họ cũng cảm thấy kỳ lạ, trong viện có rất nhiều cô bé cùng cậu bé khác, sao bọn họ lại không có tìm người cùng giới tính chơi đùa mà chỉ thích chơi chung với nhau? Hoặc chơi cờ, hoặc chơi game, hoặc cùng đọc sách, cứ như đã biết thật lâu, rồi cùng học cùng tiến. Sau khi đến tuổi dậy thì, trong những đứa bạn cùng tuổi luôn truyền ra một chút quan hệ mập mờ, hai người bọn họ không có nói gì, chỉ là những ai biết bọn họ cũng rất tự nhiên coi bọn họ thành một đôi. Còn nhớ khi lần đầu tiên hần nắm tay cô rồi đỏ mặt, mặt cô cũng hồng như quả cà chua, còn hồng hơn cả hần, mấy đêm sau đó cô đều mất ngủ, tay được hần nắm cứ để lên miệng, nhưng mà sáng hôm sau thì nước miếng đã ra đầy tay. Sau đó... Sau đó hần dọn đi, sau đó nữa thì bọn họ không còn liên lạc. Cô không biết đó có tính là mối tình đầu hay không, nhưng đích thực đã có một nam sinh vào năm ấy đi vào lòng cô. "Cô cũng thích bức họa này sao?". Một giọng nam đột nhiên vang lên, Dương Dương từ trong ký ức tỉnh lại, nghiêng đầu phát hiện không biết từ lúc nào bên cạnh đã có một người con trai trẻ tuổi. Cô ngẩng đầu nhìn hần, người đó mái tóc dài tới vai, đội chiếc mũ nghệ thuật, ăn mặc có phần không giống những người khác, đây không phải là chủ nhân của triển lãm tranh này chứ? "Vâng, tôi rất thích" "Đáng tiếc bức tranh này không thể bán" "Vì sao?". Mặc dù cô không có dự định sẽ mua, nhưng hần vừa nói vậy cô ngược lại muốn biết nguyên nhân. "Bởi vì bức vẽ này là do tôi vẽ vì một người bạn, cho nên không bán" "A?" "Ừ, cậu ta đang tới đây, nếu cô thích thì cứ cùng cậu ta thương lượng, có thể cậu ta đồng ý nhường cho cô cũng không chừng, nhưng mà khả năng này gần như là số không, cậu ta đã cầu bức tranh này của tôi mấy năm rồi". Nói xong liền chỉ tay về sau lưng cô, cười ha ha. Cô nhìn theo tay hần, sau đó liền đơ như tượng.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 35

Khi cô quay đầu lại gặp được người con trai ấy thì tim cô chợt thót lại, là hần, Cố Phương Văn! Dù đã có 7 năm không gặp nhưng lần đầu tiên gặp lại cô đã nhận ra ngay, vẫn cái ánh mắt mê người ấy, mang theo chút u buồn khiến người ta đau lòng, cái mũi thẳng tắp cùng đôi môi mỏng... Hần cao hơn khi đó, lại còn rất thành thực, trên gương mặt không còn nụ cười ngượng ngùng ngây ngô ban đầu mà đã tản ra hương vị đàn ông chín chắn, Cố Phương Văn như thế vừa quen thuộc mà cũng vừa xa lạ. Hần vốn nhìn người con trai bên cạnh cô, sau đó vẫn mang theo nụ cười nhìn sang cô, rồi cũng như cô, nụ cười ấy chợt cứng lại, ngơ ngác, dần dần trong ánh mắt xuất hiện sự vui mừng ngạc nhiên. "Dương Dương?". Hần thử hỏi. "Sao vậy? Hai người quen nhau sao?". Người con trai ở sau đã cướp lời trước, kinh ngạc nhìn bọn họ. "Đúng vậy". Cô đáp thăm trong lòng, mắt vẫn dán chặt lên người hần không

dồi. "Yêu, xem ra tôi lại thành kỳ đà cản mũi rồi, được được, Paul à, bức tranh cậu muốn tôi vẽ ở đây, cô gái này hình như cũng thích đó, hai người cứ sắp xếp đi, còn tiền thì cậu cứ giao cho trợ lý của tôi là được". Chờ Cổ Phương Văn đi tới, hần vỗ vỗ vai Cổ Phương Văn rồi nháy mắt mấy cái, tiếp đó đi chào hỏi người đàn ông nào đó đứng ở xa. "Anh thật không ngờ là có thể gặp em ở đây". Hần cười, bờ môi quyến rũ vẽ ra một độ cong đẹp mắt. Hần trước đây rất ít cười thế này, cô nghĩ thầm. "Sao vậy? Quên anh rồi sao?". Hần nhướn mày cúi xuống, dí sát vào cô cười hỏi, giọng điệu có phần tủi thân đau lòng. Cô ngẩn ra, người này rốt cuộc là ai? ! "Không thể nào? Dương Dương, em thật sự quên anh rồi hả? Anh là Cổ Phương Văn đây, bạn thanh mai trúc mã của em đây" Đúng vậy, hần là Cổ Phương Văn, gương mặt này, đôi mày kiếm thẳng tắp rất đặc biệt ấy cùng ngũ quan vuông vắn, đúng vậy, đây là Cổ Phương Văn – "thanh mai trúc mã" mà cô biết vài chục năm, chỉ là tại sao lại xa lạ đến vậy? Là bởi vì đã lâu không có gặp nhau ư? "Sao quên được chứ, anh là Cổ Phương Văn" "Sao xa lạ vậy, em chưa bao giờ gọi anh như thế cả". Hần vẫn mang nụ cười như cũ, chỉ là giọng điệu dường như có chút không muốn bỏ qua. Cô giả vờ như không biết, cô đã nghĩ rất nhiều, cũng thiết kế ra rất nhiều trang diện khi bọn họ gặp lại nhau, nhưng không có cái nào giống như bây giờ, hần rất nhiệt tình nhưng nhiệt tình ấy lại làm cô thấy thật xa lạ. "Em thích bức tranh này sao?" Hần rất thông minh chuyển đề tài. Có người nói, bạn bè chân chính không cần mỗi ngày dính chung với nhau, cho dù một năm không gặp hoặc lâu hơn nữa cũng sẽ không trở nên xa lạ, nhưng nếu giữa hai người từng có quan hệ mập mờ thì sao đây? Đột nhiên cô không biết phải đối mặt với hần như thế nào, hay là như câu nói kia, gặp nhau không bằng hoài niệm. "Cũng không phải đặc biệt thích chỉ là nhìn rất quen thôi" "Vây được rồi, chứng minh em còn chưa quên quá khứ của chúng ta". Hần thân mật bóp mũi cô, đối với sự thật lủi của cô cô tình không đếm xỉa, tiếp tục nói, "Thiếu niên trong tranh này là anh, em đoán xem cô gái kia là ai?" Cô gái kia là cô. Cô hỏi đáp trong lòng, bên ngoài thì chỉ cười nhạt không nói. Nụ cười của hần theo đó biến mất, kinh ngạc nhìn cô, trong đôi mắt thoáng hiện lên sự u buồn và thương cảm quen thuộc, "Anh cho là giữa chúng ta sẽ không chỉ như vậy" "Em...". Cái ánh mắt kia chỉ Cổ Phương Văn trước kia mới có, Cổ Phương Văn trước kia trong ánh mắt thường lóe lên sự u buồn, điều này cũng có quan hệ tới bối cảnh thân thế của hần, khi hần mười hai tuổi, ba hần chợt phát hiện ra đứa bé này không phải cốt nhục của mình mà là con của vợ mình cùng một người đàn ông khác, tuy sau cùng áp dụng thái độ nhắm một con mắt mờ một con mắt, nhưng dù sao cũng không phải con mình nên thái độ cũng dần trở nên lạnh nhạt. Cổ Phương Văn ban đầu vẫn không rõ, sau này nghe những lời đồn đãi từ bên ngoài liền biết chuyện này, từ đó nụ cười rất ít xuất hiện trên khuôn mặt hần, quanh năm đều chỉ có sự u buồn và cô đơn khiến người ta đau lòng. "Em đợi anh một chút". Không đợi cô trả lời hần liền đi tới quầy phục vụ, một lát sau liền quay lại. "Gần trưa rồi, chúng ta cùng đi ăn cơm được chứ? Em sẽ không phải lại muốn cự tuyệt anh chứ hả?" "Em khi nào thì cự tuyệt anh?". Rốt cuộc cô cũng cười. "Cuối cùng đã cười rồi, cảm tạ Thánh A La! Còn nói không có sao, vừa rồi anh hỏi ba câu cũng không đáp, cái này không phải từ chối ngoài ngàn dặm ư?". Nụ cười của hần cũng quay trở lại. Hai người tới một nhà hàng Tây dùng cơm, hần đứng thật thay đổi rất nhiều, trước kia lúc nào cũng rất trầm mặc, chỉ có lúc ở với cô nói về thiên văn học thì thao thao bất tuyệt, nhưng hần bây giờ, thành thực, khôn khéo, chỉ cần một ánh mắt là đoán được ý nghĩ của cô, cô luôn cảm giác mình trở nên trong suốt trước mặt hần, loại cảm giác này khiến cô rất không thoải mái. "Em còn tưởng anh sẽ làm công việc liên quan tới thiên văn học nữa chứ". Cô xác thực cho rằng như vậy, nhưng bây giờ hần là một Phó tổng của một công ty thành phố H, hoàn toàn không có liên quan gì tới thiên văn học cả. "Anh bây giờ là thành viên hiệp hội thiên văn học đây". Hần nói chuyện rất uyển chuyển, không nói mình bỏ qua, chỉ quan trọng là đem sở thích của mình tiếp tục phát triển. "Ha ha, vậy rất tốt". Cô cảm giác mình rất ít từ, cũng rất khách sáo. Mặc dù không thích sự thay đổi trên người hần, nhưng không thừa nhận cũng không được việc này không phải lỗi của hần. Con người dù sao cũng phải trưởng thành, mà lúc ấy sẽ có thay đổi, vì thích ứng với xã hội này cho nên phải thay đổi mình, thành thật mà nói, dựa theo tính cách trước đây của Cổ Phương Văn đích thực không thể ngồi lên vị trí người quản lý này được, hơn nữa không phải chính cô cũng đang thay đổi sao? Lúc chọn món, Cổ Phương Văn gọi giúp cô phần thịt cừu, lúc này cô mới nhớ, trước kia cô rất thích ăn thịt cừu, sau này lại không thích nữa, chỉ ăn thịt bò, "Em không ăn thịt cừu, phục vụ, giúp tôi đổi thành thịt bò đi, chín bảy phần" "Anh nhớ em trước đây rất thích ăn thịt cừu mà, có một lần mẹ anh từ nhà họ hàng mang về rất nhiều thịt cừu, em cả đêm ở lại nhà anh không đi đó" "Nào có chuyện ấy". Cô quở trách, nhưng mà hình như từng có chuyện này thì phải. "Giờ nhắc lại mới thấy xấu hổ sao? Em khi đó hết ăn lại ăn, anh cũng chỉ ăn được có một phần còn lại toàn bộ vào trong bụng em hết" "Nói vậy, rõ ràng là anh ăn hết". Cô đỏ mặt, chọc hần cười khế. Bầu không khí giữa hai người dần trở nên hòa hợp, mỗi người đều nói về những việc mà mình từng trải qua, nhưng không hiểu sao đều không hề đề cập tới năm đó hần bỏ đi, cũng không nói đến đoạn mối tình đầu năm ấy, hai người coi như bạn bè lâu năm không gặp, chỉ trò chuyện cuộc sống xa cách sau đó. Trong lúc ấy, điện thoại hần vang lên mấy lần, dường như rất vội, hai người sau khi dùng cơm xong, hần kiên trì lấy xe đưa cô về, cô từ chối mấy lần cũng vô dụng nên đành để hần đưa đi, hơn nữa giờ này đón xe cũng không dễ. Mặt trăng nhỏ gọi điện về nói là do có chuyện xảy ra nên chắc phải ở lại bên kia mấy ngày, cô cũng ừ nhưng trong lòng lại âm ỉ, vì sao hết lần này tới lần khác lại xảy ra chuyện đúng lúc thế chứ? Chẳng trách người ta nói uống nước cũng bị tắc răng, chuyện không tốt lúc nào cũng đi đôi với nhau. Hôm đó sau khi cô và Cổ Phương Văn chia tay cũng không có liên lạc, cô cho là hần đã về thành phố H, không ngờ lúc này cô lại nhận được một bọc hàng. Mở ra thì thấy đó là bản vẽ phác thảo có bốn lá mà lần trước thấy ở triển lãm, nhất thời cô liên nghĩ người, hần làm vậy là có ý gì? Vừa muốn cảm điện thoại gọi thì hần lại gọi tới, thế là không chút suy nghĩ nhận điện. "Nhận được chưa?" Hần nói thẳng. "Nhận rồi, nhưng mà anh đây là có ý gì? Bức tranh này không phải anh đã phải xin rất lâu mới có được sao?" "Anh nói rồi, anh sẽ cho em hạnh phúc của cô bốn lá, đừng nói là một bức tranh, cho dù là một vạn bức anh cũng sẽ mua vì em, huống hồ bản thân bức tranh này chính là để kỷ niệm quá khứ của chúng ta, Dương Dương..." "Phương Văn". Cô kịp thời ngăn cản hần nói tiếp, "Đừng nói nữa, quá khứ cứ để nó qua đi, em... Em đã có bạn trai rồi" Bên kia bắt chợt yên tĩnh, để lại một đoạn trống trải mặc khiến người ta buồn bực. "Dương Dương, anh bây giờ đang ở bên dưới nhà em, anh muốn gặp em một lần" "Phương Văn... Anh cần gì phải thế chứ?". Nếu là trước kia, trong lòng cô hần vẫn còn sự lưu luyến không muốn buông tay với mối tình đầu này, nhưng lần trước sau khi gặp lại cảm thấy thất vọng, tự nghĩ lâu vậy thì đã là cảnh còn người mất, hần sớm không còn là hần lúc trước. Cũng bởi như thế, trong lúc bắt chợt mà cô nhận ra rằng, qua nhiều năm như vậy, cô hoài niệm Cổ Phương Văn không bằng nói là cô đang hoài niệm cảm giác này nở tuổi thanh xuân vào mùa mưa năm ấy. Từ sau khi gặp lại hần, suy nghĩ cô liền quay trở về, cũng đã thấy rõ trái tim của mình. Cô nghĩ, thay vì nhớ lại quá khứ đã qua, không bằng nắm chặt hiện tại tốt đẹp đang có. Hôm đó sau khi nghĩ thông hết thảy, cô cố ý lau chùi sạch sẽ một lượt mọi thứ trong nhà mặt trăng nhỏ. Nhìn đồ dùng sạch bong, cô hài lòng thở hắt ra một hơi, kỳ thực làm bà chủ gia đình cũng tốt, sau đó cứ cười ngu ngốc một mình ở phòng khách. "Dương Dương, anh không muốn cái gì khác, kỳ thực không thể làm người yêu thì chúng ta vẫn có thể làm bạn được mà, chẳng lẽ em ngại cả việc cho anh làm bạn em cũng không được sao?". Giọng hần nghe có chút thương cảm. Giữa nam và nữ liệu có tình bạn thuần túy được không đây? Thực ra vấn đề này cũng giống như việc quả trứng có trước hay con gà có trước, mỗi cái lại có cách nói của nó. "Em không phải là có ý đó". Nếu quả thật chỉ là bạn thì cô thấy không sao cả, dù sao thời gian từng trải qua cũng không phải là giả. "Anh thừa nhận những năm gần đây anh không có quên được em, cho nên lần trước vừa nghe chị anh nói đã thấy em ở thành phố S, anh liền giục chị ấy nghe ngóng tin tức của em, sau đó bảo chị ấy đưa cuốn sách mà năm đó em tặng anh cho em, chỉ là..." Lần trước lúc cô đưa mặt trăng nhỏ tới đây thì người chị cùng cha khác mẹ của Cổ Phương Văn đến tìm cô. Ngày đó, cô vừa mở cửa liền nhìn thấy Cổ Tích, thật đúng là không nhận ra. Cô ấy thay đổi rất nhiều, trước kia là một cô gái mập nhỏ, bây giờ thì dáng người cao gầy thon thả, khắp người lộ ra hương vị cô gái thời thượng của đô thị, con người, đều sẽ phải thay đổi. Cổ Tích mang tới cuốn "Thép đã tôi thế đấy" của Nikolai Alekseyevich Ostrovsky mà năm đó rất thịnh hành ở trường học, cô cũng tham gia náo nhiệt mua một quyển, bây giờ nghĩ lại cũng thấy thật vui. Nhưng về sau cho hần mượn, sau này cũng không còn nữa, bởi vì năm đó hần bỏ đi thì cả cuốn sách kia của cô cũng đi theo. Lật cuốn sách, bên trên vẫn còn nét chữ trước kia, rất là quen thuộc, nhất thời trăm mối cảm xúc ngồn ngộn, một cảm giác đã lâu không có dường như quay trở về. Cổ Tích đi cũng nhanh, chỉ để lại một số điện thoại, nói cô có thể liên lạc với hần. Cô vẫn luôn để số điện thoại ấy trong sách, chỉ là chưa từng gọi một lần. "Dương Dương, trong lòng anh, quãng đường mà em đi với anh, cả đời này anh sẽ không quên. Năm ấy bỏ đi cũng là chuyện bất đắc dĩ, sau này vẫn không dám liên lạc với em, cũng không phải anh quên em mà nghĩ rằng đến một

ngày nào đó khi có thể đem lại hạnh phúc cho em thì anh sẽ quay về tìm em, nhưng anh sai rồi, anh cho là em sẽ chờ anh... Nhưng mà em phải hiểu anh, anh không phải người cứ quẩn luyến mãi không buông, cho dù trở thành bạn bè bình thường, anh vẫn mong chúng ta có thể làm bạn, lúc rảnh thì cùng ăn cơm nói chuyện phiếm được không?" "Anh chờ em một chút, em thay bộ quần áo". Do dự một chút vẫn đáp ứng yêu cầu của hắn. "Được". Giọng Cố Phương Văn lập tức tràn đầy vui sướng. Đặt bức vẽ hắn tặng trên ghế, cô tùy ý ăn mặc rồi cài cửa đi ra ngoài, chỉ là chuyến đi này cũng đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 36

Trước kia Cố Phương Văn rất dễ bị nhìn thấu bởi khi có tâm sự thì đều hiện lên mặt. Nhưng Cố Phương Văn bây giờ lại tron tru như tảng đá, cơ hồ không thấy được chút biến hóa nào. Cô đi xuống liền trông thấy hắn mặc một bộ âu phục Armani đang nhàn nhả tựa vào một chiếc xe. Quả nhiên là người có tiền! Porche GT1, cuối năm 08 mới được đưa ra. Nghe đâu mã lực đạt tới 950, tốc độ cao nhất có thể đạt tới 408 km, còn nhanh hơn 5 km so với Bugatti Veyron chỉ có 403 km! Một chiếc xe như vậy chắc cô phải không ăn không uống mười năm mới mua được. Trước kia sao cô không nghĩ đến có một ngày hắn sẽ có tiền như thế, lại còn là Phó tổng của một công ty nữa. "Tối nay em rất đẹp". Cố Phương Văn cực kỳ lịch thiệp nhận lấy túi LV từ cô, đó là cái túi mà mặt trắng nhỏ đã tặng. Ngay khi mà tay Cố Phương Văn vừa chạm vào túi thì một cảm giác có tội mớ hồ nẩy lên, cô giành lại, "Em cầm được rồi" "Cũng được". Cố Phương Văn cười nói, "Em không phải là sợ anh cầm túi của em rồi bỏ chạy chứ?". Đôi lông mày đẹp đẽ như nở lên. "Không phải không phải, em... Em đang đợi điện thoại của một người bạn". Cô có hơi lúng túng giải thích. "Bạn trai?" "Ừ" "Lên xe đi". Trầm mặc một lúc hắn lại cười nói, nhưng đôi mắt hắn dưới ánh trăng lại trở nên mông lung như vầng trăng sáng, khiến người ta nhìn sao cũng không thấy rõ được. "Chúng ta đi đâu đây?" "Ngày hôm nay để anh sắp xếp được không? Anh bảo đảm sẽ khiến cho em có được một hồi ức khó quên". Hắn cười thần bí, thái độ rất tự tin. Hắn như thế này có phải đã làm rất nhiều cô gái say mê không? Cô chợt nghĩ, rồi lại không nhìn được muốn tự mắng mình, hắn có được các cô gái hoan nghênh hay không thì có liên quan gì tới cô chứ. Xe chạy ra ngoài đường cao tốc ngoại ô thành phố. "Chúng ta đang đi đâu đây?". Chiếc xe đang trên đường cao tốc, cứ nhìn theo hướng này hắn là sẽ ra ngoại ô. "Đưa em tới một chỗ cũ". Hắn cười thần bí nhưng không nói, "Dù sao thì anh cũng sẽ không bán em đi đâu, yên tâm đi" Nói rồi nghịch ngợm nháy mắt với cô làm cô cũng cười theo. Đi hơn tiếng đồng hồ rồi cuộc xe cũng dừng lại. Lúc thấy được cảnh tượng quen thuộc ấy thì khóe miệng cô không nhìn được nhếch lên, là ngôi trường cũ hồi bọn họ còn học cao trung! Sân vận động không lớn lắm, đã nhiều năm như vậy mà vẫn không có mở rộng thêm, còn cả mấy cái khung bóng rổ cũ kỹ, cây bông gòn cao lớn trước cửa lầu giáo viên, còn cả cái gốc cây ngô đồng lâu năm kia, ở giữa chợt ló lên như cái bướu giống một người gù, có phần xấu xí cũng rất không giống người thường. Bởi vì là cuối tuần nên học sinh không cần lên lớp, trong sân trường khó có được sự yên tĩnh như vậy, nhưng trong phòng học vẫn có thể chứng kiến bóng dáng những học sinh trong lớp tốt nghiệp vui đầu làm bài. "Còn nhớ đây không?" "Đương nhiên, làm sao có thể quên được chứ?". Cô mừng rỡ nhìn từng ngọn cây cọng cỏ của ngôi trường cũ, cảm thấy thân thiết bội phần, hồi cao trung thì là bò, lên đại học thì thành heo, nhưng thời gian học cấp 2 cũng sẽ không vì vậy mà không tốt hơn đại học. "Anh sao lại muốn quay về đây?". Cô đã rất nhiều năm không về trường, sau khi thi tốt nghiệp trung học, do công việc của ba mà cả nhà phải chuyển tới tiểu khu ở thành phố S, rất ít quay về. Bên ngoài cổng trường vẫn náo nhiệt như vậy, tiếng người xôn xao ồn ào, cánh cửa quán ăn nhẹ cũng có chút thay đổi, không chỉ số lượng mà phần lắp đặt thiết bị mặt tiền cửa hàng tốt hơn rất nhiều so với khi đó, trong ấy có rất nhiều khuôn mặt thư sinh. "Anh cũng đã nhiều năm rồi không quay về, sau khi trở về lần này thỉnh thoảng cũng tới đây đi dạo một lúc, nhất là những lúc tâm tình không tốt, khi tới đây, nhớ tới những điều trải qua cùng em... Thời gian cũng vượt qua, cảm giác như được quay về quá khứ, trong lòng sẽ tốt hơn rất nhiều" "Em cũng vẫn muốn về, nhưng một mình về lại cảm thấy không có ý nghĩa, hơn nữa khi nhìn những cô bé cậu bé này lại cảm thấy mình già đi thật nhiều" "Hóa ra em cũng sợ già a". Hắn như nở nụ cười, "Nhưng mà em tuyệt không già chút nào đâu, vẫn trẻ y như lúc đó vậy, chẳng qua lại xinh đẹp hơn" Cô cười, cái này cũng phải nhờ công lao của khuôn mặt con nít này của cô. Hai người đi quanh sân trường một vòng, ăn không ít đồ ăn vặt, nhất là những món thịt xiên, thực sự là mỹ vị nhân gian mà, khó có được khi mà hương vị không chút thay đổi, thật khiến người ta hoài niệm a. "Em vẫn thích ăn cay như vậy". Cố Phương Văn giơ tay lên lau gì đó trên miệng cô. Dương Dương sùng sột, không kịp tránh né tay hắn liền để hắn lau gì đó bên mép, bông chốc cô có ảo tưởng như được quay về quá khứ, cô vẫn là Dương Dương trước kia, mà Cố Phương Văn vẫn là Cố Phương Văn kia, giống như bọn họ chưa từng xa cách. Hai người đi khắp nơi ở trấn một vòng, đi hết một lượt tất cả những nơi mà trước kia từng đi, không nghĩ tới thời gian trôi qua rất nhanh, lúc quay về thành phố S thì đã là 11 giờ đêm. "Anh tiễn em lên nhà". Cố Phương Văn mở cửa xe cho cô. "Không cần đâu, em tự đi lên được" "Cứ để anh tiễn em lên đi". Cố Phương Văn kiên trì, "Ngay cả chút nguyện vọng nho nhỏ này mà cũng không được sao?" "Vậy đi thôi" "Sau khi anh về thành phố S có thể tìm em được chứ? Giống như bạn bè cùng ăn bữa cơm" "Ừ, chúng ta vẫn luôn là bạn mà" "Tối rồi, anh về đi thôi, hôm nay thật sự cảm ơn anh, em rất vui về". Dương Dương lấy chìa khóa trong túi sách. "Là anh cảm ơn em mới đúng, thỏa mãn nguyện vọng qua nhiều năm nay của anh" "Vậy em vào đây" "Ừ". Cố Phương Văn vẫn đứng đó, "A..." "Sao vậy?". Cửa vừa mở chợt nghe tiếng kêu của Cố Phương Văn, cô xoay người lại liền thấy hắn đang xoa huyết thái dương, lông mày nhăn tít. "Phương Văn, anh làm sao thế?". Cô chạy tới. "Không sao, đừng lo lắng, cơn đau nửa đầu có lẽ lại tái phát ấy mà" "Anh bị đau nửa đầu? Đã tới bệnh viện kiểm tra chưa?". Từ trong túi sách lấy lọ dầu ra cho hắn. "Làm gì có thời gian đâu mà đi chứ". Hắn cảm lấy, đổ ra một ít rồi xoa lên huyết thái dương. "Sao lại không có thời gian? Bạn gì đi nữa cũng có thể sắp xếp mà, sức khỏe mới là quan trọng nhất" "Dương Dương... Trong lòng em vẫn có anh, đúng không?". Ánh mắt của Cố Phương Văn lướt qua phía sau Dương Dương, nắm chặt lấy tay cô. "Phương Văn, anh thả tay em ra, anh đừng có như vậy". Cô giùng giàng, trái tim lại hoảng loạn, đừng dùng ánh mắt u buồn như vậy nhìn cô, cô không chịu nổi. "Hai người đang làm cái gì?". Một giọng nói lạnh băng vang lên từ đằng sau dọa cô giật mình. Cô quay lại thì thấy mặt trắng nhỏ đứng ở cửa đang nhìn chằm chằm tay cô, cô giống như bị kim châm hất mạnh tay Cố Phương Văn ra, "Không có... Không có làm gì hết... Tiểu Bạch, anh đã về rồi?" Chết tiệt, nói thế nào cứ luống cuống thế này, ổn định, phải ổn định, bọn họ vốn cũng chẳng làm chuyện gì không muốn cho người khác biết, Dương Dương tự cổ vũ cho bản thân, nhưng nhìn biểu cảm kia của mặt trắng nhỏ lại không nhìn được trầm xuống, hắn không phải nói mấy ngày nữa mới về sao? Như thế nào lại quay về sớm vậy? "Anh ta là bạn em? Phương tiên sinh?". Mặt trắng nhỏ đi tới mang theo nụ cười kỳ quái. "Đây là hàng xóm trước kia của em, Cố Phương Văn, Phương Văn, đây là bạn trai em, Phan Thừa Hi" "Thì ra là họ Cố, tôi còn tưởng là họ Phương chứ, Phương tiên sinh chào anh, không thoải mái sao, có cần phải vào trong nghỉ ngơi chút không?" C ô kỳ quái nhìn mặt trắng nhỏ, tên mặt trắng nhỏ này lại đang đánh chủ ý gì vậy, âm dương quái khí, chỉ có một từ để miêu tả đó là dối trá! "Phan tiên sinh chào anh, không cần đâu, khá hơn rồi, giờ cũng đã muộn, tôi phải về, Dương Dương, anh đi đây, còn nữa, hôm nay anh cũng giống em, cũng rất vui" Dương Dương kêu khổ trong lòng, anh đi thì đi đi, làm gì mà còn nói lời này, không thấy được tổ tông mặt đen đang đứng bên cạnh cô sao? Lần này thì mặt lại càng đen nữa rồi. "Còn ngần ra đây làm gì? Người cũng đã đi rồi".

Hắn bỏ lại lời này rồi tự đi vào nhà trước. "Tiểu Bạch, anh sao lại về sớm hơn vậy, không phải đã nói mấy ngày nữa mới về sao?". Cô cố tình không để ý tới lời châm chọc đầy mùi chua của hắn. "Làm xong chuyện thì về thôi". Không về sớm sao thấy được cái trò đẹp mắt vậy chứ? Phan Thừa Hi nói thầm. "À, về lúc nào vậy, sao không nói với em một tiếng?". Đóng cửa lại, thấy hắn ngồi trên ghế cô cũng ngồi theo, vòng quay sau lưng muốn xoa bóp cho hắn chẳng ngờ hắn lại né tránh. Lúng túng nhìn hai tay mình, cô bắt đầu có chút tức giận, cô lại không vụng trộm với người đàn ông khác, không phải chỉ ra ngoài có chút thôi sao? Gì vậy chứ? Cô còn chưa hỏi đến hắn đấy? Lần trước gọi điện thoại vì sao lại là Hắc Đình nghe điện, vì sao đi công tác với Hắc Đình cũng không nói tiếng nào với cô? "A, không có gọi điện? Em còn không biết xấu hổ mà hỏi anh?" Dương Dương cầm điện thoại di động lên mới biết không còn điện nữa, tự động tắt máy, "Em... Em không biết điện thoại hết pin" "Là hết pin, hay là cố ý tắt máy? Thanh mai trúc mã khó có được một lần gặp mặt, bị người khác quấy rầy đương nhiên là rất mất hứng" "Anh có ý gì?". Có lời gì cứ việc nói thẳng, giọng điệu như thế khiến cô không chịu nổi. "Anh có ý gì lẽ nào em không hiểu?" "Phan Thừa Hi, anh... anh thật khôn kiêu! Anh dựa vào cái gì vu oan cho em, chính anh thì có chỗ nào tốt chứ, anh sao không nói đến anh đi?". Nghe lời này của hắn cô tức giận nhảy dựng lên. "Anh? Anh làm sao? Anh một không tắt máy, hai không gặp thanh mai trúc mã, em nói xem anh sai ở đâu?" "Anh đúng là bụng dạ nhỏ nhen!". Cô nghiêng răng nghiêng lợi, "Gặp thanh mai trúc mã thì sao? Em và anh ấy trong sạch, em không có lỗi trời đất chứng giám, ngược lại là anh đó, anh cùng đi công tác với Hắc Đình vì sao không nói cho em, còn cả lần trước em gọi điện cho anh, vì sao lại là Hắc Đình nhận, giữa hai người từng làm cái gì, trời cao hoàng đế xa, em muốn biết cũng khó" "Em cũng đừng có vu oan cho bọn anh, anh và Hắc Đình chưa từng có chuyện gì, đi công tác nhiều ngày như vậy, ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có, còn em thì đi chơi vui về cả ngày". Hắn nhớ lại ban nãy bọn họ nắm tay nhau liền tức giận. Trước khi đi ánh mắt không có ý tốt cùng với câu nói của gã kia càng làm hắn không nhịn được hoài nghi cả ngày bọn họ đi đâu, nhưng ngoài miệng lại không hỏi thẳng, thế là liền châm chọc, hy vọng cô gái này có thể giải thích cho mình, nhưng cái này lại hay, không giải thích thì thôi, còn hoài nghi sự trong sạch giữa hắn và Hắc Đình! Lời này không thể nghi ngờ là lửa cháy đổ thêm dầu, lửa càng ngày càng lớn, ngay cả lý trí cũng bị thiêu rụi! "Bảo em không được vu oan cho hai người, lẽ nào anh có thể vu oan cho em sao?". Nói gì vậy, bọn họ cùng đi ra ngoài thì không có chuyện, còn cô cùng ở với một người đàn ông khác nhất định là có tội? Nếu giữa hai người ngay cả tin nhiệm cơ bản nhất cũng không có, cô cũng hoài nghi không biết mỗi nhân duyên này có còn tiếp tục được nữa không. "Anh vu oan cho em? Chính mắt anh thấy hai người nắm tay nhau, đây mà là vu oan cho hai người? Còn nữa, đây là cái gì?". Phan Thừa Hi đứng lên, cầm lấy tờ giấy trên bàn ăn, giọng quái thanh quái khí mà ngọt ngào: "Lang kỵ trúc mã lai, nhiều sang lộng thanh mai. Đồng cư trường kiến lý, lưỡng tiểu vô hiềm sai - Gửi những năm tháng chúng ta từng trải qua, Phương Văn" "Anh sao lại xem trộm đồ của em?" Cô tức giận đoạt lại. "Anh không nhìn sao biết được giữa hai người có chuyện gì? Anh không nhìn chẳng phải vẫn không hay biết mình bị người ta cầm chừng sao?". Vốn đang mong cô có thể giải thích, nhưng giờ nhìn cô khẩn trương, tức giận đoạt lấy như vậy thì không phải trong lòng có quỷ hay sao. Hắn không phải là cố ý xem trộm việc riêng tư của cô, nếu thứ này đặt trong phòng cô, hắn như thế nào cũng sẽ không xem, nhưng nó lại đặt trong phòng khách, hắn còn tưởng là cô mua tranh vẽ, cho nên mới mở ra xem. Nhưng không nghĩ tới vừa xem thì lại là một bức thư, thấy rõ người đàn ông khác nắm tay người con gái của mình, hắn có thể không tức sao? Không tức thì hắn không phải đàn ông! "Anh đã không tin em, vậy em nói gì đi nữa cũng vô ích, anh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, em mệt rồi". Thấy hai người lúc này giương cung bạt kiếm, bỗng nhiên có cảm giác bị ai, bình thường lúc nào cũng nói yêu, nhưng vừa đến lúc khẩn yếu quan đầu lại không chút tin tưởng cô, vậy yêu này của hắn thì là cái mẹ gì? Lời này làm ngọn lửa của hắn bốc lên rừng rực, thích nghĩ như thế nào thì cứ nghĩ như thế đó, ngay cả miễn cưỡng cô cũng lười miễn cưỡng, ở trong lòng cô hắn là cái gì? Một tên vô lại hay một vai hề mà cô ý lại? Hay là một người thay thế râu ria? "Cái gì mà thích nghĩ như thế nào thì cứ nghĩ như thế, anh có thể hiểu đây là em đang ngầm thừa nhận không?" "Đủ rồi, em không muốn tranh cãi với anh nữa, Phan Thừa Hi, em mệt rồi, em không muốn làm ồn lên nữa, có âm ỉ thêm nữa cũng có ích gì sao? Giữa hai người ngay cả chút tin tưởng này cũng không có, anh nói còn tiếp tục nữa thì có ý nghĩa gì?". Cô trở nên suy sụp. "Em nói vậy là có ý gì? Em muốn chia tay với anh?" Cô trầm mặc, ý cô không phải như thế, cô chỉ là cảm thấy uất ức, cảm thấy trái tim rất mệt mỏi, vì sao hắn lại không thể tin tưởng cô? Nhưng cô không giải thích cũng không trả lời, đôi mắt ánh lên sự vô thần và bất đắc dĩ nhìn hắn. "Dương Dương em được lắm, em điên rồi, muốn buông tay anh để thỏa mãn cho em với cái tên thanh mai trúc mã đó? Năm mơ đi!". Phan Thừa Hi bỏ lại những lời này cầm lấy chìa khóa xe, "rầm" một tiếng đóng cửa bỏ đi. Cô đứng ngây ngốc tại đó, nước mắt cứ tí tách rơi.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 37

Phan Thừa Hi đóng cửa bỏ đi, cô thì chẳng biết đứng ở trong phòng khách bao lâu rồi mới ôm bức họa kia đi vào phòng ngủ. Nhìn bức tranh hồi lâu, nước mắt lau thế nào cũng không hết, cứ từng giọt từng giọt rơi vào khung tranh. "Tiểu Bạch chết tiệt, Tiểu Bạch thối, mặt trắng nhỏ quả nhiên không có gì tốt cả!". Vì sao lại không tin cô?! Gục xuống giường ừ ừ cúi đầu suy nghĩ lung tung một hồi lâu, cô mới ôm cái gối rồi ngủ thiếp đi. Ngày thứ hai mới cho tới khi tóc tai rồi bôi mặt mũi bản thân cô mới bò dậy, đã hơn 11 giờ rồi, mắt sưng lên như hai quả óc chó, ngay cả vành mắt đen xì cũng hiện rõ mồn một. Phụ nữ ấy à, quả nhiên là không thể chống lại sự tàn phá của năm tháng. Cả đêm mặt trắng nhỏ không về. Nhìn căn phòng trống rỗng, cái cảm giác không rõ ràng lại hiện lên, lần trước khi Lý Ninh không về nữa cũng chính là cảm giác ấy. Một mình đi tới đi lui trong phòng, lại không muốn thỏa hiệp trước gọi điện cho hắn, cầm cái điện thoại mà cứ bấm rồi tắt, bấm rồi tắt, lặp đi lặp lại liên tục đến bản thân mình cũng phiền. Sau cùng ném điện thoại lên ghế, vò đầu bứt tóc kêu ầm lên như người điên. Tỉnh tỉnh mê mê lại thiếp đi lần nữa, lúc tỉnh lại thì trời cũng đã tối Mặt trắng nhỏ vẫn chưa trở về. Vào nhà tắm rửa mặt thì điện thoại reo lên, cô vội vàng ra ngoài nhận điện, hóa ra không phải mặt trắng nhỏ mà là Mộc Mộc. "Dương Dương, cậu ra đây, cùng tớ uống rượu". Giọng Mộc Mộc nghe rất không ổn định, đầu dây bên kia cũng rất ồn ào. "Mộc Mộc? Cậu sao thế? Cậu đang ở đâu? Có chuyện gì vậy?". Cô như pháo liên thanh bắn ra rất nhiều vấn đề. "Con mẹ nó, đàn ông đầu năm nay không có ai là tốt cả, cười ngựa trắng liền coi mình là vương tử, Đường Tăng cũng cười ngựa trắng, lão nương mới không lạ gì con cóc ghê như hắn, Dương Dương, tớ cho cậu biết..." "Được rồi, tí nữa hẵng nói, trước tiên cậu nói cho tớ biết đang ở đâu đi đã" "Hong Ma... Quán bar Hong Ma...". Mộc Mộc hiển nhiên là đã quá say. "Cậu cứ ngoan ngoãn ở đó chờ tớ, tớ lập tức tới ngay" "Được..." Cô ấn điện một chút rồi lập tức cầm túi ra cửa, vẫy một chiếc taxi rồi chạy tới quán bar Hong Ma. Lúc này là cao điểm kẹt xe, bình thường chỉ cần chạy nửa tiếng là tới nhưng giờ cần tới tận một tiếng, lúc cô vào trong gọi cho Mộc Mộc thì lại không có ai nghe. Bên trong Hong Ma nhạc vang lên âm ỉ, trong sàn nhảy nhưng bóng người trai thanh gái lịch không ngừng chấp chôn, gật gù đắc ý, cơ thể dán sát vào nhau, cô liếc sang thì thấy một cô gái đội tóc giả màu đỏ đang bị hai người đàn ông vây quanh, hai tay người đàn ông đứng trước thì sờ loạn khắp người cô gái, còn người kia thì tiến công đằng sau, không ngừng ma sát hạ thân với mông cô gái kia, cô nhìn qua mà mắt muốn rớt ra, cô gái đội tóc giả màu đỏ kia không phải Mộc Mộc thì còn ai nữa? Cô khí thế hùng hăng chạy tới đẩy hai người đàn ông kia ra, kéo Mộc Mộc đi, người đàn ông phần nộ nhìn cô một cái, phòng chừng sợ phiền phức nên không nói gì bỏ đi. "Tôi còn muốn nhảy, buông tôi ra" "Nhảy cái đầu cậu ấy! Cậu có đứng yên không hả". Mộc Mộc cả

người tựa vào cô, làm cô không nhìn được muốn nổi trận lôi đình. Để cô ấy ngồi lên ghế, cô mệt muốn đứt hơi. "Dương Dương, Ngô Quân là tên khốn kiếp, Vương bát đàn, trứng gà, trứng vịt, con mẹ nó trứng chim, anh ta dám ở sau lưng tớ kiểm người đàn bà khác!". Mộc Mộc bỏ qua, ôm vai Dương Dương khóc. "Đừng khóc, trước tiên lau khô nước mắt, có lẽ là cậu hiểu lầm thôi?". Sao đầu năm nay lại lưu hành chuyện vượt rào thế nhỉ? Trách không được mặt trắng nhỏ cũng nghi thần nghi quỷ như thế, trách thì chỉ trách chuyện vượt rào này không có thuận tiện như thức ăn nhanh mà thôi. "Tại sao hiểu lầm được chứ!! Tận mắt tớ đã thấy đôi gian phu dâm phụ trên giường ở nhà hân, ô ô... Đôi cậu nam nữ chết không yên lành, tớ muốn nguyên rửa bọn họ đoạn tử tuyệt tôn, sanh con không có lỗ đít..." Dương Dương bực bội xoa huyết thái dương, cô thật không có tâm tư đi phân tích và an ủi Mộc Mộc. Chuyện của cô đã đủ phiền toái rồi, Mộc Mộc lại cứ dựa sát vào cô mà khóc, hại cả người cô dính đầy nước mắt nước mũi, trong lòng cô cũng phiền muộn tới cực độ, có khổ mà không nói được, cho nên nghĩ thế nào mà cả cô và Mộc Mộc đều khóc. Sau đó hai người gọi tới rất nhiều rượu, hết ly này tới ly khác, rượu vào thì sâu thêm sâu, không lâu sau hai người uống đến cao trào, ôm nhau khóc thét, vừa khóc vừa nằng nặc đàn ông. Tới khi mà hai người cùng đổ nhau ra khỏi quán bar thì đã say hết mức. Các cô vừa ra thì cách đó không xa một tên đàn ông nháy mắt với một người đàn ông, người kia vẩy tàn thuốc cùng đi theo ra ngoài. Gió thổi tới, hai người cùng ôm chặt nhau, sau đó hi hi ha ha đi về phía trước. "Tớ cho cậu biết, Dương Dương, không có tên điều nhân Ngô Quân kia, Mộc Mộc này vẫn có thể sống như trước... Sống rất tốt là đằng khác..." "Ha ha, không có mặt trắng nhỏ tớ cũng có thể... Nhưng mà... Mộc Mộc... Vì sao vừa nghĩ tới không được gặp mặt trắng nhỏ nữa là chỗ này lại đau vậy chứ...". Dương Dương cau mày đập vào trái tim mình. "Không có tiền đồ". Mộc Mộc dùng ngón tay trở đâm ọt cô, sau đó "ọe" một tiếng chạy tới dưới cột điện nôn hết ra. Dương Dương muốn tới đỡ Mộc Mộc, đúng lúc này, đằng sau có người chạy tới giật lấy túi của Dương Dương. Cô giật mình, "Anh làm gì thế?" "Làm gì nữa, ăn cướp đây". Sau đó đẩy cô, ba chân bốn cẳng bỏ chạy. "Ăn cướp... Bọn đàn ông chết tiết... Tên xấu xí chết tiết kia...". Mộc Mộc sau khi nôn ra được chút ít thì cũng tỉnh táo hơn, cởi giày cao gót ném theo hướng tên kia chạy, nhưng đâu còn bóng dáng hân. "Bọn mày trả túi LV lại cho bà..." "Điện thoại với chìa khóa tất cả đều ở bên trong..." "Dương Dương?". Trong lúc cô ngồi dưới đất khóc lóc kể lể thì bị một bóng đen bao trùm. Cô từ từ ngẩng lên, thấy được khuôn mặt tuần tú kia, cô phải nháy mắt mấy lần mới nhìn rõ người trước mặt, là Cổ Phương Văn, "Phương Văn..." "Em sao lại ngồi dướt đất thế?". Cổ Phương Văn đỡ cô dậy. "Còn cả tôi nữa?". Mộc Mộc ngồi dưới đất, nghiêng đầu nhìn hân, đưa tay tới. Cổ Phương Văn cũng đỡ luôn cô ấy dậy, trái ôm phải áp, mỗi người một bên. "Chuyện gì vậy?" "Chuyện gì, còn không phải bọn đàn ông các anh... Đàn ông thôi... Gây họa... Túi Dương Dương bị người cướp...". Mộc Mộc vừa kể lại vừa chửi. Từ lượng Dương Dương rất kém, tới nay lại nhìn ăn uống rất nhiều, ngay cả đứng cũng không vững, cả người dựa vào lồng ngực Cổ Phương Văn, miệng thì cứ lẩm bẩm. "Anh là bạn Dương Dương?". Mộc Mộc đẩy tay hân ra hỏi. "Ừ, quen lâu rồi" "Vậy thì tốt, anh đưa cô ấy về đi, lão nương cũng phải..." "Ừc, tiếp tục nói: "Lão nương còn phải đi về" "Tối đưa cô về". Hân rất có phong độ lên tiếng. "Không cần, lão nương không có say, anh đưa con bé vô dụng kia về là được". Nói rồi chặn một chiếc taxi lại, chui vào trong rồi bảo tài xế đi. "Dương Dương" "Ừ..." "Chìa khóa của em trong túi sách hả?" "Ừ" "Anh đưa em về" "Không được... Tiểu Bạch không ở nhà... Anh ấy không cần em nữa... Tiểu Bạch..." "Vậy tới nay em qua chỗ anh nghỉ nhé". Nói rồi không đợi cô gật đầu liền ôm ngang cô đi tới chỗ để xe, bên khốe miệng thì lộ ra nụ cười. Chương 37: Chia tay đi 37.1 Phan Thừa Hi đóng cửa bỏ đi, cô thì chẳng biết đứng ở trong phòng khách bao lâu rồi mới ôm bức họa kia đi vào phòng ngủ. Nhìn bức tranh hồi lâu, nước mắt lau thế nào cũng không hết, cứ từng giọt từng giọt rơi vào khung tranh. "Tiểu Bạch chết tiết, Tiểu Bạch thôi, mặt trắng nhỏ quả nhiên không có gì tốt cả!". Vì sao lại không tin cô?! Gục xuống giường ủ rũ cúi đầu suy nghĩ lung tung một hồi lâu, cô mới ôm cái gối rồi ngủ thiếp đi. Ngày thứ hai mãi cho tới khi tóc tai rối bời mặt mũi bần thiêu cô mới bò dậy, đã hơn 11 giờ rồi, mắt sưng lên như hai quả óc chó, ngay cả vành mắt đen xì cũng hiện rõ mồn một. Phụ nữ ấy à, quả nhiên là không thể chống lại sự tàn phá của năm tháng. Cả đêm mặt trắng nhỏ không về. Nhìn căn phòng trống rỗng, cái cảm giác không rõ ràng lại hiện lên, lần trước khi Lý Ninh không về nữa cũng chính là cảm giác ấy. Một mình đi tới đi lui trong phòng, lại không muốn thỏa hiệp trước gọi điện cho hân, cầm cái điện thoại mà cứ bấm rồi tắt, bấm rồi tắt, lặp đi lặp lại liên tục đến bản thân mình cũng phiền. Sau cùng ném điện thoại lên ghế, vô đầu bút tóc kêu âm lên như người điên. Tinh tỉnh mê mê lại thiếp đi lần nữa, lúc tỉnh lại thì trời cũng đã tối Mặt trắng nhỏ vẫn chưa trở về. Vào nhà tắm rửa mặt thì điện thoại reo lên, cô vội vàng ra ngoài nhận điện, hóa ra không phải mặt trắng nhỏ mà là Mộc Mộc. "Dương Dương, cậu ra đây, cùng tớ uống rượu". Giọng Mộc Mộc nghe rất không ổn định, đầu dây bên kia cũng rất ồn ào. "Mộc Mộc? Cậu sao thế? Cậu đang ở đâu? Có chuyện gì vậy?". Cô như pháo lên thanh bắn ra rất nhiều vấn đề. "Con mẹ nó, đàn ông đầu năm nay không có ai là tốt cả, cười ngựa trắng liền coi mình là vương tử, Đường Tăng cũng cười ngựa trắng, lão nương mới không lạ gì con cóc ghê như hân, Dương Dương, tớ cho cậu biết..." "Được rồi, tí nữa hân nói, trước tiên cậu nói cho tớ biết đang ở đâu đi đã" "Hong Ma... Quán bar Hong Ma...". Mộc Mộc hiển nhiên là đã quá say. "Cậu cứ ngoan ngoãn ở đó chờ tớ, tớ lập tức tới ngay" "Được..." Cô ăn diện một chút rồi lập tức cầm túi ra cửa, vẫy một chiếc taxi rồi chạy tới quán bar Hong Ma. Lúc này là cao điểm kẹt xe, bình thường chỉ cần chạy nửa tiếng là tới nhưng giờ cần tới tận một tiếng, lúc cô vào trong gọi cho Mộc Mộc thì lại không có ai nghe. Bên trong Hong Ma nhạc vang lên âm ỉ, trong sàn nhảy nhưng bóng người trai thanh gái lịch không ngừng chấp chôn, gật gù đắc ý, cơ thể dán sát vào nhau, cô liếc sang thì thấy một cô gái đội tóc giả màu đỏ đang bị hai người đàn ông vây quanh, hai tay người đàn ông đứng trước thì sờ loạn khắp người cô gái, còn người kia thì tiến công đằng sau, không ngừng ma sát hạ thân với mông cô gái kia, cô nhìn qua mà mắt muốn rớt ra, cô gái đội tóc giả màu đỏ kia không phải Mộc Mộc thì còn ai nữa? Cô khi thế hung hăng chạy tới đẩy hai người đàn ông kia ra, kéo Mộc Mộc đi, người đàn ông phần nộ nhìn cô một cái, phồng chùng sợ phiền phức nên không nói gì bỏ đi. "Tôi còn muốn nhảy, buông tôi ra" "Nhảy cái đầu cậu ấy! Cậu có đứng yên không hả". Mộc Mộc cả người tựa vào cô, làm cô không nhìn được muốn nổi trận lôi đình. Để cô ấy ngồi lên ghế, cô mệt muốn đứt hơi. "Dương Dương, Ngô Quân là tên khốn kiếp, Vương bát đàn, trứng gà, trứng vịt, con mẹ nó trứng chim, anh ta dám ở sau lưng tớ kiểm người đàn bà khác!". Mộc Mộc bỏ qua, ôm vai Dương Dương khóc. "Đừng khóc, trước tiên lau khô nước mắt, có lẽ là cậu hiểu lầm thôi?". Sao đầu năm nay lại lưu hành chuyện vượt rào thế nhỉ? Trách không được mặt trắng nhỏ cũng nghi thần nghi quỷ như thế, trách thì chỉ trách chuyện vượt rào này không có thuận tiện như thức ăn nhanh mà thôi. "Tại sao hiểu lầm được chứ!! Tận mắt tớ đã thấy đôi gian phu dâm phụ trên giường ở nhà hân, ô ô... Đôi cậu nam nữ chết không yên lành, tớ muốn nguyên rửa bọn họ đoạn tử tuyệt tôn, sanh con không có lỗ đít..." Dương Dương bực bội xoa huyết thái dương, cô thật không có tâm tư đi phân tích và an ủi Mộc Mộc. Chuyện của cô đã đủ phiền toái rồi, Mộc Mộc lại cứ dựa sát vào cô mà khóc, hại cả người cô dính đầy nước mắt nước mũi, trong lòng cô cũng phiền muộn tới cực độ, có khổ mà không nói được, cho nên nghĩ thế nào mà cả cô và Mộc Mộc đều khóc. Sau đó hai người gọi tới rất nhiều rượu, hết ly này tới ly khác, rượu vào thì sâu thêm sâu, không lâu sau hai người uống đến cao trào, ôm nhau khóc thét, vừa khóc vừa nằng nặc đàn ông. Tới khi mà hai người cùng đổ nhau ra khỏi quán bar thì đã say hết mức. Các cô vừa ra thì cách đó không xa một tên đàn ông nháy mắt với một người đàn ông, người kia vẩy tàn thuốc cùng đi theo ra ngoài. Gió thổi tới, hai người cùng ôm chặt nhau, sau đó hi hi ha ha đi về phía trước. "Tớ cho cậu biết, Dương Dương, không có tên điều nhân Ngô Quân kia, Mộc Mộc này vẫn có thể sống như trước... Sống rất tốt là đằng khác..." "Ha ha, không có mặt trắng nhỏ tớ cũng có thể... Nhưng mà... Mộc Mộc... Vì sao vừa nghĩ tới không được gặp mặt trắng nhỏ nữa là chỗ này lại đau vậy chứ...". Dương Dương cau mày đập vào trái tim mình. "Không có tiền đồ". Mộc Mộc dùng ngón tay trở đâm ọt cô, sau đó "ọe" một tiếng chạy tới dưới cột điện nôn hết ra. Dương Dương muốn tới đỡ Mộc Mộc, đúng lúc này, đằng sau có người chạy tới giật lấy túi của Dương Dương. Cô giật mình, "Anh làm gì thế?" "Làm gì nữa, ăn cướp đây". Sau đó đẩy cô, ba chân bốn cẳng bỏ chạy. "Ăn cướp... Bọn đàn ông chết tiết... Tên xấu xí chết tiết kia...". Mộc Mộc sau khi nôn ra được chút ít thì cũng tỉnh táo hơn, cởi giày cao gót ném theo hướng tên kia chạy, nhưng đâu còn bóng dáng hân. "Bọn mày trả túi LV lại cho bà..." "Điện thoại với chìa khóa tất cả đều ở bên trong..." "Dương Dương?". Trong lúc cô ngồi dưới đất khóc lóc kể lể thì bị một bóng đen bao trùm. Cô từ từ ngẩng lên, thấy được khuôn mặt tuần tú kia, cô phải nháy mắt mấy lần mới nhìn rõ người trước mặt, là Cổ Phương Văn, "Phương Văn..." "Em sao lại ngồi dướt đất thế?". Cổ Phương Văn đỡ cô dậy. "Còn cả tôi nữa?". Mộc Mộc ngồi dưới đất, nghiêng đầu nhìn hân, đưa tay tới. Cổ Phương Văn cũng đỡ luôn cô ấy dậy, trái ôm phải áp, mỗi người một bên. "Chuyện gì vậy?" "Chuyện gì, còn không phải bọn đàn ông các anh... Đàn ông thôi... Gây họa... Túi Dương Dương bị người

cướp...". Mộc Mộc vừa kể lại vừa chửi. Từ lượng Dương Dương rất kém, tối nay lại nhìn ăn uống rất nhiều, ngay cả đứng cũng không vững, cả người dựa vào lồng ngực Cổ Phương Văn, miệng thì cứ lầm bầm. "Anh là bạn Dương Dương?". Mộc Mộc đẩy tay hắn ra hỏi. "Ừ, quen lâu rồi!" "Vậy thì tốt, anh đưa cô ấy về đi, lão nương cũng phải...". Ưc, tiếp tục nói: "Lão nương còn phải đi về" "Tôi đưa cô về". Hắn rất có phong độ lên tiếng. "Không cần, lão nương không có say, anh đưa con bé vô dụng kia về là được". Nói rồi chặn một chiếc taxi lại, chui vào trong rồi bảo tài xế đi. "Dương Dương" "Ừ..." "Chìa khóa của em trong túi sách hả?" "Ừ" "Anh đưa em về" "Không được... Tiểu Bạch không ở nhà... Anh ấy không cần em nữa... Tiểu Bạch..." "Vậy tối nay em qua chỗ anh nghỉ nhé". Nói rồi không đợi cô gật đầu liền ôm ngang cô đi tới chỗ để xe, bên khoe miệng thì lộ ra nụ cười. Đầu đầu quá đi mất, Dương Dương mở mắt khó chịu xoa huyết thái dương, ánh mặt trời chói mắt từ cửa sổ chiếu vào khiến mắt cô phải híp lại. "Em tỉnh rồi à?". Một giọng nói vang lên bên cạnh làm cô giật mình, cô lúc này mới chú ý tới đây không phải là nhà mặt trắng nhỏ, mơ hồ nhớ lại chuyện say rượu tối qua. "Phương Văn? Sao em lại ở đây? Đây là nhà anh?". Cô nhìn Cổ Phương Văn, hai đầu lông mày cau lại với một tâm sự nặng nề. "Dương Dương, tối qua chúng ta..." Cổ Phương Văn hỏi một đằng, trả lời một nẻo. "Chúng ta làm sao?". Cô trở mình, bỗng nhiên cảm giác có gì đó không đúng, hình như cô không có mặc quần áo! Cái này liên dọa cô, ngay cả lời cũng tắc trong miệng, cô nhắc chân ra nhìn thì ngây người, một lúc lâu sau mới yếu ớt hỏi, "Chúng ta... Tối hôm qua không có chuyện gì xảy ra phải không?" "Dương Dương, đều là lỗi của anh, anh không có cự tuyệt em, biết rõ là em say, nhưng mà khi em gọi tên anh, đầu óc anh liền trở nên mơ hồ, anh...". Cổ Phương Văn quý xuồng trước mặt cô, cầm tay cô đánh vào đầu mình. Cô tức khắc như bị sét đánh, ba hồn sáu phách đều bay đi hết, sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô thần như một con búp bê bị vỡ vụn. "Dương Dương, anh sẽ chịu trách nhiệm". Cổ Phương Văn lo lắng nghiêm túc nhìn cô. "Em muốn yên lặng một chút". Ngay khi tay Cổ Phương Văn xoa nhẹ lên mặt cô, cả người cô chợt run lên, xoay tay lại gạt đi. Cổ Phương Văn do dự một chút vẫn là đi ra ngoài. Hắn vừa đi xong thì Dương Dương túm lấy tóc, cả người chôn vào trong tấm chăn. Sao lại như vậy? Tại sao có thể xảy ra chuyện như vậy? Say rượu mất lý trí ư? Cô không phải đã buông tay tình cảm năm đó với Phương Văn rồi hay sao? Vì cái gì còn gọi tên hắn mà không phải mặt trắng nhỏ, hai tay cô đập lên đầu mình, nhưng mà vẫn không có cách nào nhớ bất cứ chuyện gì tối qua. Cô như vậy còn có mặt mũi nào mà đi gặp mặt trắng nhỏ, mặt trắng nhỏ mà biết sẽ còn muốn cô nữa sao? Cô đúng là một đứa con gái mà ai cũng có thể làm chồng, thật không biết nhục mà!! "Dương Dương, em đừng tự trách mình, em cứ đánh anh đi". Chẳng biết lúc nào mà Cổ Phương Văn lại chạy vào, gạt tấm chăn ra rồi cầm lấy hai tay cô, không cho cô tiếp tục tự làm hại mình nữa. "Anh buông em ra, em là cái đứa không biết xấu hổ, em có lỗi với Tiểu Bạch có lỗi với anh ấy, chẳng trách anh ấy lại không tin em, bởi vì em căn bản không đáng để tin tưởng!". Cô hét lên với hắn, nước mắt rơi xuống như mưa. "Em không sai, em là một cô gái tốt, là lỗi của anh, anh sẽ nói rõ ràng với anh ta" "Không muốn không muốn! Em sẽ tự mình nói với anh ấy, anh đi ra ngoài đi" Cổ Phương Văn vẫn nắm tay cô, lo lắng không yên, tay kia thì không ngừng lấy giấy lau nước mắt cho cô. Không biết qua bao lâu, tiếng khóc trong phòng mới dần nhỏ lại. "Anh đi ra ngoài đi, em sẽ không làm chuyện điên rồ nữa đâu, em muốn mặc quần áo". Khóc đủ rồi, lau khô nước mắt, cô mặt không đổi lên tiếng. Cổ Phương Văn lúc này mới buông cô ra, nhẹ nhàng đóng cửa ra ngoài. Cô mặc quần áo tử tế xong, cự tuyệt ý tốt Cổ Phương Văn muốn đưa cô về, mượn hắn mấy chục đồng rồi ngồi xe về nhà. Lên xe, cô ngồi núp cả người ở băng ghế sau, nhìn cảnh bên ngoài mà trong đầu không ngừng nghĩ về chuyện từ mấy ngày trước tới nay, cảm giác cứ như một giấc mộng, tỉnh mộng rồi, cô vẫn là bị hoàng thái hậu áp bức trong công ty, Lý Ninh không có xảy ra tai nạn, sẽ véo tai cô mắng cô là heo, mặt trắng nhỏ tiếp tục con đường nhân sinh của mình, trên con đường ấy không có cô. Nước mắt vẫn lăn dài trên má, cô không ngừng lau đi nhưng nước mắt lại cứ như một cái van nước bị hở, lau thế nào cũng không hết. Về đến nhà, ba mẹ cô đang cùng xem ti vi, thấy cô quay về mà cứ như gặp người ngoài hành tinh, ngây ngốc hồi lâu. "Ba Dương Dương, hôm nay mặt trời mọc phía đông hả?" "Đúng vậy, mẹ Dương Dương" "Cái này kì nha, con gái chúng ta sao lại về nhà" Nếu bình thường cô sẽ theo chân họ đâu vô mồm, nhưng hôm nay cô lại không có tâm tình đó, không để ý tới bọn họ liền trực tiếp về phòng, chạy ào vào buồng tắm, đổ lên người một đồng xu phòng, chà đi chà lại khắp người từ trên xuống dưới, cơ hồ khiến da dẻ tím đến đỏ bầm mới thôi. Những vết bẩn trên thân thể có thể rửa trôi, nhưng còn trong nội tâm? Dương thị dường như nhận ra được có điều không bình thường, qua phòng hỏi cô có chuyện gì, cô nằm trên giường giả chết, Dương thị định dùng sét đánh thần chú nhưng thấy đôi mắt cô sưng vù liền dừng lại, sửa thành dịu dàng cầm tay con gái, nói: "Có chuyện gì có thể nói với mẹ, không nên giấu ở trong lòng, mẹ và ba con chỉ có một đứa con gái là con thôi, không thương con còn có thể thương ai?" "Mẹ...". Cô cảm động, nhưng vẫn chưa muốn nói thật ra, chỉ nói là mình bị cướp, trong lòng buồn bực, nếu như để ba mẹ biết cô cùng lúc dây dưa không rõ với hai người đàn ông, e rằng sẽ chửi chết cô mất, từ bé bọn họ đã làm gương dạy dỗ cô phải nghiêm túc đối với tình cảm của bản thân. "Hóa ra là cái này, mẹ còn tưởng đã xảy ra chuyện gì chứ, không có gì đâu, con bé ngốc này, của đi thay người, ngày kia mẹ lên miếu xin thần linh phù hộ cho con" Cô cười gạt đầu, giục bà đi ra ngoài. "Vậy con ngủ đi, có cái gì cũng đừng gánh chịu một mình, chúng ta chính là người một nhà đấy" "Con biết rồi, mẹ, con yêu mẹ" Dương thị run rẩy, vội vàng ra cửa, hai giây sau lại quay về, thò đầu vào: "Mẹ cũng yêu con" Sau đó lại run rẩy chạy đi. Cô ôm gối cười, nhưng khi Dương thị vừa đi thì miệng lại xẹp xuống. Ngày thứ hai đi làm, đến muộn. "Nhìn bộ dạng em thế này, thật đúng là thâm". Vu Ly lên tiếng bình luận vành mắt đen cùng với sắc mặt tái nhợt của cô. Cô vừa muốn nói gì đó, lại thấy Phan Thừa Hi và Lâm Viễn cùng vào nhà ăn, đang đi tới bên này. Cô cúi đầu giả vờ như không thấy. "Hai người cãi nhau à?". Vu Ly thử dò xét, kỳ thực trong lòng đã sớm có đáp án. Cô uống nốt bát canh, lúc mà Lâm Viễn và Phan Thừa Hi ngồi xuống thì đứng dậy, "Em ăn no rồi, mọi người cứ từ từ ăn nhé". Sau đó bụng khay nhỏ quay đi. Lâm Viễn và Vu Ly đưa mắt nhìn nhau. Phan Thừa Hi kéo ghế ra đuổi theo. "Chúng ta nói chuyện một chút". Kéo tay cô đi lên tầng thượng. "Buông tay em ra, đừng có lồi lồi kéo kéo, tự em đi". Đẩy hắn ra, cô cố tình giữ một khoảng cách với hắn, chính là nói rõ, đau dài không bằng đau ngắn, vậy thì hôm nay đi. Tối qua cô nghĩ hết cả đêm, cảm thấy vẫn phải nói rõ ràng với hắn, cho dù không nói với hắn, cô cũng không qua được cửa ải kia của bản thân. Phan Thừa Hi nhủ mày nhìn cô, cũng không nói gì thêm, tay ấn lên tầng cao nhất. "Hôm qua em đi đâu?". Tối hôm qua hắn ngồi ở nhà cả đêm, liên tục gọi cho cô nhưng vẫn không có tín hiệu. Kỳ thực sau khi hắn bỏ ra ngoài cả ngày hôm đó thì đã bình tĩnh lại, giữa những người yêu nhau xảy ra chuyện cãi vã là không thể tránh khỏi, mấu chốt là xem xử lý thế nào, giữa hắn và Dương Dương phát triển quá nhanh; lại hiểu nhau quá ít, ngày đó, hắn cũng có sai, không nên vừa thấy cô và mối tình đầu ở với nhau đã mất lý trí, nghĩ rõ những cái này xong hắn liền quay về, định bụng sẽ tâm sự với cô, nhưng đợi cả đêm cũng không có tin tức của cô, hôm nay vừa gặp lại không chào hỏi gì, ngược lại tránh né hắn. "Về nhà, về nhà suy nghĩ về mối quan hệ của chúng ta" "Vậy kết luận cuối cùng là gì?" "Em đã nghĩ rồi, chúng ta không hợp nhau nữa thì có lẽ nên chia tay tại đây". Lúc nói những lời này, vẫn không có dừng khí nhìn vào mắt hắn. Phan Thừa Hi không giận mà cười, cô nhìn hắn, nụ cười kia còn khó coi hơn cả khóc, một chút tiểu ý cũng không có truyền vào trong đôi mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Q.4 - Chương 38

"Dương Dương, em đang nói đùa sao?" "Không phải, em thật sự nghiêm túc" "Ồ trong lòng em, tình cảm giữa chúng ta là cái gì?". Nói chia tay thì chia

tay? Cô ấy rốt cuộc đặt tình cảm giữa bọn họ vào đâu? Cô im lặng, coi là cái gì ư? Cô không trả lời được. "Duong Duong". Phan Thừa Hi hít một hơi thật sâu, hạ thấp giọng xuống, tự bảo mình không nên vọng động, có thể cô ấy chỉ là đang tỏ ra cầu kinh chút thôi, chung sống lâu như vậy, hẳn cũng có chút lý giải với tính cách của cô, biết tính tình cô gái nhỏ của cô, thường thường thích được người ta dỗ dành, "Chúng ta đừng cãi nhau nữa, chuyện ngày hôm qua, chúng ta hãy để cho nó qua đi, coi như không có cái gì xảy ra cả, được không?" Đi qua, đặt tay trên eo cô, trán chạm vào nhau, nhẹ nhàng. Duong Duong nhắm mắt lại, làm lại từ đầu? Có thể không? Nếu như không có chuyện tối qua có lẽ là có thể, cho tới tận hôm nay cô mới phát hiện thì ra mình đã sớm yêu mặt trắng nhỏ, không biết từ khi nào thì trong lòng đã có sự tồn tại của người con trai này. "Duong Duong...". Nụ hôn của Phan Thừa Hi từ phía trên đi xuống vuốt ve đôi môi cô.. Cô như bị điện giật đẩy hẳn ra, "Xin lỗi... Em..." Phan Thừa Hi tâm như tro tàn, đây là thế nào? Giữa những người yêu nhau cãi nhau là chuyện rất bình thường, có gì bất mãn có thể nói ra, nhưng run rẩy giống như cô sẽ làm hấn phát điên, vẫn cố nhịn xuống dỗ dành, "Snoopy nhà anh sao vậy? Vẫn còn giận anh, trách anh ngày đó oan uổng em sao? Anh xin lỗi có được không?". Nói rồi cầm tay cô đánh lên mặt mình. "Anh không hề oan uổng em... Em và Cố Phương Văn đã làm chuyện có lỗi với anh..." "Em đang cố ý chọc tức anh sao?" "Không phải, đây là sự thật" Phan Thừa Hi vẫn nắm lấy tay cô, "Cái chuyện này tuyệt không có buồn cười chút nào, còn đùa nữa là anh sẽ tức giận, mà tức giận rồi thì anh sẽ trừng phạt em". Cầm tay cô cẩn. Cô kéo tay mình về, cười khổ, "Anh đã không tin, vậy em lấy chứng cứ ra cho anh xem" Hôm nay Duong Duong mặc một chiếc áo cao cổ, cô tháo hai khuy áo trên cùng xuống, lập tức những vết hôn trên cổ liền hiện ra. "Em...!". Mặt Phan Thừa Hi thoáng cái liền xanh, hôm đó lúc hấn ra ngoài, trên cổ cô còn chưa có như vậy, nói cách khác đây là hôm trước hoặc tối hôm qua lưu lại!! Duong Duong thấy nắm tay hấn siết chặt, gân xanh trên mặt hiện ra rõ ràng, hiển nhiên là rất tức giận. "Xin lỗi...". Miệng mở ra, muốn giải thích với hấn, nhưng ra đến miệng rồi lại chỉ còn có ba chữ này, bây giờ giải thích cái gì cũng vô ích, đến cả cô cũng hận chính bản thân mình. Không biết qua bao lâu, nắm tay hấn mới lỏng ra, không nhìn cô một cái, xoay người bỏ đi, "Như em mong muốn, chúng ta chia tay từ đây" Gió lạnh thổi tới khiến tóc cô bay loạn cả lên như giương nanh múa vuốt, cô đứng trên tầng thượng nhìn xuống bên dưới, viên mắt sấp sấp, nhưng không có nước mắt. Trời tạo nghiệt còn có thể sống, tự làm bậy thì không thể sống. Những ngày kể tiếp nhìn như rất yên ả, sau khi tan việc ngày ngày hôm ấy cô liền quay về dọn dẹp đồ đạc ra khỏi nhà mặt trắng nhỏ. Hai người dường như thoáng cái thành người xa lạ, ở công ty gặp nhau cũng không chào hỏi, bài hát "Người xa lạ quen thuộc nhất" của Tiêu Á Hiền đã trở thành diễn biến tốt nhất của bọn họ: Chúng ta trở thành những người xa lạ quen thuộc nhất trên đời Về sau mỗi người đều có những phức tạp những bi thương của riêng mình Chỉ trách chúng ta sao yêu mãnh liệt sao yêu sâu đậm như thế Tình mộng rồi là phát tay mà linh hồn không quay về Nếu ban đầu khi gặp nhau không có xúc động Có lẽ đêm nay em sẽ không trầm luân trong tưởng nhớ Mặt trắng nhỏ dường như không ảnh hưởng chút nào, vẫn phong quang đầy mặt, vừa nói vừa cười với đồng nghiệp, nhất là Hắc Đình, lúc nào cũng kiếm cớ đi tìm hấn, trong công ty luôn có thể thấy bóng dáng của bọn họ, trai đẹp với mỹ nữ, đi tới chỗ nào cũng bắt mắt như thế. Ngược lại là cô, cứ như bị sét đánh vậy, đây là ý kiến của Vu Ly, "Nhìn bộ dạng này của em, nhìn cũng biết là bị chồng ruồng bỏ, bị người vứt bỏ mà, xin em đấy, phụ nữ, phải phấn khởi lên, không có đàn ông chúng ta vẫn có thể sống tốt" Thế là lôi kéo cô, gọi cả Mộc Mộc cùng đi KTV K ca, điên cuồng hò hét, sau đó hát câu "Cũng muốn có người thích có người thương" thì ba cô cùng gào khóc loạn cả lên. Cô chưa từng ở cùng Cố Phương Văn, Cố Phương Văn lại muốn ở chung với cô, thế nhưng cô không làm được. Cố Phương Văn lại không vì vậy mà bỏ qua, ngày nào cô cũng nhận được hoa hấn đưa tới. Chia tay đã gần một tháng, hóa ra chia tay cũng không có kinh khủng như vậy, mặt trời lặn rồi sẽ lại mọc, địa cầu vẫn không ngừng tự quay, cô cũng không có khó chịu như trong tưởng tượng, mặc dù có thời gian ở trên đường gặp một đôi yêu nhau thì sẽ có một sự thương cảm không hiểu ủa về, trái tim như bị kim đâm vào, rất đau nhưng lại sờ không thấy bất không được. Lễ tình nhân Trung Quốc hôm nay Cố Phương Văn lại mang hoa tới, 99 đóa hoa hồng đỏ! Trong phòng làm việc toàn hoa là hoa, các nữ đồng nghiệp đều vô cùng hâm mộ, thật sự là phải cúng bái với vị bạch mã hoàng tử dịu dàng lãng mạn đấy, cứ bắt cô phải gọi anh chàng bạch mã hoàng tử đấy tới cho các cô gặp mặt. Cô cười bắt đầu dĩ, không lay chuyển được các cô đó, vừa vặn Cố Phương Văn lại gọi điện thoại tới mời cô ăn cơm, cô liền báo hấn lúc tan việc tới công ty đón cô. Khi cô và Cố Phương Văn ôm 99 đóa hoa hồng vào thang máy thì gặp hai người Phan Thừa Hi và Hắc Đình cùng vào, hai người vừa nói vừa cười, thấy bọn họ thì cũng hơi sững sốt, bầu không khí lập tức trở nên rất kỳ quái. Nhìn bọn họ thân mật, lòng cô như bị một tảng đá lớn đè nặng, ngay cả hít thở cũng khó khăn, hóa ra trái tim vẫn còn đau, hóa ra cô cần bản chưa có buông tay. Cô giấu mình vào trong góc tầm thường nhất, lại vẫn cảm thấy một ánh mắt nóng rực bắn tới, một áp lực vô hình chèn ép khiến cô ngay cả thở mạnh cũng không dám. Lúc ra ngoài thì mất thấy hấn mặc áo sơ mi có tặng cho hấn, nhớ lần đó cô mua về lên đặt trong tủ quần áo của hấn, sau khi phát hiện thì hấn vui vẻ như đứa bé, ôm cô xoay vòng quanh, sau đó mặc áo vào muốn cô cài cúc áo cho hấn, lúc đó cô còn chửi mình tự chịu tội, bây giờ nghĩ lại mà cứ như cách cả một đời, không khỏi cảm thấy thương cảm, thế là cước bộ không dám dừng, vội vàng lên xe Cố Phương Văn. Cố Phương Văn mang cô tới nhà hàng SKF nổi danh nhất thành phố S, đúng là một nhà hàng dành cho các đôi tình nhân, thật khiến cô không yên lòng. "Duong Duong". Cố Phương Văn đột nhiên nắm tay cô, đặt vào tay cô một chiếc nhẫn kim cương. "Phương Văn anh..." nhẫn kim cương có ít nhất 5 ca-ra, cô muốn lấy ra, lại bị Cố Phương Văn ngăn trở. "Duong Duong, cho anh một cơ hội đi, được không?" "Phương Văn anh biết rõ là em còn chưa có chuẩn bị tâm lý... Đối với anh như vậy là không công bằng" "Anh biết, anh không cần em lập tức đáp ứng anh, anh chỉ hi vọng em đừng cự tuyệt anh, cho anh một cơ hội, để anh chăm sóc cho em, chuộc lại lỗi lầm của anh" "Đó không phải là lỗi của anh..." "Bất kể là lỗi của ai cũng được, cho anh một cơ hội để chăm sóc em, được không?". Đặt lên tay cô một nụ hôn nhẹ nhàng, con người u buồn như đi thẳng vào trong tâm khảm của cô. "Để cho em suy nghĩ một chút được chứ?" "Ừ, được, chỉ là đừng để anh đợi đến khi hoa nhĩ cũng cảm ơn". Cố Phương Văn vui mừng ngoài ý muốn, tuy rằng cô ấy còn chưa có gật đầu, nhưng nhìn thái độ này của cô ấy, rõ ràng đã dao động, chỉ cần hấn thêm chút xúc tác, rất nhanh đã có thể thành công rồi. Hai người dùng xong bữa cơm liền đi dạo ở bờ sông, đến tận 11 giờ mới quay về. "Anh tiễn em lên" "Không cần, anh đi về đi, bận rộn cả ngày anh cũng mệt mỏi rồi" "Vậy được rồi, em nghỉ sớm một chút". Cố Phương Văn hôn nhẹ trên trán cô một cái rồi mới đi. Tối khức quanh thì cô thấy một người chặn ở cửa, người dựa vào cửa nhà cô, tim cô thất lại. "Phiền anh tránh ra, em phải vào nhà". Cô đứng ở cửa, hấn thì không tránh, hai người nhìn nhau, cô phải mở miệng trước, bằng không phải đứng tới khi nào nữa. Phan Thừa Hi không nói gì, ánh mắt lại lướt qua môi rồi dừng trên mặt cô, tim cô đập mạnh, cúi đầu đôi mắt lấy chìa khóa mà hai tay run rẩy. Hấn tránh ra, cửa còn chưa đóng lại hấn liền lách vào, "rầm" một tiếng, cô còn chưa kịp phản ứng, hấn như phô thiên cái địa, không nói lời nào kéo cô vào lòng bắt đầu với những nụ hôn mãnh liệt. Cô giãy dụa, hấn liền ngăn lại, đè hai tay ra sau, kẹp chặt cô vào giữa ngực hấn với tường, những nụ hôn càng trở nên bá đạo hơn. Trong phòng khách rất tối, cô không thấy được vẻ mặt hấn, chỉ cảm thụ được hơi thở dốc của hấn, mang theo bá đạo, mang theo bất mãn, mang theo tức giận, cô rất nhanh liền mềm nhũn, dựa lưng vào tường mới miễn cưỡng chống đỡ được thân thể. Thẳng đến khi cô không thở nổi nữa, như muốn tắt thở, hấn mới dời khỏi mục tiêu, vươn người ra liếm vào vành tai chỗ mẫn cảm nhất của cô, sau đó ngậm lấy, cô "ừ ừ", tiếng rên rỉ vang lên. Hấn vẫn không bỏ qua, nụ hôn mạnh mẽ mà có chút thô lỗ, ma sát, phàng phất có ý để lên người cô những ấn ký chỉ thuộc về hấn, tay kia thì cời hết quần áo cô ra, "xoẹt", chiếc quần lót của cô liền tan nát, sau đó dưới tình huống không báo trước, cời khỏa ra, không chút ôn nhu tiến công, tiến nhập vào nơi sâu nhất.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 39

Mái tóc đen xõa ra trên chiếc giường trắng, chần dậm lộn xộn bừa bãi, chỗ thì hõm vào chỗ thì rơi xuống đất. Động tác của hắn gần như thô lỗ đến điên cuồng khiến cô đau, trần trụi hung dữ chiếm giữ làm cô cảm thấy xấu hổ và giận dữ, há miệng muốn cắn lên vai hắn để mình không phát ra bất cứ âm thanh rên rĩ nào, nhưng hết lần này tới lần khác thân thể như không thể điều khiển, từng đợt sóng khoái cảm lan tràn khiến cô không tự chủ đáp lại động tác của hắn... "Chúng ta là không chia cắt được, Dương Dương, thân thể em không thể quên anh". Hắn cúi đầu nói bên tai cô, bên dưới lại gia tăng độ mạnh yếu. Cô cắn mạnh lên vai hắn, từng đợt sóng triều ùn ùn kéo tới, nhìn không được hết lên, kèm theo tiếng rên rĩ động lòng người. Sự sung sướng kích thích ấy cũng thật dẫn vật người ta, vừa đau lại vừa sướng, lúc tới được cao trào, cô nghĩ, thứ tình yêu này, cả cuộc đời chỉ cần lĩnh hội một lần là đủ, quá mệt mỏi, quá gầy vò người ta. Trong bóng tối, đôi mắt hắn như ánh sao lóe sáng trên bầu trời, hai người nhìn nhau trong đêm, mãi cho đến khi mệt mỏi hết sức mới chìm vào giấc ngủ, mà hắn vẫn còn ở trong cơ thể cô. Trước đây từng đọc qua một quyển sách, nói có một đôi tình nhân cãi nhau rồi lại làm lành, sau đó liền đi thuê một khách sạn, cả ngày lẫn đêm chỉ biết "yêu", lúc ấy chỉ coi như một câu chuyện hài mà thôi, nhưng không ngờ việc này lại có ngày xảy ra trên người cô. Ngày thứ hai bọn họ cũng không có đi làm, phần lớn thời gian chính là giành ở trên giường, "yêu" hết lần này tới lần khác, mặt trắng nhòe dường như đang dùng phương thức này để chứng minh một việc - cô vẫn còn thuộc về hắn! Hoa nở hoa tàn, khi mà đợt sóng triều tan đi, hắn gục xuống người cô thở nặng nhọc, những lúc hít thở ngửi thấy mùi hương sữa tắm của cô lại khiến trái tim hắn xao động: "Chúng ta tiếp tục đi". Sau đó mặt chôn sâu vào cổ cô, hưởng thụ hương vị từ trên người cô toát ra. Cô nằm yên, hai gò má đỏ ửng, bộ ngực phập phồng, một lúc lâu, mới giơ tay lên luồn vào trong mái tóc hắn, kéo hắn vào sát mình hơn. Hắn nói rất đúng, bọn họ không phân ra, chỉ cần thấy đôi phương ở cùng người khác, ngọn lửa ghen tỵ sẽ thiêu đốt chính bản thân thành tro tàn. Thế là hai người lại đi cùng nhau, Dương Dương không có quay về nhà hắn, nhưng buổi tối thì hắn thường chạy qua chỗ cô. Bánh răng thời gian vẫn quay đơn điệu, cô trả nhẫn lại cho Cố Phương Văn, hắn cũng cự tuyệt tất cả lời mời của Hác Đình. Hai người dường như trở về trước kia như chưa từng cãi nhau, tủ lạnh không còn đồ tích trữ, hắn sẽ cùng cô đi siêu thị mua đồ. Ngày nghỉ thì hai người sẽ cùng dắt tay nhau đi xem phim, tất cả tựa hồ trở về như cũ, nhưng có những thứ lại không giống nữa, không nói ra, không có nghĩa là không có. Đàn ông kỷ thực còn hay ghen hơn cả phụ nữ, hơn nữa càng dễ bị cảm sùng, chỉ là ngoài mặt không tiện phát tác, nhưng không phát tác không có nghĩa là chẳng quan tâm, bọn họ bình thường sẽ kỳ quái nói bóng nói gió xung quanh đề tài kia, sau đó làm bộ vô tình hỏi, nói là, anh chỉ muốn biết rõ thôi cũng không tức giận đâu, bạn bắt đầu đi không lay chuyển được sự "chấp nhất" ấy của anh cho nên sẽ nói ra mọi chuyện, lúc này anh sẽ quên cái câu anh sẽ không tức giận kia đi, quan hệ của hai người sẽ lại ấm ỉm lần nữa, không khéo chính là, mặt trắng nhòe chính là một trong số đó. "Dương Dương, đêm hôm đó sau khi anh bỏ đi, em có phải rất đau lòng không?" Cô liếc hắn, không thương tâm mới là lạ đấy! "Anh sai rồi, đừng tức giận nữa mà". Nói rồi cọ cọ vào người cô. "Biết rồi, đừng có làm như vậy nữa, thật buồn nôn". Cô đẩy hắn ra, tiếp tục xem ti vi. Mặt trắng nhòe há có thể bị xua dễ dàng như vậy? Ôm cô vào trong lòng, lấy cằm ma sát mái tóc cô, nói ra đủ thứ chuyện tạp nham, sau đó hỏi, "Sau khi anh bỏ đi thì em làm gì?" Cô đang để tâm đến ti vi nên cũng không nghĩ nhiều, "Còn có thể làm gì, khóc xong thì đi ngủ thôi" "Sau đó thì sao?" "Cái gì mà sau đó, mau tránh ra đi, đừng có cản trở em" "Cũng đã xem đến mấy lần rồi, sao mà em vẫn còn muốn xem thế?" "Ai cần anh lo!" "Nào, nói cho anh biết đi, hôm sau em đi đâu?" "Ồ nhà anh, sau đó cùng Mộc Mộc đi uống rượu... Anh rốt cuộc muốn biết cái gì?". Chợt cô ngừng lại, cũng không xem ti vi nữa. Hắn bỗng im lặng, không dám nhìn vào mắt cô. "Anh muốn biết em và Cố Phương Văn lên giường thế nào chứ gì?" Cô cười nhạt. Hắn tiếp tục im lặng, sau đó hút thuốc, khói thuốc lan tỏa khắp nơi, hết điều này đến điều khác, trước đây hắn không có hút thuốc trước mặt cô. Dương Dương cười lạnh nhìn hắn, thu dọn đồ đạc quay về phòng ngủ, cửa phòng cô còn chưa kịp đóng, hắn liền theo vào, không nói lời nào đã đẩy cô ngã lên giường, cúi người gặm mút cổ cô, vào những lúc này, động tác của hắn liền trở nên rất thô lỗ, rất mạnh mẽ, hết lần này tới lần khác, phảng phất như không bao giờ muốn ngừng lại. Thế nhưng lúc hắn tiến vào thân thể cô, cô tựa hồ mới có cảm giác bọn họ thuộc về nhau, cô nghĩ, ý nghĩ này không chỉ thuộc về một mình cô, hắn cũng có thể như vậy, cho nên mới hết lần này đến lần khác đặt lên người cô ấn ký của riêng hắn. Yêu, chính là một nhà tù, giam giữ hai trái tim, có nên mở cửa lao để trả cho nhau tự do, hay là tiếp tục gầy vò lẫn nhau, tiếp tục yêu, tiếp tục đau? Lúc mà cô nói ra sự thực với hắn, hắn chỉ đen mặt lại không nói lời nào, gân xanh trên cổ nổi hết lên, tay siết chặt lại. Hắn đau, cô cũng đau, hắn rất tức giận, cô cũng rất bất đắc dĩ. Gai đâm vào thịt, nếu không nhổ sớm rất có thể sẽ thành chai, cảm tình kỳ thực cũng giống vậy, nếu như trong lòng có những cái không nói ra, vậy trái tim sẽ không thấy thoải mái. Rốt cục có một ngày cô không nhìn được, Lỗ Tấn nói thật hay, không phải bạo phát trong im lặng thì chính là chết trong im lặng, cho nên hôm nay cô bạo phát. Lúc đó bọn họ đang tản bộ trong công viên, đi tới đi lui, trong lúc bắt chợt hắn lại đề cập tới chuyện này, cô dừng lại, hất tay hắn ra. "Phan Thừa Hi, chúng ta vẫn nên chia tay đi". Cố gắng để mình thật bình tĩnh, nhưng vẫn có thể phát hiện âm cuối đã run rẩy. "Vì sao? Em có biết em đang nói cái gì không?" "Anh còn hỏi em là vì sao ư?". Cô bất đắc dĩ cười nhạt. Hắn liền im lặng, đốt một điếu thuốc, khói trắng lượn lờ, chân mày hắn chau lại, trong khoảng thời gian này hắn hút thuốc rất thường xuyên. "Đừng hút nữa". Vứt điếu thuốc của hắn xuống đầm lầy, "Anh đã không thể chấp nhận chuyện này vậy thì chúng ta chia tay, cho đôi bên được tự do, em không hi vọng sau này em sống với anh mà trong lòng anh vẫn còn một cây gai, nếu cứ sống trong sự ghen tỵ ấy thì có ngày anh sẽ lấy chính cái gai ấy đâm vào tim em, cuộc sống như thế em chịu đủ rồi, anh đau khổ, em cũng khổ, nếu không thể quên, vậy thì chia tay, em không trách anh, đổi lại là em, em cũng không thể coi như không có chuyện gì xảy ra cả, chúc anh tìm được người con gái thuần khiết hơn em". Nói xong xoay người bỏ đi, chính lúc ấy những giọt nước mắt liền rơi xuống tí tách, cả người run lẩy bẩy như bị rơi vào hầm băng. Phan Thừa Hi không có đuổi theo, mặt trời chiếu lên người cô, bóng lưng cô trông thật cô đơn làm sao, đôi vai nhỏ gầy yếu đuối run run, nhưng hắn vẫn không di động nửa bước. Đúng vậy, hắn đang ghen, đổ lệ tới sắp điên rồi, hắn có thể không so đo quá khứ trước đây của bọn họ, nhưng hắn không thể chấp nhận được việc khi chưa chia tay mà cô đã cùng người đàn ông khác cho hắn đội nón xanh, mỗi lần nhớ tới cô ở bên dưới hắn rên rĩ cũng như trong lòng người đàn ông khác, ngọn lửa ghen ghét như đốt hắn thành tro, mà lúc này hắn tự không khống chế được chính lời nói lạnh nhạt trào phúng cô, dẫn vật cô, cũng dẫn vật bản thân. Hắn biết như vậy là sai, nhưng hắn không khống chế được bản thân, đốt một điếu thuốc khác rít một hơi thật sâu, hắn chán nản ngồi dưới tàng cây, một mình ngồi rất lâu trên ghế băng ở công viên mới quay về. Ngày thứ hai, hắn liền cầm đồ đạc của mình quay về nhà. Nhìn bóng lưng quen thuộc của hắn qua cửa sổ, bóng lưng ấy sau này không còn thuộc về cô nữa, nước mắt liền chảy ra, cô biết, giờ đây, bọn họ là thực sự chia tay, bọn họ thực sự không cách nào trở lại như trước được nữa... Chúng ta có còn quay lại nữa không đây? Cho dù đã từng có được hạnh phúc hoàn mỹ của mình Trái tim anh liệu có còn trở về không... Cho dù đã từng có được hạnh phúc hoàn mỹ của mình Trái tim anh có còn trở về không? Người anh muốn đã không còn là em. Chúng ta liệu có quay về được không? Bỏ mặc để cho lòng đầy hối hận vì yêu...

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 40

Mặt trắng nhỏ đi rồi, lần này bọn họ đã chia tay chính thức rồi. Có bài hát lời như này, gặp lại không bằng hoài niệm, cô vẫn cho rằng hai người sau khi chia tay không có khả năng "gặp lại vẫn là bạn bè", chỉ ít thì cô không làm được. Cho nên mỗi lần gặp nhau ở công ty thì đối với cô đó là chuyện rất đau khổ, nếu có thể tránh thì cô sẽ không chút do dự né tránh, không có cách nào thì đành cố gắng bình tĩnh mà mang một dáng vẻ hờ hững vui tươi nhưng trong lòng lại trầm mối cảm xúc ngổn ngang. Vu Ly nói, trong khoảng thời gian này Hác Đình một mực chủ động tiếp cận mặt trắng nhỏ, lúc tặng cái này, lúc tặng cái kia, hơn nữa còn mượn cơ công tác để đi tìm hắn. Cô chỉ nhếch miệng cười nhạt, "Chúng ta đừng nhắc tới bọn họ nữa có được không vậy?". Nếu đã chia tay, hắn có quyền lợi chọn ở cùng với bất kỳ ai, tuy rằng tim vẫn còn đau, cứ như là bị kim đâm vậy, sẽ không dẫn tới cái chết nhưng tới những lúc đêm khuya thì nó sẽ trở thành vết thương dần vật trái tim. Vu Ly nhìn cô vài lần thức thối ngăm miệng. Nửa năm sau khi vào Hoa Tinh, cương vị công tác của cô và Hác Đình chính thức được định ra, xuất phát từ vấn đề nhân thủ và công việc mà Hác Đình ở lại phòng hai, còn cô ở phòng một, Vu Ly thấy không đáng thay cô, nói thành tích của cô không hề kém so với Hác Đình, cô ngược lại thấy không sao cả, dù sao bây giờ Trương Doanh cũng không nhằm vào cô, cho nên đi bộ phận nào cũng không sao cả. Vu Ly mừng cô giả vờ thanh cao cũng không kiếm được tiền, cô cười, không như vậy em còn có thể làm sao, chẳng lẽ phải đi tìm Mary Lý nói lý ư? Nhưng mà hữu dụng không? Còn không phải khiến bản thân khó khăn hơn? Lúc này mới chặn miệng Vu Ly lại. Hác Đình mấy ngày này có thể nói là đường làm quan rộng mở, mặt đầy gió xuân. Hôm đó vào thứ Hai, đi vào thang máy thì mới phát hiện Hác Đình cũng ở bên trong, vốn muốn né tránh nhưng lại cảm thấy quá rõ ràng, nếu đã là đồng nghiệp cùng một công ty, gặp nhau như thế này còn nhiều lắm, lẽ nào cô muốn né tránh cả đời? Huống hồ cô cũng không có làm sai chuyện gì. Cô liếc mắt, gật đầu coi như chào hỏi, nhưng mà cô lại tò mò là Hác Đình không còn để tóc uốn xoắn, kiểu tóc như những sợi mì xoắn tít mà ép thẳng, bết đi một phần điểm dứa, sinh ra vài phần thanh thuần, người đẹp quả nhiên không chịu thiệt, để kiểu tóc gì cũng đều đẹp. Hác Đình tựa hồ cũng ý thức được sự chú ý của Dương Dương, đôi môi đỏ mọng mân mê quay qua cô cười khiêu khích, cô vừa bức mình vừa buồn cười, đây là ý gì? Giữa phụ nữ với nhau chẳng lẽ không thể thành bạn bè, chẳng lẽ cứ phải ở bất cứ mặt nào cũng phải trở thành đối thủ cạnh tranh sao? Khẽ cười một tiếng quay đầu đi không nhìn cô ta nữa, suy nghĩ xem công tác tháng này. Nhưng lúc ra thang máy lại nghe được tiếng Hác Đình, "Tôi cũng thích kiểu tóc xoắn, nhưng mà A Hi nói, phụ nữ phải để tóc thẳng mới đẹp, cho nên..." Dương Dương không nghe tiếp nữa mà bước nhanh ra ngoài, mặt trắng nhỏ thích tóc thẳng dài, nói phụ nữ như vậy rất có hương vị, cho nên khi đó cô muốn cắt kiểu đầu Bob đang thịnh hành lại bị hắn phản đối, cũng trước mồm sau, các chiêu số gì cũng tuôn ra hết mà vẫn không thay đổi được hắn, vậy thôi. "Dương Dương, MS Trương gọi em tới phòng làm việc kia" Dương Dương mới từ trong ký ức quay lại hiện tại, thấy là Tiểu Cốc liền cảm ơn hắn. "Dương Dương, hay là em xin MS Trương cho nghỉ đi? Lý do nào đó cũng được, phụ nữ phải biết quý trọng bản thân mình mới được". Đây cũng không phải là lần đầu tiên thấy cô ngăn người trong phòng làm việc, kỳ thực hắn thật bội phục cô, bề ngoài nhìn như rất nhu nhược, nhưng nội tâm rất kiên cường, đối lại là hắn, hắn cũng chưa chắc có thể giả như lạnh nhạt đối diện với đối phương, hai người ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp, hơn nữa tên Phan Thừa Hi kia không biết làm cái quỷ gì nữa, thái độ với Hác Đình rất mơ hồ, không chấp nhận cũng không cự tuyệt, hắn và Lâm Viên cũng không tiện nói cái gì. "Không cần đâu, cảm ơn anh, em đi gặp MS Trương đây, gặp lại sau". Chính trang lại quần áo một chút, cô cười đi vào, cô không cần người khác đồng tình, nhưng mà cô rất tán thành câu nói kia của Tiểu Cốc, phụ nữ phải biết quý trọng bản thân, cho dù không có ai yêu, cũng phải yêu bản thân, chỉ có chính mình mới không phản bội mình, những lời này trước đây thường treo trên miệng Lý Ninh, Lý Ninh rất biết yêu quý bản thân, mặc kệ là đường phẩm hay là quần áo và đồ dùng hàng ngày, cô ấy cực kỳ ưu đãi bản thân, nhất là sau khi công tác, nhưng cô gái như vậy cũng không cách nào vượt qua được cánh cửa tình cảm. Nghĩ xong thì cũng đã tới trước cửa phòng Trương Doanh, gõ nhẹ vài cái, bên trong liền đáp lại, đẩy cửa đi vào, gương mặt Trương Doanh giờ như cái bánh mì nướng, chỗ xanh chỗ vàng, trang điểm cực kỳ không ổn, mỹ phẩm chính là khuôn mặt thứ hai của phụ nữ, không trang điểm được còn không bằng đừng làm nữa. "Cô đã đến rồi, ngồi xuống đi" Dương Dương ngồi xuống đối diện, Trương Doanh tính tình từ trước đến nay không được tốt, không biết lần này gọi cô tới là có chuyện gì đây? Trong lòng đang suy đoán thì Trương Doanh lên tiếng. "MS Dương, cô tới Hoa Tinh cũng đã được nửa năm, không biết cô có cảm nhận gì với công ty chúng ta?" Cô sững sốt, còn tưởng rằng sẽ là một trận mắng nhiếc, không nghĩ tới lại là một câu hỏi như vậy, bất quá nếu lãnh đạo hỏi, cô cũng trả lời thật tốt, Trương Doanh liền tiếp gật đầu, tựa hồ rất hài lòng với câu trả lời này. "Thành thật mà nói, lúc ban đầu hai người các cô cùng vào, tôi còn không có coi trọng cô lắm, cô cũng đừng trách tôi, xã hội này chính là như vậy, mặc kệ cô tới chỗ nào làm việc, cô có bản lĩnh, tự nhiên tất cả mọi người sẽ coi trọng cô, không có bản lĩnh, ngay cả bảo an cũng không cho cô chút sắc mặt nào cả". Nói đến đây, Trương Doanh tựa hồ rất có cảm khái, thờ dài, sau khi nhấp một hớp trà tiếp tục phun nước, "Hác Đình này, bản thân cô ta rất khôn khéo, hơn nữa kinh nghiệm công tác hơn nhiều cô, cô đối nghịch với cô ta, tự nhiên là không so đo được rồi" Dương Dương muốn nói rằng cô chưa từng muốn đối nghịch với cô ta, nhưng Trương Doanh ra hiệu cô không phải lên tiếng. "Tôi biết cô muốn nói cái gì, nhưng hôm nay tôi không phải cùng cô thảo luận vấn đề này, mặc kệ cô có muốn đối nghịch với cô ta hay không, nhưng cạnh tranh giữa các cô vẫn tồn tại, tôi trước vẫn muốn Hác Đình qua bên này giúp tôi, sau lại không có biện pháp, mới lựa chọn cô. Tôi vốn nghĩ cô không có thành tích gì lớn lắm, nhưng không ngờ vận may của cô rất tốt, cũng chịu liều, nỗ lực của cô chúng tôi đều thấy rõ. Phó tổng trưởng Ms Lâm phỏng một chúng ta đã nộp đơn từ chức, cuối tháng này sẽ rời cương vị công tác, cho nên tôi và Mary Lý thương lượng cho cô ngồi lên vị trí này, không biết ý của cô thế nào?" Dương Dương kinh ngạc không thôi, tin tức Ms Lâm phải đi mọi người đều nghe được, bên dưới thì ai ai cũng nghị luận âm ỉ, nói xem ai sẽ được ngồi lên vị trí này, có người thì bảo là Hác Đình được chọn, quản lý nhân sự tựa hồ đã từng nói qua với Mary Lý, nhưng tất cả cũng chỉ là suy đoán, chẳng qua mặc kệ là ai làm, cô trăm triệu lần không nghĩ được lại là cô! "Thế nào, cô không muốn sao?" Trương Doanh nhướn mày hỏi. Đôi lông mày Trương Doanh như một bức tranh không đều, nhưng lúc này trong mắt Dương Dương lại trở nên rất đẹp, cô lộ ra nụ cười tươi rói, "Không phải, tôi đồng ý" "Vậy là tốt rồi, cô tạm thời đừng nói với người khác, việc này chúng tôi sẽ an bài thỏa đáng trước khi tuyên bố ra". Trương Doanh hôm nay dường như rất uể oải, không biết là bị bệnh hay là gì khác, ngược lại bớt đi chút tính khí nóng nảy của ngày thường. "Còn nữa, mặc dù chỉ là một Phó tổng trưởng, nhưng muốn ngồi ở vị trí này cũng không dễ dàng, ở bộ phận tiêu thụ này thì tất cả dựa vào công trạng, cô hẳn là rõ ràng, tôi cũng không nói nhiều, cô về trước đi, quan sát thật kỹ, người tuổi trẻ, chỉ cần bằng lòng liều bằng lòng học, thời cơ rồi sẽ đến" "Vâng, cảm ơn MS Trương" Dương Dương đóng cửa đi ra ngoài, người ta thường nói, tình trường thất ý, sòng bạc đặc ý, cô đã đánh cuộc như vậy rồi, công việc hiện tại được đặc ý cũng coi như bồi thường đi. Trái tim nhảy nhót không ngớt, rất muốn tìm người nào đó để chia sẻ cái tin tức tốt này, thế là gọi điện thoại cho Mộc Mộc, hẹn cô ấy tối nay cùng đi ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đừng Sang Bên!* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 41

Mộc Mộc sau khi nghe được tin Dương Dương sắp được thăng chức cũng rất là vui vẻ thay cho cô. Sau khi tan việc, Dương Dương liền đến một quán cà phê ở phố thương mại chờ Mộc Mộc, giờ tan ca của Mộc Mộc trễ hơn tới nửa tiếng so với cô cho nên mỗi lần để cập tới là Mộc Mộc có thể mắng chửi tới cả giờ liền. "Ai nha, con bé chết bầm, không nhìn ra cậu cũng có chút bản lĩnh đấy, tớ còn tưởng cậu là loại phụ nữ ngực thì to mà óc thì bằng quả nho cơ, ha ha...". Mộc Mộc đi đôi giày cao gót 9 phân vừa ngồi xuống lại bắt đầu tổn hại cô. Dương Dương tâm tình rất tốt nên cũng không chấp nhặt với cô ấy, đáp trả cho cô ấy câu con gái tóc dài mà kiến thức thì ít, Mộc Mộc tức giận gào hét, giương móng vuốt chộp tới Dương Dương, Dương Dương kêu to, nách kẹp lấy móng vuốt của Mộc Mộc, hai người liền loạn xạ ngã lại với nhau. "Tớ van cậu đấy, muốn chơi cũng phải xem chỗ, không chơi nữa". Ở cái chỗ này mà làm mấy cái động tác này thật sự phục cô ấy luôn. "Ha ha, lâu rồi không có nắm nha, trưởng thành không ít đó...". Mộc Mộc cười dâm dăng, Dương Dương mặt tron trắng, lời này nói ra ngoài muốn mập mờ bao nhiêu thì có bấy nhiêu, đúng lúc ngược mắt nhìn thì thấy hai người bên cạnh đang khinh bỉ với tò mò nhìn hai người bọn họ, kéo kéo a! Lại còn bị bắt kéo kéo ngay tại nơi công cộng nữa! Đầu Dương Dương to ra gấp đôi, Mộc Mộc tỉnh thần lại còn tăng tiến, kiên trì không tha, dám là bắt được mới buông ra mắt, nét mặt lại càng mập mờ hơn, "Dương Dương, có phải cậu lại lớn hơn một Cup phải không? Xem ra mặt trắng nhỏ xoa bóp cực kỳ hữu hiệu ha?". Còn không quên nháy mắt ra hiệu nữa, theo Dương Dương thấy, cực kỳ khó coi, không có bản lĩnh thì cũng đừng có học người khác nháy mắt. Dương Dương nghe được câu nói sau thì giật mình sửng sốt, sắc mặt lập tức trở nên có chút mất tự nhiên, Mộc Mộc lúc này mới phát hiện mình nói sai, bật người tự tát vào miệng, kéo tay Dương Dương để lên cup của mình, "Ai nha, tớ thật lảm lòi, lại nói lung tung, đến đây đi, để bồi thường cho cậu, tớ cho cậu nắm đấy" "Miễn đi, Mộc Mộc, cậu ngồi đằng hoàng lại cho tớ, nhắc chuyện cup của tớ là tớ cho cậu từ cup B về cup A luôn đấy!". Nói xong mới phát hiện lời này Lý Ninh đã từng uy hiếp cô, hiện tại lại chỉ còn lại có hai người các cô, bất giác cảm thấy có phần cảnh còn người mất. Mộc Mộc cũng bị lấy tâm tình của cô, nhất thời yên tĩnh trở lại, hai người ngo ngắc ngồi một chỗ. "Ai, chúng ta không nói những cái này, hôm nay là một ngày lành, chúng ta phải hảo hảo chúc mừng mới được". Dương Dương là người đầu tiên bình tĩnh lại. "Đúng thế, hôm nay là ngày cậu thăng quan, tới, chúng ta đi chúc mừng một phen" "Bản tiểu thư đêm nay phụng bồi tới cùng". Cô cũng hào sảng nói, rất có hương vị đại ti giang hồ, đến chính bản thân cô cũng thấy thế. "Không bằng chúng ta đi bar đi, không say không về thế nào?". Mộc Mộc là điển hình của nguyên trạng thực nữ, bản thân chính rối loạn đến không đỡ nổi, bình thường có rượu là high cả đêm. "Ngày mai chúng ta còn phải đi làm đấy". Dương Dương bật người bác bỏ đề nghị của cô, một chút ý kiến xây dựng cũng không có! "Vậy cũng đúng, ừ... A...". Mộc Mộc suy nghĩ một chút bỗng chợt kêu lên, "Nếu không đêm nay chúng ta thuê hai Nguru Lang, mỗi người một chàng, thoải mái một chút, thế nào?" Dương Dương nhìn trời thờ dài, miệng chó quả nhiên không mọc được ngà voi! Nhưng Mộc Mộc lại rất nghiêm túc, lại còn thò tay lấy tấm danh thiếp mà cô nhận được hôm đi xem mắt về đại lý Nguru Lang, Dương Dương dứt khoát phớt lờ, đột nhiên nhớ tới sáng sớm thấy kiểu tóc của Hắc Đình, trong lòng cảm thấy khó chịu, thế là nói với Mộc Mộc: "Tớ thấy chúng ta cũng không nên đi bar đâu, cũng không cần tìm Nguru Lang gì đó nữa, chúng ta tới thăm mỹ viện Mỹ Dung đi, làm đẹp một chút, thế nào?" "Yêu, Dương Dương chúng ta rốt cuộc biết yêu bản thân rồi ha, đi, đêm nay tôi liền liệu mình bồi quân tử". Mộc Mộc nói một câu hào khí ngất trời luôn a, tới lúc trả tiền quẹt thẻ thì - bội chi đã lâu, bị đình chỉ! Dương Dương không nói gì nhìn trời, Mộc Mộc lại rất tự nhiên lấy ngay thẻ của cô, tự nhiên như của mình ấy, Dương Dương thiếu chút nữa không khống chế được bóp chết cô. Hai người sau khi ăn xong bữa cơm liền cùng tới Salon Mỹ Dung nổi danh nhất thành phố S, Mộc Mộc chọn spa toàn thân, mà Dương Dương thì chọn thay đổi kiểu tóc. "Cắt giúp tôi kiểu đầu Bob đi" "Cô nghĩ kỹ rồi chứ?". Nhà tạo mẫu tóc vẫn khen mái tóc óng ả của cô, hiện tại rất khó gặp được mái tóc như thế, cắt bỏ thật sự là đáng tiếc. "Cứ cắt đi, cũ không đi mới không tới mà". Cô cười nói. Một lời hai ý nghĩa, chuẩn bị tâm lý để say goodbye với quá khứ. Nhà tạo mẫu tóc không nói cái gì nữa, căn cứ theo khuôn mặt của Dương Dương mà thiết kế ra một kiểu đầu Bob phù hợp, vừa thời thượng lại mang chút phong cách Tây phương. Thông qua sự cắt sửa khéo léo, mái tóc với độ dài ngắn không đều, tạo cho tóc có sự phân lớp rõ ràng, cho thấy một kiểu tóc thời thượng, mang tới một sức quyến rũ kỳ lạ, sau cùng, nhà tạo mẫu tóc còn nhuộm thêm màu vàng cho mái tóc của Dương Dương, đen xen lẫn màu vàng chói mắt nhưng lại mang tới một vẻ đẹp không tói. Dương Dương vốn không chịu nhuộm màu, nhà tạo mẫu tóc liền phát huy ba tác lược, nói với cô năm 09 cả thế giới bị khủng hoảng kinh tế, mọi người thích cô gái có tính cách dịu dàng âm ả mà lại nhiệt tình, chứ không phải u ám lạnh băng vậy, mà màu vàng là màu được chú ý nhất năm 09. Cô không thể làm gì khác hơn là gật đầu, nhìn phản tác nhuộm trong gương, trong lòng cảm thấy may mắn là chỉ nhuộm một ít, bằng không cả cái đầu toàn một màu vàng nham, cô thật sự là có chút không chịu nổi. Mộc Mộc vừa spa xong đi ra, nhìn thấy cô là lập tức tấm tắc la lên. "Trời ạ, quả nhiên là phát dựa vào kim trang, người dựa vào quần áo, không nghĩ tới cậu chỉ thay đổi kiểu tóc thôi mà khí tức lập tức được đề cao thêm mấy phần đó nha". Sau đó quay ra nói với nhà tạo mẫu: "Nhà tạo mẫu tóc, tôi cũng muốn có kiểu tóc này" Nhà tạo mẫu tóc ngẩng đầu nhìn cô một hồi, thành thật nói: "Tôi kiến nghị cô không nên cắt kiểu tóc này bởi vì mặt cô là mặt ba góc, mà cô gái này là khuôn mặt trứng ngỗng, cho nên mới có thể làm nổi bật rất tốt khí chất thuần khiết và ưu nhã của cô ấy, về phần cô, tôi kiến nghị là cô nên giữ kiểu tóc bây giờ của mình thôi" Mộc Mộc nghe xong mặt liền trầm xuống, mắt tron trắng ngồi xuống ghế, Dương Dương ghen cười đến nội thương, Mộc Mộc kiên kị nhất người khác nói mặt cô hình ba góc, cho nên cô biết lúc này trong lòng Mộc Mộc nhất định đang hỏi han tổ tông 18 đời của nhà tạo mẫu kia rồi. Hai người ra khỏi phòng cắt tóc liền tiếp tục con đường phá sản, dưới sự chỉ đạo của Mộc Mộc, Dương Dương một hơi mua mấy bộ váy. "Chân cậu vừa dài vừa đẹp như vậy, đương nhiên là phải lợi dụng thật tốt, ngặt! Cả ngày toàn mặc mấy cái bộ quá đầu gối, tớ là đàn ông nhìn cũng mất hứng thú, đã có tư cách đó, cũng đừng lãng phí, con bé chết bầm, cậu không biết là có bao người ao ước có được vóc dáng như cậu đâu!". Mộc Mộc vừa làm cổ vắn vắn vừa tổn hại cô. "Được, từ hôm nay trở đi, Dương Dương sẽ thực thi chính sách của lãnh đạo Mộc Mộc, kiên quyết ủng hộ phương châm "ba không mặc": váy không ngắn quá đầu gối không mặc, quần áo không lộ thì không mặc, không có nhãn hiệu thì không mặc". Cô làm bộ thành thật thật nói những lời này cũng khiến cho Mộc Mộc tức cười. Hai người túi lớn túi nhỏ bước ra khỏi một cửa hàng thời trang, muốn gọi taxi mà chờ mãi cũng không có, đột nhiên một chiếc xe dừng ngay trước mặt bọn họ. Mộc Mộc phát hiện người bên trong xe đang nhìn Dương Dương, cô liền lấy cùi chỏ húc Dương Dương một cái, "Này, bên kia có một anh đẹp trai dường như đang nhìn cậu đấy" Dương Dương nhìn theo hướng cô chỉ, sững sờ chút rồi cười tươi, chủ động đi tới, "Sao anh lại ở đây?" "Vừa xong một dự án về, Dương Dương, các cô muốn đi đâu, có cần tôi đưa đi không?" Thích Thiên cũng cười hỏi. "Được đó, chúng ta đang lo không đón được xe này". Nói lời này không phải Dương Dương, mà là Mộc Mộc, Mộc Mộc vốn dĩ đeo một đồng trên vai liền thả hết xuống, lộ ra một nụ cười diễm mỹ. Dương Dương mặt tron trắng, lại nữa rồi, lại bắt đầu điệu bộ thực nữ rồi! "Cô ấy là bạn tôi, anh cứ gọi Mộc Mộc là được, Mộc Mộc, đây là Thích Thiên, khách hàng lớn đầu tiên của tớ" Thích Thiên cười chào hỏi với Mộc Mộc, nụ cười tươi dưới ánh mặt trời của Mộc Mộc khiến cho ba hồn bảy vía của hắn đều bay đi mất, Dương Dương trong lòng cầu khẩn Thích Thiên tự cầu phúc, Mộc Mộc vẫn rất thích nụ cười tươi như thế, dưới ánh mặt trời tạo ra một sức sát thương cực mạnh với đàn ông. Từ lần trước sau khi cự tuyệt hẳn, bọn họ liền rất ít liên hệ, bây giờ gặp lại hẳn, hẳn dường như đã khác trước, thành thực không ít, cả người tản ra khí chất không giống với trước kia, đây chính là sự chuyển biến từ một cậu bé thành một người đàn ông thành thực. Thích Thiên nghe Mộc Mộc nói, lập tức xuống xe mang đồ các cô xếp ra cốp, rất lịch sự mở cửa xe cho hai cô gái, Mộc Mộc hưng phấn véo một cái ở hông của Dương Dương, còn không ngừng tăng lực, Dương Dương liên tục kêu khổ, âm thầm véo trở lại, sau mới phát hiện thịt trên eo bị véo đến đỏ ửng, con bé này độc thật! Thích Thiên tiễn Mộc Mộc quay về, sau đó mới đưa cô về, lúc cô muốn lên nhà thì Thích Thiên gọi cô lại.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.5 - Chương 42

"Dương Dương. . ." Thích Thiên gọi lại ngay khi Dương Dương muốn lên nhà. "Làm sao vậy?". Cô quay lại, thấy Thích Thiên do dự, có vẻ muốn nói lại thôi, ánh mắt lộ ra vẻ không hiểu. "Dương Dương, tôi có lời muốn nói với cô" "VẬY Ờ, THẾ THÌ VÀO NHÀ TÔI UỐNG LY CÀ PHÊ ĐI, TÔI CÒN PHẢI CẢM ƠN ANH ĐÃ ĐƯA TÔI VỀ Ờ". Dương Dương cười nói. Thích Thiên gật đầu đi theo, rất tự nhiên nhận lấy đồ đạc từ cô, Dương Dương hiểu ý cười, Thích Thiên thật là một chàng trai tốt. "Muốn uống gì không?". Vào cửa, cô bảo Thích Thiên đặt đồ lên ghế salon rồi hỏi. "Coca". Hắn cũng không khách khí. Dương Dương từ trong tủ lạnh lấy ra lon pepsi ném cho hắn, mình thì rót ly cà phê. "Trẻ vậy còn uống cà phê, không sợ đêm không ngủ được sao?" "Thích Thiên, tôi phát hiện tiếng Trung của anh tiến bộ thần tốc đó nha, bây giờ mà không chú ý nghe còn tưởng anh là người Trung Quốc chính gốc nữa chứ!". Cô nhún vai đáp phi sở vấn (hỏi một đằng trả lời một nẻo), kỳ thực không uống cũng không ngủ được, cho nên mới không sao, đương nhiên những lời này chỉ nói ở trong lòng thôi. Hắn cũng không tìm căn nguyên vấn đề, gãi đầu cười, hàm răng trắng trổng thật dễ nhìn: "VẬY CŨNG CÓ MỘT PHẦN CÔNG LAO CỦA CÔ NỮA MÀ" "ĐỪNG NHA, ANH KHÔNG NÓI LÀM TÔI QUÊN MẮT, ANH NÓI XEM, PHẢI LÀM SAO ĐỂ CẢM ƠN CÔ GIÁO NÀY ĐÂY?" Cô cũng theo cười. "Lấy thân báo đáp thế nào?" "Lấy thân báo đáp để tôi bao dưỡng? Ý kia nói chính là tôi phải nuôi anh? Không được không được, ngay cả bản thân tôi còn nuôi không nổi, đâu có tiền nuôi mặt trắng nõn nữa hả". Cô có hơi xấu hổ, làm bộ nghe không hiểu ý hắn, cũng làm bộ không nhìn thấy cảm tình nóng bỏng trong mắt hắn, mắt cứ nhìn chằm chằm ly cà phê trong tay, khuấy liên tục, nụ cười có hơi cứng nhắc. "VẬY Ờ ANH NUÔI EM" "A? CÁI GÌ?" "ANH NÓI LÀ Ờ ANH NUÔI EM, DƯƠNG DƯƠNG". Thích Thiên bỗng nhiên trở nên rất nghiêm túc, cứ như một cậu bé xấu hổ khi phải đối mặt với cô gái mình thích, mặt đỏ hồng, "KỶ THỰC ANH THÍCH EM LÂU RỒI, EM CÓ THỂ CHO ANH MỘT CƠ HỘI ĐƯỢC KHÔNG, Ờ ANH CHĂM SÓC CHO EM?" Thích Thiên nói thẳng, lúc này sự hối hận dâng lên trong lòng Dương Dương, sớm biết thế sẽ không để hắn bắt đầu dễ mà hiện tại thật xấu hổ, cô cúi đầu, khuấy mạnh ly cà phê trong tay làm cho chúng nổi đầy bọt trắng xóa. Bầu không khí trong phòng khách liền trở nên rất vi diệu, yên tĩnh đến lạ kỳ. Dương Dương biết ngày hôm nay trốn không thoát, ánh mắt nóng như lửa của Thích Thiên thiêu đốt cô, khiến cô muốn làm đả điều cũng không được, hít sâu một hơi, điều chỉnh lại hô hấp, cô không muốn thương tổn một người con trai thường thức mình như vậy, phụ nữ mà, luôn khoan dung với người thích mình, huống chi bất kể là công hay tư, Thích Thiên đều là một người bạn đáng để kết giao, cô không hy vọng bởi vì mình cự tuyệt mà ảnh hưởng đến quan hệ của hai người, cho nên lên tiếng trước, những lời cô đã cân nhắc rất lâu trong lòng. "Thích Thiên, anh là một chàng trai tốt, một người đàn ông cực kỳ ưu tú, nếu em sớm gặp anh thì em sẽ chấp nhận anh, nhưng là bây giờ em không có chuẩn bị tâm lý, anh cũng biết em cũng vừa chia tay anh ấy không lâu, nói không nhớ anh ấy là giả, tuy không thể trở lại quá khứ, nhưng trong khoảng thời gian ngắn trong lòng vẫn không thể buông ra được, anh có hiểu không?" Thích Thiên nghe xong cúi đầu im lặng, bầu không khí càng trở nên xấu hổ. Nhưng hắn rất nhanh lại ngẩng đầu lên, sắc mặt cũng khôi phục bình thường, gật đầu nói với Dương Dương, "Anh hiểu, gần nhất anh đọc một quyển sách có câu nói như này, hình như là: Đúng thời điểm, gặp được đúng người chính là hạnh phúc, đúng thời điểm mà gặp sai người thì chính là đau khổ, sai thời điểm mà gặp được đúng người thì chỉ biết chờ đợi, sai thời điểm lại gặp sai người thì là một sự bất đắc dĩ. Như anh và em thì hẳn là thuộc về tình huống thứ ba hả?" Một chàng trai như vậy thật sự là không có ai có thể không thương được, trong sát na đó thôi mà cô muốn đổi ý lên tiếng chấp nhận hắn, thế nhưng cô rõ ràng, căn bản mình không thương hắn, nếu chỉ vì cái này mà chấp nhận thì sẽ không công bằng với hắn, mà tiếp tục như vậy kết quả chỉ có thể là một ngày nào đó cô sẽ mất đi tình bạn với hắn, đây là điều cô không muốn thấy nhất. "CẢM ƠN ANH, THÍCH THIÊN. EM MONG TIẾP THEO ĐÂY, CHÚNG TA ĐỀU CÓ THỂ Ở ĐÚNG THỜI ĐIỂM, GẶP ĐƯỢC ĐÚNG NGƯỜI, TÌM ĐƯỢC HẠNH PHÚC CỦA CHÍNH MÌNH" Thích Thiên gật đầu, hai người bèn nhìn nhau cười. Lúc sau thì hai người hàn huyên tới những chuyện khác, không lâu sau Thích Thiên liền đứng dậy cáo từ, Dương Dương cũng không giữ hắn lại, biết trong miệng hắn nói không ngại, nhưng trong lòng vẫn không dễ chịu, dù sao không ai thích bị người khác cự tuyệt cả. Như Thích Thiên nói, đêm đó cô quả nhiên mất ngủ, nhìn căn phòng trống trải cảm thấy thật cô độc, đêm tối vô biên ừ ừ kéo đến tựa hồ muốn nuốt chửng cô, cô không biết mình ngủ lúc nào, ngày thứ hai tỉnh lại, mắt liền đi vào hàng động vật được quốc gia bảo vệ. Dùng trứng gà đập lên cho đỡ thâm, sau đó hùng hục đi làm, thuận tiện ghi vào sổ nhắc nhở sau khi tan việc thì đi mua lọ kem bôi mắt Chantecaille mà lần trước Lý Ninh giới thiệu. Tuổi tác tăng lên, phụ nữ càng không thể rời khỏi mỹ phẩm dưỡng da. Tất cả mọi người đều khen tóc cô rất đẹp, rất hợp với khuôn mặt cô, cả người thoát nhìn có khí chất hơn. Tâm tình của cô cũng tốt theo, ai mà lại không thích được người khác khen chứ? Vốn cả ngày tâm tình cô đều tốt, nhưng sau khi tan việc, Mary Lý gọi cô qua một chuyến. Lúc về, không biết nghĩ chuyện gì cứ cúi đầu đi, vừa ra khỏi thang máy thì va phải một lồng ngực. "A. . . Xin lỗi xin lỗi". Cô lập tức áy náy. Đối phương ôm một cái hộp rất lớn, cũng không có chú ý tới phía trước, hai người va chạm thì đồ trong hộp liền rơi ra. "Không sao cả. . . Dương Dương?". Người kia bỗng nhiên không xác định hô lên một tiếng. Cô sửng sốt, giọng nói này quá quen thuộc, đến nỗi không cần quay đầu lại cô cũng biết là ai. Qua một hồi lâu, cô mới ngẩng đầu lên, lộ ra một nụ cười chuyên ngành: "Chào anh, Phan tiên sinh" Phan Thừa Hi nhìn cô như nhìn thấy quý, trong lòng bồi câu "Phan tiên sinh" này mà dấy lên lửa ngấp trời, chờ tới khi thấy được mái tóc kia của cô, ngon lửa càng giống như được đổ thêm dầu. "Em cắt tóc hả?". Giọng nói hắn nghe vào rất áp lực, có chút lạ lùng. "Đây là chuyện riêng của tôi, tôi nghĩ hai chúng ta cũng không phải rất quen thuộc, tôi không cần phải... báo cáo gì với Phan tiên sinh anh chứ hả?". Trên mặt cô thủy chung vẫn duy trì nụ cười lễ phép mà xa lánh ấy. Trong lòng hắn ngăn ra, lúc này mới ý thức được bọn họ đã chia tay, ngọn lửa trong lòng vẫn không cách nào khống chế được, thái độ ấy của cô lại càng làm ngọn lửa bùng phát, nhưng không có cách nào với cô, sắc mặt cũng càng thêm khó coi. Dương Dương cười, nhặt đồng hồ trên mặt đất lại, sau đó ngẩng đầu bước đi, không muốn có quá nhiều tiếp xúc với hắn. "Em đừng đi!". Thấy Dương Dương hoàn toàn không đếm xỉa tới hắn mà cứ thế đi, lòng Phan Thừa Hi càng thêm khó chịu, cầm lấy cánh tay cô không cho cô đi, vẻ mặt thất bại. "Xin hỏi Phan tiên sinh còn có cái gì chỉ giáo?". Dương Dương muốn rút tay mình về, lại bị nắm chặt hơn, người qua lại tò mò nhìn bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Q.5 - Chương 43

"Xin hỏi Phan tiên sinh còn có cái gì chỉ giáo?". Dương Dương muốn rút tay mình về, lại bị nắm chặt hơn, người qua lại tò mò nhìn hai bọn họ. "Chúng ta nói chuyện chút đi". Phan Thừa Hi kiên quyết không buông tay. "Tôi cảm thấy không cần thiết, xin anh buông tay, bằng không tôi sẽ gọi người tới đó!". Dương Dương cũng không nhượng bộ, kiên quyết không cho hắn mặt mũi, cái tên này rốt cuộc muốn làm gì? Nếu chia tay thì phân chia triệt để để

đi, bóng lưng hần bỏ đi ngày đó thật kiên định bao nhiêu thì nay cô cũng cương quyết bấy nhiêu! Hơn nữa cô cũng không đoán ra tên mặt trắng nhỏ này muốn làm gì, nếu đã chia tay, vậy cô cắt tóc cô liên quan gì tới hần đâu chứ? "Dương Dương..." Phan Thừa Hi biết lúc này mạnh bạo là không được, tính cách Dương Dương là thích ăn mềm không ăn cứng, tình nguyện chọn lưỡng bại câu thương cũng sẽ không thỏa hiệp, cho nên không thể làm gì khác hơn là hần thỏa hiệp. "Thả tay ra!" Cô không có chút biểu lộ gì cả. "Dương Dương..." Hần lại gọi lần nữa, giọng nói mềm mỏng nhu hòa như nước. Lòng Dương Dương run lên, bắt đầu mềm nhũn, sức trên tay cũng không còn lớn nữa, Phan Thừa Hi vui vẻ liền muốn kéo cô lại. Nhưng vào lúc này, Dương Dương lại thấy được một bóng dáng yếu diệu cao gầy, mái tóc thẳng dài, cô liền cứng đờ lại, hất mạnh tay hần ra, "Phan tiên sinh, xin anh tự trọng!" Sau đó quay đầu nghênh ngang bỏ đi, để lại Phan Thừa Hi mờ mịt đứng đó không biết chuyện gì xảy ra, nhưng rất nhanh hần liền biết. "Thừa Hi, anh ở đây làm gì vậy?". Hác Đình đương nhiên là biết chuyện gì xảy ra, cô vừa từ ngã rẽ ra thì thấy được bọn họ đang nắm tay nhau, cô biết, trong lòng Phan Thừa Hi vẫn không bỏ được Dương Dương, đây cũng là điểm cô tức giận nhất, cô có chỗ nào so ra kém Dương Dương chứ? Luận bề ngoài, luận bằng cấp, luận năng lực, luận bồi cảnh, mọi thứ cô đều tốt hơn cô ta, cô không rõ, vì sao người đàn ông này lại nhớ cô ta như thế! Phan Thừa Hi không trả lời cô, vẫn thất bại nhìn phương hướng Dương Dương bỏ đi, nghĩ thầm, cô gái này cũng thật tuyệt a, nói đi liền đi ngay, quay đầu lại cũng không có nữa! Hần thờ dài, ngồi chồm hồm xuống nhặt đồ về. "Đề em giúp anh". Hác Đình cũng ngồi xuống theo, vậy cô đang mặc trên người vốn đã rất ngắn, ngồi xuống như thế thì đôi chân dài trắng nõn lộ ra không thể nghĩ ngờ. Cô gái này lại dám cắt tóc ngắn! Trong lòng Phan Thừa Hi vẫn để ý tới chuyện đó, ngoại trừ cái này, nét mặt bình thản cùng dáng vẻ của cô khiến hần kinh ngạc, hần cho rằng hai người chia tay thì cô và hần đều sẽ khổ sở, đều sẽ "Vi y biến mất mà tiêu tụy", nhưng vì cái gì khí sắc cô còn hồng nhuận khỏe mạnh như vậy? Vì sao một chút đau lòng, dằn vặt vì yêu cô cũng không có? Lại còn cắt bỏ mái tóc đen hần yêu thích nhất, ăn mặc thì xinh đẹp long lẫy! Đây là để ai xem hả? Hần càng nghĩ càng bức, sau khi chia tay hần mấy ngày liền cơm nước không ngon, ăn không vô, ngủ không nổi, vừa nhắm mắt liền nghĩ đến những ngày hai người sống chung với nhau, trong lòng như đang có hàng vạn con kiến cắn xé, rất là khó chịu, bất không được, giải không xong, nó cứ sinh sôi dãn vật người ta đến chết. Xa nhau hơn nửa tháng, hần cảm giác mình bị hành hạ đến không còn giống người nữa, hần cho là cô sẽ khó chịu giống như hần, cũng không ăn không ngủ được như hần, vì yêu mà bị giày vò, nhưng theo như bây giờ, hần sai rồi, người bị giày vò vì tình yêu chỉ có một mình hần mà thôi. "Hi, anh đang nghĩ cái gì thế?". Hác Đình thấy hần rơi vào trầm tư, làm như không thấy mỹ sắc trước mắt, có hơi tức khí, thế là kéo váy lên cao nữa, áp sát vào người Phan Thừa Hi, đôi chân dài ma sát với chân hần. "Hác tiểu thư, xin cô tự trọng!". Phan Thừa Hi nhặt hết đồ xong thì đứng lên, khách khí mà xa lạ tặng cho cô câu nói mà Dương Dương vừa ném cho hần, xong rồi cũng không quay đầu lại bỏ đi. Lưu lại Hác Đình miệng há hốc đứng đó không biết phản ứng thế nào, may là Hác Đình không thấy được lúc Phan Thừa Hi xoay người đi thì còn nhếch miệng, nếu không sẽ tức giận hơn. Bên này, Dương Dương thờ phỉ phở trở lại phòng làm việc, ngồi xuống uống hết mấy cốc nước mới bình tĩnh lại nhưng chỉ chốc lát, điện thoại di động liền vang lên. Cô nhìn xem, dĩ nhiên là mặt trắng nhỏ, cô không chút suy nghĩ tắt đi. Phan Thừa Hi ở bên kia đầu điện thoại sùng sốt, hần sao cũng không nghĩ tới cô gái này ngay cả điện thoại của hần mà cũng không nhận, không tiếp đúng không? Được thôi, vậy hần sẽ gọi, hần cũng không tin cô không nhận! Dương Dương chuyển điện thoại sang chế độ rung, vút qua một bên, nhưng mà ngay cả tiếng rung cũng thật chán ghét, dứt khoát tắt máy, thu dọn đồ đạc tan tã. Cô dùng điện thoại riêng gọi cho Mộc Mộc, hẹn cô ấy cùng đi ăn bữa cơm, nhưng Mộc Mộc lại thần thần bí bí nói, cô được người ta hẹn, còn lâu mới để ý tới cái đứa độc thân công hại như cô. Ngày hôm qua lại mới vừa cự tuyệt Thích Thiên, bây giờ cũng không tiện gọi điện thoại cho hần. Phan Thừa Hi tới phòng làm việc tìm cô, mới phát hiện cô ấy không chỉ tắt điện thoại, hơn nữa người cũng đã sớm bỏ đi. Một mình không mục đích cứ đi tới đi lui trên đường, tới ăn tô mì thịt bò, cho vào một đồng ớt, cay đến nỗi miệng như muốn bóc khỏi, ruột cũng nóng bùng cả lên.. Từ cửa sau quán ra ngoài, vẫn cứ đi không mục đích, nhìn dòng người vội vã, dường như mình chỉ là người đứng xem, ngược mắt nhìn thượng đế ở trên đang quan sát chúng sinh bách thái, tới một quảng trường rộng, một môi, liền ngồi xuống ghế. Mãi cho đến khi sắc trời tối lại, gió đêm lạnh thổi qua người, cả người cô nổi hết da gà, hai tay ma sát với nhau, cô lúc này mới đứng lên về nhà. Trở lại tiểu khu, lúc đi lên thì Tiểu Lưu - nhân viên quản lý gọi cô lại. "Dương tiểu thư a, sao cô bây giờ mới về? Bạn trai cô đợi cô lâu lắm rồi đó!" Bạn trai cô? Cô có bạn trai lúc nào? "Anh nói là bạn trai?" Lời vừa ra khỏi miệng cô đã cảm thấy không đúng rồi, phải nói người bạn nam giới nào đó mới đúng, quả nhiên, nhìn sắc mặt tiểu Lưu kia, rất là mập mờ a, nhưng cô cũng lười giải thích, đâm lao phải theo lao thôi. "Chính là Phan tiên sinh mà có một thời gian đã ở đây đó" "Ồ, vậy à, cảm ơn anh". Hần lại tới làm gì? Rõ là âm hồn không tiêu tan. Dương Dương thẫn thờ, đi lên thì thiên tư bách tự, tâm tình càng bức bối, vào thang máy, cô cứ xoay qua xoay lại, "Đình", thang máy mở ra. Do dự rất lâu, cửa thang máy cứ đóng đóng mở mở, phòng chừng lúc này nếu có người nào đó đang chờ thang máy nhất định sẽ chửi ầm lên. "Mình sao phải sợ anh ta chứ, mặt trắng nhỏ đáng chết!". Sau khi tranh đấu hồi lâu, cô mắng bản thân một câu liền ngẩng đầu ưỡn ngực ra khỏi thang máy. Ra ngoài rồi liền nhìn thấy mặt trắng nhỏ trên tay đang cầm một bó hoa bách hợp to màu trắng tựa người trên tường, nghe được tiếng giày cao gót gõ lên mặt đất liền ngẩng đầu lên, cau mày nhìn cô. Dương Dương không để ý tới hần, cứ như không có người nào lấy chìa khóa trong túi ra mở cửa đi vào, hần lại chặn cửa lại không cho đóng. "Phan tiên sinh, xin hỏi có gì không?" "Em đã đi đâu? Vì sao đến bây giờ mới về nhà?". Hơn nữa điện thoại di động vẫn trong trạng thái tắt máy, hại hần cả buổi tối không gọi được cho cô, cả đêm như một thằng ngốc đi tới đi lui trước cửa nhà cô, đoán xem cô đi chỗ nào? Có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì không? Hay là cùng một gã nào đó đi thưởng hoa ngắm trăng, độc xà ghen tị học ra lỗi, hần cảm giác trái tim mình như đang bị hành hạ. "Phan tiên sinh, tôi nghĩ anh còn chưa có rõ ràng đâu hả? Chiều nay tôi đã nói rất rõ là, tôi không cần phải giải thích hay báo cáo hành tung của tôi với anh, xin anh buông tay ra, tôi phải đi nghỉ". Tên này tính toán cái gì thế, cũng đã chia tay rồi, dựa vào cái gì mà mang cái bộ dạng ghen tuông ấy. "Anh là bạn trai em!". Hần tức giận lên tiếng, mắt mở trừng trừng nhìn cô, hần không thể ăn tươi nuốt sống cô. "Anh thiếu một chữ: trước kia, đã là Ex-boyfriend, đó chính là nói chúng ta bây giờ không có bất cứ quan hệ gì, cho nên tôi lặp lại lần nữa, xin anh thả tay ra, bằng không tôi gọi nhân viên quản lý tới đó" Giữa hai người là sự yên tĩnh đến chết người, Dương Dương lạnh lùng, mà Phan Thừa Hi lại tức giận thờ phỉ phở, "Anh không có chính miệng nói chia tay với em, cho nên không thể tính. Em đứng là cô gái không tìm không phôi, ích kỷ bạc tình!" Dương Dương thiếu chút nữa bật cười, tên này cũng quá vô lại đi, lấy hết đồ bỏ đi mà bảo không tính nữa sao?. "Cảm ơn sự ca ngợi của Phan tiên sinh, anh còn quên mất một điều, tôi rất hẹp hòi, hay mang thù, cho nên anh đi đi". Cô muốn hất tay hần ra, lại bị hần mạnh mẽ nắm lấy. "Buông tay ra, nếu trước đây đã chọn buông ta thì đừng nên quay đầu lại, Phan Thừa Hi, anh có chút tiền đồ có được hay không?". Cô thờ dài, cuối cùng bắt đắc dĩ xé bộ mặt lạnh lùng xuống. "Dương Dương". Phan Thừa Hi nhân tình sáng lên, nhìn dáng vẻ cô thì tưởng rằng có thể chuyển biến, "Dương Dương, chúng ta hãy quên quá khứ đi, làm lại từ đầu, không có gì là không thể quên được" Cô cười nhạt, cười đến mức đắng chát, "Không có gì là không quên được? Nếu trước đây anh quên được thì cũng đã không dày vò tôi cũng dày vò anh như thế, chính anh không quên được, cho nên mới cảm độc châm đâm tôi, sau rồi cả hai đều chịu thiệt, Phan Thừa Hi, anh không quên được, tôi cũng không quên được, tôi không quên được sự cự tuyệt và lạnh lùng lúc anh bỏ đi, không quên được thái độ của anh, thực sự không quên được" "Dương Dương, anh có thể, em cũng có thể, chúng ta hãy làm lại từ đầu đi", Phan Thừa Hi vội vàng giải thích. "Chúng ta hãy bắt đầu lại một lần nữa, quên đi chuyện trước kia, cùng nhau sống tốt" "Xin lỗi, tôi không thể quên được, tôi làm tổn thương anh, nhưng còn anh? Anh đưa những tổn thương tôi cho anh quay lại công kích tôi, hết lần này tới lần khác, anh có biết như vậy rất đau hay không?". Cô cắn môi, viên mắt đều đỏ hết lên, toàn bộ uất ức mấy ngày nay ủa về, "Cái cảm giác đó thật giống như xát muối lên vết thương vậy, vết thương của tôi, anh chẳng những không băng bó cho nó, còn muốn xé nó ra, xát muối lên rồi bỏ đi, anh nói xem, tôi có quên được không?" Hần im lặng, hai mắt mất đi tiêu cự nhìn cô. Dương Dương đẩy mạnh hần ra, "Anh đi đi, nếu chia tay rồi, tôi sẽ không quay về, ngay từ thời khắc anh đi thì đã xong, xong hết rồi!" "Rầm!" Ngay sau đó cửa đóng sầm lại. "Dương Dương, em mở cửa đi, em mắng anh, đánh anh đều được hết, anh sai rồi, khi đó anh chỉ lo cho cảm nhận của mình, chỉ cảm thấy mình bị em làm cho đau đớn, cho nên... Nhưng bây giờ anh biết sai rồi, cho anh thêm một cơ hội nữa để anh bù đắp cho em, có được hay không?". Phan Thừa Hi đập liên tục vào cửa. Lưng tựa vào cửa, Dương Dương cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, cơ thể cứ như bị hàng vạn cần đá nghiền nát vậy, gân cốt cứ rạo rạo mềm nhũn, "Anh đi đi, nhân viên quản lý sắp tới

rồi đấy" "Duong Duong..." Cô không mở đèn phòng khách, trực tiếp vào phòng, tắm qua rồi lên giường đi ngủ, cô không biết hẳn đi lúc nào, cũng không biết mình ngủ lúc nào, chỉ biết là cả đêm đều nằm mơ, ngày hôm sau thức dậy, mũi thì tắc tịt cả lại, đầu choáng váng, bị cảm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 44

Hôm sau thức dậy thì cô bị cảm, đành xin công ty nghỉ một ngày, hôm sau đi làm mới biết ở trong núi một ngày mà trong xã hội đã là nghìn năm. Chuyện thăng chức của cô ngay hôm đó được công bố ra ngoài, mọi người đều biết, cho nên cô vừa về tới công ty là nhận được vô số lời chúc mừng, lời chúc thì nghìn bài như một, nghe đến lỗ tai cũng sinh kén luôn, nhưng người gặp việc vui thì tinh thần thoải mái, hơn nữa người ta có ý tốt chúc mừng mình, mặc kệ là thật lòng hay giả ý, về công về tư thì cô cũng phải cười cảm ơn. Hôm nay đầu cô vẫn còn hơi ê ẩm, yết hầu đau đến khó chịu, nhưng quan mới tiền nhiệm, dù sao cũng phải ra dáng cho mọi người thấy, nhất là lãnh đạo ở trên, cho nên cô không có xin nghỉ tiếp, cơm trưa xong lại ra ngoài chạy nghiệp vụ. Sau khi trở về lại gặp oan gia trong thang máy, người ta nói không phải oan gia thì không gặp nhau, lời nói này tuyệt không giả. Mặc dù là cùng một công ty, nhưng mà nhiều lần gặp trong thang máy vậy thật đúng là kỳ quái, có lẽ là ứng với câu nói kia, người mà bạn muốn gặp thì không gặp được, mà người mà bạn không muốn thấy, hẳn hết lần này tới lần khác xuất hiện dưới mắt. Kỳ thực cô không biết, đây không phải ngẫu nhiên, mà là hẳn cũng đã đợi rất lâu rồi. Ngày đó trở lại công ty đứng ở trong thang máy, cửa vừa chuẩn bị khép lại, một bóng dáng vội vã chen lấn vào, cô nhìn xong thì đầu lại bắt đầu đau, là mặt trắng nhỏ! Thang máy hết lần này tới lần khác cũng chỉ có hai người bọn họ. Thang máy đi lên trên, hai mắt cô không liếc ngang liếc dọc mà chỉ chú ý tới dưới chân, nhưng lại có thể cảm giác được khí vị và nhiệt độ hẳn từ từ đến gần, đó là mùi vị chi thuộc về bản thân hẳn, cho dù xa nhau bao lâu cô cũng có thể nhận ra mùi vị đó. "Duong Duong, cho anh thêm một cơ hội đi" Giọng hẳn rất trầm thấp, có phần vô lực, nghe đến khiến người ta yêu thương, thế nhưng cô lựa chọn không lên tiếng. "Duong Duong..." Hẳn nhích tới gần hơn, tay ở dưới lạng lẽ kéo cô. "Buông tay". Cô theo bản năng né tránh tay hẳn, sau đó thần sắc không đổi lui lại, cách hẳn một cự ly, cô sợ thứ nhiệt độ này, sợ thứ mùi đó, bởi vì cô sợ sẽ bị hút vào lần nữa, quyến luyến lần nữa, "Phan tiên sinh, thang máy trong công ty đều được giám sát, xin anh chú ý hình tượng một chút" Phan Thừa Hi sắp chạm được vào tay cô lại chán nản rơi xuống, đôi chân mày nhíu chặt, nếu như lúc đó cô ngẩng đầu, cô sẽ thấy ngay được sự hối hận và đau khổ trong đôi mắt đầy tơ máu của hẳn, chỉ là, cô đã bỏ lỡ. "Chúng ta thực sự không có khả năng nữa sao?" "Xin lỗi, tôi quên hết rồi, mặc kệ là tổn thương tôi mang đến cho anh, hay là thương tổn anh dành cho tôi, tôi đều quên hết rồi. Vết thương khép lại, vết sẹo lại vĩnh viễn tồn tại, Tiểu Bạch, chúng ta cứ như vậy đi, buông tha cho đối phương thôi". Tới tầng 15, Duong Duong không do dự bước ra ngoài. Cô ấy đang cầu xin hẳn đừng cuốn lấy cô ấy nữa! Phan Thừa Hi nghe xong trái tim liền đau đớn, trong nháy mắt ấy, hẳn cảm giác mình thực sự không thể thờ nổi, hóa ra hẳn cũng không phóng khoáng như hẳn nghĩ, câu nói "Tiểu Bạch", hẳn đã rất lâu không được nghe cô gọi, hiện tại lần thứ hai nghe được lại là dưới tình huống như này, bưng tình giấc mộng, quan hệ giữa hai người đã không thể hòa hợp lại. Bọn họ chỉ có thể như bây giờ, chỉ có thể như vậy mà thôi! Sau đó Phan Thừa Hi quả nhiên không có tìm cô nữa, cô cũng chỉ ngẫu nhiên mà nhìn thấy hẳn từ xa, hẳn lại gầy đi rồi, mỗi một lần nhìn thấy hẳn, trong lòng luôn tự động tuôn ra một câu như vậy. Kỳ thực trong lòng cô sao có thể bỏ được hẳn chứ, cô cũng muốn hẳn, chỉ là không qua được cửa ải kia trong lòng, giống như quy luật cuộc sống của rất nhiều người, chúng ta đều hiểu, lại không nhất định sẽ làm theo nó. Cô không qua được cửa ải kia của bản thân, cô không quên được đêm cô đơn đó, một mình cô im lặng khóc thầm tới tận sáng, nước mắt ướt đầm gối, mà người kia, lại vĩnh viễn chỉ cho cô một bóng lưng, sai là do cô, cho nên đau cũng chỉ mình cô chịu, đau quá nhưng cũng không thể lên tiếng. Chỉ là bây giờ cô đã "hầu như" cái quá khứ kia rồi, cô sẽ không quay đầu lại nữa. Để quên đi sự đau đớn trong tình cảm, Duong Duong càng thả mình vào trong công việc hơn. Duong Duong dù sao đi làm cũng không tới một năm, dù khôn khéo cỡ nào cũng có chỗ thiếu sót, tuy đã bớt đi được chút hấp tấp so với quá khứ, trầm tĩnh rất nhiều, nhưng đối với những người làm việc trong công sở và trên thương trường thì cô cũng chỉ là nụ hoa sáng sớm, vẫn còn rất non nớt. Duong Duong nửa vui vẻ nửa tìm tòi với công việc, hiện tại lại bị đẩy lên vị trí này, trong lòng cô cũng không muốn chịu thua, mặc kệ thế nào cũng phải có được thành tích, người ta mới không coi thường mình, nhất là có vài người. Sau khi làm Phó tổ trưởng, cô càng có một bước lý giải với công việc của mình, thế là tinh thần AQ làm một tổng kết với công việc của mình như sau: Khách hàng: Anh là thượng đế tôi là nô lệ; lãnh đạo: Một người là mẹ ruột cô, một người là mẹ kế cô; đồng nghiệp: Anh đường làm quan rộng mở, tôi liền dẹt hoa trên găm; anh nửa đường mất tích, tôi bỏ đi xuống giếng. Để có được biểu hiện tốt, Duong Duong bỏ ra càng nhiều nỗ lực hơn nữa, nhưng hẳn lần này thì lần khác gặp khách hàng mà người này còn khó khăn xảo quyết hơn so với người trước. Nói đến công ty XX đi, rõ ràng cùng một dự án, bọn họ lại xét duyệt hơn người ta một tuần lễ. Người đại diện công ty khách tiếp xúc với cô là một người cực kỳ tỉ mỉ nghiêm cẩn, rất nhiều chuyện đều thích tự mình đi làm yêu cầu với công tác cũng rất cao, chuyện gì không hài lòng sẽ không cho qua, chút mặt mũi cũng không cấp, cho nên trước đó rất nhiều công ty muốn hợp tác với bọn họ cuối cùng đều bỏ qua. Duong Duong trước kia cũng không phải một người đặc biệt tỉ mỉ, lần đầu tiên gặp loại khách hàng này cũng khó tránh khỏi luống cuống, ngần ngại oán giận hẳn xảo quyết, nhưng khách hàng là thượng đế, cô cũng chỉ oán giận đôi lời trong lòng thôi, cho nên sau khi va chạm một lần, trong quá trình làm việc cô luôn tự giác kiểm tra, cố gắng cẩn thận hết mức, e sợ sẽ xuất hiện cạm bẫy, quản lý khách hàng cũng tương đối hài lòng với cô, rốt cục cho cô cơ hội tới nơi trực tiếp hiệp đàm. Nhưng khi Duong Duong dựa theo ước định xa xôi ngàn dặm thì không nghĩ tới công ty XX lại cho mình là công ty tài đại khí thô, chọn ba nhật bốn không nói, lại để cô chờ một mình trong phòng làm việc cả buổi chiều, sau đó mới gọi tới nói có việc phải đi công tác, Duong Duong tức giận đầu muốn to ra, lại cũng chỉ có thể cầm điếu mà ăn hoàng liên, tức giận cũng không thể phát tác với khách hàng, hợp đồng này thất bại cũng không sao, sợ rằng sau khi ra khỏi đây, công ty Hoa Tinh lần danh dự của cô đều sẽ bởi vậy chịu ảnh hưởng. Cho nên mọi thứ không thể làm gì khác hơn là tự nhận không may, nhưng cô không nỡ bỏ miếng thịt béo đã tới tay này, thế là sau khi nhận được tin tức vị quản lý khách hàng kia công tác về là Duong Duong giờ ra công phụ quản người, một mực hi vọng có được một lần bàn bạc thương lượng, quản lý khách hàng hoặc giả cũng sợ cô, đáp ứng cho cô thêm một cơ hội, mà địa điểm lần này cô qua đàm phán là ở trên công trường. Hôm đó, cô và hẳn đứng mấy tiếng đồng hồ dưới ánh mặt trời ở công trường, sau lần phơi nắng tàn khốc ấy thì người cô cũng đen đi một phần. Nhưng mà cũng may trời không phụ người có lòng, sự chân thành của cô đã làm rung động vị quản lý xảo quyết của công ty XX, có được sự đồng ý của hẳn, rốt cục cô cũng ký được hợp đồng, tự nhiên Duong Duong cầm được một trong ba bản hợp đồng lớn nhất Hoa Tinh. "Hãy cố gắng nỗ lực hơn, tôi rất xem trọng cô". Hôm sau ở trong buổi họp, Mary Lý một mình biểu dương cô. Tin tức này vừa ra liền lập tức truyền khắp các bộ phận, mọi người đều phải liếc mắt nhìn, ai cũng tâm tư dị biệt (trong lòng có những ý nghĩ khác), nhưng bên ngoài đều cười chúc mừng cô, muốn cô mời khách chúc mừng, cô cũng cười gật đầu đáp ứng. Mọi người tất nhiên là vui sướng, về phần cá nhân sau đó thế nào cô cũng không xen vào, cũng không muốn đoán gì cả. "Duong Duong, em thật lợi hại a, lần này có thể nở mày nở mặt rồi, xà yêu kia chắc hẳn tức giận đến hộc máu". Vu Ly mở to miệng cắn miếng thịt bò, cực kỳ hăng say nhấm nháp. "Chị nha, ăn ít chút đi, cũng đừng tùy ý kêu la nữa, lời này mà để người khác nghe được không tốt lắm đâu". Duong Duong lăm bầm quả trách cô

ấy một câu. "Sợ gì chứ, em không nói, chị không nói, ai biết a". Vu Ly liền uống một bát súp, thỏa mãn thở dài. Dương Dương nhìn Vu Ly lại tặng một vòng, lần đầu tiên nghĩ Vu Ly quyết định là chính xác, cô ấy bây giờ cũng không cần giảm cân nữa, bởi cô ấy cũng không cần dùng nhan sắc để cố làm bản thân vui vẻ nữa. Cái lớp quan hệ mập mờ giữa Vu Ly và Lâm Viễn như mưa như sương mù lại giống như gió ấy cuối cùng đã được chọc thủng, sau khi Vu Ly xem mắt không dưới ba mươi lần, rốt cục vào một buổi tối cùng Lâm Viễn phá vỡ mối quan hệ giữa bọn họ. Ví như chỗ trắng đen, chỗ đen trắng, không trắng cũng chẳng đen, quan hệ của bọn họ đã ở dải đất màu xám được bảy năm, trước sau vẫn ở trong dải đất màu xám giữa tình bạn và tình yêu, thân hơn cả bạn bè, nhưng vẫn còn cách xa tình nhân, cho tới giờ chưa từng có tình thần vượt qua ranh giới kia. Không có dũng khí tiến một bước, một phương vĩnh viễn không nói, bên kia liền vĩnh viễn làm bộ không hiểu. Thế là một phương vĩnh viễn yên lặng, một phương vĩnh viễn giả ngu. Thời gian cứ thế trôi qua, má hồng cũng già đi, một cô gái thì có bao nhiêu cái bảy năm? Chóp mắt thì cô đã 27 tuổi, qua vài năm nữa là cô sẽ vượt qua giới tuyến ba tám của phụ nữ, phụ nữ qua ba mươi cũng thực sự thành đầu nát, cho nên thay vì tiếp tục vùng vẫy lo lắng thiệt hơn với mối quan hệ mập mờ này, Vu Ly lựa chọn được ăn cả ngã về không, nói rõ tiếng lòng mình với Lâm Viễn. Nhưng trắng là trắng mà đen là đen, màu xám vĩnh viễn chỉ có thể là màu xám, Lâm Viễn cự tuyệt cô ấy, lý do là đây đó quá quen thuộc, quen đến mức không còn có cảm giác yêu đương gì nữa. Vu Ly cười, lúc này đây, cô rốt cuộc nhận được bóng lưng một người. Đêm đó cô ấy khóc chạy đến chỗ Dương Dương, nói mình rất ngu, biết rất rõ rằng cảm giác giữa bọn họ chưa đủ để thiết thiết thật thật phát triển thành mối quan hệ chính thức, bằng không hẳn đã sớm phá vỡ, hà tất đợi cô ấy lên tiếng. Vu Ly khóc nói cho cô biết, bảo cô vĩnh viễn đừng có lấy chồng mà chơi cái trò mập mờ này, thực sự là rất oan ức, cái được không bù đắp đủ cái mất, loại quan hệ đó vĩnh viễn không thể trong suốt, giống như những hạt sương sớm vĩnh viễn chỉ có thể ở trong bóng tối, trời sáng rồi thì nó sẽ bốc hơi, cho nên cô ngốc, cười chính mình nhìn thấu mà vẫn không cam lòng, vẫn cứ khiêu chiến định luật này, cho nên bây giờ cô vừa mất linh vừa mất phu nhân, không có được tình yêu, lại mất đi một tri kỷ. Dương Dương ôm cô ấy, một câu cũng không nói, cô biết, lúc này Vu Ly không cần người khác an ủi, trong lòng cô rõ ràng hơn bất kỳ ai, cô ấy chỉ cần trút hết ra, chỉ cần một người lắng nghe. Quan hệ của bọn họ khiến cô nhớ lại cái mập mờ đầu tiên của Dương Thừa Lâm, "Mập mờ khiến người ta chịu hết oan ức, không tìm được chứng cứ yêu nhau, khi nào nên tiến tới khi nào nên buông tay, ngay cả dũng khí ôm nhau cũng không có..." Vượt qua tình bạn, vẫn chưa tới tình yêu, mối quan hệ của bọn họ hoa không phải hoa, sương mù cũng không phải sương mù rốt cuộc ngay thời khắc cô ấy lên tiếng đã đi tới cuối cùng, từ nay về sau bọn họ sẽ chỉ là những người bình thường không thể làm bạn bè được nữa, nửa đêm mất ngủ cũng sẽ không cùng người kia nói chuyện phiếm, rõ ràng đến chết người; khi trời đông giá rét cũng sẽ không gói hơi thở qua thư từ nhắc đối phương mặc nhiều quần áo coi chừng cảm lạnh; lại không vì đối phương mà cự tuyệt những cái có khả năng khác. Sau hai tuần Vu Ly làm rõ, rốt cục xác định quan hệ với một người đàn ông, người kia là giáo sư đại học, ba mươi mấy tuổi, bởi trước đây quá bận rộn với sách vở bài tập, không có để ý gì tới chuyện tình cảm, sau khi có công việc rồi lại vẫn luôn bận bịu, cho nên cảm tình cũng trì hoãn, tới giờ tuổi cũng lớn, muốn yên ổn lại. Hai người lấy kết hôn làm điều kiện đề qua lại, nửa năm sau, bọn họ cùng đi lên thăm dò. Vu Ly vẫn là Vu Ly trước kia, thích cười, bộ dạng không tìm không phỉ, chỉ là thỉnh thoảng khi bắt gặp một bóng hình thì ánh sáng trong đôi mắt mới hơi mờ đi. Dương Dương đã từng muốn hỏi cô ấy có phải quá vội vàng rồi không, nhưng lời đến miệng liền thôi. Nhưng thật ra Vu Ly nhìn thấu nghi vấn của cô, "Dương Dương, chị đã trưởng thành rồi, trong nhà cũng giục đã lâu, chị không thương anh ấy, nhưng chị biết bỏ lỡ anh ấy, chỉ sẽ không gặp được người tốt hơn, cuộc sống chỉ có vài thập niên, cũng không phải ai cũng có thể sống cùng người mình thích tới đầu bạc răng long, con người sau cùng cũng chỉ là tìm một người bạn thích hợp sống với mình, Dương Dương, chị nhìn ra được, Phan thiếu vẫn chưa hết hi vọng với em, em cũng giống vậy, em cũng chưa từng bỏ được hắn, hắn có lẽ làm sai, nhưng thứ cảm tình này chẳng thể tính toán được ai đúng ai sai, nên quý trọng thì hãy quý trọng lấy nó" Sau khi nghe xong lời cô ấy, cô lại mất ngủ lần nữa. Sau khi cô thẳng thức thật ra gặp Hác Đình mấy lần, Dương Dương cho là cô ta sẽ nói ác, nhưng cũng chỉ cười chúc mừng cô, hại cô tưởng rằng ngày đó mặt trời mọc từ hướng tây. Không lâu sau, cô nhận được điện Xa Minh Vũ gọi từ Mỹ, hắn nói, Lý Ninh rốt cục đã tỉnh lại, tuy ý thức còn chưa tỉnh táo, nhưng đã có thể hành động rồi, không lâu sau là cô sẽ được nghe thấy giọng nói của cô ấy. Dương Dương ở đầu này điện mừng đến chảy nước mắt, đây là tin tức tốt nhất trong khoảng thời gian này, thế là từ ngày đó trở đi, cô hầu như mỗi ngày đều bớt chút thời gian nói chuyện phiếm với Lý Ninh, đương nhiên tình trạng bây giờ của Lý Ninh vẫn chưa thể nghe điện thoại, nhưng Xa Minh Vũ sẽ chuyển cho cô nghe, mỗi một lần nghe được tin tức cô ấy chuyển biến tốt đẹp, Dương Dương đều nghĩ lạc quan hơn, có thể sau một khắc, Lý Ninh sẽ nhận điện thoại gọi cô "Con bé đáng ghét kia" Công tác thuận lợi, Lý Ninh từ từ kháng phục, Dương Dương hạnh phúc đến mức nghĩ rằng ông trời rất quan tâm tới mình, lại không biết một trường phong ba và âm mưu đang từng bước tới gần bóp chặt yết hầu cô lại.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.5 - Chương 45

Những ngày thuận lợi làm Dương Dương thiếu chút nữa quên đi buồn phiền, quên đi thương tổn, quên đi trên thế giới này có loại người được gọi là "Tiểu nhân", bọn họ không thích tự mình nỗ lực làm đến nơi đến chốn, hết lần này tới lần khác làm những chuyện hèn hạ không tương xứng. Hác Đình mặc dù bắt đầu không có lớn lối đường hoàng như thế, nhưng người có tính cách như cô ta thì không thể nào chịu được sự thất bại ấy, nhất là bại bởi một người phụ nữ "ba không" như vậy. Dương Dương vừa về tới phòng làm việc, mới ngồi xuống thì Anna liền xông tới, đang muốn lên tiếng, Trương Doanh mang theo cái mặt đen từ ngoài bước vào, Anna vội vàng chạy, làm bộ như đang rất bận rộn. "Tới phòng làm việc của tôi một chuyện". Cũng không liếc cô một cái, Trương Doanh không chút biểu tình bỏ lại một câu nói như vậy, xong rồi thì đi tới phòng làm việc. Trong lòng Dương Dương bồn chồn, nhìn cái mặt này còn khó coi hơn cả đau bụng kinh, chẳng lẽ mình lại làm sai cái gì khiến bà ấy không vui? Ngẫm lại hình như không có, từ sau khi thẳng thức, cô vẫn vô cùng nỗ lực, bỏ ra nhiều tâm huyết và nỗ lực hơn quá khứ, cái gọi là kỳ vị mưu kỳ chức, cô cũng không muốn mình bị người ta coi thường, cho nên làm chuyện gì cũng đều nghĩ trước rồi mới làm, thận trọng hơn nữa, có lẽ phải gọi là liều mạng, mẹ cô thấy vậy cũng đau lòng bảo cô nên nghỉ ngơi nhiều hơn, nói rằng mỗi lần gặp mặt đều thấy cô gầy đi một vòng. "Case của tập đoàn Đông Thạch là cô phụ trách phải không?". Dương Dương vừa mới ngồi xuống, Trương Doanh liền nói thẳng. "Đúng vậy, chủ nhật trước tôi đã liên lạc với người phụ trách, tôi nghĩ qua hai ba ngày nữa hạng mục này có thể làm được". Cô thành thật trả lời. "Hừ, hai ba ngày sao?". Trương Doanh hừ mũi, mang một chút lãnh tiểu, "Qua hai ba ngày nữa, cô ngay cả căn bản cũng không có, cô xem xem đây là cái gì?", nặng nề ném ngay một tập văn kiện xuống trước mặt cô. Dương Dương cầm lên xem thì lòng liền trầm xuống, con tức cũng dâng lên, bản case này mọi người đều biết cô đang phụ trách, nhưng bây giờ trong công trạng báo cáo lại viết tên Hác Đình, càng giận hơn là cái báo cáo điều tra này rõ ràng là của cô, Hác Đình không chút xấu hổ chiếm lấy làm riêng, tên người viết ở trang cuối cùng lại đổi sang tên cô ta. "Bản case này rõ ràng là khóa một chúng ta tranh thủ được, cô ta làm vậy là trái với quy định của công ty, hơn nữa cái báo cáo điều tra này cũng không phải cô ta làm!" "Vậy là nói bản báo cáo này là do cô làm?" "Phải, chính tôi đã viết bản báo cáo này, cho nên mới mất cả tuần lễ, nhưng không nghĩ tới..."

"Nhưng không nghĩ tới người ta không chỉ chiếm thành quả lao động của cô cho riêng mình, mà còn đoạt khách hàng của cô, cuối cùng còn ký được hợp đồng, đúng không?". Trương Doanh tâm tình cũng thật không tốt, đôi lông mày nhíu chặt, giọng cũng rất trầm. Lòng Dương Dương như bị bóng vải lấp kín, rất khó chịu, không nôn ra thì khó chịu, nhưng tình huống hiện tại cô có muốn nôn cũng không thể nôn a. "Tôi phải đi nói rõ ràng với Mary Lý". Dương Dương rất tức giận, đứng lên muốn đi ra ngoài. "Cô quay lại cho tôi". Trương Doanh lập tức quát cô, "Lúc này cô đi còn hữu dụng không? Lê nào cô ở đây lâu như vậy mà không biết Mary Lý chỉ nhìn kết quả không nhìn quá trình sao? Điều này có thể trách ai đây? Có muốn trách cũng chỉ có thể trách chính cô, bản điều tra của cô sao lại rơi vào trong tay cô ta chứ?". Trương Doanh một trận quở trách, hoàn toàn không để ý tới cảm thụ của cô. Đúng vậy, bản điều tra một mực trong tay mình, làm sao lại rơi vào trong tay Hắc Đình đây? Chẳng lẽ là bản nháp lần trước cô vứt đi? Dương Dương lập tức đem chuyện này nói với Trương Doanh. "Điều này cũng không phải là không thể được, đó cũng chính là một trong số những khuyết điểm của cô, cô chịu liều chịu học hỏi, nhưng cái chính là sự hấp tấp này còn sửa chưa đủ, mọi việc cũng không thể làm cẩn thận chu đáo, vấn kiện quan trọng vậy mà có thể vứt đi tùy tiện được sao?" "Tôi vứt vào trong thùng rác mà". Cô có phần uất ức, ai biết Hắc Đình lại hèn hạ vậy chứ. "Vứt vào thùng rác thì như thế nào? Vấn kiện quan trọng vậy mà không cẩn thận phải bỏ vào máy cất giấy hủy đi, lần này chỉ là người trong công ty lấy, vạn nhất bị kẻ bất lương rập tâm cầm đi đưa cho công ty khác thì sao, cô cho là bây giờ cô còn có thể ngồi chỗ này không?" Dương Dương hơi bí trong ngực, không lên mà cũng không xuống được, rõ ràng là thành quả cố gắng của mình, lại để cho tiểu nhân như Hắc Đình nhặt được tiện nghi. "Tôi biết trong lòng cô bây giờ không phục, nhưng không phục thì thế nào, thương trường chính là như vậy, trừ chính cô ra, ai cũng phải đề phòng, đừng cho rằng người ta cười với cô là coi cô như người một nhà. Tôi nói vậy cũng vì tốt cho cô thôi, sau chuyện này phải luôn nhớ kỹ, mặc kệ là ở cương vị nào, mọi việc phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, đừng coi ở đây như đang ở trường học, sai mà còn có thể sửa đổi, phải biết rằng nơi này là công sở, nói cái gì cũng chỉ có tiền thôi, hơi có một sai lầm, cô kiếm mười năm cũng không bồi thường được! Cô đi ra ngoài đi, hai ngày này nộp cho tôi một bản kiểm điểm". Trương Doanh phát tay, biểu thị cuộc nói chuyện kết thúc, không muốn tiếp tục nữa. Dương Dương không thể làm gì khác hơn là gật đầu kéo cước bộ đi ra ngoài. Vốn là một ngày rất tốt, thế nhưng tâm tình bây giờ lại hoàn toàn rơi xuống đáy cốc, mặc dù là do trước đây mình không cẩn thận, thế nhưng hành vi của Hắc Đình cũng không tránh khỏi quá tiểu nhân rồi, càng nghĩ thì con uất nghẹn càng không kìm nổi. Trở lại chỗ ngồi, Annie bàn bên cạnh liền đưa đầu tới, dùng mắt hỏi cô, cô hít sâu, xem ra chuyện này mọi người đều biết, giấy không thể gói được lửa, trong phòng làm việc quả nhiên không có bí mật không thể cho người khác biết. "Cô cứ tính như thế? Đây không phải là tiện nghi người kia sao, không công để cô ta nhặt được đại tiện nghi hả?" "Không thể thì còn làm sao được nữa?". Dương Dương hận đến nghiến răng, nhưng lại không biết nên làm cái gì bây giờ, xương cốt giờ cứ lạnh buốt, giữa người và người dĩ nhiên lại xấu xa đến vậy. Cô dù sao tuổi còn trẻ, trước chưa từng nghe qua hắc ám gì ở công sở, gặp phải tình cảnh anh lừa tới gạt, cũng tưởng chỉ có trong sách hay trong ti vi mà thôi, xem xong cũng bỏ qua, công việc trước cũng chỉ ở một xí nghiệp nhỏ đương nhiên là không có tình huống này, bây giờ chuyện lại xảy ra trên người mình, cảm giác liền hoàn toàn khác nhau. Thật giống như người ta nhỏ lên mặt anh một bãi đờm, anh không chỉ không được đánh trả, còn phải nén giận làm bộ không có chuyện như thế. "Đi tìm cô ta lý luận a! Cô ta dựa vào cái gì đoạt thành quả của người khác chứ, đây không phải là ăn trộm sao?". Anna tựa hồ cũng rất tức giận, chỉ là không biết cái tức giận này có bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là giả, còn có bao nhiêu phần tâm lý chỉ sợ thiên hạ không loạn. "Dương Dương, ngồi xuống, đi lý luận cái gì a?". Tiểu Cốc sau khi nghe được các cô đối thoại liền đi tới, "Em có chứng cứ sao? Em tận mắt thấy cô ta cầm báo cáo của em sao? Không có, không đúng sự thật, em cứ như bây giờ chạy qua chất vấn cô ta, ngược lại sẽ bị cô ta cắn ngược lại nói em nói xấu cô ta, đây không phải thành cơ hội cho cô ta trả thù à?" Tiểu Cốc nói rất đúng, cô căn bản không có chứng cứ, cô có điên mới có thể xung động như thế, Dương Dương đặc biệt uể oải ừ ừ. "Em cũng đừng hành động theo cảm tính, chuyện không nên xảy ra cũng đã xảy ra, em cứ coi như một bài học đi, người trong giang hồ nào có tình huống không bị chém chứ?" "Nói như vậy, anh cũng đã từng gặp cảnh như vậy?". Dáng vẻ Tiểu Cốc cực kỳ khôi hài, Dương Dương nhìn không được cười lên, nhờ cái này mà tâm tình cũng khá hơn, không có đưa đám như trước. "Đúng thế, rảnh rồi anh đây cho nãy đưa lên khóa trên a, bây giờ làm gì thì làm đi." Trên tay Tiểu Cốc đang có đồng việc phải làm, cũng không rảnh tiếp tục đi gạt các cô, nói xong cũng phải về chỗ ngồi. "Tiểu Cốc, " Dương Dương gọi lại hắn, "Cảm ơn anh." Tiểu Cốc nhướn mày nói: "Em gái muốn lấy gì cảm ơn anh đây? Anh không ngại để em Dương lấy thân báo đáp đâu" "Tôi địa ngục đi, em không thèm". Cô cười mắng, hai người lúc này mới trở về chỗ ngồi của mình làm việc. Buổi trưa dùng cơm thì Vu Ly theo thường lệ mắng thăm Hắc Đình một trận, thế nhưng cũng có thể thế nào? Tốt nhất là tinh thần AQ một chút, để cho lòng mình thư thái hơn. Trở lại phòng làm việc, lại nhận được một cuộc gọi, là Cố Phương Văn. Kỳ thực, trong khoảng thời gian, cô hầu như quên mất sự tồn tại của Cố Phương Văn, từ sau sự kiện lần trước, hắn gọi điện thoại rất nhiều lần nói muốn gặp cô, hắn rất hối hận về chuyện đã xảy ra, muốn cho cô một công đạo, Dương Dương cự tuyệt, cô thực sự không muốn dây dưa gì với hắn nữa, lỗi do ai cũng được cả, hiện tại thảo luận vấn đề này một chút ý nghĩa cũng không có, nàng cũng thấy rõ được bản thân, kỳ thực cảm giác cô dành cho Cố Phương Văn sau nhiều năm như vậy đã mất đi, cuộc sống là thực tế, trong thời đại này, ai bỏ ai cũng sẽ không thể tiếp tục được, cũng chỉ coi là một giấc mơ mà không thể coi là thật, cuộc sống không phải tiểu thuyết, trong cuộc sống không có nam chủ khổ vì tình như trong tiểu thuyết của di Quỳnh Dao, không có người đàn ông nào vừa đẹp trai lại có tiền, ai cũng không yêu mà chỉ chờ sự xuất hiện của cô, từ nay về sau chỉ yêu một mình cô, dù gặp bao nhiêu trắc trở cũng sẽ không buông tay, tình nguyện chết cũng phải sống cùng cô; vì sức khỏe, hắn bỏ đi một mình, nhưng lại không thích cô gái khác, chờ lần sau gặp hắn thì hắn cũng chỉ có một mình, bởi vì không có cô thì cuộc sống vô nghĩa. Cố Phương Văn đã không phải là chàng trai nhạy cảm hay xấu hổ trước đây, cô cũng không phải là cô bé thiên chân đáng yêu trước đây, bọn họ đều thay đổi, thứ tình cảm cất giữ trong lòng thay vì nói là tình yêu, nên nói là hoài niệm những kỷ niệm đẹp đẽ, nhớ lại mình từng có chấp thế nào, nhớ lại những năm tháng xanh tươi kia. Cô nghĩ, chuyện giữa cô và Cố Phương Văn nên tới hồi kết, còn dây dưa nữa sẽ chỉ làm bản kỷ ức tốt đẹp kia. Nhưng mà cuộc sống luôn không đưa theo ý nghĩ của mỗi người, lúc nào cũng có những cái ngoài ý muốn khiến ta không kịp trở tay. "Gần đây có khỏe không?" Giọng hắn vẫn trầm thấp mà từ tính như thế. Không khỏe, không khỏe, từ khi gặp anh đến giờ đều xui xẻo, sự nghiệp không thuận, cảm tình cũng không thuận, không có cái gì là thuận lợi cả, cô nói thăm trong lòng, lời ra miệng lại khẩu thị tâm phi, "Cũng không tệ lắm, còn anh?" "Không tốt". Hắn nhưng thật ra lại thành thật, giọng hắn thật trầm, cứ như là ánh tịch dương sau khi mặt trời lặn, soi rọi thẳng vào lòng người, "Dương Dương, anh không tốt, tuyệt không tốt chút nào" Giọng nói như trẻ con làm nũng ấy khiến cô không biết làm sao cả. "Phương Văn, nếu nói giữa người và người là hai đường thẳng, vậy chúng ta bây giờ là hai đường thẳng song song" "Lẽ nào không còn cơ hội cùng xuất hiện?" "Đúng vậy, không còn nữa, kỳ thực chúng ta đã từng cùng xuất hiện rồi, nhưng lại giao nhau, càng ngày càng cách xa" "Còn thể thâm hơn là song song, cự ly song song vĩnh viễn không đổi, mà sau khi giao nhau lại chỉ có thể càng đi càng xa, sau cùng vĩnh viễn không gặp được đối phương". Đầu kia, hắn tựa hồ cười thăm một tiếng, giọng nói nghe vào đặc biệt khó chịu. Hai người đều im lặng, bầu không khí và cuộc đối thoại như vậy làm cô cảm thấy rất áp lực, cô cảm giác mình như ngọn núi lửa trước khi bạo phát. "Em đang hận anh, đúng không? Bởi vì chuyện đêm hôm đó?". Một lúc lâu hắn mới nói ra một câu như vậy. "Không, em không hận anh, sai lầm cũng không phải chỉ do anh, một cây làm chẳng nên non, đêm đó em cũng có trách nhiệm, quá khứ hãy để cho nó qua đi, em đã không muốn nghiền cứu kỹ nữa, Phương Văn, chúng ta vẫn còn là bạn mà" Trước kia lúc gặp lại hắn lần đầu tiên, cô còn cất giữ một chút cảm giác tốt đẹp với mối tình đầu, thế nhưng sau khi gặp lại, cô mới phát hiện, cố chấp nhiều năm như vậy của mình chỉ là kỷ ức đẹp để trong lòng thôi, mà cũng không phải chấp nhất con người ấy, sau lại tiếp xúc vài lần, cô càng kiên định với ý nghĩ của mình, bọn họ không còn hợp với đối phương nữa, trải qua nhiều năm như vậy, mặc kệ là từ tư tưởng cho tới cách sống, bọn họ đều cách nhau quá xa, khe hở mất đi không cách nào bù đắp nổi. Cho nên cô không muốn tiếp tục tranh chấp vấn đề này, căn bản là đang lãng phí thời gian. "Anh biết rồi". Khi mà một cô gái nói với anh chỉ là bạn, kỳ thực cũng nói cho anh biết, giữa hai người không còn hi vọng làm người yêu của nhau. Hận và chán ghét cũng có thể chuyển hóa thành yêu, thế nhưng cảm giác không quan tâm này rất khó chuyển sang yêu. "Kỳ thực anh chỉ cho mình một cơ hội cuối cùng, cho rằng chúng ta vẫn có thể, hiện tại lòng anh đã chết, tối nay cùng ăn một bữa cơm được không?" "Phương Văn...". Tuy rằng trong lòng có chút hư vinh, như rất

nhieu cô gái khác, cho dù không thích đối phương, lại vẫn thích cái cảm giác được người ta thích, chỉ là cô vẫn có lý trí, cô không thích kiểu cứ dây dưa không rõ này, nên cắt thì phải cắt. "Em không cần lo lắng, anh cũng không phải muốn quần lấy em". Hẳn tựa hồ đoán được ý của cô, khẽ cười, sự âm u uất ức ban đầu biến mất, hẳn lại trở thành một thương nhân thành công, "Ngày mai anh sẽ quay về thành phố H, có thể còn phải ra nước ngoài một thời gian dài, cho nên muốn em mời anh một bữa cơm, coi như là tiệc tiễn đưa, vậy mà cũng không được sao?" Dương Dương thế mới biết mình hiểu sai, vội vã đỏ mặt nói được, thế là hai người hẹn xong sau khi tan việc Phương Văn tới công ty đón cô. Sau khi tan việc, Dương Dương dọn dẹp xong mọi thứ liền đến nơi hẹn, lại ở bãi đỗ xe của công ty gặp được hai oan gia không thể buông tha.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 46

"Dương Dương, hôm nay em thật xinh đẹp". Cố Phương Văn đã sớm chờ Dương Dương ở tầng một, vừa gặp được cô liền lùi lại hai bước, làm bộ như đang giám định và thưởng thức cô như một tác phẩm nghệ thuật. "Anh đang chế nhạo em đấy à? Gần đây em không biết đã bị hủy hoại không biết bao lần, công việc thì như con lả, một mối hết mức mà vẫn không thể cho người ta thỏa mãn, không thành tích lại còn bị mắng, anh xem, vành mắt cũng thâm đen hết cả lại đây". Cô mắng. "Có sao, vành mắt đen chỗ nào, sao anh lại không thấy cái gì hết thế". Hắn tiếp tục cợt nhả, xem ra hôm nay tâm tình của hắn rất tốt, thần thái phấn khởi, năm tháng đối với nam nữ quả nhiên là không công bình, con trai hai mươi chỉ là củ khoai, năm tháng trôi qua, củ khoai nhỏ đã thành khoai lang to lớn, mà con gái lúc hai mươi là hoa tươi, nhưng sau đó hoa tươi héo tàn, giá trị con người còn không bằng hoa giả, xem ra "Đàn ông ba mươi như đóa hoa, mà phụ nữ ba mươi lại như đậu nát" những lời này vẫn rất có đạo lý. "Nhìn anh kỹ thế, có phải nghĩ anh rất đẹp trai không?" "Thôi đi". Dương Dương cười nắc nẻ, hai người cùng cười ha ha, dường như chuyện lúc trước chưa từng xảy ra, nhưng thật sự không có chuyện gì sao? Kỳ thực trong lòng mỗi người đều hiểu, chỉ là người hiện đại cũng đã quen mang theo cái mặt nạ trong cuộc sống, anh không mang trái lại bị cho rằng không hiểu được đạo lý đối nhân xử thế. "Dương Dương, nếu em mệt quá thì đừng làm nữa, anh nuôi em cũng được" "Phương Văn, đừng nói những câu vui đùa như thế này, bằng không em...". Câu sau còn chưa hết, liền thấy được hai người đang đi tới, trong ngực như có một tảng đá đè nặng lên. Phan Thừa Hi và Hác Đình cùng đi tới, hiển nhiên cũng thấy được bọn họ. Trên lý trí nhận thức rất rõ ràng - là chính cô chủ động cự tuyệt hòa hợp với mặt trắng nhỏ, cho nên mặt trắng nhỏ có quyền lựa chọn theo đuổi cô gái khác, lý trí là một chuyện, cảm tình lại là một chuyện khác. Cho nên khi thấy bọn họ đứng chung với nhau, cô vẫn cảm thấy chói mắt, trên mặt tình cảm vẫn không thể tiếp nhận. Con người chính là mâu thuẫn như vậy, đây cũng coi là một mặt ích kỷ của con người, con người mặc kệ lúc nào, kỳ thực đều yêu bản thân mình nhiều hơn một chút. Lý trí vĩnh viễn không có cách nào khống chế tình cảm, tựa như ý thức vĩnh viễn không cách nào khống chế tiềm thức. Cho nên khi Dương Dương thấy một màn này, trái tim vẫn như bị người ta đâm vào, rõ ràng đã nói chỉ một lòng với cô, trừ cô ra ai cũng không cần mà bên cạnh lại đột nhiên xuất hiện một cô gái khác, cái cảm giác này là ai cũng sẽ cảm thấy khó chịu. Tuy không có suy nghĩ ở cùng với hắn, thế nhưng trong lòng biết có một người quan tâm mình, nguyện ý chờ chính, nhớ tới vẫn cảm thấy thật ấm áp. Nhưng lúc này người kia lại không muốn chờ nữa, cái cảm giác này thật giống như đột nhiên bị người khác đoạt đi cái kẹo mình thích, lòng tràn đầy uất ức, lý trí thì thanh tỉnh, nhưng trong lòng vẫn sẽ đau. Kỳ thực để cô chói mắt chính là người bên cạnh hắn kia, Dương Dương ở bên trong lòng tự thuyết phục mình, nếu như người kia đổi lại là một cô gái khác hẳn cô cũng sẽ không tức giận và churong mắt như thế, dù sao cô với cô ta có mối thâm thù đại hận mà, cô cũng không tin mặt trắng nhỏ lại không biết chuyện xảy ra hôm nay, nghĩ vậy thì oán hận với mặt trắng nhỏ cũng nhiều hơn. Dừng sào thấy bóng, nhìn thấy Hác Đình, chuyện xảy ra sáng sớm hôm nay lại nổi lên trong đầu, cây đuốc trong lòng lập tức bị đốt lên, thế nhưng nếu sáng sớm có thể chịu, vậy hiện tại cô cũng không có ý định làm lớn chuyện, cho nên không thể làm gì khác hơn là làm bộ không có thấy bọn họ, làm bộ hoàn toàn không quan tâm quay qua nói với Cố Phương Văn: "Em ra ngoài chờ anh, anh đi lấy xe trước đi". Nói rồi liền đi ra ngoài. Cô cần phải tỉnh táo, âm ỉ cả ngày, chỉ cảm thấy đầu sắp nứt ra rồi, cô không muốn nhìn thấy Hác Đình, nhất là về mặt phách lối khi cô ta đứng cạnh mặt trắng nhỏ. Thế nhưng thế giới này có vài người ngay cả tự mình hiểu lấy cũng thiếu hụt, làm những chuyện thẹn với lòng không những không trốn tránh, mà còn muốn chạy ra chất vấn cô, tiếng gầy cao gót truyền lại từ phía sau, Dương Dương liền biết là ai tới, cô thầm thở dài trong lòng. "Có phải cô nói với mọi người là tôi lấy bản báo cáo của cô?" Dương Dương tức giận cười lạnh, tuy rằng đó là sự thực, nhưng cô không ngu xuẩn đến mức đi tuyên truyền, dù sao chỉ là hoài nghi, không có chứng cứ rõ ràng, cô chỉ sợ bị cắn ngược một cái, thế nhưng không nghĩ tới cô ta không biết là nghe được tin đồn gì hay là có tật gặt mình, còn có thể lên mặt tìm cớ lý luận! Thế giới này người không biết xấu hổ nhiều lắm, nhưng xấu hổ đến như không có da mặt này là lần đầu tiên nhìn thấy, "Cô có làm hay không, trong lòng mọi người đều biết rõ, không cần tôi đi nói với người khác?" "Cô có chứng cứ gì nói là tôi trộm?". Hác Đình sắc mặt khó coi dồn ép Dương Dương, khí thế có phần muốn gây sự. Làm chuyện xấu còn có mặt mũi chất vấn cô! Dương Dương tức quá, thế giới này quả nhiên là trộm còn kiêu ngạo hơn cả người canh! "Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm" "Cô phải biết dựa vào những lời này của cô là tôi có thể đi tố cáo cô nói xấu tôi!" "Vậy cô đi tố cáo đi, nếu cô có chứng cứ tôi truyền đi mấy lời đó, bằng không kết quả là càng nhiều người biết được chuyện tốt mà cô làm thôi". Dương Dương cũng không cho cô ta chút mặt mũi, lớn tiếng nói. "Nếu cô còn tiếp tục trước mặt mọi người nói xấu làm bại hoại thanh danh của tôi, tôi nhất định sẽ tố cáo cô trước mặt lãnh đạo!". Hác Đình còn hung ác hơn cả cô, lên tiếng uy hiếp, khuôn mặt cũng vằn vẹo. "Hừ, tôi mới không có nhiều thời gian đi dây dưa với kẻ tiểu nhân như cô, đơn giản là hạ thấp thân phận của tôi". Dương Dương cũng không muốn tiếp tục đối trả với cô ta nữa, trải qua sự tình hôm nay, các cô đừng nói là làm bạn, ngay cả làm đồng nghiệp cũng không được, nếu như vậy không bằng thẳng thắn xé rách da mặt đi. "Cô dám thách tôi!". Hác Đình hiển nhiên là thật không ngờ Dương Dương dĩ nhiên ở nơi công cộng lên tiếng thách người, lúc ấy có hơi ngượng ngùng cả người. "Tôi chỉ ăn ngay nói thật mà thôi". Dương Dương cũng tức giận đến đầu óc mê mụ, ngày hôm nay từ sáng sớm đến bây giờ, vì cái sự việc này mà cô đã sắp suy sụp rồi, cô rõ ràng là người bị hại, trái lại bị lãnh đạo mắng không nói, còn phải chịu đựng ánh mắt hạ hê của đồng nghiệp, bây giờ người gây ra họa vẫn còn ở đây lên mặt chất vấn cô, thế giới này quả nhiên là điên rồi, bằng không bệnh viện tâm thần cũng sẽ không càng ngày càng nhiều lên như vậy. "Đúng ra tôi cũng thấy cô thật đáng thương, công tác bị tôi đoạt, công trạng không có, đàn ông cũng không cần cô, cho nên tôi cũng có thể hiểu được, cô hận tôi, ghét tôi là phải, tôi trước cũng đã nói, bất kể là công việc hay là người đàn ông này, Hác Đình tôi đều sẽ cướp được vào tay". Hác Đình không giận mà cười, nụ cười có phần hèn mọn nhìn Dương Dương. Dương Dương cảm thấy ngũ tạng lục phủ của mình thật đúng là bị cô ta làm cho bạo tạc, cô ta không phải xem quá nhiều phim truyền hình nên bị chứng vọng tưởng chứ hả! Lúc muốn lên tiếng, lại thấy xe mặt trắng nhỏ và xe Cố Phương Văn trước sau đi ra. Dương Dương nhìn lại, cái con mụ vừa giương nanh múa vuốt với cô, giờ lại trở về là Hác Đình phong tình vạn chủng, đi qua bên cạnh còn giả vờ hữu hảo vỗ vai cô, sau đó thì đi tới xe mặt trắng nhỏ. Người bên cạnh thấy, vỗ vai là tỏ ý hữu hảo, nhưng theo Dương Dương thấy, đó là khiêu khích trắng trợn, cô thật không biết nên cười hay nên tức giận đây. Mặt trắng nhỏ lái qua bên cạnh cô thì Dương Dương cúi đầu nhìn mặt đất, đôi lông mi dài che đi ánh mắt của mình, cô sợ ánh mắt sẽ bán đứng bản thân, khiến cho người ta

biết cô vẫn để ý người đàn ông này. Nhiều năm sau, cô mới hiểu được, quan hệ giữa bọn họ vừa bắt đầu đã là từ kết, đã được buộc chặt với đôi phượng, không thể nào gãy dựa được, cả đời này bọn họ nhất định sẽ vướng mắc với nhau. Lên xe, cơn tức của Dương Dương vẫn không tiêu, gương mặt tức giận phình cả lên. "Làm sao mà tức giận đến như vậy?". Cô Phương Văn thấy mặt cô không đúng, liền ôn nhu dò hỏi. "Không có việc gì, nghĩ đến công việc nên có hơi phiền thôi!" "Hắn là vì cô gái kia hả?" Dương Dương cười trừ, hóa là từ ở miệng mà ra, cho dù là người không liên hệ, cô cũng không muốn nói gì nhiều, cũng không phải cô sợ, mà là thật không muốn một người có nhân phẩm như vậy ảnh hưởng đến tâm tình và cuộc sống của mình, huống chi cô lại không có chứng cứ. Cô Phương Văn thức thời không hỏi nữa. Tuy rằng cô có hơi không yên lòng, tiếp tục cả buổi tối, hai người ở chung coi như là vui vẻ, nếu không xảy ra sự kiện kia sau đó. ***** Lúc đó Cô Phương Văn đi rửa tay, vừa vặn điện thoại lại quên cầm đi, Dương Dương vốn không muốn nghe hộ hân, dù sao cũng là việc riêng, thế nhưng chuông điện thoại lại vang lên hết lần này tới lần khác, cô cho rằng có thể là có chuyện quan trọng, do dự mãi rồi cũng nhận thay hân. Đầu giây bên kia là của một cô gái, giọng rất lớn. Cô Phương Văn từ toilet trở về liền phát hiện sắc mặt Dương Dương khó coi hơn lúc trước khi mình đi, "Làm sao vậy, không thoải mái sao?" Tay hân vươn ra muốn sờ trán Dương Dương thì cô né tránh. "Anh vừa có điện thoại, sau đó tôi đã nhận giúp anh". Cô mặt không chút thay đổi nói. Cô Phương Văn cúi đầu nhìn điện thoại, lập tức liền biết chuyện gì xảy ra, "Em biết cả rồi?" Dương Dương cười lạnh, cô phát hiện hôm nay mình rất thích cười lạnh, chỉ là không biết là cười mình ngu muội hay cười thế giới này quá hoang đường. "Cô Phương Văn, anh không phải khinh người quá đáng lắm sao?" Cô hỏi ngược lại. "Dương Dương, em nghe anh giải thích..." "Được, anh nói đi, anh nói xem rõ ràng đã kết hôn rồi mà còn ba lần bốn lượt tới trêu chọc tôi, cầu hôn với tôi, tôi đang suy nghĩ cũng may tôi lúc đó không có đáp ứng anh, nếu tôi đáp ứng rồi, chắc bây giờ tôi đã là một tiểu tam (kẻ thứ ba) mà mình luôn khinh bỉ, một kẻ thứ ba phá hoại hôn nhân người khác?" "Anh...". Đối mặt với sự phẫn của Dương Dương, Cô Phương Văn như một đứa bé làm sai nhưng lại không có từ nào thoát ra được. "Anh? Anh làm sao? Nói không nên lời nữa à? Anh bảo tôi làm sao chịu nổi, tôi tin anh như thế, anh lại trăm phượng ngàn kẻ muốn đặt tôi vào một vị trí như vậy, vị trí mà mọi người phi nhổ ư, anh bảo tôi phải thế nào với anh đây?". Dương Dương vẫn ghét nhất là bà điều: Mặt trắng nhỏ, sâu riêng còn cả kẻ thứ ba. Hai cái trước là vấn đề sở thích, thế nhưng cái sau lại dính đến đạo đức quan. Xã hội này càng phát triển, lại càng dị dạng, phát triển văn minh không theo kịp sự phát triển của vật chất, dẫn đến trong xã hội có rất nhiều người không tôn trọng bản thân, cũng không tôn trọng hôn nhân người khác, không cho rằng làm kẻ thứ ba là một chuyện đáng xấu hổ, bỏ qua điểm mấu chốt của đạo đức không nói, trái lại còn dáo dạt đắc ý, thậm chí, lễ thắng khí hùng, mượn cớ là vì tình yêu, coi ngoại tình là hợp pháp, dường như còn cao quý hơn cả hôn nhân, thế là dựng lên cái có tình yêu, việc cầu tha cũng có thể nói thành hoạt động quang minh chính đại. Cô vẫn cho rằng muốn trở thành một người có đạo đức, cần giữ vững một ít nguyên tắc, qua nhiều năm như vậy, cô vẫn tránh cho mình đi lên con đường ấy, thế nhưng cô quản được bản thân, lại không quản được bàn tay quỹ dư từ bên ngoài đuổi ra với cô, người mà cô đã từng yêu lại muốn cô làm tình nhân của hắn, dùng một hôn nhân giả kéo buộc cô bên cạnh, tạo ra một lá cờ đầy màu sắc mang mục đích lớn lao vĩnh viễn không đổi. Chuyện như vậy nghe được nhiều, thấy cũng nhiều, cũng có phần chết lặng, thế nhưng chuyện như thế lại xảy ra trên người mình, chốc lát mình đã thành nữ nhân vật chính khổ vì tình trong câu chuyện ấy, tất cả lại khác hoàn toàn, tuy rằng hắn không có thực hiện được, thế nhưng cô vẫn không thể tha thứ cho hắn! "Dương Dương, em nghe anh giải thích đi, anh làm vậy là vì anh rất yêu em, anh chưa từng quên được em, cho nên anh mới nghĩ ra phương pháp như vậy giữ em ở lại bên cạnh anh". Cô Phương Văn chán nản vội vã giải thích. "Yêu?". Cô giận quá thành cười, xem đi, quả nhiên lại là cái danh nghĩa tình yêu, một cái cớ thật hay, thật mang tính vĩ đại đó nha! Lẽ nào mang cái cớ tình yêu liền có thể lừa gạt cô, kéo cô vào cái bẫy của kẻ thứ ba? Cái danh nghĩa tình yêu này có gì khác với tội giết người đâu? "Đúng vậy, em phải tin anh, anh rất yêu em, anh và vợ anh kết hôn không hề có tình yêu, anh lấy cô ấy chỉ bởi cô ấy giúp anh trong sự nghiệp, anh rất cảm kích cô ấy, thế nhưng mặc kệ anh cố gắng thế nào, anh cũng không thể thích cô ấy, anh đã cố thử qua, mãi cho đến khi gặp được bóng dáng em ở quán bar Hồng Ma, anh mới biết rằng thì ra anh chưa từng quên chuyện giữa chúng ta, cho nên..." "Cho nên anh trăm phượng ngàn kẻ tiếp cận tôi, thiết kế bẫy để tôi đi lên con đường làm tình nhân của anh, để cho tình yêu của anh có kết quả, đúng không?". Rõ là buồn cười! Từ lâu chúng ta đã sai, thế nhưng vẫn còn không ngừng tìm lý do cho mình, cho rằng như vậy sẽ khiến chúng ta cao thượng hơn một chút, thoát nhìn chuyện lừa mình dối người này không chỉ xảy ra ở cổ đại, hiện đại vẫn có rất nhiều người ngày ngày lặp lại chuyện như thế, thực sự là quá buồn cười lại cũng đáng tiếc. "Dương Dương, em bình tĩnh đi, anh biết em rất tức giận, thế nhưng..." "Biết là tốt rồi, anh có biết ý nghĩ như vậy của anh không chỉ vũ nhục chính anh, anh còn vũ nhục nhân cách của tôi đó, Cô Phương Văn, chúng ta dừng ở đây, từ nay về sau, ngay cả bạn chúng ta cũng không phải nữa!" Nói xong, Dương Dương cầm túi lên đi ra ngoài. Dương Dương tức giận đến mức ngực phập phồng, tên này quá hèn hạ rồi, không chỉ lợi dụng tình cảm của một cô gái, bây giờ còn muốn lợi dụng tình cảm lúc trước cô dành cho hắn để đạt được mục đích, cô thực sự là đã nhìn lầm hắn! Ngẫm lại chuyện đã xảy ra hôm nay, Dương Dương thấy thật buồn cười, kẻ trộm đi chất vấn cô, sau đó lại phát hiện bạch mã vương tử hóa ra ngay cả hắc mã cũng không bằng, mà chỉ là một con ngựa đực! Nếu không phải thế giới này điên rồi, thì đó chính là cô có chuyện, bằng không làm sao lại xảy ra nhiều chuyện buồn cười như vậy trên người cô chứ? "Dương Dương, em dừng đi". Cô Phương Văn rất nhanh liền đuổi theo, kéo cánh tay Dương Dương không cho cô đi. "Lưu manh, buông tay!". Cô cự tuyệt không nể tình dùng túi xách đập hắn, "Anh còn muốn thế nào, không biến tôi thành tình nhân được nên không cam lòng sao?" "Không phải như vậy, Dương Dương, anh biết em rất hận anh, thế nhưng anh..." "Nhưng thì thế nào?". Dương Dương liền mỉa mai lời kịch của hắn, ý định không cho hắn giải thích, cô thực sự không muốn nghe cái lý do tự cho là đúng đắn của hắn, "Anh muốn nói cho tôi biết là vì yêu tôi nên mới làm như vậy hả?" Cô Phương Văn gật đầu, hoàn toàn không còn thần thái như trước. "A, Cô Phương Văn, anh phải biết rằng chúng ta đều đã trưởng thành, chúng ta phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình, mà không nên cứ như một đứa con nít, muốn làm cái gì thì làm cái đó, yêu? Yêu thì thế nào? Nếu như đây là tình yêu của anh, cũng không tránh khỏi quá dễ tiện đi? Anh đã lựa chọn hôn nhân vậy, thì anh phải trung thực với nó, cho dù anh không thương cô gái ấy, nhưng anh cũng phải trung thực với cô ấy, anh có thể thẳng thắn nói với cô ấy, nhưng anh như vậy lại là tổn thương cô ấy, sau đó là tổn thương tôi!" "Xin lỗi" "Anh có lỗi đầu chỉ với một mình tôi, anh không chỉ có lỗi với vợ anh, anh còn có lỗi với tình cảm giữa chúng ta, Cô Phương Văn, nếu như có thể chọn lại, tôi tình nguyện chọn chưa từng gặp lại anh, thời gian trước kia anh thực sự khiến tôi rất vui vẻ, tôi rất quý trọng tình cảm thanh xuân ấy, tuy rằng ngây ngô, nhưng cũng thật đơn thuần, thế nhưng anh lại tự tay hủy diệt nó, ngay cả một chút hồi ức tốt đẹp cũng bị hủy diệt hết rồi. Buông tay đi, tôi thực sự không muốn gặp lại anh nữa, cũng không muốn có bất kỳ vướng mắc gì với anh cả" Giọng cô nghe thật uể oải, đôi lông mày nhíu chặt lại khiến trái tim hắn thắt lại, muốn giơ tay lên vuốt lại chậm chạp không dám động, bởi vì hắn đã không có tư cách này, cô ấy nói đúng, đích thân hắn đã hủy diệt tình cảm tốt đẹp ấy, cuối cùng, hắn chán nản thả tay cô ra. Dương Dương ngay cả liếc hắn cũng cảm thấy vũ nhục mắt mình, không quay đầu lại bỏ đi, thế nhưng mới đi vài bước, Cô Phương Văn liền gọi cô lại. Cô theo quán tính dừng lại nhưng không quay đầu. "Dương Dương, anh xin lỗi, anh xin lỗi em, còn cả lần trước, kỳ thực chúng ta... Chúng ta chưa từng làm chuyện gì hết" Nghe nói như thế, cô rút cuộc xoay người lại. "Chúng ta chưa từng làm, vậy tại sao trên cổ của tôi có..." Những dấu hôn này. "Anh có ý làm như vậy, anh một lòng muốn em quay về bên anh, đêm đó, đích thực là anh cưỡng...quần áo của em, nhưng mà lúc anh muốn vào thì em lại nôn ra khắp người anh, cho nên... Sau đó thì không còn hứng thú nữa". Cô Phương Văn cúi đầu nói ra những lời này, có thể ở trong lòng hắn cũng cảm thấy không còn mặt mũi nào mà nhìn cô nữa, mãi đến khi một bóng người xuất hiện ở trước mắt, hắn mới ngẩng đầu lên, thế nhưng vừa ngẩng lên, một cái tát liền rơi xuống, trên mặt lập tức hiện lên một bàn tay màu đỏ. "Cô Phương Văn, giữa hai chúng ta từ giờ rõ ràng, tôi mong sau này sẽ không gặp lại anh nữa". Lúc này đây Dương Dương không có quay đầu lại nữa. Những kiến trúc mọc lên san sát như những hàng cây cao lớn bằng xi măng cốt thép, dần nề ông rọi vào gương mặt Cô Phương Văn trông thật tái nhợt và chán chường, không để ý tới ánh mắt kỳ quái của người đi đường. Cô Phương Văn vẫn yên lặng đứng ở nơi đó nhìn bóng lưng đi xa của cô, mãi cho đến khi bóng lưng cô đơn ấy biến mất trong tầm mắt của mình.

Q.5 - Chương 47

Dương Dương vừa đi vừa mắng, cô cũng biết vì người như thế mà tức giận rất không đáng, thế nhưng trong lòng vẫn giận, càng nghĩ càng uất ức, cảm giác mình đúng phải tiểu nhân, vô cớ bị người như thế thiết kế, cuối cùng còn âm ỉ với mặt trắng nhỏ thành như vậy. Cô đã từng đọc được một câu nói trong một cuốn tạp chí, "Tôi tin vào tình yêu, tin vào toàn bộ nhân tính, cho nên tôi phải cố gắng đạt được. Tôi chỉ không hi vọng tình yêu và nhân tính của mình bị người khác dùng tiền thù thách. Chỉ là, trên đời này, ai có thể trốn tránh được chứ?". Cô cũng tin vào nhân tính của mọi người, nhưng tình yêu và nhân tính của cô lại đang bị người khác vũ nhục! Nước mắt uất ức cứ thế chảy xuống, cô không để ý tới ánh mắt của người khác, ngồi ngay trên taxi khóc, không tiếng động rơi lệ, cô cũng không biết vì sao mà mình lại khóc, bởi vì Cố Phưong Vãn, hay là bởi vì mặt trắng nhỏ? Cô cũng không nói rõ được nguyên do, chỉ biết là trong lòng rất khó chịu, một sự bi ai tràn ngập trong lòng, mãi cho đến khi nó bao phủ cô vào. Hồi ức trước kia như một tấm thủy tinh vỡ vụn, từng mảnh đâm vào lòng, cô hận, Cố Phưong Vãn vì sao ngay cả một chút hồi ức tốt đẹp cuối cùng cũng không để lại cho cô? Bị người tin tưởng nhất phản bội và bị người mình từng thích thiết kế hãm hại mình đều giống nhau, vết thương sẽ mãi ở trong lòng, những cái đó đều rất đau đớn, càng chạm vào càng đau như bị kim châm muối xát. Khi mà người ta đau khổ nhất luôn muốn tìm một chỗ dựa, nhất là phụ nữ, người đầu tiên mà Dương Dương nghĩ tới là mặt trắng nhỏ. Lúc đó ý nghĩ đầu tiên của cô là đi tìm mặt trắng nhỏ, thế nhưng tới bên ngoài nhà hẳn thì cả người lại ngây dại, vào đó thì có ích lợi gì đâu? Bọn họ xa nhau căn bản nhất không phải bởi vì Cố Phưong Vãn, Cố Phưong Vãn chỉ là một ngôi nỏ, nguyên nhân căn bản nhất là ở sự mâu thuẫn giữa bọn họ, quyết định trên thái độ của mặt trắng nhỏ, sự gây hại của chủ nghĩa đàn ông của hắn, giả như không có Cố Phưong Vãn, một ngày nào đó giữa bọn họ cũng sẽ xảy ra chuyện, nghĩ vậy, cô càng cảm thấy mình chả còn dùng khí đâu mà đi lên nữa, huống hồ hôm nay mặt trắng nhỏ cùng Hắc Đình ra ngoài, trong công ty có tin đồn bọn họ sống chung, mặc dù không có tin tức xác thực nói bọn họ sống chung, thế nhưng đây cũng đủ để khiến cô nao núng. Cô thừa nhận mình là một người nhát gan, cô sợ bị cự tuyệt, lòng cô đã sớm tan nát không chịu nổi, cô không muốn lại vỡ ra thêm lần nữa, cho nên đứng trước nhà mặt trắng nhỏ mà cô không có dũng khí bấm chuông cửa, đứng đó một lúc rồi trực tiếp về nhà. Lúc Phan Thừa Hi lái xe về, liếc kính chiếu hậu liền thấy được một bóng hình quen thuộc, hắn lập tức ngừng lại, xuống xe muốn đuổi theo, thế nhưng cái bóng đáng đã lên một chiếc taxi đi rồi. Gió lạnh thổi tới, hắn lắc đầu, không thể nào là cô ấy được, chính cô ấy đã cự tuyệt, hơn nữa lúc tan ca còn cùng người đàn ông đó ra ngoài, Phan Thừa Hi cười tự giễu, lại quay về trong xe. Lúc tan việc, thấy cô, Phan Thừa Hi vẫn chăm chú nhìn vào mỗi một biểu tình trên gương mặt cô, hắn hy vọng có thể thấy được sự ghen tị trong đôi mắt ấy, thế nhưng hắn thất vọng, cô dường như không để ý tới, thậm chí ngay cả liếc hắn một cái cũng không mà cứ cúi đầu đi. Kỳ thực giữa hắn và Hắc Đình không có như bên ngoài truyền đi. Đối với rất nhiều người đàn ông, Hắc Đình là một cô gái cực kỳ có lực hấp dẫn, cô ấy không chỉ vóc dáng đẹp, người đẹp, hơn nữa rất thông minh. Bộ ngực với cái đầu đều rất phát đạt, được cô gái như vậy để ý hẳn người đàn ông nào cũng thấy tự hào, hắn thừa nhận, là do lòng ham hư vinh của đàn ông quá quá, Phan Thừa Hi hẳn cũng chỉ là một người đàn ông thông thường, cho nên hắn rất khó ngoại lệ. Huống chi vào cái thời đại này, phụ nữ đều đi lên các ngành nghề khác nhau phân tranh cao thấp với cánh đàn ông, thời đại hôm nay, có một nửa bầu trời thuộc về các chị em, các cô ấy thậm chí còn có khả năng hơn cả cánh đàn ông. Cho nên dưới hoàn cảnh và xu thế như vậy, trong công việc mà không muốn giao tiếp với bất cứ cô gái nào là điều không thể, để sự nghiệp phát triển, đàn ông không chỉ thành lập mối quan hệ nhất định với phụ nữ, hơn nữa còn phải bảo trì tốt quan hệ, nếu như cự tuyệt hợp tác với phụ nữ chính là mua dây buộc mình, hạn chế mình phát triển. Căn cứ vào hai điểm này, hắn chưa từng cự tuyệt sự hữu hảo mà Hắc Đình biểu thị với hắn, nhưng vẫn có chừng mực duy trì một khoảng cách nhất định. Sau khi hắn chia tay Dương Dương Hắc Đình đã từng ám chỉ với hắn, hy vọng có thể tiến thêm một bước phát triển, nhưng hắn khi đó căn bản không có thu lại được trái tim đã trao cho Dương Dương, cảm tình này đã tiêu hao rất lớn tâm huyết của hắn, hắn có đôi khi thậm chí suy nghĩ, sau khi xa cô ấy, hắn không biết sau này còn có thể dùng trái tim đi yêu một người nào nữa hay không. Hơn nữa hắn từ trước tới giờ đều rõ ràng cô gái mình muốn như thế nào, loại phụ nữ như Hắc Đình, làm đồng nghiệp, cô ấy sẽ là một sự giúp đỡ lớn, nhưng lại không phải một người bạn đời lý tưởng. Đối với một vài người đàn ông, phụ nữ quá cường thế, sẽ khiến đàn ông có cảm giác áp bức vô hình, bọn họ sẽ tự động tránh né với những người phụ nữ như này, bởi vì những cô gái như thế rất khó nắm giữ, mà Hắc Đình lại vừa vặn cho hắn cảm giác này, hắn không muốn ngoài công việc mà còn có phụ nữ quản cuộc sống mình, lúc nào cũng đè nặng bản thân, hắn thích kiểu phụ nữ như Dương Dương, cái đầu có thể không tốt được như Hắc Đình, thế nhưng lại thẳng ở sự đơn thuần khả ái, ở cùng cô ấy có cảm giác rất nhẹ nhàng, khiến hắn quên đi áp lực và phiền não trong công việc. Cho nên hắn liên tục chuyển cự tuyệt Hắc Đình, biểu lộ thái độ của mình, Hắc Đình lúc đó cũng có chút xấu hổ và khó chịu, nhưng coi như là một cô gái hiểu lý lẽ, bày tỏ có thể chấp nhận, nhưng vẫn mong muốn được làm bạn bè, làm một người đàn ông, rất khó nói "NO" với mỹ nữ, huống chi người ta cũng nói đến mức này rồi, nếu như hắn cự tuyệt, có vẻ là hắn không phóng khoáng. Thế là chỉ có công việc, hai người dùng thân phận bạn bè ở chung, cho nên đêm nay Hắc Đình gọi điện thoại mời hắn đi tham gia tiệc sinh nhật của mình thì Phan Thừa Hi cảm giác mình không có lý do cự tuyệt, liền đáp ứng, chỉ là không nghĩ tới sẽ đụng phải Dương Dương. Trong thời gian sống tách biệt Dương Dương, hắn suy nghĩ rất nhiều, đối với việc Dương Dương "Bên ngoài..." cũng có thể dùng thái độ tỉnh táo và phân tích mà nhìn nhận. Hắn thừa nhận lúc đó mình quá kích động, cũng quá hẹp hòi, hắn không có tình kết gì cả, nhưng hắn quan tâm cô gái này, hắn có thể không quan tâm quá khứ của cô ấy, thế nhưng hắn quan tâm tới hiện tại và tương lai của cô ấy, hắn không thể chịu đựng được việc cô gái này đang quen hắn thì lại xảy ra chuyện như vậy với một người đàn ông khác! Hắn là một người đàn ông! Không có một người đàn ông nào có thể chịu được chuyện vợ ngoại tình, nhưng cũng không phải chuyện vợ ngoại tình đơn giản như thế, nó không chỉ có thương tổn tổn nghiêm của một người đàn ông, mà quan trọng hơn nó làm tổn thương trái tim hắn, đối với tấm lòng hắn dành cho cô, hắn thừa nhận mình không phải người đàn ông thủ thân như ngọc, trước khi gặp Dương Dương hắn từng có nhiều cô gái khác, thế nhưng từ khi ở cùng với cô, hắn đã say goodbye với chốn phồn hoa bên ngoài, hắn tự nhận mình đã làm rất tốt ở điểm này, ngược lại, thái độ của cô vẫn không tỏ ra rõ ràng, đây cũng là một trong những nguyên nhân dẫn tới lần đó hắn mất đi lý trí. Thế nhưng hắn không buông tha cô được, cho nên sau khi bỏ đi hắn liền không kịp chờ đợi chạy tới chỗ cô, hắn không nhin nỗi việc cô với người đàn ông khác, cho nên hắn ba lần bảy lượt chiếm giữ lấy cô, muốn dùng chuyện ngu xuẩn ấy nhưng lại là phương pháp pháp nguyên thủy nhất của loài người chứng minh cô ấy thuộc về mình. Nhưng hắn căn bản không ngờ được cây gai trong lòng, nó vẫn luôn tồn tại trong tim hắn, hắn đổ kị, đổ kị tới sắp điên rồi, cho dù mỗi đêm chiếm lấy thân thể cô, hắn vẫn có cái ý nghĩ rất không chân thật, vẫn không quên được từng có một người đàn ông khác ở trên người cô, cứ nghĩ tới đó là hắn sẽ mất lý trí, không nhin được cũng lấy ra cây gai kia đâm vào cô, thấy cô bị thương mà lại có một ý nghĩ vui vẻ đến biến thái, thế nhưng cứ qua đi lại chỉ trích mình gấp trăm lần, vì sao lại làm chuyện ấu trĩ không có ý nghĩa đây? Cứ mỗi lần hắn phát thệ là sẽ không làm nữa nhưng vĩnh viễn đều có tiếp theo, cô ấy nói rất đúng, cây gai hắn đâm cô cũng đồng thời trừng phạt bản thân mình. Cuối cùng cô đưa ra lời chia tay, lần này hắn không có vấn đề, bởi vì hắn cũng mệt mỏi, hắn không dám cam đoan sau này mình sẽ không dùng một cây gai khác đâm cô, hắn cần phải yên tĩnh lại. Khoảng cách tạo nên cái đẹp, khoảng cách cũng có thể khiến người ta yên tĩnh, xa nhau trong khoảng thời gian này, hắn rốt cục bình tĩnh lại. Ý thức được trong chuyện này hắn cũng có trách nhiệm, thế là hắn bắt đầu hối hận, hối hận là một sự tiêu hao tâm tình, hồi

hận thì càng tổn thất lớn, càng sai nhiều hơn, hân vẫn yêu cô, hân không muốn sau đó lại hối hận mình buông tay tình yêu với một cô gái, cho nên hân lựa chọn dùng hành động để bù đắp, hy vọng có thể quay về, lần này đến cô ấy cự tuyệt, cô ấy nói cô ấy bị thương. Hân bật cười, cuộc sống có đôi khi, thật đúng là châm chọc, "Có những người có rất nhiều cơ hội gặp nhau, lại cứ kiêu căng từ chối, lúc muốn gặp thì đã không còn cơ hội. Có những lời có rất nhiều cơ hội để nói, lại nghĩ sau này hãy nói, lúc muốn nói thì đã không còn cơ hội. Có một số việc có rất nhiều cơ hội làm, lại cứ để hôm sau rồi tới hôm sau, lúc muốn làm lại cũng đã không còn cơ hội. Có thứ tình yêu rất nhiều cơ hội, nhưng lại không thêm để ý, tới khi coi trọng thì đã không còn cơ hội yêu!" Hóa ra tình cảm lại yếu ớt như vậy! Hân cảm thán, hân bắt đầu đi, hân không muốn, hân không cam lòng, cả ngày hân như cái xác không hồn, thì ra tình cảm có thể khiến một người bị giầy vò đến cả cơm nước cũng không muốn! Thời gian đó, hân gầy đi rất nhiều, hút thuốc rất nhiều, thế nhưng mọi thứ đều không lấy lại được tình cảm đã mất, cô ấy xin hân buông tha cho cô ấy, hân còn có thể làm như thế nào? Chuyện đã đến mức như thế, hân còn liều chết quán lấy cũng không có ý nghĩa gì, từ nay về sau cuộc sống từng trải qua, từng yêu nhau, cuối cùng lại chẳng còn quan hệ gì với nhau. Phan Thừa Hi ở trên xe tự giễu một hồi, mãi đến khi chú nhân viên quản lý đi tuần thì hân mới hồi phục tinh thần lại. "À, đúng rồi, Phan tiên sinh, bạn gái anh vừa rồi tới đó, hình như đi tìm anh, anh lại không có ở đây". Ngay khi Phan Thừa Hi vào thang máy thì chú nhân viên quản lý gọi hân lại. Lòng Phan Thừa Hi liền vui vẻ, "Chú nói là người có vóc dáng nhỏ, con mắt to..." "Đúng, chính là Dương tiểu thư đó, trước đã từng ở đây, tôi thấy hình như cô ấy không được vui lắm". Về mặt ông chú nhìn Phan Thừa Hi có vẻ không đồng ý, tưởng hân khi để con gái nhà người ta. Phan Thừa Hi cũng không giải thích, lại lên xe, nói tiếng cảm ơn với chú ấy rồi đi ngay. Hóa ra vừa rồi hân không có bị hoa mắt, thật là cô ấy! Phan Thừa Hi có hơi kích động, chỉ là Dương Dương lúc này tới tìm hân, là vì cái gì? Cô ấy sao lại không vui? Có phải cô ấy và người đàn ông kia xảy ra chuyện gì đó? Phan Thừa Hi đoán mọi khả năng trong đầu, lại không nghĩ ra được nguyên do, nhưng mặc kệ như thế nào, hân mơ hồ nghĩ đó là một cơ hội, thế là hân nhanh chóng tăng tốc xe chạy trên đường. Từ góc độ sinh lý học mà nói, khi một người không vui, khóc là một loại điều chỉnh của hệ thống miễn dịch, có thể lấy ra thứ bị đè nén, Dương Dương sau khi trở về lớn tiếng khóc rống một hồi, những uất ức ngày hôm nay đều theo nước mắt trôi đi, sau khi khóc, người quả nhiên dễ chịu hơn, chỉ là đầu rất là đau đớn, người mệt mỏi, cô tắm rửa xong, uống cốc sữa liền muốn trên giường ngủ, chân trước vừa mới bước lên giường, chuông cửa đã vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham).Net).

Q.5 - Chương 48

Dương Dương vừa lên giường ngủ, lúc này chuông cửa vang lên, giằng co một ngày nên cô rất mệt mỏi, cô căn bản không muốn để ý tới, mong người đang nhấn chuông biết khó mà lui, thế nhưng người kia lại rất ngoan cố, không bỏ qua cứ ầm ầm mãi, Dương Dương muốn không đứng dậy sợ rằng sẽ bị khiêu nại, không thể làm gì khác hơn là lê cái thân mệt mỏi ra mở cửa. Cửa mở, khi thấy người đứng ngoài kia thì Dương Dương ngây ngẩn cả người, một câu cũng không nói được. Phan Thừa Hi nhìn thẳng vào cô, hai người không nói câu nào, chỉ nhìn nhau như vậy, một lúc thôi mà như vĩnh hằng, hai người đều tựa hồ có thiên ngôn vạn ngữ, lại cũng không biết nên nói từ đâu, thế là chỉ là ngơ ngác nhìn đối phương, lúc này đây vô ngôn thắng hữu ngôn. Hai người chẳng biết sẽ nhìn nhau tới khi nào, mãi cho tới khi bảo an đi lên. Có lẽ là nhà đối diện thấy chuông cửa kêu ầm ầm nên mới gọi bảo an lên, đúng lúc lên thì thấy bọn họ đang nhìn nhau say đắm, cực kỳ xấu hổ liền họ khan một tiếng, âm thanh rất lớn nên Dương Dương vừa nghe thì hồn quay về xác, ra ngoài giải thích với bảo an một phen, người kia nhìn bọn họ mấy lần rồi mới đi xuống dưới. Dương Dương tránh người để mặt trắng nhò đi vào, Phan Thừa Hi đóng sập cửa lại làm Dương Dương lại càng hoảng sợ, có phần lúng túng không biết làm sao, hai tay không biết để đi đâu. "Em vừa tới chỗ anh phải không?". Phan Thừa Hi nói thẳng, xoáy thẳng vào mắt cô. "Anh... Anh có muốn uống gì không? Cà phê nhé?" Dương Dương chạy trốn chết. Phan Thừa Hi làm sao lại bỏ qua cơ hội như thế, tiến nhanh tới ôm cô từ sau lưng, gục đầu lên vai cô, hơi thở nặng nề, "Dương Dương, đến lúc này mà em còn muốn trốn tránh sao?" Cảm giác được hơi thở của hân phả ra trên cổ, cả người Dương Dương cứng đờ, căn môi, thờ mịch cũng không dám, một lúc lâu, cô mới thì thào: "Không phải em muốn trốn tránh anh, em chỉ không có lòng tin" Nghe vậy, đầu lòng mảy Phan Thừa Hi khẽ nhếch lên, tay hân tuột xuống, cuốn lấy eo cô, không cho cô đi, nhìn gương mặt cô gằn trong gang tấc, cúi người xuống, "Không có lòng tin, là không có lòng tin với anh, hay là không có lòng tin với bản thân em?" "Cả hai!" "Vậy anh cho em lòng tin được không?" Dương Dương khẽ run lên, toàn thân trở nên mẫn cảm, bởi vì tay hân đang ma sát nốt ruồi sau tai cô, hân đang có ý! Dương Dương hồn hên, liên tục né tránh: "Anh buông em ra đi, chúng ta nói chuyện" "Như vậy cũng có thể nói được" "Thả ra mà!" "Không thả!" "Thả ra đi...". Dương Dương thực sự là cười khổ không được, thế này thì nói kiểu gì! Thế nhưng lòng lại thấy ấm áp, cô thích sự vô lại ấy, mặt trắng nhò đẹp trai xấu xa của cô đã quay về rồi. "Không thả không thả, Dương Dương, anh không thả đâu, anh biết, lần này mà anh thả tay, sau này cơ hội thực sự sẽ không còn nữa, Dương Dương, em không thể tuyệt tình như vậy, tuy rằng anh đã sai, nhưng em không thể ngay cả một cơ hội cũng không cho anh, thần tiên cũng có lúc phạm sai lầm, chúng ta đều là người phạm, chúng ta càng dễ phạm sai lầm, anh thừa nhận mình lúc đó không tốt, vừa hẹp hòi vừa kích động, anh hối hận vì đã làm tổn thương em, nhưng anh lại không hối hận mình đã làm như thế, bởi vì trải qua những việc này, mới để cho anh thấy rõ nội tâm của mình, mới để anh biết rằng không thể sống thiếu em, mới để cho anh trưởng thành hơn!" Dương Dương không khỏi xúc động: "Kỳ thực em cũng có lỗi!" Hân nói đúng, bọn họ đều là người phạm, chỉ cần là người thì sẽ có sai lầm, cô cũng không ngoại lệ, từ nhỏ đến lớn, cô không biết đã làm sai bao nhiêu chuyện, mà ở mặt tình cảm, cô cũng không làm đủ, trước khi gặp lại Cố Phương Văn, lòng cô vẫn luôn không ổn định, muốn nói đến sai lầm thì tội của cô còn nặng hơn, người đàn ông này chỉ vì quá yêu cô, yêu đến mức trở nên ích kỷ, sau cùng là thương tổn. Vừa rồi cô nói không có lòng tin, là không có lòng tin với tình cảm, với hân, ngay cả với chính bản thân, cô sợ, cô sợ sẽ có lần tiếp theo, cô sợ sự quyết liệt ấy đốt cháy tình cảm mình, bỏ hân, sau này sẽ không còn yêu như thế, nhưng trong lòng cô vẫn luôn có một giọng nói: Nếu đã không có lòng tin, vậy đêm nay sao cô lại đi tìm hân? Mẹ cô từng nói, bất kỳ thứ tình cảm gì đều không có bảo đảm, cho dù là hôn nhân, có giấy tờ bảo chứng, thế nhưng có hữu dụng không? Nếu có thì ti lệ người ly hôn cũng không cao tới vậy, cho nên sau khi bà biết chuyện giữa Dương Dương và mặt trắng nhò, mẹ cô liền cổ vũ cô cho mặt trắng nhò thêm một cơ hội, tuy rằng Dương Dương rất hoài nghi mẹ cô nói vậy nguyên nhân lớn nhất là vì muốn gặp anh chàng đẹp trai có ngoại hình mặt trắng nhò. Yêu một người là do trái tim lựa chọn, mà không phải lý trí, cảm tính vốn chính là lý trí không thể nói, mặc kệ hân làm cái gì, cô cũng đã định trước là không thể bỏ hân, rồi khỏi hân, đời này cô sẽ không yêu người nào được như vậy, đúng thế, cô thương hân, cái gã đáng ghét ấy, hân không hoàn mỹ, thế nhưng cô thương hân a, điểm này cô không thể phủ nhận. Mọi người đều yếu đuối, nhất là những lúc gặp phải chuyện trọng đại, năng lực chịu đựng của trái tim cực kỳ mỏng manh, đặc biệt muốn tìm một người để dựa vào, lúc mà Cố Phương Văn nói ra chân tướng sự thật, cô còn đang rất tức giận, đồng thời lại thả lỏng, đoạn cảm tình trước đây cô một mực không buông được, luôn cảm thấy chấm dứt vậy là rất tiếc nuối, thế nhưng ngay thời khắc đó cô đã buông xuôi được. Dương Dương thờ dãi trong lòng, tha thứ cho hân, cũng tha thứ cho chính mình đi, coi như là cho tình yêu một cơ hội sống lại, yêu rất giầy vò con người ta, nhưng cô cam tâm tình nguyện bị giầy vò như thế, ai bảo cô luyến tiếc không muốn buông tha, cô không mong muốn cô với mặt trắng nhò mỗi người một nơi, cô muốn là tương cứu trong lúc hoạn nạn. Cho nên khi trong lòng Phan

Thừa Hi bắt ổn phỏng đoán ý của Dương Dương thì cô bỗng đẩy tay hấn ra, xoay người lại, hai tay vòng qua cổ hấn, kéo hấn lại gần mình. Trong một lúc mà Phan Thừa Hi không theo kịp cô, nhưng khi đôi môi bắt đầu, hương vị ngọt ngào quen thuộc lan tràn giữa răng với môi, hấn rất nhanh đảo khách thành chủ, ôm lấy thân thể mềm mại của cô, nụ hôn mang theo sự kích động, ép cô vào vách tường tham lam tìm tòi, nồng nhiệt như lửa, hai người cứ như là lần đầu tiên hôn nhau, thăm dò đối phương, tựa hồ như muốn bù lại sự thiếu thốn trong thời gian xa nhau này hết trong một lần. Nụ hôn của hai người nhiệt tình như lửa, tay Dương Dương cắm vào tóc Phan Thừa Hi, cảm giác cơ thể như bị đốt cháy, tê dại, cả người như bị rút gân, thân thể rã rời, chỉ có thể dựa vào hấn. Có người đã nói như vậy: Thế giới này chỉ có hai loại người, một là đàn ông, một là phụ nữ. Đàn ông mà ở với phụ nữ thì ngoại trừ yêu còn có cả "dục". Mặt trắng nhỏ đang dùng "dục" để trừng phạt, giờ đây mâu thuẫn giữa hai người đã được hóa giải, cuối cùng chính là cùi khô gặp lửa lần lên giương, có thể thật là ứng với câu nói kia, khi chúng ta còn trẻ, chúng ta thích dùng "dục" để thăm dò đối phương, mặc kệ yêu hay không nhưng cứ làm đã. "Tiểu Bạch, em yêu anh" "Anh yêu em hơn." Hấn không biết một chút lấy cánh môi cô. "Tiểu Bạch... Kỳ thực lần kia..." "Ừ? ..." "Lần kia..." Nhiệt độ cơ thể hấn đang đốt cháy cô, đầu óc cô dần mơ hồ, nói mấy câu cũng không thể rõ ràng. Tay mặt trắng nhỏ tuột xuống, để bên eo cô, sau đó đi vào trong áo, chậm rãi trêu đùa với cô, khẽ dẫn dụ: "Dương Dương, anh muốn em..." "Anh lấy tay ra đã, em có lỗi... Ừ...". Cô không nhịn được rên rỉ, cái tên tình trùng lên não này đã đưa tay vào trong áo lót cô lên làm chuyện xấu. Dương Dương né tránh sự trêu chọc của hấn, thế nhưng hấn được một tác lại muốn tiến một thước, công thành đoạt đất, ở phương diện này, cô từ trước đến nay đều không phải là đối thủ của hấn, dưới sự hành hạ của hấn cúc áo lần lượt trở thành đảo bình, hấn tuần tra tới lui trên da, tựa như có một dòng nước ấm chảy qua thân thể, mỗi một lỗ chân lông trên người đều có cảm giác thoải mái nói không nên lời. "Có lời gì muốn nói thì đi sau đi". Thấy cô vô lực né tránh, giãy dụa những cái cuối cùng, Phan Thừa Hi cười trêu ghẹo, ôm ngang cô ném lên giường, sau đó cả người hấn ép xuống, một đôi tay lập tức không an phận dạo khắp thân thể cô. Dương Dương toàn thân căng thẳng, tránh né bờ môi của hấn, thế nhưng hấn như một con rắn, cuốn lấy đầu lưỡi cô làm cho đầu óc cô trở nên trống rỗng, ngay cả việc muốn nói gì cũng quên. Dương Dương rên khẽ, thân thể run rẩy, tóc hấn ma sát lên da đã trở nên đỏ ửng của cô, tay bừa bãi tuần tra tới lui, quen việc dễ làm, động tác ôn nhu, kỹ xảo thành thạo khiến cô run rẩy toàn thân, cảm giác có một dòng điện từ dưới chân chạy khắp người, ngón chân cô co hết lại, toàn thân hơi cong, như những chiếc lá trong mưa gió, run run không ngừng. Phan Thừa Hi tình té hôn xuống những nơi nhạy cảm của Dương Dương, hấn đưa tay cô ra sau, kéo nút buộc, tay kia hai bút cùng vẽ, chiếc quần được kéo qua bụng, rón rời cứ thế đi xuống, một đường chậm rãi, mãi cho đến địa phương tư mật, lục lợi, tham nhập, nhẹ nhàng mà đảo quanh, xoa nắn, sau đó sẽ từng bước từng bước gia tăng độ mạnh yếu. Dương Dương cảm giác trong người thật trướng đầy, êm dịu, toàn thân vô lực, theo động tác của mặt trắng nhỏ trở nên càng ngày càng hư mềm, dòng nước ấm từ trong người chảy ra lan tràn, sau một khắc cô liền thở gấp lên. "Tiểu Bạch" "Ừ" "Tiểu Bạch" "Ừ" "Tiểu Bạch... ! !!" Cô phát ra tiếng rên ri lạnh lạnh, một cảm giác đánh úp toàn thân, cô cảm giác lâng lâng, cứ như đang nằm trên biển rộng, dòng nước biển ấm áp đang bao quanh mình, cảm giác từng đợt sóng biển không ngừng vuốt ve, theo sóng triều mà nhấp nhô, dâng trào. Trong lần co rút đầu tiên, Dương Dương cấp bách hô lên, "Tiểu Bạch, lần đó em không có gì với anh ta cả!" Phan Thừa Hi động tác chậm một chút, sau đó "A" một tiếng, tiếp tục. Chẳng qua khi sóng biển đánh lên tảng đá, vung lên đợt sóng triều cao nhất, chặt chẽ ma sát khắp trong hoa cốt, hấn dán chặt trong ngực cô, mặt chôn sâu ở cổ, nhẹ nhàng liếm tai cô, khe khẽ: "Có hay không cũng không sao cả..." Ngay lúc đó lòng Dương Dương cảm thấy như hòa tan, cảm giác mọi chỗ trống trên người đều được lấp đầy. Cảnh hoa đuôi theo sóng triều, bên bờ, trong đợt sóng cuộn trào mãnh liệt ấy, đầu óc Dương Dương choáng váng đạt tới điểm sung sướng cao nhất.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 49

Cuộc sống có đôi lúc làm cho người ta khó hiểu, nó cho bạn quả ngọt lại có thể làm bạn ăn đến hỏng răng, phải chịu đựng nỗi khổ bị đau răng; nó cho bạn quả đắng, lại có thể là thuốc hay lợi cho miệng, ích lợi cuối cùng giành cho bạn nhiều hơn, ai cười đến cuối cùng, người đó mới là người chiến thắng. Sáng sớm khi tỉnh lại, Dương Dương thấy được người bên cạnh, nhiệt độ ấm áp cùng hương vị quen thuộc từ người hấn, cô cơ hồ lập tức bỏ qua hết những thương tổn cũng như tùy hứng trước đây của bọn họ. Trên "Thánh Kinh" có nói: Hai người dù sao cũng tốt hơn một người, bởi vì hai người cùng gian khổ thì càng có hiệu quả hơn. Nếu ngã, người này có thể nâng người kia dậy, nếu đơn độc bị ngã, không ai có thể kéo được hấn dậy, vậy người này có họa. Hơn nữa, hai người cùng ngủ ấm áp hơn một mình ngủ nhiều. Áp sát hấn, nhìn ngó quan hấn khi ngủ, đôi lông mày đậm, nhưng không mất đi phần thanh tú, cái mũi cao ngất, đôi môi mông, rất gợi cảm, nhưng có người nói mỗi mông là người bạc tình, nghĩ vậy, cô gật đầu, tựa hồ là có điểm như thế, nhưng quên đi, ai lại chưa từng có lúc như thế? Lòng tràn đầy vui vẻ, yên lòng thờ dài, sát nữa, lại sát hơn nữa, đặt tay mình lồng vào khuỷu tay hấn rồi ôm hấn, thừa dịp trước khi hấn dậy hưởng thụ thời khắc này, tâm lập tức tràn đầy. Ôn hương đầy cõi lòng, Phan Thừa Hi ngay khi cô tới gần đã tỉnh lại, thế nhưng vẫn nhắm mắt như cũ, muốn xem xem rốt cuộc cô ấy muốn làm gì, cảm giác được ngón tay cô lướt qua mặt hấn, rất nhẹ nhàng, không có chạm vào, chỉ khe khẽ như không cần thận chạm phải rồi lập tức tránh ra, rất sợ đánh thức hấn, ngay lúc đó, trong trái tim hấn tràn đầy hình bóng ấy, cũng chỉ có hình bóng cô mà thôi. Làm bộ không có ý thức gác tay lên ngực cô, ôm chặt lấy cô, thừa dịp trước khi dậy chiếm cứ cô một hồi. Loại cảm giác khi tỉnh lại có cô ở bên cạnh rất chân thật, rất là tốt, lần đầu tiên hấn ý nghĩ vĩnh viễn muốn được như vậy, kết hôn? Có lẽ là một ý kiến hay. Sống hòa thuận vui vẻ, cuộc đời khó ai có được mấy lần như thế, sau khi anh phạm sai lầm còn có thể tha thứ cho anh, hơn nữa còn chiều ý anh nữa? Thân thể Lý Ninh đã tốt hơn nhiều, Xa Minh Vũ nói hấn đã liên hệ được chuyên gia phẫu thuật thẩm mỹ cho Lý Ninh rồi, ngày phẫu thuật cũng đã định, nếu không có gì ngoài ý muốn, qua mấy tháng nữa bọn họ sẽ trở về. Dương Dương lần thứ hai mừng đến chảy nước mắt, Lý Ninh rốt cục khổ tận cam lai. Đối với việc hợp lại của cô và mặt trắng nhỏ, Một Một giờ hai chân hai tay tán thành, lại vẫn còn tồn tại cô, nói muốn gặp được người đàn ông như mặt trắng nhỏ, nhất định là kiếp trước làm nhiều việc tốt mới có thể gặp được vận may đó, như cô ấy, nhất định là kiếp trước làm toàn chuyện xấu, cho nên tới giờ vẫn chưa tìm được bạch mã vương tử, cô ấy còn oán thêm một câu, cười ngửa trắng không phải vương tử mà là Đường Tăng, trên trời không có thiên sứ mà chỉ toàn người chim! Dương Dương trêu chọc cô ấy, "Tớ có biện pháp này, chỉ cần dựa theo cái này làm, tuyệt đối có thể tìm được hoàng tử ếch" Một Một khinh miệt: "Tớ cần một con cóc để làm gì chứ?" "Cậu cũng chớ xem thường con cóc này, dù sao bây giờ ngay cả cóc mà cậu cũng chẳng sờ tới được" "Cái con bé chết bầm kia, ngứa da đúng không? Ba ngày không đánh không chịu được hả? Xem "miêu trảo thập bát trảo" của tớ đây" "Này này này cẩn thận khuôn mặt ngọc ngà của tớ chứ" Dương Dương sợ đến rút lui. "Vậy nói xem, cậu có đề nghị gì, nói được thì bản tiểu thư tha cho cậu!" "Ba năm bảy thì cậu già vờ đáng yêu, hai bốn sáu thì già làm thực nữ, chủ nhật quay lại bản sắc chanh chua, như vậy cậu cậu có thể Một Một, tớ không đề yên cho cậu đâu! !!" "Tớ đây mới là người không đề yên cho cậu này, tớ muốn nguyên rủa cậu, nguyên rủa cậu thành "Phụ nữ ba tâm! !" Dương Dương ngăn cả người, hỏi, "Như thế nào là "Phụ nữ ba tâm?" "Muốn biết?" Một Một cười xấu xa. Dương Dương gật đầu. "Không nói cho cậu!" Dương Dương nổi giận, tiếp một chương, nắm lấy hống Một Một, Một Một cũng không tỏ ra yếu kém, bốp phát vào trán cô, hai người xoắn lấy nhau,

cúi đầu Dương Dương lấy ra hắc dương công, mới ép Mộc Mộc đi vào khuôn khổ, cái gọi là phụ nữ ba tâm chính là người phụ nữ ở nhà thì đau bụng (phóng tâm), nghĩ tới thì thương tâm, nhìn thì thấy ác tâm == Sau lần thứ hai hòa hợp, cả hai đều quý trọng đoạn tình cảm có được không dễ này, đối với chuyện lúc trước tất cả đều không hề truy cầu ai đúng ai sai, ngày ngày sống trong hạnh phúc ngọt ngào. Mà mọi người ở công ty phần lớn đều chúc mừng cho hai người, chỉ có một người, mắt lạnh nhìn cô, từ nay về sau càng hận thấu xương cô hơn, có người nói, chiến tranh giữa phụ nữ là do đàn ông mang lại, vậy thì cuộc chiến ấy sẽ còn lợi hại hơn, thật lâu sau đó cô mới biết được, thì ra trước khi vào Hoa Tinh Hắc Đình đã gặp được mặt trắng nhỏ, tình yêu âm thầm này nở, cho nên mới bỏ việc ở công ty trước tới đây làm, tưởng rằng cận thủy lâu dài có thể tới được mặt trắng, không nghĩ tới lại bại bởi Dương Dương - cô gái "ba không" mà cô ta vẫn xem thường, cho nên mới ghi hận trong lòng, khi làm việc luôn cùng cô đối nghịch. Về phần Cổ Phương Văn, từ sau đêm đó, Dương Dương đã rất lâu không liên lạc với hắn, ngẫu nhiên sẽ nghe được vài tin tức liên quan từ người khác, cô giống như đang nghe tin của một người xa lạ nào đó, chỉ cười cho qua, mãi cho đến hai năm sau, bọn họ lại gặp phải nhau ở thành phố S, thời gian có thể lưu lại rất nhiều thứ, cũng có thể xóa đi rất nhiều thứ, bao gồm cừu hận, lúc đó cô rất tức giận với Cổ Phương Văn, thế nhưng cừu hận là tự gây vò mình, nhất là khi đem nó đặt trong lòng, như vậy rất ngu, theo thời gian trôi qua, cô đã không còn hận Cổ Phương Văn, hai năm, 730 ngày, nói dài cũng không dài, nhưng nói ngắn cũng không ngắn, ngay cả có thâm cừu đại hận gì cũng sẽ quên đi, cho nên khi hai người gặp nhau thì đều bình tĩnh xuống từ từ nói chuyện phiếm, qua cuộc đối thoại này cô mới biết, hắn đã ly hôn với vợ, hơn nữa bởi một lần sai lầm đầu tư, sinh ý bị hủy, hầu như táng gia bại sản, hiện tại dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, tất cả đều bắt đầu lại. Nghe thế, Dương Dương thổn thức không ngớt, hàn huyên sau đó không lâu, Cổ Phương Văn nghe điện, hình như có việc gấp, Dương Dương liền đứng dậy cáo từ, sau này tới vài chục năm hai người cũng không gặp lại nhau, chỉ là nghe nói việc làm ăn sau này của hắn khá hơn, tuy rằng không có bằng sự huy hoàng trước đây, nhưng coi như là có chút thành tích, cũng tái hôn, cô đâu là một cô gái rất trẻ, mới tốt nghiệp đại học, cô gái kia có một cái tên rất đáng yêu, gọi là Lâm Dương Dương. Đương nhiên cái này nói sau. Tình yêu không phải toàn bộ cuộc sống, phiền não trong công việc cũng cứ thế nhào tới, mãi cho tới khi khiến người ta hít thở không thông. Trải qua lần trước giáo huấn tư liệu bị "nhặt" trước, Dương Dương từ đó đều làm tốt các biện pháp "Bảo vệ" với văn kiện và tài liệu của mình, văn kiện nào không cần, dù chỉ là một phần không quan trọng trong tài liệu quá hạn, cũng sẽ lo lắng xác nhận xem máy nghiền giấy đã xé hết chưa còn sót lại gì không, hoặc là trực tiếp xé nó đi, miễn cho lại bị rơi vào trong tay người có ý đồ. Đối với Hắc Đình, Dương Dương không muốn truy cứu, cô tin tưởng thiện ác đều có báo, nếu không báo, chỉ là thời gian chưa tới, một người làm quá nhiều chuyện xấu, có một ngày sẽ ăn phải quả đắng do mình trồng, cái này không phải mê tín, mà là cô tin tưởng thế giới này không có tường nào không lọt gió, trừ chính bạn ra, bạn vĩnh viễn cũng không thể bảo chứng người khác sẽ không bán đứng bạn, cho nên cô không vội, cô sẽ chờ nhìn kết quả, chỉ có người cười đến cuối cùng mới thực sự là người thắng! Chẳng qua là cô không ngờ báo ứng này tới nhanh như vậy. Ngày đó, mọi người đang ngồi trong phòng làm việc, đột nhiên, phòng Mary Lý truyền ra một trận động tĩnh, đó là tiếng của Mary Lý, Mary Lý đã tại chức vài chục năm, rất nhiều mưa gió đều trải qua, Dương Dương vào công ty mấy tháng nay, chung từng thấy cô ấy phát tác lớn đến thế. Mọi người hai mắt nhìn nhau, đều hiếu kỳ không rõ bên trong xảy ra chuyện gì, không lâu sau từ một người đi ra, mọi người vừa nhìn, dĩ nhiên là Hắc Đình! Lúc này Hắc Đình sắc mặt tái nhợt, trong đôi mắt chớp lên ánh sáng, môi cắn chặt, cô ta sau khi ra khỏi phòng làm việc của Mary Lý liền chạy thẳng tới toilet. Tất cả mọi người đang ngồi trao đổi ánh mắt, đã xảy ra chuyện! Ai ai cũng cúi đầu làm chuyện của mình, có chuyện lập tức xử lý, không có chuyện gì cũng giả bộ vội vàng, nói chung lúc mà lãnh đạo phát tác, tốt nhất là đừng gây ra sai lầm gì, bằng không liền có thể làm kẻ chết thay. Hôm ấy, tất cả mọi người đều bàng quan, đều muốn biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nhưng ai cũng không muốn đi hỏi, thế là đủ loại suy đoán sinh ra, các loại phiên bản đều có. Mà sắc mặt Hắc Đình cả ngày vô cùng tái nhợt, bộ dạng không yên lòng. Ngày thứ hai, mọi người rốt cuộc biết chuyện gì xảy ra. Thì ra một CASE trên tay Hắc Đình xuất hiện vấn đề, cụ thể xuất hiện chuyện gì, phiên bản có rất nhiều, thế nhưng đều có một điểm giống nhau, đó chính là bởi Hắc Đình sơ suất và lơ là, dẫn tới công ty phải bồi thường một số tiền lớn, uy tín cũng bị đã kích, mà bản case này do Hắc Đình phụ trách, hiện tại vấn đề đương nhiên là do Hắc Đình phụ trách. Dương Dương không khỏi cảm khái không thôi, nếu như trước đây không phải Hắc Đình "vô ý" lượm tư liệu của cô, trước đoạt đi khách hàng của cô, vậy hiện tại người gặp chuyện không may không phải cô sao? Cuộc sống có đôi lúc làm cho người ta khó hiểu, nó cho bạn quả ngọt lại có thể làm bạn ăn đến hóng hển, phải chịu đựng nỗi khổ bị đau răng; nó cho bạn quả đắng, lại có thể là thuốc hay lợi cho miệng, ích lợi cuối cùng giành cho bạn nhiều hơn, ai cười đến cuối cùng, người đó mới là người chiến thắng. Cô kinh ngạc đồng thời trong lòng có chút hả hê vui mừng vì mình nhân họa đắc phúc, thực sự là "Tái ông mất ngựa họa phúc khôn lường" a. Trước không nói công ty bồi thường bao nhiêu tiền, chỉ ít Hắc Đình phải phụ trách một phần trong đó, có người nói cũng may nhà Hắc Đình tương đối có tiền, chút tiền ấy vẫn còn chịu được. Nhưng có người lại nói, tiền cô ta bồi thường đủ, thế nhưng mặt mũi cô ta cũng đâu còn. Hắc Đình luôn là một người tranh cường hão thắng, hơn nữa bản thân đã có chút tư sắc, vẫn một mực sống trong sự tán dương của người khác nên bị làm hư, cho nên không muốn thấy người khác tốt hơn mình. Tốt nhất là người cùng phái phải quỵ dưới vấy thân phục cô ta, mà người khác phái thì vĩnh viễn bị cô ta dẫm dưới chân, cả đời chỉ có thể ngước nhìn cô ta, từng làm thủ hạ bại tướng dưới tay cô ta, một ngày nào đó lại vượt qua cô ta, có thể sẽ ngồi ngang hàng với mình, vậy khẳng định không thể trở thành bạn hoặc đồng bọn, mà chỉ có thể thành địch nhân. Dương Dương chính là một trong số những địch nhân của cô ta. Đối với lần này, Mary Lý làm ra xử phạt tương ứng với Hắc Đình. Từ đó về sau, khí thế của Hắc Đình thu liễm rất nhiều, không còn gây sự nữa, Dương Dương nhất thời còn không thích ứng được sự thay đổi của cô ta, nhất là không còn dùng mắt nhìn cô, thật là có chút không quen. Qua hai tháng sau, Hắc Đình gửi đơn xin từ chức, hôm cô ta đi, Dương Dương ra ngoài làm nghiệp vụ, sau khi trở về mới nghe được người khác nói cô ta đã đi, không khỏi có phần vô cùng kinh ngạc và hậu tri hậu giác, nghĩ lại kể từ sau chuyện kia, Hắc Đình đích thực là "Phong quang bất tái" (Không còn ánh sáng nữa), làm việc cũng không có tích cực như trước, trái lại có phần nổng nỏ, nhiều lần đều làm sai chuyện bị cấp trên vạch ra. Bây giờ nghĩ lại, cô ta chắc là đã muốn đi từ lúc đó. Lúc đi ngang qua vị trí của cô ta, người đi - nhà trống, trong lòng chợt có cảm giác là lạ, cô thầm nghĩ mình ngu ngốc, chẳng lẽ nghiện bị ngược đãi rồi à? Không ai là không quen với người đối đầu gay gắt với bản thân! Cô lắc đầu cười quay về vị trí của mình, hướng đi về sau của Hắc Đình, cô cũng không rõ ràng, chỉ nghe nói cô ta đôi nghề, còn có thể lăn lộn, cô nghĩ điều này cũng bình thường, cô gái tranh cường hão thắng như Hắc Đình, chắc là sẽ không cho phép bản thân thất bại. Hắc Đình đi không lâu sau, công ty lại bắt đầu tuyển thêm người, đây chính là thế giới này, địa cầu sẽ không bởi vì bất luận kẻ nào mà ngừng quay, công ty cũng sẽ không bởi vì một nhân viên rời công tác mà đóng cửa, thế giới này cũng không có nói ai là không được. Người tới phỏng vấn rất nhiều, so với lúc trước cô tham gia thì nhiều hơn, mỗi ngày quay về công ty đều gặp một đám người, khản trương, tự tin, uể oải, biểu tình gì cũng có, chúng sinh bách thái, ở chỗ này hiện ra hết, cô không khỏi nhớ lại một năm trước mình mới tới công ty, nhìn hiện tại, cô có thể kiêu ngạo với mọi người, cô đã trưởng thành, cô không còn là thái độ vô tri ấu trĩ lúc mới ra khỏi trường, tuy cô còn chưa đủ khôn khéo, linh hoạt, thế nhưng Dương Dương bây giờ tuyệt đối không phải một con thái độ! Để kỉ niệm một năm vào Hoa Tinh, cô cao hứng bao một phòng KTV, mời hết một đám hồ bằng câu hữu, cô hào khí thông thiên tuyên bố với mọi người, cô bây giờ không còn là cô gái ba không nữa, cô đã thực hiện bốn hiện đại hóa của tổ quốc, trở thành một cô gái "Tứ lập". Tư tưởng độc lập, năng lực tự lực, giao thông độc lập, kinh tế độc lập. Mặt trắng nhỏ lập tức khinh bỉ cô, em giao thông độc lập ở chỗ nào chứ? Mỗi ngày đều ngồi xe hắn đi làm, Dương Dương cười quyền rũ, ôm lấy cổ mặt trắng nhỏ hà hơi, nói: "Em không giao thông độc lập chỗ nào chứ? Mỗi ngày em đều có BMW đi làm đưa đón, hơn nữa còn có tài xế miễn phí cho em, đây không phải giao thông độc lập thì là gì?" Mọi người cười ha ha, mặt trắng nhỏ sắc mặt như muốn làm khó dễ, thuận thế ngâm vịnh tai cô, mặt Dương Dương thoáng cái thành con tôm luộc, đỏ từ tai tới cổ, mọi người lại càng trêu ghẹo hai người bọn họ, cười cả đám, Dương Dương ngượng ngùng tức giận nhìn hắn, Phan Thừa Hi ngược lại rất đắc ý, còn tự nhiên biểu thị cảm ơn với mọi người, Dương Dương vỗ chưởng tới, hắn tiếp được, thuận thế ôm cô vào lòng, để cô ngồi trên đùi mình, đại diện tiết mục ân ái, mọi người cười mắng không ngớt, ai cũng da gà rớt đầy đất. Lý Ninh phẫu thuật rất thành công, tình huống khôi phục cũng cực kỳ tốt, vết sẹo do tai nạn bây giờ hoàn toàn không nhìn ra, Dương Dương và Mộc Mộc nghe xong đều cực kỳ cao hứng, mua rất nhiều thứ chờ cô ấy trở về. Ba tháng sau Lý

Ninh trở về nước, ba người bạn ngày xưa sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy lại ôm nhau khóc. Kỳ thực giữa Lý Ninh và Xa Minh Vũ đã là một sự đấu tranh rất lâu, đó là một lịch trình cực kỳ gian nan. Khi đó, sau khi Lý Ninh tỉnh lại một thời gian đầu tự giận mình, đồng thời hoàn toàn không tiếp nhận Xa Minh Vũ, trong thời gian đó, cô ấy không ăn không uống, Xa Minh Vũ cũng không ăn uống gì theo, Dương Dương và Mộc Mộc còn cả mấy người Phan Thừa Hi vội muốn chết, bọn họ hầu như mỗi ngày đều gọi điện thoại tới, bọn họ thậm chí dự định hai người còn đâm vật nhau thể nữa, bọn họ chuẩn bị qua Mỹ mang hai người về, nói có chết cũng nên chết trên đất nước mình, cũng may sau Lý Ninh lại tương thông, đương nhiên không thiếu được sự khuyên bảo của mấy người bọn họ, còn cả sự trợ giúp của bác sĩ tâm lý, mà cô ấy chấp nhận Xa Minh Vũ lần nữa cũng là trải qua cả quãng thời gian lo lắng và đâm vật nhau mới làm ra quyết định, như Mộc Mộc nói, Lý Ninh là một cô gái cực kỳ phóng khoáng, ở bất cứ chuyện gì, nói bỏ là bỏ, nói vứt là vứt, vô cùng sáng khoái, thế nhưng duy chỉ có trong tình yêu là không coi được, ngã đến phân thân toái cốt, quay đầu, vết thương lành, tiếp tục yêu, tiếp tục đau, cả đời đau, cả đời yêu. Đối với quyết định của Lý Ninh, Dương Dương không có biểu thị ủng hộ, cũng không có phản đối, đúng sai đều tốt, đó là lựa chọn của Lý Ninh, có người nói, tình yêu giống như thuốc phiện, người yêu nhau là những đứa trẻ ngây thơ trúng độc, yêu và đau, hết thấy đều là sự lựa chọn của bọn họ. Mặc kệ Lý Ninh trở thành ra sao, mặc kệ cô ấy có lựa chọn thế nào, Dương Dương chỉ biết là, Lý Ninh là bạn tốt của cô, người bạn tốt cả đời! Cuộc sống sẽ không vì bất kỳ ai mà dừng lại, vô luận hải lòng hay bị thương, theo thời gian trôi qua, trái đất vẫn quay, mặt trời ngày thứ hai vẫn sẽ mọc lên, câu chuyện của bọn họ còn chưa kết thúc, vẫn còn tiếp tục, có hải lòng cũng có uể oải, có ngọt ngào cũng sẽ có tranh chấp, giống như thiên thiên vạn vạn người bên cạnh chúng ta, cuộc sống bình thường nhưng lại độc nhất vô nhị.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trăng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 50: Ngoại truyện 1

Vợ xấu cuối cùng vẫn gặp bố chồng, thế nhưng Dương Dương còn chưa được thấy bố chồng, mẹ cô đã không kịp chờ muốn gặp con rể, Dương Dương không lay chuyển được bà, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng, cùng mặt trăng nhỏ thương lượng một chút. Tối hôm đó, lúc Dương Dương chuẩn bị ngủ nói với hân, thế nhưng mặt trăng nhỏ ngồi xuống lại muốn động thủ động cước muốn làm chuyện xấu. "Muốn anh không?". Phan Thừa Hi tay thì đặt trên vai, tay thì để ở ngực cô, miệng cọ cọ vào mặt cô. "Làm trò, buồn nôn quá đấy, anh ngồi xuống, em có chuyện muốn nói" "Em cũng không muốn anh!" Hân "rưng rưng" lên án. "Em tại sao phải muốn anh chứ". Dương Dương ác hân, trắng mắt, có cái ý nghĩ gì tốt, hai người cùng đi làm cùng nhau tan tầm (lúc này cô còn không có từ chức ở Hoa Tinh), cùng một công ty lại cùng ở dưới một mái nhà, không chán chết là tốt rồi, lại còn nhớ, không phải nói đàn ông không quản người sao? Thế nào mà ở trên người hân lại khác hân, đơn giản là thuốc cao bôi trên da chó, quá dính người! "Anh là bạn trai em, em không muốn anh thì muốn ai? Nói! Cái tên gian phu kia là ai? Anh đi giết nó!" "Gian phu chính là Phan Thừa Hi, anh tốt nhất nên đánh cho anh ta ba ngày cũng không nói được" "Em thật độc ác!" "Đáng ghét quá, này. . . Lấy móng vuốt của anh ra ngay!" "Dương Dương, chúng ta làm vận động trước đi". Hân hoàn toàn không thấy bạch nhãn của cô, tiếp tục công thành đoạt đất, đột nhiên giật cô áo cô ra, ngón tay đè lên vết ứ màu hồng ở cổ, cười không có ý tốt. Dương Dương một chương đập tay hân: "Đừng có tẩy máy, ngồi trò chuyện đã, lúc nào cũng nghĩ mấy chuyện buồn nôn này, tình trạng sung nào a!" "Ài, phụ nữ chính là thích khẩu thị tâm phi, hôm qua không biết ai kêu ấy nhỉ. . ." Hân trêu chọc. "Phan Thừa Hi!". Dương Dương nhớ tới tối hôm qua hân. . . Ách. . . Hân hôn toàn thân cô, kể cả chỗ tư mật nhất, hôn đến cô như muốn tan ra, bọn họ tương hợp như thế. . . Không thể còn muốn! Phan Thừa Hi dường như đoán được cô đang nghĩ gì, cười càng thêm đắc ý, lần người tiến lên, dán sát vào cô, đem cô ôm ngồi lên đùi mình, cho chân cô cuốn lấy eo hân, tay hân bừa bãi vờn vào bên trong áo ngủ. "Này, anh lại tới! . . ." "Em không thích?" "Đừng ồn ào! Em có lời muốn nói với anh. . . Đừng. . . Đừng chạm vào chỗ đó. . .". Cô run rẩy mẫn, giọng thì yếu ớt ngược lại như đang làm nũng. "Em cứ nói đi, chúng ta có thể vừa thương lượng vừa vận động, đó là hai việc khác nhau nên sẽ không xung đột". Hân nhìn cô cắn môi, lại nhịn không được sợ run, cười đến rất bồn chồn. "Anh bảo em làm sao nói được chứ!". Động tác của hân càng ngày càng nóng, cô sợ trường nên hân một cái thì đầu hân nghiêng qua một bên. Phan Thừa Hi cười càng thêm đắc ý, ôm ngang cô lên, chuyển dời trận địa tới phòng ngủ. Cô thờ dài, thời gian bọn họ ở phòng ngủ tương đối nhiều. Việc này kéo dài một đêm, mãi cho đến khi mẹ cô tuyên bố muốn mua sầu riêng qua thăm cô, Dương Dương mới bắt đầu nói ra, vốn tưởng hân sẽ không muốn, không ngờ là hân lập tức đáp ứng, hôm sau liền lôi kéo cô đi mua đồ, nói là muốn tặng quà cho ba mẹ vợ. Sớm biết hân cam tâm tình nguyện như thế, cô cũng không cần do dự lâu như vậy. Mặt trăng nhỏ và mẹ cô hưng phấn như nhau, cách cuối tuần còn có bốn ngày, hân không kịp chờ đợi kéo cô đi dạo mấy cửa hàng, mua cái này mua cái kia, cô mệt nhưng cũng cảm thấy rất hạnh phúc. "Tiểu Bạch, mua đủ rồi chứ, chỉ là gặp mẹ em thôi mà, không cần thiết phô trương lãng phí như vậy" "Vây cũng không được, anh đây là đi gặp ba mẹ vợ tương lai, sao có thể không mua ít đồ cho bọn họ, đây chính là điều then chốt mà anh có thể từ tình nhân nâng đỡ trở thành ông xã của em". Hân nửa thật nửa giả nhạo báng. "Em xin anh, lấy hay không lấy chồng là do em, có quan hệ gì với ba mẹ em đâu, em không muốn gả cho anh, anh lấy lòng bọn họ cũng vô dụng". Cô hậm hừ. "Lẽ nào anh còn chưa đủ sức lấy lòng em sao?". Hân cười xấu xa, mắt liếc tới chỗ khăn lụa trên cổ cô. Dương Dương tức giận vỗ hân, tên này xấu quá rồi! Cái gì cũng dám nói! Cũng không xem đây là đang ở đâu nữa! "Ừ?". Thấy cô xấu hổ hân rất hăng hái, cố ý truy đến cùng: "Chưa ra sức đủ? Vây xem ra đêm nay anh phải. . ." "Này!". Cô hận đến giậm chân, hân thì cười càng xán lạn, lên hôn lên mặt cô một cái, sau đó trước khi cô nổi bão đi vào biển người cuộn cuộn, ở trong mắt người khác, bọn họ chính là một đôi hạnh phúc. Ngày trở về, sáng sớm bọn họ liền lên đường, ngồi trên chiếc BMW của mặt trăng nhỏ về nhà. Lúc đầu Dương Dương còn không muốn khoe khoang như vậy, nhưng mặt trăng nhỏ cứng rắn muốn tự mình lái xe, nói rằng sẽ tiện hơn, hơn nữa đi cao tốc rất nhanh, có thể tiết kiệm hơn phân nửa thời gian. Dương Dương không lay chuyển được hân, vốn cô còn có chút lo lắng hân một mình lái xe quá mệt mỏi, lái xe cần tinh thần tập trung cao độ, khó được nghỉ ngơi, cô hy vọng để hân được nghỉ ngơi, thế nhưng hân bởi vậy âm ỉ đến đen cả mặt, nói cô không muốn người bạn trai này làm việc vì cô, cô dờ khóc dờ cười, nếu hân thích làm chuyện khổ sai như thế, cô mà cướp đoạt sở thích của người ta, vậy rất thất đức. Cảnh sắc trên đường cao tốc rất đơn điệu, xa lộ thẳng tắp về phía chân trời, vô cùng vô tận, rất khiến người ta thấy vô vị, Dương Dương nói với hân không được mấy câu liền bắt đầu buồn ngủ, dứt khoát nghiêng đầu qua một bên ngủ thiếp đi, Phan Thừa Hi ở một bên thấy mà nghiêng răng, bắt đầu hồi hận, sớm biết thế sẽ không tự mình lái xe, khổ cực không nói, còn phải nhìn cô gái kia ngủ thoải mái như heo, nếu như ngồi xe về, vậy lúc mà cô ngủ sẽ ngã vào người hân, hân có thể ăn một chút đậu hũ, bây giờ chỉ có thể nhìn mà không thể chạm, lại còn phải dốc hết tinh thần tập trung lái xe, thất sách thất sách a! Dương Dương ngủ đủ liền dậy, thấy sắc mặt mặt trăng nhỏ đã có phần mệt mỏi rồi, nhưng vẫn không chớp mắt chăm chú lái xe, ngược lại mình ngủ chảy cả nước miếng, thực sự là có hơi xấu hổ. "Tiểu Bạch, anh có mệt hay không? Nếu không chúng ta nghỉ chút đã rồi đi?" "Có thể không mệt được sao? Vừa không nói chuyện lại vừa mỏi eo đau lưng, em rất thoải mái ha". Giọng hân có vị chua mưng mưng. Cũng là anh tự tìm! Cô mắng thầm hân, nhưng thấy vẻ mệt mỏi trên gương mặt ấy, vẫn có chút đau lòng, đến gần bên cạnh hôn hân một cái: "Hiện tại thế nào?" "Ừ. . . Tốt hơn rồi, nếu có thể được hôn thêm mấy cái thì càng tốt hơn nữa". Hân được một tác lại muốn tiến một thước. Cô bật cười không ngớt, tên này lại nhân cơ hội mượn gió

bê mắng! Điền hình của lưu manh mà! Nhưng mắng thì mắng, vẫn như mong muốn hôn hân mấy cái, lúc này hân mới vui về ra mặt, ngâm thơ nói: "Chết dưới hoa mầu đơn, thành quý cũng phong lưu" Cô quả trách một câu, hỏi hân có khăn trương hay không, hân ngược lại rất tự tin, nói: "Có gì mà phải khăn trương chứ, lẽ nào em không biết cha mẹ vợ gặp con rể, càng nhìn càng vui sao" Cô liếc mắt, quyết định không nói chuyện với cái tên tự kỷ cuồng như vậy nữa. Khoảng chừng qua hơn một giờ, liền tới nhà cô. Mẹ Dương Dương từ sáng sớm đã bắt đầu oanh tạc điện thoại di động của cô, hỏi cô lúc nào đến, điện thoại di động của cô cũng sắp hết sạch pin rồi! Xe vào tiểu khu nhà cô thì đã thấy ba và mẹ cô đứng chờ ở cửa, xe dừng lại xong, cô đi xuống xe muốn nhào vào trong lòng mẹ, dù sao đã hơn hai tháng không gặp, rất là nhớ bọn họ, thế nhưng, . . Thế nhưng mẹ cô lại chỉ liếc cô một cái, đại khái 3 giây, sau đó, hai tay mở ra, lao thẳng tới trước mặt mặt trắng nhỏ, nét mặt vui tươi như đóa hoa, kéo tay mặt trắng nhỏ, quan sát từ trên xuống dưới nói: "Đây hân là mặt trắng nhỏ đi?" Phan Thừa Hi có hơi xấu hổ, tròng mắt Dương Dương, Dương Dương làm bộ không phát hiện, quay đầu lại ôm ba cô, ba cô thật ra rất vui về khi cô về, chỉ là bà xã mình gặp được thanh niên mà thành cái bộ dạng này. . . Thật mất mặt! "Cháu chào bác gái, cháu là Phan Thừa Hi" "A a, thì ra gọi là tiểu Hi hả, Dương Dương nó chưa từng nói cho bác biết tên cháu, lúc nào cũng gọi mặt trắng nhỏ mặt trắng nhỏ, hại bác suy nghĩ tưởng cháu tên là Tiểu Bạch Kiềm". Dương thị cười ha ha không ngừng, đem trách nhiệm toàn bộ đổ lên người Dương Dương, Dương Dương ở sau lưng siết chặt tay, gian tế! Gian tế! Đôi mắt cô đâm lẹ nhìn ba, hai người không lời nhìn nhau, cô / ông tại sao có thể có người mẹ / bà xã như thế? "Đi thôi, chúng ta vào rồi nói" "Vâng ạ, cảm ơn bác gái, à, đúng rồi, bác trai bác gái, cháu có mua cho hai bác chút quà đây ạ". Nói rồi từ sau xe lấy ra túi lớn túi nhỏ lễ vật. Dương Dương nhìn hân mang trước mang sau, lái xe, công chuyện chờ, chịu một nhọc, đây hết thấy chỉ là vì lấy lòng cô, nếu như nói cô không cảm động, đó là gạt người, con người là da thịt, sao cô có thể không cảm động? Đã từng có người hỏi: Lập gia đình rốt cuộc là gả cho người có tiền hay là người không có tiền mới tốt? Kỳ thực bất kể là có tiền hay là không có tiền, gả cho người đàn ông nguyên ý tiêu tiền vì cô mới là chính xác! Có tiền hay không không quan trọng, quan trọng là tấm lòng đối với cô, người đàn ông nguyên ý đối tốt với cô, chính là người đàn ông đáng để gả nhất! "Ai nha, cái này. . . Thực sự là quá khách khí, cháu đến thôi là được rồi, sao lại khách khí vậy chứ?" "Chỉ là một chút lễ vật nhỏ thôi, xin bác trai bác gái nhận ạ" . . . Vậy bác cảm ơn a! Nga soàn soạt soàn soạt. . . Lão Dương à, mau tới giúp con rể tương lai mang đồ vào nhà này". Dương thị quay đầu lại chỉ Dương ba đang đứng một bên. Đồng chí Dương ba rơi lệ, cực kỳ uất ức nhìn Dương thị, bằng gì mà bố vợ phải giúp con rể bê đồ a, hân sẽ không sợ tháng sáu có sương, sẽ bị trời phạt hả! "Không cần đâu ạ, bác gái, việc nặng vậy nên để cháu làm, có thể nào phiền phức bác trai chứ". Phan Thừa Hi vội vàng chối từ, Dương ba lập tức bị một câu nói như vậy thu mua, tức khắc thích đưa con rể tương lai này, Dương Dương cực kỳ khinh bỉ nhìn hân, hừ, quả nhiên là yêu nghiệt đầu thai, nam nữ già trẻ đều ăn! "Được được được, thực sự là biết làm người a, người tuổi trẻ vừa đẹp trai vừa hiểu chuyện như thế giờ không thấy nhiều nữa". Dương thị vui vẻ vỗ tay Phan Thừa Hi, sau đó quay đầu quát dẹp đường với Dương Dương: "Con gái à, còn không qua đây mang đồ vào, tìm được người bạn trai như vậy là phúc khí con đã tu luyện cả đời đây, đây chính là con cóc leo lên thiên nga a! Còn ngó ngàng đây làm gì, bạn trai con một thì phải thế nào đây?" Dương Dương triệt để hết chỗ nói với mẹ cô, tưởng rằng lần này Phan Thừa Hi còn có thể chối từ như trước, thế nào mà hân lại không có! Còn dùng mắt cổ vũ cô cùng cảm đồ, cảm động mới đây lập tức bốc hơi sạch, cảm giận bất bình đi qua cảm đồ giúp hân, hân thừa dịp ba mẹ cô không để ý, nhỏ giọng bên tai cô: "Đêm nay mới tính sổ với em!" Mặt cô lập tức tái nhợt ngơ ngẩn tại chỗ, bàn tay hoa run rẩy, trời làm bậy có thể sống, tự làm bậy, đáng đời a! Cô dẫn theo yêu nghiệt trở về! Làm bậy a! Phan Thừa Hi rất hài lòng khi thấy nét mặt của cô, đi lướt qua, cảm lễ vật, dụ dỗ hai vị lão nhân gia vào nhà, Dương Dương đứng bên ngoài một hồi lâu mới vào nhà, sau khi vào liền nghe thấy tiếng cười không ngừng của ba người từ trong phòng khách, dĩ nhiên phát hiện không ai quan tâm tới việc cô chưa có vào nhà! Cô mặt lạnh nhìn ba người bọn họ, tức giận đóng cửa, đem mấy thứ đồ nặng nề đặt trên học tủ, tức giận đi rửa mặt.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 51: Ngoại truyện 2

Dương Dương một mình ở trong toilet càng nghĩ càng tức giận bất bình, có cha mẹ như bọn họ sao? Cũng không nghĩ xem ai mới là con ruột bọn họ nữa! Lúc này Phan Thừa Hi chui vào theo, đẩy đẩy người cô, cô tức giận đẩy hân: "Cút sang một bên, đừng có được tiện nghi mà còn khoe mẽ" "Ghen tí?" Hân cố ý hà hơi bên tai cô, khiến cho cô ngứa ngáy khó chịu. "Mắc mớ gì tới anh?" "Chuyện này tự nhiên không liên quan tới anh, nhưng mà đêm nay anh còn muốn tính sổ với em!" "Mặt trắng nhỏ đáng chết! Anh. . .". Cô hai tay chống nạnh, mày liễu dựng thẳng. Câu anh XXX của Dương Dương còn chưa kịp xuất khẩu, Dương thị vừa vịn đi tới liền thấy một màn này, có thể nghĩ, Dương thị khiếp sợ a, lại có thể tưởng tượng ra, Dương Dương sẽ chết thảm nhiều lần. "Dương Dương! Con đang làm cái gì hả?! Có đứa con gái như con sao? Nhìn con bây giờ còn ra thể thống gì nữa, cứ như một mụ đàn bà chanh chua vậy, truyền ra ngoài người ta còn tưởng nhà chúng ta không có gia giáo! Vẫn còn trừng há, còn không thả tay xuống cho mẹ!" Trong lòng Dương Dương uất nghẹn, rất là uất ức, rất là không phục, nhưng cô không thể đối nghịch với Dương thị, thứ nhất Dương thị là mẹ cô, cô không thể mắng càng không thể đánh bà, có đánh thì cũng chỉ có mình bị đánh; thứ hai so với công lực của Dương thị, cô vẫn chỉ là một con chim non mới ra đời, chim non mà muốn so đầu với lão yêu ư? Đó là không biết lượng sức, ngại mệnh quá dài! Trái với biểu tình buồn bực của Dương Dương, người nào đó trông thật vui vẻ, ngay cả mắt cũng híp tịt cả lại, vui tươi hơn hờn ôm lấy vai Dương thị nói: "Bác gái, kỳ thực Dương Dương bình thường cô ấy cũng rất dịu dàng, chính là mỗi tháng lại có mấy ngày rất nóng nảy, việc nhà hay gì đó cháu đều không dám để cô ấy làm, chỉ là cô ấy cũng có lúc mắng người, lại còn đá người ta, như thế cũng thật khiến người ta có chút khó khăn" "Cái gì, Nó đánh cháu? Đánh chỗ nào? Xuất thủ có nặng hay không? Còn đau không? Con rể tương lai đáng thương của bác, cái đứa con gái không nên thân của bác lại dám khi dễ cháu, trách không được gầy như vậy, bóp ra cũng không được hai cân thịt, thì ra là cả ngày bị người ta khi dễ. . .". "Không có chuyện gì cả đâu bác gái, cháu còn có thể chịu được". Mặt trắng nhỏ khoe mẽ nói. Dương Dương phát lạnh nhìn hai người bọn họ diễn trò bên cạnh, cô sắp phát điên rồi phát điên, cầm lấy một cái bàn chải đánh răng, cho rằng lợi khí để vào cô mặt trắng nhỏ: "Tiểu dạng, anh có thể giả bộ thương cảm hơn một chút được không!" "Dương Dương, con không phải muốn phản sao? Con nếu dám làm tổn thương con rể bảo bối của mẹ, mẹ sẽ không để yên cho con đâu!" "Mẹ, rốt cuộc ai mới là con ruột của mẹ thế? !" Cô giậm chân, cào tường. Dương thị tựa hồ lúc này mới ý thức được cô mới là con ruột của bà, trên mặt hiện lên vẻ tự trách, ách, đại khái chỉ 3s sau, hai tay mở ra, rất xin lỗi: "Không sai, con là ruột của mẹ, nhưng mà mẹ cũng đã nhìn gương mặt tròn trĩnh này của con hai mươi bốn năm, 24 năm đó, con gái à, là ai cũng sẽ mệt mỏi về thị giác, cho nên mẹ mới không còn cảm tình gì với con, đây cũng là chuyện không có biện pháp, con hãy nén bi thương, đương nhiên con có thể chọn tiếp tục chống án, nhưng mà mẹ kiến nghị con nên đi phẫu thuật thẩm mỹ mới khá hơn được chút đó" Tiếp đây lại chuyển sang mặt trắng nhỏ, mặt cười như hoa cúc, lời lẽ dịu dàng đến chảy cả nước (Dương ba kháng nghị: Bà vợ này cả đời còn chưa từng nói như thế với tôi! Dương thị: Kháng nghị vô hiệu! Bác bỏ): "Con rể bảo bối, chúng ta tới phòng khách uống nước ăn hoa quả đi, đừng chấp nhặt với nó nữa làm gì, nó tới thời kì mãn kinh áy mà, lần sau mà nó còn dám đánh cháu đá cháu, cháu chỉ cần nói với bác gái, xem bác gái thu thập nó thế nào, đối phó với tiểu tính tình này của Dương

Dương thì phải hận, tuyệt, gian, dối cơm nước xong, bác gái sẽ dạy cháu mấy chiêu. . ." Mẹ mới tới kỳ mãn kinh, cả nhà hai người đều tới kỳ mãn kinh! Dương Dương ở sau lưng bọn họ cào tường, sai, vậy không phải bản thân cũng đem vào nguyên rửa sao? A a a. . . Đừng cản cô, cô muốn giết người cô muốn giết người! Phan Thừa Hi cảm giác phía sau truyền tới hàn ý và sát ý mãnh liệt, rùng mình một cái, Dương thì cho là hân lãnh, vội vàng gọi Dương ba chỉ bật điều hòa lên cao nhất. Cô ở trong toilet một hồi lâu mới ra ngoài, sau khi ra ngoài dĩ nhiên có thể ăn cơm, cô không khỏi phiền muộn lần thứ hai, trước kia cô về nhà vô số lần, trừ lễ mừng năm mới ra, không có lần nào được ăn bữa cơm thịnh soạn như vậy, từ rất lâu mẹ cô đã coi ba với cô thành động vật hoang dại nuôi thả, tâm tình tốt thì cho đồ ăn, tâm tình không tốt thì cơm cũng đừng hòng! Rất nhiều lần cô và ba chỉ có thể ngâm Khang sư phụ ăn! Nhìn bây giờ xem, quả thực vượt qua cả đãi ngộ của Từ Hi thái hậu, còn mẫn hân toàn tịch nữa! "Nào nào nào, con rẻ tương lai, gấp thức ăn gấp thức ăn, ăn nhiều một chút, cứ coi như đang ở nhà, sau khi ăn xong bác gái sẽ nấu súp cho cháu ăn bồi bổ thân thể". Dương thì nói xong còn không quên phi đao cắm thẳng vào ngực Dương Dương, xem con biến con rẻ tương lai thành ra thế này, xem mẹ phi chết con, không phi chết không được! Sau đó làm bộ kinh ngạc: "Dương Dương sao con còn sống ra như thế? Không ăn cơm hả, không ăn thì đẹp đi, nào, con rẻ tương lai, nếm thử món "Khương Thông Kê" (không biết món này) này, đây chính là chuyên môn của bác, nào, ăn nhiều đi" Khương thông kê! Dương Dương cơ linh, chạy nhanh tới, đáng tiếc đã muộn! Đập bàn, hai cái chân đã bị bỏ vào trong bát mặt trắng nhỏ. "Em muốn ăn hả?". Cảm giác được ánh mắt "Như mê như say" của cô, hân lạng lẽ qua bên cạnh, nhỏ giọng hỏi. Cô liên tục gật đầu, đáng thương nhìn hân, mong muốn Phan đại nhân có thể thi ân chia cho cô một nửa. Phan Thừa Hi phong tình vạn chủng cười, cầm lấy một cái đùi gà, đảo qua trước mặt cô, Dương Dương vội vã cầm chén đi đón, thế nhưng cái chân kia lại bay qua khu vực của cô, dừng lại rồi không rơi xuống mà rơi vào trong bát cha cô: "Bác trai, bác ăn cái đùi gà này đi". Sau đó lại gấp một cái đùi gà khác đặt vào bát Dương thì, "Bác gái, cái này bác ăn đi, cháu ăn cánh gà là đủ rồi" "Hào hào hảo, lão Dương a, chúng ta thực sự là quá may mắn, đứa con rẻ này thật đúng là có lòng đó. . ." "Con rẻ tương lai" trực tiếp tăng lên thành "Con rẻ", khuôn mặt như cây hoa cúc của Dương thì cũng thăng cấp thành hoa hướng dương, muốn rực rỡ bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Hừ, Dương Dương hừ lạnh, mặt trắng nhỏ trắng trợn thông đồng với người cầm quyền, hành vi dựa thế, vượt mong ngựa cô cực kỳ xem thường! Quay đầu lại thấy Dương Dương tức giận đến mức như con thỏ trắng bé nhỏ trừng to mắt tức giận, Phan Thừa Hi cười "dịu dàng", Dương Dương toàn thân nổi da gà, chỉ thấy chiếc đĩa của hân đưa về phía mâm, cầm lên thứ gì đó huyết nhục mơ hồ đặt vào bát cô, dịu dàng nói: "Dương Dương, em cũng ăn nhiều đi" Dương ba cũng hài lòng liên tiếp gật đầu, con rẻ này rất không tồi đâu, quan tâm lão nhân, lại chăm sóc con gái, Dương Dương gả cho người như vậy, nhất định sẽ rất hạnh phúc! Hừ, coi như anh có chút lương tâm, Dương Dương gấp miếng thịt lên định ăn, thế nhưng càng nhìn càng thấy không hợp, miếng thịt này thế nào lại trông giống như bộ vị nào đó? Lại nhìn thêm lần nữa, a. . . Cô muốn giết người, mặt trắng nhỏ chết tiệt này lại dám gấp phao câu cho cô ăn! Dương Dương muốn đặt cái phao câu lại, thế nhưng Dương thì đã phát hiện, đưa tới ánh mắt uy hiếp, tiểu dạng, con dám không ăn đi thử xem, xem mẹ thu thập con thế nào! Dương Dương nhìn lại, mẹ à, mẹ nói cho con biết đi, cha mẹ ruột con ở đâu, con lập tức đi tìm bọn họ. Dương thì tái nệm trở lại, con ăn thì mẹ sẽ nói cho con biết. Chuyện cho tới bây giờ, Dương Dương chỉ có thể rung rung ăn cái phao câu đầu tiên trong đời người, thuận tiện nguyên rửa mặt trắng nhỏ mấy vạn lần trong lòng, sau khi ăn xong, rung rung lần thứ hai nhìn Dương thì, có thể nói được rồi chứ mẹ? Đây, đây, đây. . . Dương thì từ đó không giao lưu bằng mắt với cô nữa, cả buổi tối không thấy bà, Dương Dương hai mắt đầm lệ lưng tròn, không nói gì hỏi trời xanh. Sau khi ăn cơm tối xong, Dương thì và Dương ba lôi kéo Phan Thừa Hi hỏi han, bao nhiêu tuổi, trong nhà có bao nhiêu anh em, ba mẹ làm gì, dù sao chính là phương thức tra hỏi ba đời, chỉ kém hỏi tổ tông người ta vào đời Thanh làm cái gì thôi. Dương Dương xanh mặt liều mạng nhét hoa quả vào miệng, muốn che giấu đi cái cảm giác vừa nãy ăn phao câu gà, thế nhưng nhìn về mặt gian nhân đắc ý của mặt trắng nhỏ, nàng lại muốn cào tường. Ăn hoa quả xong, cô đi tắm, sau khi tắm xong thì không dậy nổi nữa, nằm ở trên giường xem phim Hàn, mặt trắng nhỏ không biết lúc nào đi vào, ở sau lưng ôm cô hôn loạn, cô giận không chỗ phát tiết. "Anh là cái tên mặt trắng nhỏ đáng ghét không có lương tâm, dám tặc, buông tay! Đừng có đụng vào em!" Hân không buông! Chính là ôm chặt lấy cô, cọ cọ lung tung trên người cô, hơi thở phả ra bên cạnh: "Dương Dương, em không phải bởi vì mẹ em tốt với anh mà ghen đấy chứ?" Dương Dương tức giận nói: "Anh là mặt trắng nhỏ đáng ghét không có óc, còn dám nói, em sẽ không để yên cho anh!". Dương Dương xoay người, cười lên người hân, quyền đâm cước đá, hơn nữa còn xé, đập, cắn, chà đạp một trận. Phan Thừa Hi là oai oái, Dương Dương giết người a, bác gái, Dương Dương muốn giết cháu này. Cô khấn trương nhào tới, gât gao chặn miệng hân lại, "Anh dám gọi mẹ em đến, hôm nay em liền hi sinh "tình dục" sau này của mình, biến anh thành công công!" Hân cười yêu nghiệt, hôn lòng bàn tay cô, khiến cô chỉ có thể thả tay ra, hân lại thuận thế đặt cô bên dưới, trêu chọc nói: "Em bỏ được anh sao?" "Đây, ở nhà em anh không được tẩy máy tay chân". Cô né tránh hân "Tập kích". "Nói, em có bỏ được hay không? Hừ. . . ?". Hân kéo dài âm cuối, dây dưa không ngừng. "Được rồi được rồi, Phan quan nhân, thiếp sai rồi, sai rồi, thiếp khấu thị tâm phi, thiếp không cam lòng mà cũng không nỡ bỏ ngài, ngài tha thiếp đi, để mẹ thiếp thấy là hai chúng ta sẽ bị nhốt trong chuồng heo đầy keng, keng keng keng. . . Coong!". Dương Dương tùy tiện hát hí kịch. Hân cười đến ngửa tới ngửa lui, ở trên giường hừ hừ lần qua lần lại, sau đó lại cọ cọ, ôm hôn cô thật lâu, sau đó nhẹ nhàng bóp mũi cô nói: "Cho dù bị nhốt chuồng heo quan nhân ta cũng nguyện ý, tiểu nương tử nàng không trốn thoát được đâu, lần đầu tiên gặp quan nhân ta đã chọn trúng tiểu nương tử nàng, kiếp này thế phải lấy được tiểu nương tử nàng về nhà" Nói rồi miệng liền vươn tới, cô trốn, hân liền theo sát, đôi môi ấy như mật ngọt, luyến tiếc buông ra, là hân có biện pháp, nhiều lần hôn cô đến đầu óc choáng váng, ngay cả việc báo thù đều quên hết. Ở nhà ở một buổi tối, chiều hôm sau bọn họ liền trở về, bởi vì còn phải đi làm nên không thể ở lại lâu hơn, hành động con rẻ gấp mặt cha mẹ vợ này, toàn gia Dương gia đều hết sức hài lòng (ngoại trừ Dương Dương, không ai để ý ý nghĩ của cô, cho nên mọi người trực tiếp bỏ qua), mà Phan Thừa Hi cũng cực kỳ thoải mái, đạt được mục đích hai nước trao đổi hữu hảo, hoàn toàn thu phục được ba mẹ vợ tương lai, toàn quốc sắp thống nhất. Dương Dương cảm thấy thập phần bất khuất, thập phần khó chịu, thập phần muốn đánh người! Trước khi lên xe, mẹ cô còn có ý kéo cô tới một góc dạy bảo. "Con gái à, về sau đừng bảo người làm mẹ này không có nhắc nhở con, chỉ với cái đáng về, tư thái, bề ngoài, đầu óc, giá cả thị trường, tuổi tác như con mà có thể có được người có khuôn mặt, vóc dáng đẹp trai lại có tiền, bản thân biết quan tâm săn sóc, không chỉ có nhà mà còn có xe như mặt trắng nhỏ, con phải biết quý trọng đấy, cãi nhau âm ỉ có thể, nhưng mà huyên náo quá mức thì cũng đừng nên". Mẹ cô một hơi giảng giải không dừng lại, sau đó hít một hơi khí, tiếp tục: "Ngược lại cậu ấy với con là dư dả, con phối với cậu ấy còn kém cả mạng lớn, có thể tìm tới người như vậy, con nên sớm tới miếu nguyệt lão cảm tạ, con cóc ý lại vào thiên nga, con còn muốn thế nào? Cậu ấy không ghét bỏ con là đủ rồi. Còn nữa, sau này con đừng có đánh con rẻ của mẹ, bằng không mẹ không để yên cho con đâu" "Mẹ à, cha mẹ ruột của con rốt cuộc là ai?" Dương Dương nhìn không được hỏi. Dương thì đặc biệt khinh thường cô, liếc cô một cái, "Mất mủ rồi sao? Mẹ con chính đang đứng sờ sờ trước mặt đây này?" Cô cười ngất, nổ tung lên xe. Dương Dương lúc lên xe thì điện thoại reo lên, vừa nhìn, có tin tức, mẹ cô: Cho dù thực sự không nhìn được muốn đánh, vậy cũng đừng đánh mặt, đánh chỗ mẹ không thấy là được. Dương Dương quát to một tiếng tắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trắng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 52: Ngoại truyện 3

Tình cảm của hai người càng ngày càng tốt, theo như lời Mộc Mộc, quan hệ giữa hai người bọn họ như chuột với gạo, Dương Dương đắc ý, rốt cục có người cho là mình tốt hơn tên mặt trắng nhỏ kia, Mộc Mộc thấy cô như vậy, uống hóp nước rồi nói tiếp: "Cậu là con chuột, anh ấy là gạo trắng tinh, bị cậu hèn mọn xóa hết tinh quang!" Dương Dương nổ tung! Mộc Mộc ở phía sau cười, con chuột, cậu chừng nào thì cùng với gạo cho ra cứt chuột đây Dương Dương tức giận bạo phát, tay bóp cổ Mộc Mộc, chúng tớ sinh cứt chuột thì hai người có thể tốt hơn chỗ nào, sinh ra ngựa vằn hả? Mộc Mộc hoàn thủ, ngựa vằn còn mạnh hơn cứt chuột! Hai người lại xoắn xuýt vào nhau. Thế nhưng hôm nay, Dương Dương gọi điện thoại cho Mộc Mộc, "Mộc Mộc, cậu bình tĩnh a, bình tĩnh nghe tớ nói tiếp này" "Có chuyện nói mau, có cái gì thì thì!" "Mộc Mộc, tháng sau tớ kết hôn rồi!" "Nha" Dương Dương nhìn đồng hồ, một, hai, ba, bốn. . . Đầu dây bên kia rốt cuộc truyền tới thanh âm sợ hãi. "Con bé chết bầm, cậu nói cái gì?!" "Tớ sắp kết hôn rồi, ngày 1 tháng sau, cách hiện tại chỉ còn 20 ngày là 12 tiếng" "Không thể nào không thể nào, cậu sao đáp ứng anh ta nhanh vậy, anh ta cầu hôn thế nào, cậu bị khuất phục dưới phương thức cầu hôn lãng mạn nào? Radio đưa tình, màn ảnh làm mai mối, cạnh biển nước nở, hay là tình yêu cảnh sát, quá lãng mạn, quá kích động, Dương Dương, các cậu rốt cuộc là cái nào, này. . . Này này. . . Dương Dương. . . Dương Dương, con bé chết bầm này lại cúp điện! Cậu cứ chờ coi!" Dương Dương vừa cúp máy, vùng lông mày vo thành một nắm, nện bàn, căn bản không có tỏ tình qua radio, cạnh biển nước nở, màn ảnh làm mai mối hay tình yêu cảnh sát gì gì đó, toàn bộ cũng không có, không có! Nện bàn cào máy tính! Cô đã bị lừa, quá trình bị lừa hoàn toàn có thể đưa vào phim là một cô gái trẻ bị mặt trắng nhỏ gian ác lừa vào bẫy rập, cảnh cáo các cô gái trẻ phải luôn cảnh giác thủ đoạn lừa gạt này, thực sự chỉ có biết tự khóc thầm, thiên lý khó chữa, người nghe thương tâm, người gặp rơi lệ a! Ách, ngày đó là như vậy. Đêm hôm đó, bọn họ cứ theo lẽ thường ăn xong cơm tối, sau khi xem ti vi xong cô lại bị lừa lên giường chơi trò chơi, bình thường mặt trắng nhỏ cũng rất mạnh mẽ, cũng không biết ngày đó vì sao, tốt hơn, mạnh mẽ hơn, quá trình "make love" thực sự là tiêu hồn thực cốt, làm cho dục tiên dục tử, cô cứ phiêu phiêu dục tiên muốn chết, thời điểm thể xác và tinh thần đồng loạt đạt được sự hưng phấn cao nhất, hần lại ngừng lại, nói bên tai cô, nếu như cô đồng ý gả cho hần, hần sẽ tiếp tục, bằng không, hần bây giờ liền qua phòng bên cạnh ngủ. Thực sự là quá tàn nhẫn, thật là tà ác, đây quả thực là vô nhân đạo, uy hiếp trắng trợn! Bạn nói xem lúc này hần sao có thể nửa người trở lui chứ? Đây không phải là muốn mạng già của cô sao? Kết quả là, trong lúc bay bổng lâng lâng, cô gật đầu đáp ứng, đầu vừa gật xong thì một cảm giác lạnh lẽo len lỏi vào ngón áp út của cô, rất vừa vặn, trong khi lâng lâng cô thấy được một ánh sáng bạc như đang chào hỏi với cô. Chờ tới hôm sau cô tỉnh lại thì đã chậm, toàn thế giới đều biết cô đồng ý gả cho hần, cha mẹ cô đã cùng thông gia thương lượng sẽ mở bao nhiêu bàn tiệc, mời bao nhiêu người, tuần trăng mật định đi đâu. Cô coi như xong a, ruột cũng bị hủy, ý chí cô sao có thể dao động như thế? Qua loa liền đáp ứng hần, hơn nữa phương thức cầu hôn muốn đám cưới tà ác bao nhiêu thì có bấy nhiêu, không lãng mạn không nói, mà căn bản không thể nói ra miệng được, cho nên Mộc Mộc vừa hỏi cô, cô liền cúp điện thoại, cô sao có thể nói cái đấy ra được chứ! Cho dù cô muốn đòi ý, cô cũng không thể nói với người ta rằng cô bị lừa cưới dưới tình huống nào, mặt trắng nhỏ, anh điên rồi! Hãy nghe anh nói Tay trong tay chúng ta cùng đi Đem cuộc đời em trao cho anh Ngày hôm qua không nên quay đầu lại Ngày mai phải đến đầu bạc Ngày hôm nay em phải gả cho anh Ngày kết hôn, đều loạn. Tới hôm qua Dương Dương cùng Mộc Mộc còn cả Ninh ba người ở nhà Ninh cử hành party cáo biệt đời độc thân, Mộc Mộc hô to: Đếm ngược thời gian lễ cưới, nắm chặt thời gian độc thân sau cùng. Ba người rất high, uống thất điên bát đảo, tới hơn bốn giờ, bị mẹ cô gọi điện đánh thức, lúc này mới chạy trở về cấp tốc thay đồ trang điểm. Quá trình lễ cưới có phần rườm rà, mặc áo cưới, hoá trang, làm tóc. . . Một đồng chuyện nhưng lại không làm không được, Dương Dương sau có nói với mặt trắng nhỏ, cả đời kết hôn một lần là đủ rồi, quá mệt mỏi. Mặt trắng nhỏ nghe xong tròn to hai mắt nói, không phải kết hôn một lần chẳng lẽ em lại muốn mấy lần? Oan uổng a, cô chỉ nghĩ vậy thôi mà, hơn nữa không phải nói chỉ kết một lần thôi sao, nhưng mà người nào đó cũng không nghĩ như vậy, hại cô nói ngọt ngào như quét mặt mãi mới khiến khuôn mặt đen như Bao gia gia của hần bình thường. Thật vất vả mới chuẩn bị tốt mọi thứ, chủ rể tới đón cô dâu thì theo thường lệ phải trải qua một phen "Làm khó dễ", sau cùng nói thật nhiều câu chúc bà ngoại chị gái khỏe đẹp, rồi dâng lên li xì to, Phan Thừa Hi lúc này mới gặp được cô dâu. Lúc mà gặp được Dương Dương, hần ngây dại, cô dâu đẹp như vậy là vợ hần sao? Áo cưới màu trắng, yêu điệu thực nữ, chính đang mạch mạch hàm tình nhìn hần. Chiếc áo được cắt may bó sát vóc người lồi lõm của cô, áo cưới dài chấm đất, làn váy xòe ra như cây dù, đường viền hoa màu trắng ưu nhã, áo cưới kết hợp khuôn mặt trang điểm đẹp để lại càng tăng thêm sức mạnh, phô bày ra hết ưu điểm của cô dâu. Lúc bốn mắt nhìn nhau, Dương Dương không nhìn được cười, mặt trắng nhỏ như con cún tiểu bạch đáng yêu, mặc dù ngày sau hần vẫn phủ nhận mình nhìn đến mê mẩn, ghê tởm hơn chính là còn nguy hiểm suy nghĩ của mình, từ hôm nay, hần đã lừa được cô bé ngốc này về, từ nay về sau sẽ hát bài ca nô lệ vùng lên, hần sẽ làm hoàng đế! Phan Thừa Hi đi tới, vươn tay ra. Cặp mắt Dương Dương đỏ lên, đặt tay mình vào tay hần, giao ra hạnh phúc cả đời của bản thân. Sau này Dương thị cực kỳ không vui, nói Dương Dương lúc nào khóc không khóc, lại chọn thời điểm quan trọng như vậy mà khóc, thật là ngốc quá (Dương thị cho rằng không phải giao tay cho ác, khóc cái lông a!), đương nhiên đây đã là sau này. Khi lên xe thì đầu Dương Dương không cẩn thận đụng vào cửa xe, hét thảm một tiếng, nước mắt lại rơi lần nữa. Phan Thừa Hi không biết cô đụng nặng lắm, nhưng thấy cô đau đến nước mắt ra hết ngoài, lập tức khăn trương đưa tay tới kiểm tra, hoàn hảo không có máu, chỉ là vết sưng nho nhỏ, thế là lúc này mới thả lỏng người, có phần tức giận cô lỗ mãng, thế là cau mày nhẹ giọng mắng, vốn đã ngốc nghếch, hiện tại hay rồi, đụng cái này, về sau chỉ số thông minh của đứa bé càng gặp trục trặc. Cô nghe vậy liền nổi giận, lau nước mắt lên người hần, khóc nói, chề em ngốc, vậy tự anh đi mà sinh a. Hần buồn cười nhìn lễ phục đôi màu sắc, không thể làm gì khác hơn là ôm cô, dự đoán nói: "Được rồi được rồi, là anh sai, anh sai được chưa, đừng khóc, vốn đã xấu rồi, giờ trang điểm xong lại khóc thì tí còn xấu hơn nữa đấy" "Phan Thừa Hi!" "Được được được, anh nói sai, nên đánh nên đánh". Hần cảm tay cô đánh vào mặt mình. Cô hét một tiếng cô ý không để ý tới hần. "Đau lắm hả?". Hần tới gần, nhẹ nhàng xoa giúp cô. "Anh đừng thử xem là biết liền". Cô nhấm nhấm liếc mắt nhìn hần, nhưng sắc mặt để coi hơn nhiều. "Được". Dương Dương còn chưa kịp phản ứng, Phan Thừa Hi liền đụng vào cửa sổ xe, cô sợ đến mất mớ toái mắt nhìn. (Lúc này phía trước phu rể và tài xế đoàn thân nói da gà rớt tròn ba tầng, không nói gì hai mặt nhìn nhau, quá nhiên "Những người đang yêu đều ngu ngốc" những lời này tuyệt không giả, chuyện không lí trí như thế mà Phan thiếu cũng làm được a! Chỉ là vì sao phải để bọn họ làm bóng đèn, thoáng cái rớt nhiều da gà như vậy số vào chẳng bằng số ra! "Anh sao dần thế!". Cô thực sự không còn gì để nói với hần, có muốn thì cũng chơi với gỗ thôi, ai lại đi đập đầu mình vào kính thủy tinh như vậy! Nhưng trong lòng vẫn có sự vui sướng và cảm động không nói nên lời, trái tim rất ấm áp, cứ như bị cái gì bao quanh. "Bị em truyền nhiễm đấy" "Cái gì?". Cô hít hơi, cúi người xem đầu hần, may là chỉ sưng nhỏ mà thôi. "Không có gì, giờ không tức giận nữa chứ?". Hần nhẹ nhàng véo lỗ mũi cô, để khuôn mặt cô nhìn thẳng vào mình. "Ngu ngốc". Cô có ý không mua số sách của hần. "Có can đảm em lặp lại lần nữa?" Hần nhấm nhấm lạnh lẽo, uy hiếp nói. "Phan Thừa Hi là đại ngu ngốc. . ." Nghe được lời này, hần ấn mạnh vào vết sưng của cô một cái, Dương Dương đau đến hét lên, bảo hần bỏ tay, thế nhưng người nào đó lại không buông tha cô, cứ chọc chọc chọc! Cô tránh không khỏi, không thể làm gì khác hơn là dùng chính sách ai bình cộng thêm đồ ngọt cầu xin: "Phan Thừa Hi là đại ngu ngốc, Dương Dương là tiểu ngu ngốc, tiểu ngu ngốc yêu đại ngu ngốc" Hần lúc này mới thỏa mãn thu tay lại, chuyển thành nhẹ nhàng xoa bóp, lại còn hôn lên vết thương một cái, hưng phấn nói: "Lặp lại lần nữa" Cô cũng không thuận, tức giận nghiêm mặt, học dáng vẻ của hần khi chọc vết sưng hần mới đụng vào thủy tinh, "Hừ, ai bảo anh dám khi dễ em, xem chiêu!" Hần cũng không ngăn cản cô, cười tùy ý để cô đâm đâm mình, dù sao mình cũng không đau, cô thì đâm tới một, cũng thấy nhảm chán, gục đầu trên người hần, đùa bốn cái nơ của hần. Phan Thừa Hi quay đầu, nhìn người bên cạnh, trong lòng bỗng nhiên mềm nhũn, lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường, tiểu ý truyền tới trong ánh mắt, cảm giác toàn tâm toàn ý cưng chiều một người rất không tồi. Hần cảm giác có lúc đầu mình như bị hư, rất thích thấy cô khi bị mình chọc cho kêu la oai oái, thấy cô tức giận gò má đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi nhưng lại không có biện pháp với hần, hần đã cảm thấy thể xác và tinh thần đều vô cùng sung sướng. Trước khi cầu hôn với cô, hần đã chăm chú suy tính thật lâu, hần tự cho mình lý do, người ngốc như cô ấy, nếu thả ra ngoài thì sẽ là hành vi vô trách nhiệm với xã hội, cho nên cần cứ theo tinh thần hi sinh vĩ đại vì đảng và nhân dân, hần quyết định lấy cô về nhà, để một mình mình chịu tàn hại thôi là đủ rồi. Còn có nếu như vạn nhất có một ngày lại có người thích khi dễ cô như hần, đây chẳng phải là rất phiền phức, cho nên vẫn là lấy người về, nhốt lại trong phạm vi của mình, muốn khi dễ thế nào thì khi dễ, cũng không cần cả

ngày chờ đợi lo lắng có người đoạt với hân. Khi bọn họ tay trong tay đi lên thăm dò, mọi người đều chúc phúc mỉm cười, ngay lúc ấy Dương Dương cảm giác mình thật là quá hạnh phúc, bên cạnh đều là người thân và bạn bè cô, đứng bên cạnh chính là người chồng đi cùng cô suốt cả cuộc đời, tuy lần đầu tiên đi giày cao gót, chân dầm như ngâm nước, rất đau, tuy rằng trang điểm có thay đổi, sau lại bị Mộc Mộc soi hình chụp nói vành mắt cô thâm đen xì, thế nhưng cô rất là hạnh phúc, rất hạnh phúc! Tiệc cưới rất náo nhiệt, rất nhiều người, đơn giản là nhiều lắm, Dương Dương ở trong lòng cảm giận, hại cô cứ phải đi đôi giày cao gót 10cm đi mời rượu, cô cười đến cứng đờ cả quai hàm, thậm chí là trò chơi trên chộc cô dâu chú rể, trong đó Mộc Mộc chơi đến cực kỳ phấn khích, Dương Dương nghiêng răng nghiêng lợi phát thệ trong lòng, Mộc Mộc, mười năm Hà Đông, mười năm Hà Tây, cậu tốt nhất là đừng kết hôn, bằng không ngày trên chộc cô dâu chú rể ấy cậu cứ chờ tiếp chiêu đi. Có một trò chơi gọi là "Thần giao cách cảm", nói trắng ra là dùng đủ các vấn đề khảo vấn cô dâu chú rể, trước kéo cô dâu vào một căn phòng đã chuẩn bị trước đó, sau sẽ đến lượt chú rể, vấn đề giống nhau, nếu như đáp án nhất trí, có thể không cần bị phạt, nếu như đáp án không đồng nhất sẽ phải làm theo yêu cầu của ai đó. Những vấn đề kia không chỗ nào không có, tỷ như: Lần đầu tiên gặp mặt ở đâu, nụ hôn đầu tiên ở đâu, lần đầu tiên khắc khẩu là gì, lần đầu tiên yêu nhau là ai chủ động? Lúc yêu thì ai công ai thụ? Những cái này tuy dính tới tư ân, nhưng coi như tương đối dễ dàng trả lời, hai người trả lời nhất trí cũng không cần bị phạt, thế nhưng những vấn đề kế tiếp càng ngày càng ngoại hạng, hỏi cao trung đối phương học ban nào? Năm thứ ba tiểu học thì người ngồi cùng bàn đối phương tên gì? Quần lót đầu tiên mà đối phương mua màu gì? Dương Dương kêu to cứu mạng, những vấn đề sau càng đáp sai liên tục, miệng cô cũng sung hết cả lên, ai biết được năm thứ ba người ngồi cùng bàn hân tên gì chứ?! Cho dù hân nói cô cũng không nhớ được nói người qua đường giáp như thế. Bị ả i thể cả buổi, đêm động phòng hoa chúc thì xuân tiêu một khắc hai người đều không còn sức đâu mà yêu, ngã xuống giường liền ngủ, trong mộng, cô cảm giác có một cánh tay vòng qua, ôm chặt cô vào lòng, đêm đó, cô ngủ rất ngon. Nghe tiếng chuông lễ đường Chúng ta dưới sự chứng kiến của thượng đế trên cao Hiện tại kết làm duyên vợ chồng Chớ quên mọi thứ thần thánh cỡ nào Con có nguyện ý dù sống hay chết vui hay buồn đều luôn ở bên cạnh cô ấy Yêu quý tôn trọng cô ấy Dễ dàng bảo vệ cô ấy Hai người đồng tâm thành lập gia đình mỹ mãn Con có nguyện ý làm như vậy không Yes, I do!

Bạn đang đọc truyện *Mặt Trăng Nhỏ Đứng Sang Bên!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.